

GHID – COMUNICĂRI ȘTIINȚIFICE ȘI EXEMPLE DE BUNĂ PRACTICĂ

SIMPOZIONUL JUDEȚEAN - ȘCOALA ȘI FAMILIA
ÎMPREUNĂ PENTRU O EDUCAȚIE DE CALITATE
Ediția a II-a

AUTORI:

ROȘIORU SILVIU STELICĂ
BĂURCEANU DAN-GABRIEL
ROȘIORU COSMIN DĂNUȚ
ROȘIORU IONELA GEANINA

ISBN 978-606-9624-10-4

EDITURA ȘCOALA BRĂILEANĂ
2023

PROIECT DE EDUCAȚIE ȘI CONSILIERE A PĂRINȚILOR

"Darurile noastre sunt înăuntrul nostru"

Prof. Agarafinei Elena, CSEI SUCEAVA

1. Titlul proiectului Fii alături de mine!

2. **Definirea problemelor** – consilierea părinților pentru dezvoltarea stimei de sine a copiilor

3. **Descrierea problemelor** – adolescenții sunt mai interesați de modul cum arată sau cum cred ceilalți că arată. Ei trebuie să-și pună întrebări de genul Ce știu despre mine ?, Cum operez cu ceea ce știu? și să nu imite alte comportamente pe care ei le consideră sănătoase. Adolescenții nu sunt conștienți că ei sunt creatorii propriilor lor alegeri și acțiuni, că ei trebuie să fie responsabili de reușita acțiunilor lor. Ei trebuie să-și asume responsabilitatea și să nu mai dea vina pe părinții lor. Trebuie învățați să ia decizii care privesc propria lor persoană, să fie originali în demersul lor și să nu se prefacă. Adolescentul cu o stimă de sine scăzută/negativă are sentimentul inferiorității, trăiri emoționale negative, îi blamează pe ceilalți pentru nerealizările lor, sunt ușor influențabili lucru ce se răsfrânge în activitatea lor școlară și socială.

4. **Identificarea posibililor factori de formare și dezvoltare a problemei**-stima de sine include sentimentul de siguranță, cunoașterea de sine, sentimentul de apartenență, sentimentul de competență. Stima de sine este legată de succes. Toate acestea se răsfrâng și în viața de familie a adolescentului. Părintele trebuie să fie conștient că copilul său este o individualitate unică, că fiecare are calități și valori personale, să utilizeze aceste valori personale și să identifice relația dintre calitățile personale, valorile și reușita profesională a copiilor.

5. **Identificarea factorilor de menținere și de activare a problemelor**- lipsa oportunităților de succes, de situații în care copilul să-și identifice punctele tari, lipsa acțiunilor din familie în care copilul/adolescentul să aibă posibilitatea de a ajuta, lipsa de suport social și emoțional în familie.

Strategii de intervenție- se vor desfășura 4 ședințe de consiliere în grup, pentru fiecare ședință sunt stabilite obiective proprii pe anumite subteme. Grupul țintă-părinții elevilor clasei a X-a

Materialele de lucru și metodele sunt prevăzute la fiecare ședință.

6. Planul de intervenție

a) **Obiectivul de lungă durată**-construirea/întărirea stimei de sine (identificarea caracteristicilor stimei de sine scăzute, abilitatea de a modifica atitudinile negative)

b) **Obiective specifice**

ȘEDINȚA 1

O₁- *familiarizarea cu noțiunea de stimă de sine*- dimensiune fundamentală pentru orice ființă umană indiferent că este copil, adolescent sau adult , indiferent că de cultură, personalitate , interese, statut social, abilități. Se referă la modul în care ne evaluăm noi înșine, la cât de buni ne

considerăm comparativ cu propriile expectanțe sau cu alții. Este sentimentul de autoapreciere și încredere în forțele proprii.

Strategii de intervenție :

Moment organizatoric-prezentările, regulamentul de ordine interioară.

"Steaua respectului de sine" -exercițiu de autocunoaștere și autoapreciere, individual, prezentarea în grupul mare

Prezentarea părinților într-un fel care să le dezvolte respectul de sine, construirea și stabilirea bunelor relații în interiorul grupului de părinți.

O₂- identificarea comportamentelor/atitudinilor specifice unui copil cu o imagine de sine pozitivă și negativă

Strategii de intervenție:

Li se propune părinților să identifice /să recunoască comportamente/atitudini specifice unui copil/adolescent cu imagine de sine pozitivă/negativă.

Adolescentul cu o imagine de sine pozitivă este mândru de ceea ce realizează, se apreciază așa cum este, se înțelege bine cu ceilalți, ia decizii potrivite, are hobby-uri (face sport, desenează, ascultă muzica preferată). Adolescentul cu imagine de sine negativă are sentimentul de culpabilitate că nu face ceea ce trebuie, nu are încredere în forțele proprii, nu se integrează ușor în plan socio-afectiv, e nehotărât și uneori ia decizii nepotrivite, își exprimă sentimentele la extreme, în mod agresiv, ori se izolează și nu comunică cu părinții.

Ce comportament are copilul dumneavoastră?

Li se propune în final exercițiul "O scurtă reflecție."

Ce vă face să fiți fericiți?

Ce anume credeți că dă sens vieții voastre?

Metode – conversația, discuția, "bățul vorbitor", exerciții de autocunoaștere și intercunoaștere

Tema pentru acasă-chestionar stima de sine

ȘEDINȚA 2

O₃- identificarea consecințelor unei imagini de sine pozitive și negative

Strategii de intervenție :

Se prezintă consecințele unei imagini de sine pozitive (adolescentul este echilibrat din punct de vedere emoțional, are încredere în tot ce realizează, depășește cu succes obstacolele, are un comportament alimentar echilibrat, nu-și găsește refugiul în alcool, droguri, are relații de colaborare, toleranță, performanțe școlare bune, este optimist, vioi și manifestă interes pentru cultivarea unei aptitudini muzicale, plastice sau sportive) și negative (prezintă depresie, anxietate,

izolare, însingurare, agresivitate, violență, delicvență, probleme comportamentale, anxietate, bulimie, crește riscul de a consuma alcool, droguri, tutun, are relații conflictuale cu familia, prietenii, colegii, profesorii, are performanțe scăzute, abandon școlar, eșec școlar, tendințe de suicid și nu e interesat de nici un domeniu de activitate).

Dumneavoastră ați observat la copil unele din aceste consecințe ale imaginii de sine?

O4- *identificarea experiențelor din copilărie care dezvoltă o imagine de sine echilibrată și una scăzută*

Strategii de intervenție :

Experiențele din copilărie dezvoltă o imagine de sine echilibrată. Copilul dumneavoastră trebuie încurajat, lăudat, trebuie să îi vorbiți cu respect, i se acordă atenție și este îmbrățișat, are performanțe bune în activitățile școlare și extrașcolare. La fel de bine pot fi și experiențe din copilărie care formează o imagine de sine scăzută dacă copilul este des criticat de părinți, i se vorbește pe un ton ridicat (se țipă la el), este ignorat, ridiculizat de părinți, părinții se așteaptă întotdeauna ca copilul lor să fie perfect, are eșecuri în activitățile școlare și extrașcolare, părinții fac comparații frecvente între frați, părinții au standarde exagerate privind performanțele școlare ale copilului.

O5- *identificarea reacțiilor adulților care favorizează formarea unei stime de sine scăzute*

Strategii de intervenție :

Părintele neagă existența emoției respective la copil, spune copilului ceea ce ar trebui să simtă, compară copilul cu un frate sau cu un prieten, răspunde prin ridiculizare și sarcasm, folosește amenințări și pedese.

Vă propun să găsim soluții pentru aceste cazuri. Dacă unul din copii este furios pe părinți, părintele nu trebuie să-l pună la punct pe copil, ci să-l ajute să găsească calea potrivită de exprimare a emoției negative-Știu că ești nervos pe mine și nu-ți place să-ți spun ce să faci ; să-l învățăm pe copil să își folosească imaginația în exprimarea emoțiilor-Ce ți-ar fi plăcut să-mi spui când te-am enervat ? ;să le povestească copiilor situații trăite anterior sau povești asemănătoare cu cele trăite de ei în momentul respectiv. Părintele trebuie să fie un model în managementul eficient al emoțiilor negative, să-i învețe pe copii să se accepte ei înșiși chiar și când se simt dezamăgiți sau abătuți.

Metode : conversația, dezbateră, flipp-chart, markere, învățarea prin cooperare

Temă pentru acasă -li se propune exercițiul Piramida-ordonează descrescător, începând din vârf spre bază, persoanele, dintre cei apropiați, ale căror opinii valorează cel mai mult pentru tine.

ȘEDINȚA 3

O5- *identificarea comportamentelor părinților care influențează stima de sine a copilului.*

Strategii de intervenție :

Există modalități adecvate de dezvoltare a imaginii/stimei de sine a copilului/adolescentului, dar și modalități inadecvate de dezvoltare a acestei imagini/stime de sine. Vă propun să recunoaștem aceste modalități mai întâi în primul caz și apoi în al doilea.

În primul caz părintele recunoaște progresul fără a forța copilul să depășească limitele vârstei lui, realizarea unei sarcini nu înseamnă implicarea copilului într-o sarcină mult mai dificilă ; este specific- Îmi place cum ți-ai aranjat camera!, Lucrarea ta la istorie este interesantă! ; părintele susține copilul în luarea propriilor decizii- Am încredere în decizia ta ! ; remarcă îmbunătățirile făcute de copil; utilizează încurajarea; apreciază efortul depus de copil în activitatea școlară.

În al doilea caz părintele menține competiția dintre frați și surori atunci când felicită și laudă numai copilul care are succes și îl ignoră pe celălalt uitând că fiecare copil are o personalitate distinctă, propriile caracteristici și abilități ; părintele are standarde diferite exprimate în atitudini diferite față de copil ; are expectanțe negative care pot influența atitudinile copilului față de o sarcină, părinții transmițându-i acestuia teama și neîncrederea că nu poate realiza acea sarcină ; standarde de performanță prea ridicate, așteptările părinților sunt nerealiste pentru vârsta și abilitățile copilului.

O₆ –prezentarea unor soluții

Strategii de intervenție :

Ce anume să nu-i spunem adolescentului și ce putem face ca părinți să-i ajutăm ?

Ce să nu-i spunem copilului/adolescentului ?- Ești prea mic să iei decizii!, Cum ai putut face așa ceva?, Întotdeauna faci alegeri greșite!, De ce nu te-ai consultat cu mine?, Ești fraier!, Când eram de vârsta ta deja aveam o familie pe care o întrețineam. Căutăm alternative viabile de genul : Poți să-mi spui ce te frământă?, Te pot ajuta cu ceva ?, Care e cel mai bun lucru care se poate întâmpla ?, Ar putea fi mai rău decât atât ?, Vrei să-ți spun cum aș proceda eu ?, Știu că ești un copil capabil, nu mă îndoiesc că vei găsi o soluție !, Când ai o întrebare căreia nu-i găsești răspuns, nu ezita să mă soliciți !, Dacă ai o problemă, îmi voi face timp să analizăm împreună alternativele și consecințele !, Decizia va fi a ta ,bineînțeles.

Ca părinte, ajutați copilul să se autoafirme, să își exprime gândurile, convingerile și sentimentele în concordanță cu situațiile date, să își exprime și să își susțină convingerile personale, să își considere sentimentele și valorile ca fiind importante , să nu se subaprecieze, să permită celor din jur să vadă și să știe cine este el, să își aleagă obiectivele și scopurile, planul de acțiune pentru realizarea acestora, să caute informațiile și feedback-ul care își pun amprenta pe convingerile, acțiunile și scopurile sale, să practice autodisciplina ca pe o precondiție firească a capacității de a-și atinge obiectivele.

O₇- abuzul emoțional și fizic obstacol major în formarea stimei de sine

Strategii de intervenție :

Abuzul este un comportament agresiv sau necorespunzător îndreptat asupra copilului care se află evident într-o situație inferioară și fără apărare și care are ca rezultat consecințe fizice și/sau emoționale negative. Abuzul poate fi fizic, emoțional, neglijare, sexual. Efectele pot fi atât fizice cât și emoționale. Semnele abuzului la copil pot fi fizice sau se poate observa un comportament

schimbat al acestuia. Consecințele unui abuz pot fi : o imagine de sine scăzută, probleme în dezvoltarea emoțională, probleme de relaționare, coșmaruri, simptome somatice funcționale.

Metode : Cadranul întrebărilor-Ce este cel mai important într-o prietenie?, Ce îți dă siguranță ?, Care este cuvântul care te definește ?, Ce este cel mai important pentru tine atunci când iei o decizie ?, Ce anume îți aduce mulțumirea de sine?, exercițiul, discuția , conversația, observația, planșe/imagini cu copii abuzați fizic , videoproiector, filmulețe tematice, individual, prezentarea în grupul mare, comentarea și evaluarea unor situații problematice, brainstorming

ȘEDINȚA 4

O₈- modalități de îmbunătățire a stimei de sine

Strategii de intervenție :

Vă propun să găsim împreună câteva modalități prin care să îmbunătățim stima de sine a copilului : crearea în familie a cât mai multor oportunități de succes, situație în care copilul să-și identifice punctele tari, crearea unor situații în care copilul să-și exprime în grup calitățile sau punctele tari, crearea de situații în care copilul să aibă oportunitatea de a oferi ajutor altor persoane, identificarea domeniilor de competență ale copilului și crearea situațiilor în care acestea să fie utilizate cu succes, identificarea surselor de suport social, emoțional, instrumental și informațional, dezvoltarea abilităților de comunicare, negociere ,rezolvare de probleme , abilităților de a face față situațiilor de criză, dezvoltarea sentimentului de autoeficacitate.

O₉-prezentarea "abilităților de viață"

Strategii de intervenție :

Abilitățile de viață sunt o serie de abilități necesare pentru a putea duce o viață echilibrată, pentru a putea dezvolta și menține relații armonioase cu ceilalți, pentru a realiză scopurile propuse și pentru a putea face față diferitelor dificultăți. Sunt un set de deprinderi, aptitudini, competențe , trăsături și calități, atitudini și comportamente care mijlocesc atingerea aceluși nivel de calitate a vieții pe care îl avem în vedere. Acestea vizează dezvoltarea personalității, a inteligenței emoționale ,abilitățile sociale și cele de gândire.

Cercurile mici: Gândire-a învăța să înveți, luarea de decizii, rezolvarea de probleme, gândire critică, autoînvățarea; Administrare –flexibilitate ,utilizarea judicioasă a relațiilor, planificare/organizare, stabilirea obiectivelor; Muncă : abilități utile, lucru în echipă, auto-motivare; Viață-alegeri de viață sănătoase, managementul stresului, prevenirea bolilor, siguranță personală ; Grijă-grija față de ceilalți, empatia, împărtășirea, dăruirea în relație; Raportare-comunicare, cooperare, acceptarea diferențelor, soluționarea conflictelor, abilități sociale; Dăruire-voluntariat, leadership, cetățenie activă, contribuție la efortul de grup ;Existența –auto-disciplină, abordarea sentimentelor, caracter, auto-responsabilizare, încredere în sine.

Metode : exercițiul Cercul abilităților (care se desfășoară pe grupe în cercuri mici și apoi rezultatele se unesc într-un cerc mai mare numit Cercul abilităților) în grup, foi, pixuri, bilețele cu caracteristicile întregului cerc, Blazonul personal, evaluarea intereselor, competențelor și experiențelor personale, imaginarea de situații, dezbateră în grupuri și perechi

EVALUAREA PROIECTULUI

- Gradul de prezență, participare și implicare a părinților
- Chestionar stima de sine
- Modificarea cunoștințelor, abilităților și atitudinilor părinților în relația cu copiii lor
- Concluzii finale
- Chestionar –fișă de evaluare pentru părinți

COLABORAREA DINTRE ȘCOALĂ ȘI FAMILIE - GARANȚIA UNEI EDUCAȚII DE CALITATE

prof. Andreea Maria ENACHE

Școala Gimnazială „Basarab I“ Curtea de Argeș

Colaborarea dintre școală și familie este un aspect esențial în asigurarea unei educații de calitate pentru copii. Atunci când aceste două entități lucrează împreună, se creează un mediu propice dezvoltării armonioase a copiilor.

Relația dintre școală și familie este un factor crucial în dezvoltarea și succesul copiilor în mediul educațional. Această colaborare strânsă între două dintre cele mai influente instituții din viața unui copil - școala și familia - are un impact semnificativ asupra procesului de învățare și a evoluției lor pe termen lung. Importanța acestei relații rezidă în multiple beneficii și avantaje pe care le aduce, nu numai elevilor, ci și comunității în ansamblu.

Unul dintre principalele motive pentru care relația dintre școală și familie este esențială este sprijinul emoțional și susținerea pe care le oferă copiilor. Prin comunicarea deschisă și colaborarea între profesori și părinți, se creează un mediu sigur și încurajator pentru copii. Aceștia se simt susținuți emoțional și încurajați să-și exprime nevoile, preocupările și succesele lor. Sprijinul emoțional este fundamental pentru dezvoltarea încrederii în sine și a motivației copiilor de a-și atinge potențialul maxim în mediul școlar.

O altă importanță a relației dintre școală și familie constă în coeziunea învățării. Comunicarea și colaborarea constantă între profesori și părinți permit stabilirea unor obiective și așteptări comune. Această aliniere între mediul școlar și cel familial asigură o continuitate în educație și facilitează un proces de învățare mai eficient și coerent pentru copii. Părinții pot lucra

împreună cu profesorii pentru a sprijini și consolida cunoștințele și abilitățile dobândite în școală prin activități suplimentare desfășurate acasă.

Relația strânsă între școală și familie facilitează monitorizarea și implicarea activă a părinților în educația copiilor lor. Părinții devin parteneri în procesul de învățare al copiilor, având ocazia să monitorizeze progresul academic, să identifice și să abordeze rapid eventuale dificultăți și să ofere sprijin suplimentar acasă. Colaborarea între școală și familie permite identificarea și gestionarea promptă a nevoilor speciale ale copiilor, asigurându-se astfel că aceștia primesc sprijinul și resursele necesare pentru a-și depăși obstacolele.

Relația dintre școală și familie are, de asemenea, un impact asupra valorilor și comportamentului copiilor. Prin intermediul colaborării, părinții și profesorii pot lucra împreună pentru a modela și consolida comportamentele și valorile pozitive în viața copiilor. Prin stabilirea unui cadru comun de valori, copiii învață să se comporte respectuos, să fie responsabili și să se angajeze în activități constructive. Această colaborare între școală și familie le oferă copiilor un exemplu coerent și consolidat în ceea ce privește atitudinile și comportamentele adecvate în diferite contexte.

De asemenea, relația dintre școală și familie contribuie la creșterea motivației și a performanței școlare a copiilor. Prin sprijinul și încurajarea constantă din partea părinților și profesorilor, copiii se simt motivați să se implice activ în învățare și să își atingă obiectivele academice. În plus, această relație oferă un sistem de suport în cazul în care copiii se confruntă cu dificultăți sau obstacole în învățare, oferindu-le sprijinul necesar pentru a le depăși.

În final, relația dintre școală și familie are un impact pozitiv asupra dezvoltării generale a copiilor și asupra comunității în ansamblu. Prin colaborare și comunicare constantă, se creează un parteneriat puternic între cele două instituții, care lucrează împreună pentru a asigura succesul academic, dezvoltarea socio-emoțională și formarea caracterului copiilor. Această colaborare susținută aduce beneficii nu numai copiilor și familiilor lor, ci și comunității, creând o bază solidă pentru o societate educată și prosperă.

Relația dintre școală și familie este de o importanță vitală în educația și dezvoltarea copiilor. Această colaborare strânsă între două medii influente le oferă copiilor sprijin emoțional, coeziune învățării, monitorizare și implicare activă, modelare a comportamentului și valorilor, creștere a motivației și a performanței școlare. Prin intermediul acestei relații, copiii beneficiază

de un mediu educațional coerent, sprijin și îndrumare constantă, conducând astfel la o dezvoltare armonioasă și la atingerea potențialului lor maxim.

BIBLIOGRAFIE:

Cobuz, A., Familia și școala. Parteneriatul educațional, Editura Polirom, 2010

Manoliu, D., Vintilă, A., Implicarea familiei în educația școlară, Editura Polirom, 2017

Roșca, M., Școala și familia: parteneriat pentru succesul educațional al copilului, Editura Didactică și Pedagogică, 2013

Roșca, G.C., Relația școală-familie, Editura Polirom, 2016

PARTENERIAT ȘCOALĂ-FAMILIE-COMUNITATE

Prof.înv.primar Stan Daniela

Prof.înv.primar Anghel Florina-Nicoleta

Unitatea școlară: Școala Gimnazială „Eroilor” Lipănești, Prahova

I. DATE GENERALE

Numele și prenumele cadrului didactic: Stan Daniela

Anghel Florina-Nicoleta

Unitatea școlară: Școala Gimnazială „Eroilor Lipănești, Prahova

Competența didactică vizată: dezvoltarea conduitei civice

Perioada implementării: 7 aprilie 2023 – 15 iunie 2023

II. DETALIEREA PROIECTULUI DE PRACTICĂ

Scopul proiectului este dezvoltarea capacității de a forma opinii, de a forma valori morale elevilor încă de la cea mai fragedă vârstă, precum și formarea comportamentelor civice de protejare a mediului înconjurător și a respectului în raport cu natura.

Obiectivele propuse:

- a. Propunerea unor soluții eficiente pentru colectarea deșeurilor și amenajarea spațiilor de depozitare;
- b. Formarea unor atitudini responsabile față de mediul înconjurător;
- c. Sensibilizarea elevilor și membrilor comunității cu privire la importanța schimbărilor climatice pentru om și pentru societate;
- d. Dezvoltarea capacităților de investigare a mediului;
- e. Protejarea naturii, a resurselor naturale și reducerea poluării prin colectarea selectivă și reciclarea deșeurilor;
- f. Participarea la acțiuni de informare privind problematica protejării mediului înconjurător;
- g. Conștientizarea nevoii de voluntariat;

Grupul țintă îl reprezintă clasa pregătitoare și clasa a IV-a, adică un efectiv de 28 de elevi.

Planul de activități practice:

Se vor realiza săptămânal activități de voluntariat, centrate pe elevi, activități care să-i motiveze să păstreze mediul mai curat, să conducă la manifestarea un comportament ecologic la școală și în timpul liber, să contribuie la conștientizarea nevoii de protejare a mediului prin participare la ecologizare, curățire și întreținere a mediului din jur, să ofere posibilitatea de aplicare a cunoștințelor și a abilităților dobândite în situații reale de viață, să dezvolte spiritului civic, să asigure o modalitate de petrecere a timpului în mod constructive, să crească încrederea în sine, să stimuleze creativitatea elevilor și nu în ultimul rând, să promoveze educația ecologică.

Se vor folosi materiale care vor fi reciclate, din cauciuc, plastic, lemn, metal. Se vor utiliza vopsele, pliante, răsaduri de flori.

1.,„Clasa noastră -cea mai frumoasă!” - activitate de curățenie și înfrumusețare a sălii de clasă.

Elevii vor șterge praful, vor strânge lucrurile inutile, vor aduce ghivece de flori cu care vor înfrumuseța clasa. (7 aprilie 2023, 1 oră)

2.,„Omul și mediul” – activitate de conștientizare a elevilor, integrată, desfășurată în sala de clasă.

Prin intermediu internetului, copiii vor afla despre modul cum acțiunile oamenilor distrug natura. Vor urmări diverse filmulețe în care vor vedea consecințele defrișărilor masive, a aruncării gunoaielor la întâmplare, a poluării, a încălzirii globale . (14 aprilie 2023, 1 oră)

3.,„ECO – Costumul - realizarea de costume din materiale reciclabile- Activitate practică,

În cadrul orelor de Arte vizuale și abilități practice, împreună cu părinții, elevii vor confecționa diverse costume. Se vor folosi materiale precum: saci din plastic, de rafie, de pânză, hârtie, hârtie creponată, ziare, ambalaje de la flori, etc. (21 aprilie 2023, 2 ore)

4. „Parada costumelor ECO” -organizarea unei prezentări a costumelor realizate.

Prezentarea se va face în incinta școlii. Vor fi invitați elevi ai celorlalte clase. (27 aprilie 2023, 1 oră)

5. „Frumuseți din...nimicuri” -realizarea unor obiecte decorative din materiale reciclabile (borcane, sticle, capace, dopuri din plastic sau din plută, pânză), care vor fi expuse în holul școlii. (5 mai 2023, 2 ore)

6. „Reciclează responsabil” - dezbateri și vizită la firma de salubritate a comunei

Elevii vor face o scurtă vizită la societatea care colectează gunoaiile de pe raza comunei unde locuiesc. Acolo vor vedea cum sunt selectate și prelucrate deșeurile plastice. (12 mai 2023, 2 ore)

7. „Luăm atitudine, schimbăm!” - activitate de curățenie și înfrumusețare a curții școlii

Ajutați de părinții voluntari, copiii vor recicla anvelope pe care le vor vopsi și le vor transforma în suporturi pentru flori vor pune pământ în acestea și vor planta răsaduri de flori pe care le vor uda cu mare grijă. Tot ei vor vopsi coșurile de gunoi și băncuțele din curtea școlii. Vor săpa rondurile de flori și vor aduna buruienile. (19 mai 2023, 2 ore)

8. „Oameni mari, protejați NATURA!”- distribuirea de fluturași ECO

Elevii se vor deplasa prin comună pentru a împărți cetățenilor pliante cu mesaje ECO, pentru a atrage atenția acestora asupra degradării mediului. (26 mai 2023, 1 oră)

9. „La plimbare prin pădure - Activitate recreativă în natură.

Elevii se vor deplasa într-o excursie în natură, vor stabili itinerariul, vor analiza activitățile pe care le vor desfășura în timpul acestei ieșiri în natură, vor stabili regulile de comportament. (9 iunie, 5 ore)

10. „Un sfârșit, un început” -Activitate desfășurată în sala de clasă.

Se va realiza un ppt cu imagini și filmulețe din activitățile desfășurate în cadrul acestui proiect. Materialul va fi prezentat în fața participanților, reprezentanți ai comunității locale, elevi, părinți, profesori.

Elevii și părinții vor fi solicitați să-și exprime părerea în legătură cu activitățile desfășurate, prin intermediul unui chestionar. Se va urmări dacă elevii sunt interesați de acest tip de activități, dacă își doresc să le continue în anul școlar următor. (15 iunie 2023, 1 oră)

Valoarea adăugată prin proiect

În urma implementării acestui proiect se va putea spune dacă obiectivele au fost atinse, dacă rezultatele sunt cele așteptate în urma desfășurării activităților propuse, din perspectiva îmbunătățirii actului educațional și al comportamentului civic al elevilor.

De asemenea, se va putea concluziona dacă desfășurarea acestui proiect a dus la o colaborare mai strânsă între școală, familie și comunitate, o colaborare în afara actului educațional și dacă copiii au demonstrat o atitudine civică pozitivă pe care să o promoveze din proprie inițiativă.

Resursele necesare realizării proiectului

Materialele necesare desfășurării activităților sunt:

- laptop
- videoproiector
- markere
- manuși,
- saci de menajeri,
- detergenți,
- un top de hârtie,
- răsaduri de flori,
- vopsea,
- pensule
- panouri pentru expoziții,
- lipici,

Bibliografie:

- Cătrună, Gheorghe Mandizu. Să ocrotim mediul înconjurător, Editura Coresi, București, 2003
- Drocan, Gheorghîța. Voinicel ne învață să ocrotim Pământul : fișe pentru educație ecologică, Editura Diana, Pitești, 2006
- Ghid metodic pentru orele de Educație pentru mediu, Editura Dacia, 2021
- Mihail, Aurora. Mic atlas de ecologie, Editura ALL, București, 2007.

IMPORTANȚA CELOR „ȘASE ANI DE ACASĂ”

Profesor învățământ primar, Victoria Anghel

Școala Gimnazială Comișani

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții, care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm etapele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut și în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine).

Prin educație parentală, părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor de părinți.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate mediile sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare

și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

- părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
- părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

-PĂRINȚII INTELIGENȚI ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

- părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

„Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți”, Dr. Augusto Cury)

„Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

BIBLOGRAFIE:

Surse Internet

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN SATISFACEREA NEVOILOR COPIILOR - PREMISA UNEI COLABORĂRII EFICIENTE ÎNTRE FAMILIE ȘI ȘCOALĂ

**prof. înv. primar Antohe Gina
Școala Gimnazială Numărul 28 Galați**

Familia este mediul care satisface cât mai multe dintre nevoile membrilor ei. Este universul care produce și întreține dragostea, atenția, aprobarea, respectul. Între membrii familiei se creează obiceiuri, ritualuri prin care aceștia își satisfac nevoile individuale și pe cele comune construind astfel o atmosferă de siguranță, de colaborare necesară stabilității și bunăstării ei.

Într-o familie sănătoasă, consolidată, satisfacerea nevoilor copilului reprezintă o prioritate. Nu sunt vizate doar necesitățile fiziologice, de securitate, de respectarea unor reguli elementare, ci, mai ales, de cele psihologice, care nu pot fi satisfăcute decât prin dragoste și cunoaștere. Dacă sunt respectate și satisfăcute nevoile psihologice, atunci copiii devin mai puternici, mai capabili să se adapteze unei lumi aflate într-o continuă schimbare, mai echilibrați emoțional, mai capabili să învețe și mai aplecați să trăiască împreună cu ceilalți.

Din punct de vedere socio-afectiv, orice părinte trebuie să aibă în vedere următoarele aspecte, dacă își dorește un copil împlinit, de valoare, sănătos mental:

- **Nevoia de dragoste și de siguranță** care este baza viitoarelor relații pe care copilul le va avea cu frații, cu prietenii, cu colegii, cu adulții.

- **Nevoia de noi experiențe**- acestea fiind esențiale pentru dezvoltarea cognitivă a copilului. Pentru evoluția lui intelectuală sunt importante jocul și dezvoltarea limbajului. Jocul creează experiențe noi, iar limbajul este cel mai important mijloc prin care dezvoltă și înțelege lumea a în care a intrat.

- **Nevoia de cunoaștere a capacităților și de a fi apreciat**- sunt necesare pentru a reuși să depășească dificultățile și conflictele inerente dezvoltării și interrelaționării. Încurajările stimulează copilul să încerce, să caute, îi dezvoltă stima de sine și îi dă încredere în forțele proprii.

- **Nevoia de responsabilități**- responsabilitățile sunt importante pentru că dau sentimentul de libertate în timpul desfășurării propriilor acțiuni. Dacă, în fiecare stadiu pe care îl parcurge, cu responsabilitățile sale specifice, este bine valorificat de către părinți, atunci există premisele ca individul să fie capabil să-și asume responsabilități și pentru sine, dar și pentru ceilalți.

Dacă aceste nevoi nu sunt îndeplinite, atunci copilul nu-și va dezvolta stima de sine, respectul față de ceilalți, grija față de bunurile materiale proprii sau comune. Comportamentele sănătoase, valorile și atitudinile transmise de familie sunt elemente care asigură o dezvoltare armonioasă a elevului.

Școala continuă ceea ce s-a început în familie, urmărind satisfacerea aceluiași nevoi ale copilului, dar prin intermediul unor activități specifice procesului de învățământ. Alături de familie, contribuie la modelarea și dezvoltarea personalității copilului prin valorizarea și respectarea identității sale. Activitatea instructiv-educativă din cadrul școlii nu poate fi separată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului, ci o completează prin intermediul activităților specifice mediului școlar.

Educația pe care copilul o primește în școală, în familie și în societate desăvârșește ființa umană. Parteneriatul școală- familie este esențial în cadrul intervenției școlare, activitățile în care sunt implicați și părinții produc o schimbare în ambientul familiei, cresc aspirațiile părinților pentru copii, dar și a copiilor față de ei înșiși.

Bibliografie

- Pescaru-Băran, A.- Parteneriat în educație familie-școală-comunitate, Editura Aramis, București, 2004
- Nicola, I.- Tratat de pedagogie școlară, Editura Aramis, București, 2003

PARTENERIATUL ȘCOALĂ-FAMILIE, CHEIA SUCCESULUI ȘCOLAR

BACIU ANI

ȘCOALA GIMNAZIALĂ UNIREA

"Pentru a fi profesori perfecți, ar trebui să fim conștienți nu numai de ceea ce se petrece înlauntrul nostru, dar și de ceea ce simt acei cărora ne adresăm."

Andre Berge

Parteneriatul școală – familie este văzut ca un tip de relație prin intermediul căreia personalul școlii realizează un parteneriat cu familia pentru a-i ajuta pe copii să aibă succes la școală.

Rolurile profesorilor sunt esențiale procesului de parteneriat și includ rolurile care vizează implicarea familiei în activitățile școlii.

Relația școală-familie trebuie să fie un parteneriat care are în vedere educarea și dezvoltarea cât mai armonioasă și mai roditoare a elevului. Astfel, în acest parteneriat se stabilesc reguli de „activare” de la început, se întocmesc diferite activități pe care părinții le vor desfășura împreună cu elevii în cadrul școlilor sub supravegherea cadrelor didactice. Tot prin intermediul relației dintre școală și familie părinții pot beneficia de sfaturi, îndrumări și recomandări în legătură cu ce activități ar fi benefice pentru elevi și i-ar ajuta să se dezvolte din punct de vedere intelectual și nu numai. Acest lucru va deveni real suport pentru activitatea desfășurată la școală, unde elevii învață lucruri noi, ce depind de anumite abilități care, pentru a fi însușite, trebuie să fie exersate de aceștia și acasă, sau în celelalte medii din care fac parte.

Școala și familia trebuie să găsească fâgașul colaborării autentice bazată pe încredere și respect reciproc, pe iubirea față de copil, să facă loc unei relații deschise, permeabile, favorizante schimbului și comunicării de idei. Părinților le revine rolul esențial în creșterea copiilor, asigurându-le acestora nu numai existența materială, cât și un climat familial, afectiv și moral. Sunt situații în care familia consideră că este suficient să se ocupe doar de satisfacerea nevoilor primare (hrană, îmbrăcăminte, locuință, cheltuieli zilnice etc.), ignorând importanța unei comunicări afective, nestimulând dezvoltarea sentimentului de apartenență. Acasă trebuie să creeze un mediu de încredere, echilibrat, în care copilul să se manifeste neîngrădit iar în relația cu

școala pot colabora cu alți membri ai comunității școlare pentru a crea un climat care sprijină învățarea, atât în școală cât și în afara ei.

Fiecare copil se deosebește de ceilalți în primul rând prin caracterul său. După cum un tâmplar nu lucrează în același fel și bradul și stejarul, tot astfel și noi va trebui să ținem seama de „lemnul” fiului sau fiicei noastre, elevului sau elevei noastre, adică de elasticitatea și rezistența „capitalului său biopsihic”, pentru a ști ce putem face din el fără prea multe riscuri.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli sau unei profesii pentru fiul sau fiica lor. Dar, de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai sursele greșelilor lor deoarece acestea nu țin loc de competență și de pricepere. Greșelile părinților decurg uneori și din prea marea dragoste pe care o poartă copiilor. Iată câteva dintre ele:

- Neîncrederea în copil. Există părinți care își consideră copiii mai copii decât sunt în realitate și aleg viitoarea școală și viitoarea profesie în locul lor, chiar fără a-i consulta.
- Copiii tratați ca proprietate personală de care părinții dispun după bunul lor plac. Argumentul acestor părinți este cam așa. „eu îl îmbrac, eu îl hrănesc, eu hotărâsc ce să fie și ce să nu fie”. Personalitatea, sentimentele, aspirațiile și dorințele copiilor nu contează în fața părinților.
- La polul opus se află o altă categorie de părinți, a neutrilor. Aceștia se complac în situația de neamestec în treburile copiilor.
- Părinții orgolioși fac din alegerea profesiei pentru copilul lor o problemă de ambiție.
- Categoria de părinți ce dorește pentru copiii lor o meserie comodă.

- Grija pentru copii îi face pe unii părinți să dorească pentru fii o profesiune bănoasă și de aceea fac eforturi ca fiii lor să o apuce pe drumul unei asemenea profesii.

Toate situațiile de mai înainte trebuie evitate. De aceea între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții. În viață nimic nu este garantat sută la sută. În cele din urmă, fiecare copil va trebui să aleagă singur calea pe care vrea să meargă. Șansele de a influența un copil în mod pozitiv pot fi semnificativ crescute dacă, prin aceste dezbateri, lectorate, activități de consiliere părinții ar dedica câteva ore în plus pentru a afla lucruri noi despre dezvoltarea și comportamentul tipic al copilului.

Bibliografie

Șerbănescu, D. – Exemplul în educația copiilor, Editura Științifică, București, 1967;

Stoian, M. – Abecedarul părinților, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1972;

Nica, I. , Țopa, L. – Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974.

Ecaterina, Adina, 2002, “Consilierea și educația preșcolară”, Editura Aramis, București ;

Adina, Bălan-Pescaru, 2004 “ Parteneriatul în educație”, Editura Aramis, București;

Romiță, Iucu, Emil, Păun, 2002, “Educația preșcolară în România”, Editura Polirom, Iași.

Alexandra, Mateiaș,(2003), „Copiii preșcolari, educatoarele și părinții “–ghid de parteneriat și consiliere, Editura --Didactică și Pedagogică,R.A., București

Ezechil Liliana- „Comunicarea educațională în contextul școlar”, EDP, București, 2002.

Stăiculescu Camelia-„Școala și comunitatea locală”-parteneriatpentrueducație-Ed.ASE,
București, 2007

Stăiculescu Camelia-„Managementul parteneriatului școală-familie”, Ed.ASE,București, 2007

Strategii manageriale în activitatea cu părintii

Balan Narcisa

Școala Profesională „Sfântul Apostol Andrei” Smîrdan, Comuna Suharău, județul
Botoșani

Pentru a obține o educație de calitate, toți factorii principali implicați (Ministerul Educației, managerii instituțiilor de învățământ, cadrele didactice, elevii, părinții) trebuie să fie permanent activi, să colaboreze, să se susțină reciproc. Astfel, Ministerul Educației trebuie să asigure o reformă de calitate care să răspundă exigențelor societății din toate punctele de vedere;

- managerii instituțiilor de învățământ trebuie să asigure resursele, baza logistică, condițiile pentru o educație de calitate, să realizeze comunicarea internă și externă la nivelul școlii etc.;

- cadrele didactice să asigure o activitate didactică centrată pe elev și adecvată noilor cerințe ale societății, să se perfecționeze continuu;

- elevii să se pregătească continuu, să se implice activ și responsabil în propria educație, să participe la viața școlii, și nu în ultimul rând,

- părinții care trebuie să comunice permanent cu copilul și cu cadrele didactice, să implice în viața școlii.

La nivelul fiecărei unități școlare elementele de creativitate se manifestă în conceperea proiectului de dezvoltare instituțională care are o importanță deosebită, deoarece concentrează atenția asupra finalităților educației (dobândirea de abilitați, aptitudini, competențe), asigurând concentrarea tuturor domeniilor funcționale ale managementului (curriculum, resurse umane, material-financiare, relații sistemice și comunitare) și asigură coerența strategiei pe termen lung a școlii.

S. Cristea descrie o serie de patru tipuri de competențe generale, considerate esențiale în activitatea generală a unui manager de succes într-un context al schimbărilor specific societății moderne: [20, p. 79].

- **competența politică**, constă în receptarea și angajarea corectă a responsabilităților directe și indirecte transmise la nivelul finalităților macrostructurale (idei pedagogice – scopuri pedagogice);

- **competența psihologică**, se referă la receptarea și angajarea corectă a responsabilităților transmise de la nivelul finalităților microstructurale;

- **competența științifică**, dovedită prin calitatea proiectelor realizate la linie de continuitate dintre cercetarea fundamentală-aplicată;

- **competența socială**, se referă la resursele de adaptare ale actorilor educaționali la cerințele comunității educative naționale aflate în continuă mișcare.

Strategiile manageriale în activitatea cu părintii la toate nivelurile de management la nivelul Școlii Profesionale „Sfântul Apostol Andrei” Smîrdan, Comuna Suharău, județul Botoșani

au fost identificate prin intermediul unui interviu de tip *focus grup* și sunt reprezentate în următorul tabel centralizator:

Tipul problemei	Răspunsuri frecvent obținute (frecvență de pedte 50%)
Nevoile părinților în relație cu școala	-acordarea de atenție tuturor copiilor din clasă de către profesorul-diriginte, nu doar copiilor problemă -oportunitatea de a discuta cu profesorii atunci când e nevoie: -motivarea elevilor de către școală pentru a învăța mai bine
Modalitățile de implicare personală în desfășurarea unor activități la școală	Ca modalități de implicare, părinții au enumerat comunicarea cu dirigintele sau profesorii. În legătură cu motivele pentru care nu au reușit să vină mai des la școală, părinții au făcut referire la obligațiile profesionale, care nu le permit o implicare mai mare, ci una doar „pe fugă”
Frecvența venirii părinților la școală	Pentru a însoți zilnic copilul de acasă la școală și de la școală - acasă; ședințe cu părinții; serbări școlare; burse.
Aspecte legate de climatul școlii	Reducerea fluctuației personalului didactic prin menținerea aceluiași profesori-diriginți alocați pe clase. Schimbarea mentalității profesorilor, astfel încât aceștia să se ocupe mai mult de copii;
Aspecte legate de procesul de predare-învățare-evaluare	„Profesorul ar trebui să vadă aptitudinile și să le dezvolte, nu să penalizeze”; Reducerea temei pentru acasă, care sunt considerate „mult preamulte” Obiectivitate mai mare a evaluării: „copilul meu a primit o notă proastă pentru că nu a stat cuminte, nu pentru că a fost ascultat la disciplina respectivă.”
Aspecte pozitive referitoare la școli	Metodele didactice adaptate nivelului de dezvoltare a elevilor Atitudinea profesorilor, care sunt foarte creativi, calmi și au multă răbdare cu copiii Deschiderea din partea profesorilor la propunerile părinților pentru a ajuta copiii; Activitățile extrașcolare în care s-au implicat:

Din analiza răspunsurilor menționate se poate deduce cu ușurință că părinții sesizează aspectele ce țin de creativitatea activității manageriale și instructiv educative ale școlii, identifică și apreciază elementele de creativitate de la nivelul managementului clasei de elevi (diriginte/învățător) dar și de la nivelul strategiilor didactice utilizate în demersurile didactice de predare și evaluare.

Identifică și pun accent pe probleme punctual, pe relațiile cu mediul școlar, pe comunicarea cu școala, pe gestionarea corectă a timpului liber al copilului.

În vederea evidențierii laturii creative a managementului realității cu părinții, în școlile românești, se impune crearea unui climat favorabil schimbării și promovării creativității.

• Ideile și soluțiile creative care pot determina schimbarea pot proveni atât din interiorul cât și din exteriorul unității școlare (familie, comunitate).

- Atât cadrele didactice, cât și elevii sau părinții pot deveni surse utile de idei creative , care pot genera dobândirea avantajului competitiv.

Organizarea unui climat favorabil creativității manageriale în ceea ce privește colaborarea școală-părinte , poate consta în următoarele etape:

- a)perfecționarea personalului în vederea dobândirii unor atitudini favorabile implementării noului
- b) promovarea ideii că, de cele mai multe ori, prin nereusite succesive cresc șansele de reușită;
- c) stimularea exprimării libere a ideilor, prin constituirea unor subgrupuri, în cadrul cărora să se abordeze probleme legate de activitatea lor și posibilele soluții;
- d) crearea condițiilor favorabile pentru angajații cu idei, în vederea experimentării.
- e)dimensionarea în mod optim a grupurilor creative.

Bibliografie :

- Cristea, S. (1995). *Pedagogie generală. Managementul Educației*. București: Editura Didactică și Pedagogică, R.A
- Cristea, S. *Managementul organizației școlare*. București: Editura Didactică și Pedagogică, 2004.Ed.a II-a,

FAMILIA, BISERICA ȘI ȘCOALA - FACTORI ESENȚIALI ÎN EDUCAȚIA RELIGIOASĂ

Prof. Dan-Gabriel BĂURCEANU
Școala Gimnazială "Costache Grigore Șuțu"
Loc. Șuțești, Jud. Brăila

Din darul și voia lui Dumnezeu omul este singura ființă educabilă din întreaga creație. Animalele, chiar cele cu un grad sporit de inteligență și instincte (delfinii, câinii etc.) nu se educă ci se dresază. Iar diferența dintre educație și dresaj este incomensurabilă: în timp ce omul educat devine cu timpul un creator original, animalul supus dresajului nu poate depăși niciodată stadiul

de imitator. De ce? Prin voia Creatorului, numai omul a fost înzestrat cu suflet hărăzit veșniciei, cu rațiune, sentiment și voință, funcțiuni care pot fi educate ca atare, realizându-se limbajul articulat, gândirea logică, afectivitatea superioară și voința autonomă. Numai omul este persoană, purtând pecetea chipului lui Dumnezeu, Treime de Persoane. Iar educația este posibilă numai acolo unde se pot dezvolta relații personale reciproce. Trebuie precizat, însă, din capul locului, faptul că omul se modelează ca ființă umană doar în condițiile unui mediu corespunzător socializării și educației¹.

Pentru o expunere sistematică a factorilor educației și a rolului lor în dezvoltarea personalității, vom utiliza cu precădere metoda inductivă (de la simplu la complex). Astfel, socotim util să clasificăm factorii educației în "generalii" și "specialii", ultimii fiind incluși, de fapt, între primii, dar solicitând o analiză separată, datorită implicațiilor speciale pe care le incumbă. Pe baza cercetărilor pluridisciplinare (de filozofia educației, de psihologie și sociologie, de genetică etc.), pedagogia a stabilit trei factori generali ai dezvoltării personalității: a. Ereditatea (ca factor intern); b. Mediul (ca factor extern); c. Educația (ca factor mixt, intern-extern). Acestor trei factori le corespund tot atâtea teorii adiacente: teorii ereditariste, teorii ambientaliste și teorii ale dublei determinări². Când discutăm despre cei "specialii" se evidențiază trei mari factori ai educației religioase: *Familia, Biserica și Școala*, ca instituții de bază ale societății³.

Înainte de a vorbi despre instituțiile de bază, anunțate mai înainte (familia, biserica, școala), se impune precizarea că "Alfa și Omega" actului pedagogic este Dumnezeu, Care a creat cerul și pământul, dar a întemeiat și familia și Biserica. Iar o dată cu ele s-a înfiripat și școala, mai întâi în familie și în biserică, cu timpul câștigându-și, desigur, autonomia, dar dezvoltându-se neîntrerupt în strânsă legătură cu acestea, până în ziua de astăzi. Parafrazând spusele lui Petre Țuțea (1901-1991), neîntrecut în definiții și formulări surprinzătoare, în legătură cu afirmația lui Newton "gravitația este Dumnezeu!", plecăm și noi de la premisa: "Educația este Dumnezeu!" Și nu este doar începutul și sfârșitul ei, ci Factor și Creator permanent. Toți educatorii trebuie să aibă conștiința că educația nu este un act sau efort exclusiv uman, ci rezultatul sinergiei divino-umane. Altfel spus, un act teandric. Astfel, actul educațional complet și eficient este teandric. Dumnezeu ne-a acordat acest privilegiu extraordinar, de a fi împreună-lucrători cu El, nu doar în actul mântuirii noastre, în general, ci și în educarea copiilor noștri, în familie, în biserică și în școală. Acest dar dumnezeiesc a devenit operant, cu deplinătate, prin întruparea lui Iisus Hristos, *Piatra Unghiulară* de la care începe zidirea caracterului creștin al pruncului, clădindu-se apoi, piatră cu piatră, virtuțile adolescenței și ale maturității, pentru ca în final opera pedagogiei divino-umane să fie încununată cu aura înțelepciunii și cu venerabilitatea bătrâneții⁴.

Educația creștină a copilului nu poate fi nici măcar imaginată fără slujirea Bisericii, ca instituție divino-umană, instituție fundamentală a societății, mai veche decât chiar cea a statului. La noi, cel puțin, după retragerea aureliană (271-275) până la întemeierea cnezatelor și voievodatelor (secolul al XIV-lea) și până la unificarea lor (Basarab I, 1330), *singura instituție existentă neîntrerupt a fost Biserica*. Ei îi revine, aproape în exclusivitate, meritul de a fi salvat ființa neamului de la pierire, în fața atâtor năvălitori, care-și făcuseră drum pe la noi în acel mileniu văduvit de o conducere statală unitară. Acest mileniu, numit "întunecat", datorită obscurității pe plan politic, a fost luminat doar de harul credinței drept-măritoare, dăruit cu generozitate, atunci ca și astăzi, de Sfânta Biserică. Ea a ținut loc și de școală și de cancelarie domnească. Episcopii și

¹ Ioan BONTAȘ, *Pedagogie*, Editura "All", București, 1994, p. 34.

² Ioan BONTAȘ, *Pedagogie*, Editura "All", București, 1994, p. 35-46.

³ Pr. Vasile GORDON, *Introducere în Catehetica Ortodoxă*, Ed. Sophia, București, 2004, p. 85

⁴ Pr. Vasile GORDON, *Introducere în Catehetica Ortodoxă*, p. 88

preoții au fost conducători spirituali la vedere și, tainic, *cu timp și fără timp, cu voie și fără de voie*, îndrumători și sfătuitori politici. Căci dacă celelalte instituții ale unui neam sunt supuse deseori efemerității, datorită caracterului lor vremelnic și trecător, Biserica se caracterizează prin viabilitate veșnică, pentru că veșnic este întemeietorul ei, Iisus Hristos. Fiind întemeiată pe "piatra credinței", Însuși Mântuitorul ne încredințează că ea nu poate fi dărâmată de nimeni, nici chiar de "porțile iadului"... (Mt. 16, 18). Știm, de altfel, că nu de puține ori s-a încercat "dărâmarea" ei în decursul istoriei, și la propriu și la figurat. S-a încercat mai ales pe vremea comunismului de preatristă amintire, s-a poruncit încarcerarea ei într-un "ghetou" izolat, s-a reușit chiar întemnițarea unui însemnat număr al mărturisitorilor ei, dar ea n-a putut fi nici măcar marginalizată, necum distrusă. Este adevărat că au fost dărâmate unele lăcașuri sfinte, poate și din greșeala unor slujitori mai fricoși, timorați, șantajați, terorizați (ei și familiile lor), amenințați în fel și chip etc., dar în aceași vreme se ridicau altele, chiar cu încuviințarea unor potențați ai zilei, aflați cu sau fără voie în solda satanei, dar cu unele momente de omenie în atitudinile lor. Căci, vorba părintelui Ilie Cleopa, "în slujba Bisericii trebuie și pe satana să-l pui la lucru!" Așa au procedat, de-a lungul veacurilor, slujitori și cârmuitori vrednici, cu frică de Dumnezeu, încât, în pofida tuturor încercărilor, Biserica noastră se prezintă astăzi drept *cea mai credibilă instituție în opiniile majorității românilor intervievați*. Nu e puțin lucru, ca în această învălmășeală a tranziției noastre "originale" și interminabile, cetățenii să declare, într-un procent covârșitor, că singură Biserica este vrednică de încrederea lor. Desigur, credibilitatea ei înseamnă pentru noi *mântuire*, dar și formarea (= educarea) de caractere creștine, apte să contribuie, moral și material, la propășirea neamului. Așadar, când spunem "mântuire", înțelegem deodată pregătirea sufletelor pentru viața veșnică, dar și educarea lor pentru o viețuire pământească virtuoaasă. Iar mântuirea nu se realizează decât în Biserică! *Extra Ecclesiam nulla salus*, a spus atât de inspirat Sfântul Ciprian (*Epistola 73, 21*) și tot el ne atrage atenția că "cine nu are Biserica de mamă, nu poate avea pe Dumnezeu de tată!"⁵

Cea mai veche și, totodată, cea mai puternică instituție umană este familia, cunună a creației și expresie a iubirii și comuniunii proniatoare a lui Dumnezeu. Ea a fost numită adesea "mica biserică", sau "biserica de acasă", pentru caracterul ei comunitar și atmosfera de sfințenie pe care trebuie s-o cultive. Poate fi considerată, de asemenea, ca o "mică școală", pentru că aici copiii primesc lecții esențiale de viață, nu doar în "cei 7 ani de acasă", ci și ulterior. Cât de frumos se exprimă în acest sens unul dintre cei mai mari pedagogi pe care i-a avut România, Constantin Narly (1896-1956): "La poporul nostru de agricultori, ea a fost chiar unica școală de specialitate profesională a majorității populației. Ei îi datorăm, în afară de ceea ce datorăm Bisericii, toate virtuțile trecute ale neamului. Iubirea de pământ și dragostea de cultivarea lui, iubirea de neam, venerația lui Dumnezeu, ca și proverbiale omenie și ospitalitate a românului, se datorează familiei noastre patriarhale..."⁶.

Familia este recunoscută unanim ca instituție de bază a societății, nu doar din perspectivă religioasă, ci și din punct de vedere civil, întrucât în toate țările civilizate familia este ocrotită prin lege. În România, bunăoară, *Codul Familiei* prevede, astfel, la art. 1: "În România statul ocrotește căsătoria și familia; el sprijină, prin măsuri economice și sociale, dezvoltarea și consolidarea familiei. Statul apără interesele mamei și copilului și manifestă deosebită grijă pentru creșterea și educarea tinerei generații..."⁷. Codul prevede, de asemenea, articole referitoare la educația copiilor,

---

⁵ *De Unitate Ecclesiae*, 6, MIGNE, P. L. IV, 502 apud Pr. Vasile GORDON, *Introducere în Catehetica Ortodoxă*, p. 97.

⁶ Constantin NARLY, *Pedagogie Generală*, Editura Didactică și Pedagogică, Ediția a II-a, București, 1996, p. 485.

⁷ *Codul Familiei*, Editura "Lumina Lex", București, 1995, p. 3 apud Pr. Vasile GORDON, *Introducere în Catehetica Ortodoxă*, p. 89.

între care cel mai apropiat prelegerii noastre este următorul: "Părinții sunt datori să îngrijească de copil. Ei sunt obligați să crească copilul, îngrijind de sănătatea și dezvoltarea lui fizică, de educarea, învățătura și pregătirea profesională a acestuia, potrivit cu însușirile lui, în conformitate cu țelurile statului, spre a-l face folositor colectivității..."⁸. Iată, așadar, că cel puțin din punct de vedere legal (și declarativ), familia se bucură de o atenție deosebită din partea statului. Împlinirea acestor obligații depinde, însă, de o serie de factori responsabili, de condițiile sociale-economice, de conștiința și conștiinciozitatea celor abilitați să aplice legile etc.

Revenind asupra subiectului nostru, spunem mai departe că familia reprezintă, după Dumnezeu, factorul cel mai important și decisiv al educației creștine, nu numai al copiilor, ci al fiecărui membru în parte. Pentru că fiecare persoană, aparținătoare unei familii, este atât *factor* cât și *subiect* al educației: copiii învață de la părinți, bunici, frații mai mari, dar și invers. De asemenea, ceilalți membri ai familiei, dacă sunt, învață unii de la alții. Această "școală" de familie are, de altfel, cel puțin trei înțelesuri: de a *învăța* pe alții, cu sensul de a-i *sluji* și de a învăța de la alții, cu sensul de a-i *asculta*. Chiar și din punct de vedere etimologic, cuvântul familie implică, între altele, aceste noțiuni-cheie, *învățare-slujire-ascultare*. Astfel, potrivit dicționarelor, "familia-ae (lat.) are trei sensuri de bază: 1. *totalitatea slujitorilor unei case*; 2. *casă (totalitatea membrilor ei)*; 3. *bunurile unei case, patrimoniul, mijloacele de trai...*"⁹. După cum se poate lesne observa, sensurile etimologice acoperă foarte bine implicațiile educației în familie: nu fac referiri doar la *persoane*, ci și la *bunurile* care creează, de fapt, *mediul* în care cresc și sunt educate persoanele, propriu-zis "logistica" actului pedagogic, începând cu icoanele din camere și terminând cu grădina, ogorul, atelierul etc., care fac posibilă acel *sine qua non* "ora et labora" în orice act creativ, cu atât mai mult în cele de care depinde educația și mântuirea sufletului. În plan educațional-creștin, Biserica este factor esențial, prin mijloacele ei teaurizate: doctrina, morala, disciplina canonică și cultul. Practic, dintre toate, *cultul divin este cel mai apropiat mijloc de educație religioasă*, întrucât doctrina, morala și disciplina (buna rânduială) sunt "predate" creștinului de rând, cel mai adesea, tot prin cultul divin, în cadrul căruia, o dată cu slujbele sfinte, se rostesc și cuvinte de învățătură, *predici și cateheze*, atât de importante în luminarea minții credinciosului¹⁰.

Vorbind despre școală, ca factor esențial în educația religioasă, avem în vedere trei realități: *școala ca instituție, profesorul de religie și elevul*. Școala, ca instituție, cuprinde ansamblul mijloacelor materiale și spirituale cu ajutorul cărora se desfășoară procesul educațional. Ea poate fi de stat (publică) și particulară. În cazul nostru, vorbim despre școală ca instituție publică, care presupune o dublă obligație: una din partea statului (aceea de a asigura la nivel optim cadrul juridic, material etc.), alta din partea școlii (aceea de a răspunde cu rezultate concrete încrederii acordate, investițiilor financiare etc.). După cum foarte mulți dintre creștini identifică adesea pe preot cu Biserica, așa se întâmplă și în cazul școlii: prestigiul sau blamul unei școli este asociat nemijlocit cu profesorul... Trebuie să recunoaștem din capul locului că, în ambele cazuri (ca, de altfel, în oricare domeniu), avem de-a face cu un mare procent de dreptate, deoarece reușita misiunii unei instituții (școală, biserică, armată, poliție, parlament etc.) depinde într-o măsură covârșitoare de conștiinciozitatea slujitorilor ei. De aceea, subliniem că și *reușita orei de religie depinde nemijlocit de conștiinciozitatea celui care o predă*. Copiii văd religia (de fapt, ortodoxia) prin prisma

---

⁸ *Codul Familiei*, Titlul III, Cap. I, Secțiunea I, art. 101 apud Pr. Vasile GORDON, *Introducere în Catehetica Ortodoxă*, p. 89.

⁹ Gheorghe GUȚU, *Dicționar latin român*, Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1983, p. 460-461.

¹⁰ Pr. Vasile GORDON, *Introducere în Catehetica Ortodoxă*, pp. 96-97

profesorului, deoarece calitățile și defectele lui se proiectează fast sau nefast asupra materiei în sine¹¹.

ELEVUL. Chiar dacă nu vom insista prea mult în descrierea elevului, ca factor esențial al educației religioase, pentru a nu prelungi peste măsură prelegerea de față, suntem datori măcar cu aceste precizări:

- elevii nu sunt doar niște receptori pasivi ai cunoștințelor, nici doar tocilari și emițători mecanici, care trebuie să reproducă docili cele predate, ci sunt *factori esențiali ai educației, parteneri de dialog, suflete capabile să gândească și să creeze*;
- până la o anumită vârstă nu li se poate cere decât o responsabilitate parțială pentru conștientizarea importanței orei de religie. De cele mai multe ori, receptivitatea sau nereceptivitatea lor reflectă mediul religios sau nereligios de acasă, copiii fiind, astfel, o oglindă a familiei din care provin. Profesorul de religie trebuie să realizeze, astfel, mai mult decât oricare dintre profesori, că, în general, copiii sunt curați la suflet și că unele însușiri negative nu sunt proprii ființei lor, ci amprentele mediului negativ de acasă. Bine a spus Simion Mehedinți că *nu există copil rău, ci numai copil în care nu ai descoperit încă partea cea bună*¹²;
- elevii trebuie socotiți prieteni, demni de cel mai înalt respect, nu subalterni obligați să suporte orice cuvânt, capriciu, sau atitudine;
- la rândul lor, elevii trebuie să fie receptivi, ascultători față de profesori, ca față de proprii părinți, îmbrăcați decent, cuviincioși în vorbire și atitudini, demni în exprimarea eventualelor nemulțumiri. Nu să vorbească necontrolat, ca "din turmă", sabotând ora, refuzând învățătura și nelăsând nici pe alții să învețe. Parabola Semănătorului se aplică și aici: nu-i întotdeauna vina celui care seamănă, că recolta va fi slabă (sau nu va fi deloc!), dacă pământul este pietros sau plin de spini...
- elevul trebuie să conștientizeze (nu înaintea profesorului, desigur, dar o dată cu el) că orice învățătură bună are menirea să-l ridice, să-l înalțe spre demnitatea de om deplin, să ajungă la "starea bărbatului desăvârșit", potrivit dezideratului suprem exprimat de Sfântul Apostol Pavel (Ef., 4, 13). Căci însuși cuvântul "elev", intrat în vocabularul nostru prin filieră franceză (*élève* = elev, *élever* = a ridica), provine din latinescul "elevare", care înseamnă *a ridica de la pământ, a înălța dintr-o stare...*¹³. Altfel spus, învățătura, mai ales cea creștină, are menirea de a-l ridica pe copil din starea biologică, vegetativă, la demnitatea omului chemat spre desăvârșire.

Elevii sunt datori, în concluzie, să răspundă cu respect, bună purtare, recunoștință și conștiinciozitate, mâinii întinse din partea educatorului, ofertă a dragostei și responsabilității, pentru plinirea lui ca om, nu mai puțin pentru prezentul și viitorul neamului din care fac parte¹⁴.

În loc de concluzii la sfârșitul acestui studiu mărturisim convingerea că reușita educației religioase a copilului constă în conlucrarea armonioasă a tuturor factorilor umani, descriși mai sus, cu Factorul Suprem, Dumnezeu. Copilul se va dezvolta normal și va deveni un caracter creștin, dacă îl va întâlni cu adevărat pe Dumnezeu, nu numai în Biserică, ci și în familie și în școală. Mai adânc, copilul Îl va descoperi pe Dumnezeu în tainele lui sufletești, dacă Îl va simți prezent mai întâi în inimile educatorilor săi: părinți, preoți, profesori de religie ș. a. Crescut și maturizat cu

---

¹¹ Pr. Vasile GORDON, *Introducere în Catehetica Ortodoxă*, p. 98

¹² Vasile PÂRVAN, *Scrieri*, Ed. Științifică și enciclopedică, București, 1981, p. 154.

¹³ Gheorghe GUȚU, *Dicționar latin român*, p. 460.

¹⁴ Pr. Vasile GORDON, *Introducere în Catehetica Ortodoxă*, pp. 104-105.

această descoperire, va depinde apoi numai de voința proprie pentru a-și păstra curat caracterul moral-creștin, la zidirea căruia educatorii conștiincioși au ostenit cu migală și dăruire¹⁵.

BIBLIOGRAFIE

- 1) BONTAȘ Ioan, Pedagogie, Editura "All", București;
- 2) GORDON, Pr., Vasile, Introducere în Catehetica Ortodoxă, Ed. Sophia, București, 2004;
- 3) GUȚU Gheorghe, Dicționar latin român, Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1983;
- 4) NARLY Constantin, Pedagogie Generală, Editura Didactică și Pedagogică, Ediția a II-a, București, 1996;
- 5) PÂRVAN Vasile , Scrieri, Ed. Științifică și enciclopedică București, 1981;

PARTENERIATUL FAMILIE – ȘCOALĂ

Prof. Beșteliu Diana-Mihaela

Grădinița cu P.P. „Elena Farago”, Craiova

---

¹⁵ Pr. Vasile GORDON, *Introducere în Catehetica Ortodoxă*, p. 105.

Motto:

“ Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume!”

Din Child's Appeal

Școlile sunt instituții sociale pentru educația organizată a tinerei generații. Este un factor decisiv în dezvoltarea unei persoane care poate contribui la dezvoltarea societății, poate participa activ la viață și poate fi pregătită pentru muncă. Procesul educațional face școala decisivă în formarea omului.

Misiunea școlii este de a contribui la realizarea idealurilor educaționale impuse de cerințele vieții sociale. Procesul educațional din cadrul școlii este ghidat și condus de personal special instruit pentru a asigura succesul școlii. Fără sprijinul activ al părinților, oricât de capabili ar fi educatorii, școala nu poate atinge scopurile educaționale stabilite.

Părinții trebuie să cunoască, să fie conștienți de impactul pe care îl are prezența lor asupra vieții copiilor lor și să creadă că educația oferită copiilor lor este esențială pentru societatea actuală.

Educația este ceea ce face o persoană perfectă, ceea ce primește un copil acasă,
la școală și în

comunitate.

Aspirațiile, rezultatele și sprijinul social și familial constituie trei dimensiuni ale
interacțiunii

dinamice dintre copilul individual și cercul său imediat.

Implicarea părinților joacă un rol important în intervențiile școlare.

Comportamentul parental schimbă mediul familial și crește așteptările parentale ale copilului și ale copilului însuși.

Mediul de acasă este primul mediu educațional și social de care copilul devine conștient, a cărui influență marchează esențial dezvoltarea lui ca individ. Legătura dintre

copii și familie este extrem de puternică și de neînlocuit, iar familia are o influență deosebit de profundă asupra copiilor. O mare parte din înțelegerea de către elevi a naturii, a societății, a abilităților de sănătate și a obiceiurilor comportamentale se datorează educației pe care o primesc acasă.

Familia joacă un rol foarte important în dezvoltarea aspectelor fizice, intelectuale, morale, estetice și altele ale copiilor. Ca prim factor educațional, familia oferă copiilor aproximativ 90% din cunoștințele zilnice, iar familia este locul în care să se cultive copiilor abilitățile de observare, memorie și gândire. Notele unui copil la școală depind de modul în care părinții sunt implicați în procesul de învățare.

Părinții trebuie să le ofere copiilor ceea ce au nevoie pentru a învăța și trebuie să-și ajute copiii să învețe. Cu toate acestea, acest ajutor trebuie să se limiteze la îndrumări sau sprijin și nu este recomandat pentru temele copiilor.

De-a lungul timpului, părinții se vor limita la verificarea temelor și a buletinelor de calificare. Prin urmare, atitudinea părinților trebuie să fie la mijloc: nici să nu-l ajute prea mult pe copil, nici să nu aibă cel mai mic interes pentru notele lui.

Cele mai importante aptitudini comportamentale se formează și în familie: respect, politețe, onestitate, sinceritate, decență, ordine, cumpătare, preocupare pentru anumite chestiuni încredințate.

Toate acestea sunt de fapt o interpretare a celebrului dicton „Șapte ani departe de casă”.

Un elev care nu are „șapte ani acasă” va avea mereu probleme chiar și atunci când va crește. Aici trebuie amintit că, în general, elevii nu primesc nici un exemplu negativ sau sfat la școală, toate acestea putând să-i afecteze în afara școlii. Într-o zi de 24 de ore, elevii petrec 5-6 ore la școală, iar restul timpului este responsabilitatea familiei elevului.

Uneori părinții uită că trebuie să ajungă la o înțelegere cu profesorul, pentru că amândoi își doresc doar dezvoltarea armonioasă a elevului, educația și cunoștințele sale. Calitatea de părinte vine de la sine și pândește în noi. Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională.

Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli sau unei profesii pentru fiul sau fiica lor. Dar, de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai sursele greșelilor lor deoarece acestea nu țin loc de competență și de pricepere. Greșelile părinților decurg uneori și din prea marea dragoste pe care o poartă copiilor.

De aceea între familie și școală trebuie să existe o colaborare care se poate face prin vizite reciproce, ședințe cu părinții.

Un parteneriat familie-școală este relația cea mai bună pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru.

În concluzie, pentru a urmări realizarea unui parteneriat educațional benefic pentru copil, factorii implicați trebuie să relaționeze pentru a urmări scopul comun în educație, urmând formarea unei personalități armonioase, în funcție de nevoile și dorințele copilului .

BIBLIOGRAFIE :

1. Cerghit, I.; Radu, I.T.; Popescu, E.; Vlăsceanu, L., „Didactica”, manual pentru clasa a X-a, școli normale, E.D.P., R.A., 1997;
2. Kant, Im., Tratat de pedagogie. Iași, Editura Agora, 1992.
3. Nica, I, Țopa, L., Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974;
4. Nicola, I., „Pedagogie”, E.D.P., R.A., București, 1992;
5. *** - „Tribuna învățământului”, 2000.

Școală, familie, comunitate-factori importanți în reușita școlară

Prof. Bianu Luminița

Școala Gimnazială "Costache Grigore Șuțu"

Este un fapt cert că sunt din ce în ce mai mulți părinți care plasează problemele legate de buna educație a copiilor printre cele mai importante preocupări ale lor. Sunt părinți care știu că visurile lor frumoase privitoare la viitorul copiilor nu se înlăptuiesc de la sine. Printre ei sunt părinți care țin o strânsă și permanentă legătură cu școala. Ei se străduiesc, îndrumați de cadrele didactice, să creeze în mediul familial o ambianță prielnică unei dezvoltări sănătoase a copilului. În felul acesta, influența favorabilă exercitată de școală asupra elevului continuă și acasă. Școala oferă acestor părinți prin intermediul învățătorilor, diriginților, psihologului, sfaturi prețioase privitor la modul în care trebuie să rezolve probleme educative specifice vârstei. Realizarea acestui ideal nu poate fi concepută fără o legătură strânsă între cei trei piloni, care stau la baza educației permanente, de calitate. Acești piloni sunt: școala, familia, comunitatea -trei surse principale pentru dezvoltarea și educarea personalității umane.

În dezvoltarea armonioasă a copilului rolul-cheie îl are familia. Există, însă și alt tip de părinți care consideră că nu în toate cazurile este necesară menținerea unei legături permanente cu școala. Este o abordare incorectă. Ajutorul calificat al cadrelor didactice este de neînlocuit, fiindcă ei sunt cei a căror profesie este tocmai de educator. De aceea, menirea școlii este de a găsi cât mai multe și eficiente forme de colaborare, de atragere a părinților într-un dialog eficace spre formarea elevului.

Diriginții, învățătorii sunt direct interesați de realizarea unei colaborări fructuoase cu părinții, în urmărirea trăsăturilor caracteristice stilurilor educative ale familiei, în surprinderea condițiilor de viață ale copiilor, în măsurarea interesului părinților față de educația propriului copil. Cu ocazia întâlnirilor ocazionale sau organizate cu părinții, trebuie clarificat că școala nu dorește să diminueze răspunderea părintească, și nici nu poate să preia sarcinile specifice familiei, dar poate oferi ajutor, sprijin în depășirea problemelor familiale, în realizarea comunicării cu cadrele didactice, cu alți părinți sau alte organizații educative. Este drept, că școala are un rol deosebit în viața copilului, mai ales a școlarului, că pe zi ce trece, durata efectivă a vieții de familie scade, de aceea școala are sarcina de a oferi activități, programe de petrecere a timpului liber, venind astfel în sprijinul familiilor. Organizarea calitativă a acestora duce la realizarea sarcinilor educative, prin programe școlare și extrașcolare centrate pe copil. Problema relațiilor

dintre cadrul didactic și părinți, este una dintre cele mai stringente, drept pentru care „managerul” școlar trebuie să-și orienteze atenția spre problemele ce se pot ivi.

Atunci când elevii, părinții, comunitatea devin și se consideră parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comunitate de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct.

O serie de programe au încercat să promoveze o participare mai activă a părinților la activitățile școlii și au propus diferite forme de activități de colaborare. Anumite practici au drept obiectiv ameliorarea relațiilor dintre familie și școală: în cadrul acestor programe, părinții contribuie la elaborarea și realizarea unor activități care stimulează schimbul de informații și care favorizează relațiile interpersonale armonioase. În cadrul programelor vizând sprijinul școlar, părinții sunt invitați să se implice în conceperea și susținerea unor proiecte școlare. Poate fi vorba despre strângerea de fonduri, de asistență directă (zugrăvire, donație de haine, reparații etc.), de însoțirea elevilor cu ocazia excursiilor, de conferințe, despre predarea unei arte sau despre o activitate distractivă, despre organizarea de evenimente sociale sau culturale. Anumite proiecte vizează educația părinților. Aceștia sunt invitați să participe la sesiuni de formare menite să-i ajute să-și dezvolte abilitățile parentale sau să-și îmbunătățească cunoștințele: ateliere de formare pe anumite teme, cursuri de formare continuă, acces la material de formare (cărți, casete video, broșuri). O serie de studii realizate în ultimii zece ani au adus precizări față de acest subiect și au demonstrat că părinții și cadrele didactice consideră că o colaborare între ei ar putea ameliora randamentul școlar și conduita elevilor în clasă. În ceea ce privește activitățile care pot fi propuse părinților, acestea trebuie să fie multiple, variate și să corespundă nevoilor și posibilităților lor.

Numai printr-o colaborare strânsă, susținută, familia și școala pot pune în aplicare procesul de educare a copilului, că numai așa se pot forma copii calmi, într-o viață zbuciumată, copii fericiți, într-o societate în permanentă schimbare.

Bibliografie:

1. Băran-Pescaru, A., „Parteneriat în educație”, București, Editura Aramis Print, 2004.

2. Dolean, I., Dacian, D.-., „Meseria de părinte”, 2002, Aramis, București
3. M. Jigau - "Factorii reusitei scolare", Ed. GRAFOART, Bucuresti, 1998;
4. Popescu, M., „Implicarea comunității în procesul de educație”, Centrul Educația 2000+, Corint, București, 2000.

COLABORAREA FAMILIE - ȘCOALĂ

Prof. Cazacu Camelia

Școala Gimnazială Constantin Gh Marinescu Galați

„Prezența părinților poate transforma cultura școlii”

(S.L.Lightfoot)

În această lume în permanentă schimbare –aflată sub presiunea competițiilor de orice fel-părinții,educatorii,comunitățile locale,etc,se străduiesc să încurajeze sistemele de îmbunătățire a educației, pentru a-i ajuta pe copii să se dezvolte.Unul dintre mijloacele de îndeplinire a acestui scop -este implicarea familiei în educație-a existat de generații.

Famiiliile trebuie să fie implicate în îmbunătățirea învățării acasă,precum și în școală,dacă avem copii care vor să devină persoane instruite.Famiiliile pot întări învățarea acasă,prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor,încurajându-i pe aceștia să participe la lecții și susținându-le interesul pentru disciplinele incitante și lărgindu-și propriile abilități parentale.

Toate acestea sunt utile,pentru că famiiliile în societatea modernă se confruntă cu solicitări ridicate,cu o competiție crescută pentru obținerea atenției din partea copiilor lor,precum și cu poveri economice,care forțază tot mai mulți părinți să lucreze în afara căminului și limitează serios timpul pe care aceștia îl petrec cu copiii lor.

Școlile pot și chiar joacă un rol important în întărirea acestor interdependențe.Părinții se întorc către școală pentru a fi îndrumați.Când profesorii și conducerea sunt dornici să-i atragă pe părinți, atunci rezultatele copiilor se îmbunătățesc.Există multe inițiative promițătoare care demonstrează căile inovatoare de a îndrepta famiiliile către procesul de învățământ.Prin astfel de eforturi,precum și altele asemănătoare, școlile vor obține un sprijin și mai mare din partea părinților și se va observa mai clar progresul elevilor.

Famiiliile trimit copiii la școală, acolo unde speră ca ei să-și redobândească instrumentele necesare pentru a reuși în viață.Școlile preiau copiii și-i trimit înapoi în famiiliile lor,acolo unde presupun că le va fi furnizat sprijinul de care aceștia au nevoie pentru a crește și a învăța.Cercul acesta, în care casa și școala își împart acțiunea asupra capacității copiilor,este unul ce a fost considerat centrul dezvoltării,al obținerii informațiilor de orice natură.majoritatea instituțiilor educaționaleare un grup formal de legătură școală-familie,fie că este comitetul de părinți,consiliul școlii sau „camera părinților”,în unele state,dar toți lucrează pentru a crea o punte între familie și sistemul de învățământ.

Atât părinții,cât și educatorii au un interes deosebit față de succesul copiilor și dețin și sistemul de legătură care să faciliteze reușita.

Școlile trebuie să răspundă nevoilor părinților și să le ofere acestora sprijinul necesar pentru ca ei să se poată implica în procesul de învățare al copiilor.În același timp, părinții trebuie să încetinească ritmul vieții cotidiene,acordării mai multă importanță deținerii de către urmașii lor, a unei bune educații.E util ca ei să servească drept model pentru copiii lor.

Cei care au lucrat cu școli și familii au sugerat un număr de acțiuni concrete,pe care părinții,școlile și comunitățile le pot întreprinde pentru a-i ajuta pe copii să învețe.

Astfel,ca primi profesori ai copiilor lor,părinții și familiile ar trebui:

1.să elaboreze un program zilnic pentru teme. Acesta să fie verificat regulat.Să existe un loc liniștit de studiu,fără TV sau radio.Părinții să încurajeze eforturile copilului și să fie disponibili să le răspundă la întrebări,precum și să discute cu ei ceea ce și-au însușit.

2.să citească împreună cu copilul. Să-l ducă pe acesta la bibliotecă și să-l ajute să-și găsească-funcție de hobby-urile și interesele sale-cărți potrivite.

Studiile demonstrează că atunci când părinții le citesc copiilor sau îi ascultă cum citesc, în mod frecvent,performanțele acestora se îmbunătățesc.

3.să folosească televizorul cu înțelepciune. Să stabilească anumite ore pentru privitul la TV și să-l ajute pe copil să-și aleagă programele potrivite.Să selecteze programe,pe care să le urmărească și să discute împreună subiectele respective.

4.să păstreze legătura cu școala. Nu trebuie să lase școala să fie cea care-i anunță cum sedescurcă copilul.Să știe ce învață copilul,care-i sunt temele și cum și le rezolvă.Să-și stabilească în program un moment în care să meargă la școală și să vorbească cu profesorii..Dacă nu pot,să-și planifice să dea un telefon.Nu trebuie așteptat până apar problemele.

Un studiu a asupra performanțelor elevilor de liceu a demonstrat că părinții care se informează în mod constant în legătură cu progresul școlar al copiilor pot contribui la rezultate mai bune.Parteneriatul dintre părinți și profesori reprezintă cheia creării unui climat favorabil învățării atât la școală,cât și acasă.

5.să-i laude pe copii,să le aprecieze efortul.Să-i încurajeze să persevereze.Să cultive acasă o atmosferă caldă și suportivă,dar în același timp să stabilească și standarde referitoare la modul de elaborare a temelor.

Părinții joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.Ar trebui să-i încurajeze să-și elaboreze toate temele,precum și să-i introducă în programe de îmbunătățire a activităților lor,dar și în cele de tip extrașcolar,în care-și pot valorifica talentul.

6.să le vorbească adolescenților(mai ales la această vârstă).Să le cunoască prietenii și locurile în care își petrec timpul liber.Să-i sprijine în activitățile extracurriculare.Să-i implice în activitățile

familiei.Să continue să stabilească reguli.Să le precizeze copiilor adolescenți că ei reprezintă un model pentru frații mai mici.

Copiii și părinții pot învăța multe unii despre alții doar print-o simplă acțiune de comunicare.Adulții ar trebui să la prezinte deschis acestora valorile lor.Discutând despre importanța unora,precum :onestitate,încredere de sine,responsabilitate,părinții își ajută copiii să decidă singuri și să adopte cele mai bune soluții.

Pentru a realiza o schimbare reală în școli,părinții trebuie să fie direct implicați în educarea copiilor.Astfelcă,peu a susține aceasta, e nevoie și de sprijin din partea școlilor și comunităților.

În efortul de a stabili legătura cu școlile, acestea ar trebui:

1. să încurajeze familiile și profesorii să stabilească acorduri de învățare, care să definească scopurile, expectațiile și responsabilitățile și responsabilitățile împărtășite ale școlilor și părinților, ca parteneri egali la succesul elevilor. Înțelegerile de acest tip, folosite împreună cu alte strategii ale școlii întăresc relațiile dintre familii, elevi și profesori și creează un mediu mai puternic de învățare;
2. să instruiască pe cei din comunitatea școlii. Școlile bune valorizează implicarea parentală și îi caută pe părinți. În dezvoltarea unui parteneriat va fi necesară instruirea directorilor, profesorilor și a altor membri din conducerea școlii, precum și a părinților, în scopul de a-i ajuta pe toți colaboratorii să obțină abilitățile necesare. Toți trebuie să sprijine parteneriatele de acest fel;
3. să ofere teme care să-i atragă pe părinți. Cele pe termen lung i-ar implica pe aceștia în procesul de învățare, astfel încât i-ar putea ajuta, de pildă, să-și construiască arborele genealogic, reconstituindu-și istoria familiei;
4. să exindă programul de lucru în școală. Să organizeze activități de învățare și recreative și programe de instruire a părinților;
5. să acorde părinților dreptul de a lua decizii. Ar putea să se implice în hotărâri care privesc școlarizarea copiilor. Școlile pot prezenta opțiuni, pentru ca părinții să se angajeze individual sau colectiv în luarea de decizii referitoare la scopurile și standardele copiilor și cele ale instituției de învățământ;
6. să creeze un centru de resurse pentru părinți. Să desemneze o zonă în școală, unde să invite părinții să împărtășească experiențele celorlalți și să lucreze cu profesorii și conducerea școlii în activități specifice instituției respective de învățământ;

Dar și comunitățile pot sprijini relațiile dintre familii și școli în mai multe moduri. Astfel, ar trebui:

- să contribuie la educarea generațiilor următoare, prin voluntariat;

- să sprijine dezvoltarea copiilor și a familiilor lor;

- să sprijine existența unor orare flexibile ale părinților la locul de muncă și a unor programe speciale pentru ca aceștia să participe la activitățile școlare ale copiilor lor;

Astfel colaborarea dintre familie-școală are un rol important pentru dezvoltarea și educarea copiilor dar implică o varietate de activități pentru ca succesul să fie unul pozitiv.

Bibliografie

1. Robu, Maria, „*Empatia în educație*”, Didactica Publishing House, București, 2008
2. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „*Prelegeri pedagogice*”, Editura Polirom, Iași, 2001
3. Pescaru, Băran, Adina, „*Parteneriat în educație*”, Editura Aramis Print, București, 2004
4. Nicola, Ioan, „*Tratat de pedagogie școlară*”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000

PARTENERIATUL „GRĂDINIȚĂ-FAMILIE-COMUNITATE” MIJLOC DE REZOLVARE A DEFICIENȚELOR SOCIO-EMOȚIONALE LA VÂRSTELE TIMPURI

PROF. ÎNV. PREȘC.CEAUȘESCU IULIANA ELENA
LICEUL TEHNOLOGIC „I.C. PETRESCU,, STÂLPENI

MOTTO:„Eu sunt copilul.Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură dacă voi reuși sau voi eșua în viață!Dă-mi ,te rog ,acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire.Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume.’(Child’s Appeal ,Mamie Gene Cole)

Pornind de la acest citat ar trebuie să înțelegem cât mai bine ce înseamnă a ne educa copiii,deoarece de la cele mai fragede vârste, cu trudă și migală, se formează omul de mâine,se pun bazele personalității viitorului cetățean .Educându-i pe ei înseamnă să te educi pe tine însuți,în fiecare zi, sub ochii lor și pentru ei.

Învățământul preșcolar românesc,încă de la începuturi(23 aprilie 1881) a fost receptiv și a răspuns prompt noutăților din domeniul educației copiilor mici, asimilând idei, concepții și practici inovative, inspirate de cercetările din țară și din străinătate, care au creat premisele unor schimbări. Învățământul preșcolar a suferit noi schimbări, emițându-se un curriculum care promovează conceptul de dezvoltare globală a copilului, punându-se accent pe importanța domeniilor de dezvoltare a copilului: domeniul -dezvoltare fizică,sănătate și igienă personală, domeniul –dezvoltarea limbajului și a comunicării,domeniul-dezvoltarea cognitivă , domeniul-capacități și atitudini în învățare și domeniul-dezvoltarea socio-emoțională.

Domeniul dezvoltarea socio-emoțională vizează debutul vieții sociale a copilului,capacitatea lui de a stabili și menține interacțiuni cu adulți și copii.Interacțiunile sociale mediază modul în care copiii se privesc pe ei înșiși și lumea din jur.Dezvoltarea emoțională vizează îndeosebi capacitatea copiilor de a-și percepe și exprima emoțiile, de a înțelege și a răspunde emoțiilor celorlalți, precum și dezvoltarea conceptului de sine,crucial pentru acest domeniu.În strânsă corelație cu conceptul de sine se dezvoltă imaginea despre sine a copilului, care influențează decisiv procesul de învățare. Încetul cu încetul copilul va ajunge să-și răspundă la întrebarea „Cine sunt eu?”.

Dezvoltarea socială și emoțională reprezintă fundamentul relațiilor și interacțiunilor care dau semnificație experiențelor copiilor acasă, la grădiniță, în comunitate.Ea influențează semnificativ succesul copiilor în viață.Relatiile sociale pozitive se formează atunci când copii înțeleg semnificația diferitelor comportamente, când sunt capabili să se adapteze diferitelor contexte sociale și sunt implicați în activități de grup. Interacțiunile cu cei apropiați joacă un rol central în „sănătatea” socio-emoțională a copilului, oferind sentimentul de stabilitate, securitate, apartenență și astfel hrănind dorința de învățare a acestuia. Relațiile pe care le stabilește copilul cu ceilalți necesită siguranță, receptivitate, disponibilitate și confort emoțional. Încetul cu încetul

copiii dezvoltă abilități de cooperare, de negociere, de a conduce și a fi conduși, de a lega prietenii, de a-și exprima sentimentele într-o manieră acceptată social.

Prin interacțiunea cu copiii, copilul exersează cooperarea, capacitatea de a stabili și a menține relații de prietenie, învață să țină cont de dorințele și nevoile celorlalți, învață să respecte drepturile altor copii. De asemenea, contactul social cu ceilalți copii este o sursă importantă pentru a observa diferențele și asemănările dintre oameni, diversitatea oamenilor din multe puncte de vedere. Adaptarea la diversitate, respectarea ei prin stabilirea de relații pozitive, precum și empatia reprezintă competențe importante ale dezvoltării sociale.

Adulții (parinți, educatori) sunt cei care contribuie la dezvoltarea abilităților emoționale ale copiilor prin trei modalități:

1. prin reacțiile avute la emoțiile exprimate de copii;
2. prin discuțiile despre emoții;
3. prin exprimarea propriilor emoții.

Vârsta preșcolară constituie o perioadă destul de lungă în care se produc însemnate schimbări în viața copilului mai ales în plan emoțional. Prin intrarea în grădiniță copilul este mutat pentru o parte a timpului într-un mediu fizic, social și cultural nou și își restructurează o parte a relațiilor cu mediul familial. Se integrează într-un grup de copii, este îndrumat de o educatoare care se ocupă și de ceilalți, nu numai de el, are un program mai bogat, dar și mai rigid, organizat și dirijat de educatoare, i se oferă și i se cere mai multă autonomie, iese mult de sub tutela părinților.

Copilul trebuie învățat încă de timpuriu cum să facă față simțămintelor de nemulțumire și cum să-și stăpânească emoțiile, deoarece ele îl pot face să-și piardă controlul asupra propriilor acțiuni. Este nevoie de multă înțelepciune și răbdare pentru a-l ajuta pe copil să realizeze această cucerire. Problema principală este aceea a prevenirii manifestărilor nedorite, ca : agresivitatea, tristețe, frică, dezgust, încăpățănare, timiditate etc. astfel încât intervențiile adultului să nu fie nici brutale, nici săcâitoare prin frecvență. De aceea este foarte important rolul familiei în pregătirea copilului pentru primul contact cu grădinița, cu mediul social. Aceasta înseamnă, în principal, a-l obișnui pe copil că pentru mamă el este foarte important, dar importante sunt și alte persoane, trebuie obișnuit să gândească că el se poate descurca foarte bine și singur, trebuie lăudat și încurajat când își petrece timpul cu alte persoane, dar trebuie să știe clar de ce este necesar să meargă la grădiniță: pentru acunoaște alte jocuri, pentru a vedea cum sunt alți copii, pentru că acolo este o lume a lor, a copiilor, creată pe măsura lor și pentru că acolo sunt educatoarele, care știu o mulțime de lucruri și care îi vor învăța și pe ei tot ceea ce este necesar să știe un copil de vârsta lor. I se va mai spune că și mama a fost la grădiniță, și tata, și bunica, dar și alte persoane.

Este foarte important ca acest prim moment al primei zile sau al primei săptămâni la grădiniță să fie trecut fără crize, fără traume. Este un pas important al integrării sociale, este debutul vieții sale de individ independent. Iar familia ar trebui să știe că, de fapt, acesta este un prim examen al său, că acum se va vedea cum au știut părinții să-și îndeplinească rolul, cum și-au ajutat copilul: pentru că în acest moment copilul este ceea ce părinții au făcut din el. De aici încolo va interveni rolul grădiniței, apoi al școlii.

Emoțiile și sentimentele preșcolarului însoțesc toate manifestările lui, fie că este vorba de jocuri, de cântece, de activități educative, fie de îndeplinirea sarcinilor primite de la adulți. Ele ocupă un loc important în viața copilului și exercită o puternică influență asupra conduitei lui.

Familia oferă copilului un mediu afectiv, social, cultural. Mediul familial, mai ales sub aspect afectiv, este o școală a sentimentelor. Părinții sprijină dezvoltarea emoțională a copiilor prin reacțiile pe care le au la emoțiile exprimate de copii (determinând încurajarea sau inhibarea exprimării emoțiilor viitoare ale copilului), modul prin care părinții își exprimă emoțiile (acesta fiind un model pentru copil), discuțiile despre emoții (ajută copiii în înțelegerea situațiilor emoționale și în reacționarea adecvată în astfel de situații).

Trăim într-o lume tot mai izolată, mai puțin dispusă pentru socializare (din motive de timp sau preocupări), iar cooperarea între factorii educaționali-grădiniță, familie, comunitate este tot mai necesară și se impune și ca obligație morală din partea acestora pentru a favoriza socializarea copiilor, pentru a-i familiariza, prin exemple și modele, cu adevăratele valori ale spiritualității umane.

Atmosfera din familie, statutul social și cultural al părinților își pun amprenta asupra dezvoltării socio-emoționale a copilului. În acest sens se impune ca parteneriatul grădiniță-familie-comunitate să se instituie ca o condiție a eficienței intervențiilor socio-educative printr-o unitate de cerințe. Un parteneriat reușit este în beneficiul copilului la toate vârstele. Munca în parteneriat este în avantajul copilului și în interesul acestuia prin faptul că permite o organizare mai bună a întregului demers educativ-recuperator; colaborarea și comunicarea permanentă între partenerii adulți constituie un model de comportament pentru ei; din punct de vedere afectiv, copiii capătă încredere în ei, își dezvoltă autonomia, le apar sentimente de bucurie și satisfacție, simt interesul, afecțiunea, aprecierile adulților cu privire la activitatea lor.

Misiunea învățământului preșcolar, ca învățământ public, nu poate fi realizată decât în interiorul spațiului comunitar, ca rezultat al interacțiunii grădiniței cu mediul social, cultural și economic. Se impune, deci, realizarea unei comunicări eficiente cu exteriorul, realizarea de parteneriate autentice.

Grădinița este unul dintre partenerii comunitari implicați și consecvenți a cărei existență în societate marchează începutul traseului educațional al copilului și primii pași către viitoarea sa devenire, de cetățean responsabil.

Triada grădiniță-familie-comunitate are un singur scop-copilul. De colaborarea acestor trei factori depinde reușita copilului în viață.

Implicarea familiei în actul educativ are o dublă semnificație, pe de-o parte aceasta își poate cunoaște cât mai bine copiii, modul lor de manifestare în viața de grup, comportamentul lor față de ceilalți copii, trăirile lor emoționale, iar copiii capătă încredere, în propriile lor forțe, manifestă bucurie, mulțumire, nădejde în grădiniță văzând că familia este preocupată de evoluția lor în societate.

Toți părinții așteaptă cu interes și emoții participarea la serbările copilului pentru a-l vedea cum recită o poezie, cum cântă sau cum dansează, cum reacționează din punct de vedere socio-emoțional la vederea atâtor persoane pe care le cunoaște sau nu, dar foarte puțini cunosc faptul că starea lor se răsfrânge asupra copiilor, că aprobarea sau dezaprobarea, că interesul sau neinteresul

față de ceea ce se prezintă produce copiilor blocaje la nivel emoțional apărând frica, agresivitatea, timiditatea, încăpățănarea, iar acestea dacă nu sunt corectate la timp devin probleme, lăsând urme grave asupra dezvoltării emoționale a adultului de mai târziu.

Prin serbările desfășurate cu prilejul Crăciunului, zilei de 8 Martie părinții au fost direct implicați în actul educativ prin participarea lor în confecționarea costumelor, în procurarea anumitor materiale, sprijinind educatoarea pentru prezentarea acestor programe, și totodată demonstrându-le copiilor că numai prin cooperare și înțelegere poți realiza cu ușurință cele propuse. Emoțiile trăite de către părinți în aceste contexte s-au revărsat asupra copiilor făcându-i pe aceștia să se simtă mulțumiți, fericiți, împliniți.

Parteneriatul grădiniță – familie - comunitate se referă la construirea unor relații pozitive între familie, grădiniță și comunitate, la o unificare a sistemului de valori care poate avea un efect benefic asupra copiilor atunci când aceștia văd educatoarea sfătuindu-se cu părinții și membrii comunității. Activitatea cu părinții ca parteneri, pentru a asigura dezvoltarea copiilor în programul educativ din grădiniță, poate deveni un start bun pentru a crea părinților respectul de sine, încredere în competențele lor, făcându-i mai buni. Copiii caută modele în părinții lor și în membrii societății, iar aceștia, la rândul lor vor să crească mici genii.

În relațiile grădiniță – familie- comunitate trebuie să existe relații de respect, de acceptare reciprocă, de simpatie și de admirație reciprocă, nu de suspiciune, nedumerire sau iritare și provocare. Relațiile grădiniță-copii-familiiile acestora și comunitate trebuie bazate pe contact și colaborare, pe transmitere de informații și prezentare a unor stări de bucurie, de influențe pozitive asupra comportamentului copiilor, pe trăiri afective și emoționale reciproce în diferite forme de manifestare.

Întodeauna ambianța, climatul din familie, relațiile cu cei din jur, influențează personalitatea copilului. Știm cu toții: copiii sunt diferiți. Și totuși câteva lucruri esențiale îi fac să fie asemenea: toți au nevoie de dragoste, de securitate, de hrană bună și stimulare, toți simt nevoia de siguranță, de acceptare, de recunoaștere, toți caută sprijin în cei de lângă ei și în cei din jurul lor.

„Fiecare copil pe care îl educăm este un OM dăruit societății.”

(N. Iorga)

BIBLIOGRAFIE:

- Băran- Pescarul, Adina, Parteneriat în educație: familie-școală-comunitatea, Ed. Aramis Print, București, 2004
- Curriculum pentru învățământul preșcolar, MECT, 2008
- Despre dezvoltarea abilităților emoționale și sociale ale copiilor, fete și băieți, cu vârsta până în 7 ani, Ghid pentru cadrele didactice, UNICEF, 2007
- Ghid de bune practici pentru educația timpurie a copiilor între 3-6/7 ani, MECT București 2008

- Împreună pentru copii: grădinița și comunitatea, modul general pentru personalul grădiniței 2, MECT București 2008
- Kuzma, kay, Înțelegeți copilul, Ed. Viață și sănătate, București, 2007
- Revista Învățământul Preșcolar, Ed. Arlequin, 1-2/2011

CONTRIBUȚIA PARTENERIATULUI GRĂDINIȚĂ- FAMILIE

LA DEZVOLTAREA COPILULUI

**Prof. Ciurte Ramona-Claudia, Grădinița cu Program Prolungit Nr.1,
Sânnicolau Mare, Timiș**
**Prof. Gyeacovici Andreea-Nadina, Grădinița cu Program Prolungit Nr.1,
Sânnicolau Mare, Timiș**

Parteneriatul dintre familie și grădiniță reprezintă o colaborare esențială pentru dezvoltarea armonioasă a copilului. În timpul acestui parcurs, copiii au nevoie de sprijin, îndrumare și afecțiune atât din partea familiei, cât și din partea personalului din grădiniță. După cum bine se știe, familia este factorul primordial în educarea unui copil, educația începe în familie. Legătura dintre grădiniță și familie va trebui să se întrepătrundă, iar educatorul să cunoască foarte bine mediul de viață al copilului pentru a putea colabora. Educația făcută de primii educatori – părinții - ca și cea a grădiniței, se răsfrânge asupra tuturor laturilor personalității copilului, în funcție de particularitățile de vârstă și individuale ale acestuia. Pe măsură ce copilul se dezvoltă, cresc și trebuințele și dorințele lui. În același timp și grădinița, ca primă instituție care se conduce după principii și metode științifice, contribuie la formarea și dezvoltarea copilului. Educatoarea se preocupă de socializarea preșcolarului prin integrarea în mediul grădiniței, dar îi oferă prilejul să cunoască mediul înconjurător organizând vizite în împrejurimile grădiniței, în instituții și la locurile de muncă ale părinților. În acest timp, aceasta poate observa cum se comportă copiii nu numai la grădiniță ci și în afara grădiniței. Având în vedere particularitățile lor de vârstă și ținând seama de temperamentul lor, educatoarea va putea acționa diferențiat astfel încât eficiența demersului său educativ să fie optimă. Treptat și cu răbdare, cultivându-le încrederea în propriile posibilități, folosind jocul și jucăria, educatoarea participă la dezvoltarea personalității copiilor.

Parteneriatul dintre grădiniță și familie cunoaște numeroase forme în care activitatea propusă conduce la creșterea și educarea copilului prin armonizarea celor doi factori educativi: ședințe cu părinții – în care sunt prezentate principalele aspecte ale activității grădiniței; mese rotunde; propaganda vizuală – afișarea diverselor materiale pe teme de educație, în special materiale ce arată activitatea copiilor; vizitarea grădiniței de către părinți; participarea la activități, plimbări, excursii, alături de copiii lor, serbări. Grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în această instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu se va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor. Preșcolaritatea reprezintă piatra de temelie a personalității în formare a copilului, iar prezența familiei în cadrul grădiniței va fi liantul între copil și mediul necunoscut inițial.

Acțiunile. Continuarea de către familie a activităților desfășurate în grădiniță nu fac decât să ducă la o mai bună formare a preșcolarului ce urmează a se forma pentru viața de adult.

Parteneriatul dintre familie și grădiniță este extrem de important pentru dezvoltarea și succesul copilului în timpul anilor preșcolari. Acesta implică o comunicare constantă și una strânsă între părinți și personalul grădiniței în ceea ce privește nevoile și progresul copilului.

Iată câteva motive pentru care parteneriatul dintre familie și grădiniță este esențial:

- ✚ Părinții și personalul grădiniței trebuie să colaboreze pentru a asigura că fiecare copil primește informațiile necesare pentru a se dezvolta optim. Părinții sunt cei mai bine poziționați pentru a oferi informații despre comportamentul, interesele și starea de sănătate a copilului, în timp ce personalul grădiniței poate oferi informații despre performanța academică și dezvoltarea socială și emoțională.
- ✚ Parteneriatul dintre familie și grădiniță ajută la menținerea unei continuități între experiențele de învățare ale copilului acasă și cele de la grădiniță. Acest lucru poate ajuta la reducerea stresului pentru copil și să favorizeze o tranziție lină între cele două medii.
- ✚ Parteneriatul dintre familie și grădiniță poate ajuta copiii să abordeze situațiile dificile, cum ar fi conflictele cu alți copii sau dezvoltarea comportamentelor problematice. Părinții și personalul grădiniței pot colabora pentru a identifica cauzele problemei și pentru a elabora strategii pentru a depăși acele probleme.
- ✚ Părinții sunt și ei parte integrantă din procesul educațional și prin implicarea lor activă pot crește efectiv calitatea educației copiilor în grădiniță. Implicarea în activități, cum ar fi cititul, jocurile și excursiile, poate fi benefică pentru dezvoltarea unor abilități și relații sociale.

Un parteneriat eficient între familie și grădiniță poate contribui semnificativ la dezvoltarea copilului, prin asigurarea unei educații adecvate, valorilor responsabilității și colaborării, precum și prin dezvoltarea unei relații solide și armonioase între membrii familiei și personalul din grădiniță. Pentru a oferi o bază solidă copiilor în ceea ce privește educația și dezvoltarea personală parteneriatul dintre familie și grădiniță este vital. Această relație care se creează între părinți și personalul grădiniței poate avea un impact pozitiv pe termen lung asupra copiilor. Reușita privind devenirea umană a copilului depinde de o colaborare prodigioasă dintre doi factori educaționali de bază: grădinița și familia.

Bibliografie:

1. Curriculum pentru Educația timpurie, 2018;
2. Dolean, Ioan; Dolean, Dacian Dorin „Meseria de părinte”, Editura Aramis, București, 2010;
3. Jitariu, Alina Codruța „Dezvoltarea copilului de la întrebări și neliniști, la sprijin” Editura Diana, Pitești, 2020.

Relația dintre școală și familie pentru o educație de calitate

Cojocaru Gabriela Simona

Liceul Tehnologic Constantin Cantacuzino, Baicoi

Din ce în ce mai des apar în spațiul public comentarii care provin atât de la cadrele didactice, cât și de la părinți. Formularile sunt variate, dar se învârt în jurul următoarei problemei,, Copiii de astăzi sunt altfel, nu așa cum am fost noi!,,

Îngrijorarea adulților este justificată. Generațiile de astăzi diferă de la una la alta și educatorul cât și familia îi estegreu să se raporteze la toate aceste schimbări. Copiii par să își construiască o lume a lor, inaccesibilă părinților și educatorilor, și astfel parapastia dintre generații devine din ce în ce mai adâncă. Este o provocare pe care trebuie să ne-o asumăm și de aceea vom analiza mai departe toate nuanțele care intră în rezultatul unui proces instructiv educativ cât mai eficient.

Profesorul stă așadar în centrul efortului de dezvoltare educațională. Uneori el este trambulina care propulsează copilul pe o treaptă superioară prin motivație, cunoaștere, evoluție.

În mod tradițional, pedagogia a pus accent pe relația dintre profesor și elev. Ne amintim că Redl și Wattenberg încadrau printre rolurile pe care un profesor le îndeplinește la clasă și pe cel de „înlocuitor de părinți,,. Profesorii trebuie să fie altfel,, o sursă de protecție, aprobare, afecțiune și fat,,. Iată de ce cadrul didactic trebuie să utilizeze toate aceste informații pentru a construi cele mai bune strategii de dezvoltare didactică.

Relația cadrelor didactice cu părinții trebuie să fie una pozitivă, consistentă și reciproc acceptată. Iată de ce dascălii trebuie să cunoască atât profilul elevilor din clasă, cât și pe cel al părinților acestora. Mulți profesori se plâng de dificultatea de a-și implica pe părinți în procesul de învățământ. Uneori acest lucru se întâmplă din cauza unor deficiențe de ordin comunicational. În aceste situații deși profesorul face eforturi semnificative să își apropie părinții, se lovește de un zid de indiferență și lipsă de interes. Nu mai este vina profesorului, nu mai este vina mediului școlar... Să fie cumva vina părinților,,.... Cadrele didactice tind să creadă acest lucru că părinții respectivi sunt rauvoitori. Totuși, o clasificare a părinților efectuată de Hoover+ Dempsey, Walker și Sandler pune în evidență faptul că nu există un singur tip de părinți, ci două astfel de categorii, cu un comportament total diferit este vorba de părinți activi și părinți pasivi. Această diferențiere între părinți activi și părinți pasivi este primul pas pentru a înțelege și a acționa. Profesorul trebuie să mobilizeze energia părinților activi și să găsească modalități de a motiva părinții pasivi pentru a-și face mai activi. Deși este neplăcut să constatăm acest lucru, trebuie să știm că părinții pasivi nu se vor transforma niciodată în părinți activi. Ceeace putem face este să sprijinim motivarea lor pentru a le optimiza gradul de activism.

Ca învățătoare și dirigintă am urmărit să-i atrag pe părinți în jurul școlii și să devină colaboratori activi ai dascălului, să cunoască scopul și sarcinile, metodele educative, să devină conștienți de răspunderea pe care o au în fața societății. Am folosit o varietate de forme și metode precum ședințele cu părinții, lectoratele cu părinții, consultațiile și convorbirile în grup sau individuale, fișele psiho-pedagogice ale elevilor.

În cadrul ședințelor cu părinții, m-am străduit să leg munca educativă a acestora de sarcinile activității instructiv-educative din școală. De asemenea, m-am ocupat de organizarea muncii în familie, de alcătuirea și respectarea regimului zilnic, de atragerea părinților în supravegherea timpului liber al elevilor. În acest sens, am dezbătut în cadrul unui lectorat tema *Un regim de viață rațional*. În convorbirile cu părinții este foarte important tonul folosit de profesor. Nu am fost niciodată un *acuzator* al elevilor pentru a nu declanșa în părinți reacția de *apărător* al acestora, fapt care face imposibilă colaborarea cu familia. Am căutat ca părinții să vadă că le întind o mână prietenească pentru ca prin eforturi comune copilul lor să ajungă în rândul celor mai buni.

De asemenea, la orele de dirigiență, cât și în cadrul ședințelor cu părinții am dezbătut teme ca: *Vă cunoașteți copilul?*, *Rolul mamei*, *Rolul tatălui*, *Meseria de a fi părinte*, *Frumusețea comportării*, *Ziua mea de lucru*, *Copilul față în față cu părinții*. Întocmirea fișelor pedagogice a fost mereu în atenția mea. Am realizat caracterizări individuale și caracterizarea clasei privită în ansamblu, iar pe baza acestora am proiectat strategiile instructiv-educative pentru atingerea țelului pe care mi l-am propus- succesul școlar. Deci, factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Așadar, să reflectăm asupra apelului adresat de celebrul J.J. Rousseau: *Educatori, învățați să vă cunoașteți copiii!*

O ALTFEL DE COLABORARE CU FAMILIA

Prof. înv. primar: **Constantin Georgeta**

Liceul Teoretic „Constantin Angelescu”

Loc. Ianca, Jud.Brăila

**Motto: “ Vreme trece, vreme vine,
Toate-s vechi și nouă toate;
Ce e nou și ce e bine
Tu te-ntreabă și socoate...”
(Mihai Eminescu – *Glossa*)**

În pedagogia tradițională, această temă era tratată sub denumirea « *colaboarea dintre școală și familie* ». Actualmente, dimensiunile acestei relații sunt mai cuprinzătoare datorită lărgirii conceptului de colaborare spre cel de comunicare prin cooperare, și, mai nou, prin conceptul de parteneriat care le cuprinde pe toate, și, în plus, exprimă și o anumită abordare pozitivă și democratică a relațiilor educative, în sensul implicării active și al valorizării experienței și statutului fiecărui actor în egală măsură.

Introducerea colaborării între părinți și educatori specializați, comunicarea periodică și permanentă între aceștia, ca și cooperarea în anumite momente, sunt cerute chiar de eficiența învățământului. Aceasta presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului. Experiența dovedește că o atmosferă destinsă între agenții educaționali este facilitatoare învățării. De asemenea, existența unor reguli comune, cunoscute și fixate împreună, ușurează mult efortul învățării. Dacă părinții participă la programul educativ inițiat de către școală, ei vor fi mai buni educatori pentru ceilalți copii ai lor. Studiile au demonstrat că părinții generalizează implicarea lor și la ceilalți copii ai familiei. Astfel, dacă ne ocupăm de un copil, acesta se va dezvolta. Dacă ajutăm părinții, dezvoltăm întreaga familie. La copiii de vârstă primară este foarte important ca familia și învățătoarea să comunice liber și deschis despre copii și activitățile lor.

Există o mare varietate a activităților care se pot desfășura cu părinții. Eu vă propun această modalitate de comunicare prin cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional.

La analiza relațiilor stabilite cu părinții este bine să se țină seama de ce fel de informații necesită aceștia, de oferta activităților, de graficul întâlnirilor și de următorii parametri:

- ◇ părinții nu formează un grup omogen;
- ◇ părinții sunt o resursă importantă pentru cunoașterea copilului și pentru sprijinirea programului educativ;
- ◇ părinții oferă și solicită informații;

◇ de multe ori, părinții nu își identifică problemele sau nu au încredere să solicite sprijinul în rezolvarea lor.

Ajutând părinții să fie mai implicați în dezvoltarea copiilor lor, mai târziu aceștia devin mai obiectivi și stimulativi, iar învățătoria poate întări interacțiunile și relațiile dintre părinți și copii, își poate asigura un sprijin în propria ei activitate și poate ușura rezolvarea diferitelor probleme didactice și extradidactice.

Aplicarea metodelor interactive și de grup în relațiile cu părinții poate fi un prim pas către o educație deschisă, flexibilă și dinamică a personalității copilului. A face acest pas înseamnă o *colaborare cu familia altfel*. Am aplicat această strategie în anul școlar 2018 – 2019 (clasa I). Rezultatele au fost cele așteptate.

Clasa: Fluturașii

Data: 7 octombrie 2022

Scope: - evaluarea activității din anul școlar trecut din perspectiva părinților ca beneficiari indirecti

-colectarea ideilor, așteptărilor pentru anul școlar următor.

Obiective:

- să analizeze rezultatele obținute prin prisma experienței personale, cât și a copiilor;
- să asocieze cele mai reprezentative simboluri aprecierilor;
- să descrie corespondența dintre simbol și idei;
- să compare blazonul realizat cu cel al copiilor, înțelegând prin aceasta o modalitate de cunoaștere a copiilor;
- să respecte părerile celorlalți, acceptând motivațiile acestora

Metode interactive: blazonul

Modalitate de organizare

Părinții au fost grupați inițial în trei echipe:

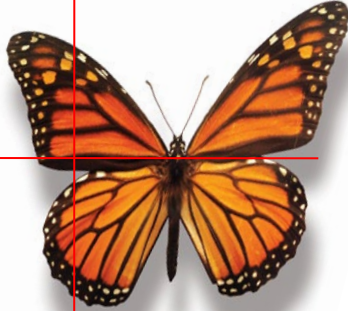
- I. Părinți care analizează activitatea din anul școlar trecut
- II. Părinți care gândesc activitatea pentru anul școlar în curs.
- III. Părinții nou veniți în colectiv, care exprimă ce așteptări au vizavi de activitatea viitoare

Mod de desfășurare:

TRECU

T

EMOȚIONAL

VIITOR

Blazonul (stema) sub formă de fluture, este compartimentat așa încât:

A) dacă îl secționăm pe orizontală obținem:

- aripile de sus reprezintă trecutul (anul școlar trecut)
- cele de jos reprezintă viitorul (anul școlar în curs)

B) Dacă îl sectionăm pe verticală obținem:

NIȚĂ

Etape :

Se constituie trei grupuri de lucru, (cele enumerate mai sus), apoi fiecare grup se divide în două.

Părinții își aleg un anumit compartiment pentru aspectele sugerate:

- I – a) Ce le-a plăcut din ceea ce s-a realizat – pe aripa stânga-sus.
- I – b) Ilustrează ce au învățat prin colaborarea cu grădinița – pe aripa dreapta-sus,
- II – a) Ce le-ar face plăcere să mai realizăm – pe aripa stânga-jos,
- II – b) Ce consideră că trebuie să știe – pe aripa dreapta-jos;
- III. Ce așteptări au de la grupul social format – trunchiul fluturașului.

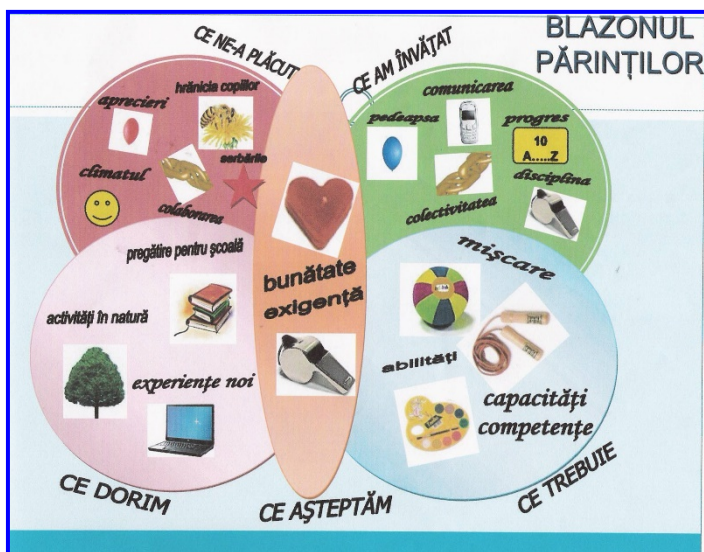
Părinții din fiecare grup discută, selectează informațiile relevante, apoi asociază fiecareia modalitatea de simbolizare cât mai sugestivă.

Pe măsură ce grupurile finalizează etapa de selectare a materialului simbolic și de autoevaluare a informației, se trece la completarea blazonului. În timp ce grupul respectiv desenează pe blazon imaginile, celelalte grupuri îi urmăresc în vederea formulării unei opinii proprii despre compartimentul supus discuției.

Grupurile reunite se consultă asupra culorii pentru fiecare compartiment al blazonului. **Rezultate așteptate**

Blazonul va reprezenta la final:

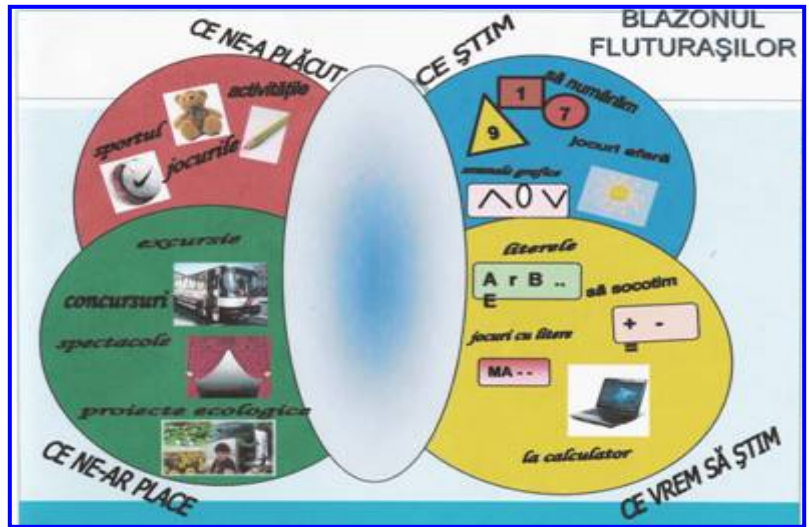
- rezultatele obținute în anul școlar anterior
- proiecția pentru anul în curs

Prin completarea *blazonului* am reușit să cunosc mai bine familiile copiilor, așteptările lor în raport cu activitatea desfășurată de copii în cadrul școlii.

Această strategie a oferit un schimb de opinii între *părinți și învățătoare*, pe de o parte și *părinți – părinți*, pe de altă parte și acolo unde a fost cazul, la luarea unor decizii.

Modul în care interrelaționează cei doi agenți educaționali – școala și familia – este în avantajul dezvoltării copilului la toate vârstele.

În școală, toate activitățile ce se desfășoară împreună cu copiii reprezintă experiențe de învățare pentru aceștia. *Blazonul* completat de „*Fluturași*” mi-a oferit un tablou al preferințelor copiilor față de activitățile desfășurate în anul școlar trecut și prognoza activităților viitoare.

Am obținut informații despre dorințele, ideile, interesele și nevoia de cunoaștere a copiilor .

La sfârșitul anului școlar (iunie 2020), am evaluat ce am realizat din ce ne-am propus. Fotografii cu aspecte din activitățile desfășurate în clasa I la școală, au fost o parte dintre dovezile efortului depus de micii școlari pentru activitatea viitoare, pentru viață.

Îată, în cele din urmă, câteva sugestii practice pentru determinarea unei comunicări interpersonale eficiente :

- ◇ încercați să cunoașteți părinții, ceea ce îi interesează, munca lor, familia lor;
- ◇ întâmpinați întotdeauna părinții cu blândețe, ca să se simtă bine veniți;
- ◇ încercați să folosiți sugestiile pe care părinții le-ar putea da; atunci când ei simt că ideile le sunt luate în serios, aproape sigur se vor implica mai mult în sprijinirea copilului și a școlii;

- ◇ gândiți-vă la părțile bune ale copilului și amintiți părinților acele lucruri pe care el le-a făcut bine;

- ◇ țineți lecții deschise pentru părinți și, în general, dați-le voie să asiste la anumite activități;
- ◇ implicați părinții la acele activități la care vă pot ajuta;
- ◇ programarea ședințelor cu părinții și a întâlnirilor periodice să fie un moment de colaborare și relaxare.

Vă salutăm și vă dorim succes!

BIBLIOGRAFIE

- *** - Curriculum pentru educația timpurie a copiilor de la 3 la 6/7 ani, 2008
- Breben, Silvia; Gongea, Elena; Ruiu, Georgeta; Fulga, Mihaela – Metode interactive de grup – ghid metodic-, Editura Arves, 2007
- *** - Cunoașterea copilului preșcolar, Colecția Cathedra, 1992
- Vrajmaș, Ecaterina – Educația copilului preșcolar, Editura Pro Humanitate, 1999
- Glava, Adina; Glava, Cătălin – Introducere în pedagogia preșcolară, Editura Dacia Educațional, 2002

COLABORAREA GRĂDINIȚĂ – FAMILIE

Prof. înv. preșcolar Cornea Irina-Emilia

Liceul Tehnologic „ I. C. Petrescu” Stîlpeni

Familia oferă mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viață. Aceasta reprezintă primul instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central în asigurarea condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei, condiții ce stau la baza structurării personalității individului. În relațiile sale cu mama, cu tata și cu frații, copilul se integrează în relațiile sociale, se apropie de societate, își cunoaște valorile și începe să-și formeze imaginea de sine.

Mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viață îl oferă familia. Astfel, familia are rolul central în asigurarea condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei, condiții ce stau la baza structurării personalității individului. Apariția unei persoane mici în orice familie, care la început este complet dependentă de adulți și își inspiră tandrețe aduce cu ea un enorm sens al responsabilității, privind modul în care să o îngrijești și să o educi. Părinții sunt primii educatori deoarece ei sunt primii cu care copilul interacționează constant încă din prima zi a vieții; familia este modelul pe care copilul îl imită. Totodată, modul de viață al familiei este principalul reper în viață al copilului. Comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea psihofizică a copilului, formarea personalității lui. Copiii își observă proprii părinți cum acționează în rolul de părinți. Primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului sunt dezvoltate în familie (deprinderi igienice, de alimentație sănătoasă), acestea constituind suportul dezvoltării ulterioare și își pun amprenta asupra întregii personalități.

Tot în familie, copilul își însușește limbajul. Volumul, calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării depinde de modelele oferite de părinți, de felul în care aceștia interacționează și îi solicită pe copii. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea, răbdarea etc.

În realizarea acestor sarcini, *modelul parental* ajută cel mai mult, părinții oferind copilului exemple de comportamente în diferite contexte.

De la părinți, cei mici vor învăța să aprecieze ce este bine și ce este rău, ce este drept și ce este nedrept, ce este frumos și ce este urât în comportamente. Ei sunt primele modele pentru modul în care să acționeze ulterior ca părinți.

La vârsta preșcolară un factor educativ important este *grădinița*, care desfășoară un amplu proces

instructiv-educativ și are cadre cu pregătire profesională corespunzătoare, ce aplică metode și procedee pedagogice consacrate.

Educatorea grupei trebuie să cunoască specificul fiecărui stadiu de dezvoltare a copilului, disponibilitățile intelectuale precum și particularitățile lui comportamentale și caracteriale. Ea se preocupă de socializarea preșcolarului prin integrarea lui în mediul grădiniței, oferindu-i prilejul să cunoască mediul înconjurător, organizând vizite în împrejurimile grădiniței, în cartier, în oraș, la școală, la locul de muncă al părinților etc. Treptat, cu multă răbdare, educatoarea este cea care cultivă încrederea în propriile posibilități ale copiilor, integrând în jocuri și activități copiii timizi, efectuând munca suplimentară individualizată cu copiii cu deficiențe verbale, folosind jocul și jucăriile existente pentru a-i apropia de acestea.

Grădiniței îi revine *rolul de partener în relațiile ei cu familia* iar acest rol derivă din faptul că este un serviciu specializat, cu cadre pregătite pentru realizarea sarcinilor educației copiilor cu vârste cuprinse între 3-6/7 ani.

Există două dimensiuni principale ale implicării reciproce a instituției de învățământ și familiei în favoarea copilului: *dimensiunea relației copil - părinte și dimensiunea relației grădiniță - familie.*

Dimensiunea relației copil - părinte vizează controlul frecvenței, al rezultatelor școlare, îndeplinirea sarcinilor și susținerea spirituală și materială a activității didactice a copilului. Cealaltă dimensiune se referă la alegerea unității de învățământ, la contactele directe ale părinților cu cadrele didactice. Aceste contacte pot fi întâlniri colective dintre cadrele didactice și asociațiile părinților, reuniunile de informare a părinților cu privire la diferite conținuturi și metode școlare.

Relația grădiniță - familie nu se poate constitui fără asigurarea unei condiții de bază, fundamentală: cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și potențialului ei educativ. Educatorea trebuie să cunoască mai multe aspecte ale vieții de familie, deoarece aceasta o ajută în cunoașterea și înțelegerea copiilor cu vârste cuprinse între 3-6/7 ani.

Grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în aceasta instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu se va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor. Nu putem educa în mod just un copil fără a-l observa atent, fără a-l studia, fără a-i înțelege personalitatea.

Căldura raporturilor dintre părinți și educatoare, încrederea și respectul reciproc se stabilesc prin schimbul de informații - pentru care trebuie să găsim întotdeauna timpul necesar. Astfel, educatoarea poate ajuta familia în cel mai simplu și natural mod să urmeze calea justă în raporturile cu copilul său, să prevină îndepărtarea lui sufletească, să înlăture eventualele carențe educative. Complexitatea problemelor lumii contemporane cere deschiderea și flexibilizarea raporturilor în parteneriatul educațional. Implicarea, ca agenți ai educației, a diferitelor instituții și persoane din comunitate dezvoltă în prezent o imagine complexă și dinamică a influențelor educaționale. Grădinița, fiind puntea de legătură cu familia, are și menirea de a asigura părinților asistență de specialitate, informându-i asupra etapelor de evoluție a copiilor și venind în sprijinul celor ce întâmpină dificultăți în înțelegerea rolului de părinți și în îndeplinirea cu succes a educării copiilor.

Ocaziile de a discuta cu părinții pentru a găsi împreună soluții problemelor cu care se confruntă copilul trebuie căutate chiar și atunci când ele nu se oferă cu ușurință. În general ele sunt prilejuate de acele momente în care copilul este introdus ori este extras din programul grădiniței. Altfel spus, cele mai frecvente ocazii pe care le are educatoarea de a comunica cu părinții sunt: când părinții aduc copiii la grădiniță; la sfârșitul programului, când părinții își iau copiii de la grădiniță; cu prilejul diferitelor evenimente festive ce se organizează la nivelul grădiniței: sărbători diverse, festivități de început de ciclu ori la sfârșit de ciclu preșcolar; vizite la domiciliu, lectorate cu părinții, consultații pedagogice.

Cu cât cunoaștem mai bine familiile copiilor, cu atât mai eficient va fi parteneriatul cu ele. Cu cât părinții vor cunoaște mai bine programul educațional, cu atât va fi mai coerentă influența ambilor factori educaționali și a ambelor medii educaționale. Cu cât colaborarea dintre educator și părinți este mai strânsă cu atât mai bine ambii actori vor cunoaște mai bine copilul.

Dialogul educatoare-părinte se poate organiza, fie individual prin *consultații*, cu fiecare familie, fie în *adunările organizate cu părinții*; se informează reciproc, ceea ce contribuie atât la buna desfășurare a procesului educațional din grădiniță, cât și la o bună educație în familie. Dar, dialogul deschis bazat pe încrederea reciprocă cere timp pentru a fi clădit.

Bibliografie:

- **Dumitrana Magdalena**, (2000), *Copilul, familia și grădinița*, Editura Compania, București
- **Dumitrana Magdalena**, (2011), *Cum crește un pui de om*, Editura Compania, București
- **Băran Adina**, (2004), *Parteneriat în educație: familie – școală – comunitate*, Editura Aramis Print, București

RELAȚIA GRĂDINIȚĂ-FAMILIE: O COLABORARE ESENȚIALĂ PENTRU DEZVOLTAREA ARMONIOASĂ A PREȘCOLARILOR

Prof. înv. preșcolar Micșa Ioana Gabriela

Grădinița PP Nr.1 Sânnicolau Mare

Prof. înv. preșcolar Covaci Voichița Georgiana

Grădinița PP Nr.1 Sânnicolau Mare

Relația dintre grădiniță și familie joacă un rol fundamental în dezvoltarea armonioasă a copiilor. Grădinița și familia sunt cele două medii principale în care copiii își petrec timpul în perioada preșcolară, iar o colaborare eficientă între aceste două entități este esențială pentru a asigura o creștere și o educație adecvată a copiilor. În acest articol, vom explora importanța colaborării și comunicării între grădiniță și familie, vom analiza modalitățile prin care acestea poate fi întărite și îmbunătățite.

Comunicarea eficientă dintre grădiniță și familie reprezintă un aspect esențial în educația preșcolară. Atât familia, cât și grădinița au un rol crucial în dezvoltarea copiilor în această etapă importantă a vieții lor. Prin intermediul unei comunicări deschise și constante, părinții și educatorii pot colabora în mod eficient pentru a oferi un mediu propice dezvoltării armonioase a copiilor. Comunicarea între grădiniță și familie este de o importanță crucială în educația preșcolară. Această comunicare eficientă și constantă asigură o colaborare armonioasă între părinți și educatori, creând un mediu de învățare coerent și sprijinitor pentru copii.

Iată câteva motive care evidențiază importanța comunicării între grădiniță și familie în educația preșcolară:

1. Comunicarea între grădiniță și familie contribuie la o dezvoltare holistică a copilului, luând în considerare toate aspectele dezvoltării sale - fizică, cognitivă, emoțională și socială. Prin schimbul de informații despre comportament, progres academic și aspecte emoționale ale copilului, părinții și educatorii pot colabora pentru a oferi sprijin și îndrumare adecvată, asigurând astfel o dezvoltare armonioasă a preșcolarului.

2. Prin intermediul colaborării regulate, părinții și educatorii pot asigura o coerență între mediul de învățare al grădiniței și mediul familial. Aceasta înseamnă că copilul beneficiază de un set de așteptări și norme consistente în ambele medii, ceea ce îi permite să se adapteze mai ușor și să se simtă în siguranță și încrezător în propriile sale abilități.

3. Colaborarea dintre educatori și familie permite schimbul de informații relevante despre copil, precum progresul academic, abilitățile și interesele sale, comportamentul și evoluția emoțională. Aceste informații sunt valoroase atât pentru părinți, care pot fi implicați activ în dezvoltarea și educarea copilului lor, cât și pentru educatorii din grădiniță, care pot adapta programul și activitățile pentru a răspunde nevoilor individuale ale copilului.

4. Comunicarea eficientă între grădiniță și familie este deosebit de importantă în perioadele de tranziție, cum ar fi începutul și sfârșitul anului școlar sau schimbarea de grupe în grădiniță. Prin intermediul comunicării, educatorii pot oferi informații esențiale despre noul mediu și rutinele din grădiniță, în timp ce părinții pot împărtăși informații relevante despre copil și nevoile sale. Aceasta facilitează o tranziție lină și fără probleme pentru preșcolar.

Aceasta aduce o serie de beneficii semnificative pentru dezvoltarea și educația preșcolariilor. Această colaborare strânsă și constantă între părinți și educatori are un impact pozitiv asupra copiilor și contribuie la crearea unui mediu de învățare optim.

Iată câteva dintre beneficiile unei comunicări eficiente între grădiniță și familie:

Prin împărtășirea informațiilor despre progresul și nevoile copilului, părinții și educatorii pot lucra împreună pentru a identifica și aborda eventualele dificultăți. Această colaborare ajută la crearea unui plan de sprijin personalizat pentru fiecare copil, ceea ce duce la o îmbunătățire a performanțelor academice.

O comunicare deschisă și constantă între părinți și educatori contribuie la dezvoltarea unei relații solide de încredere reciprocă. Părinții se simt în siguranță în știința că educatorii îi înțeleg și sprijină pe copii, iar educatori pot obține o perspectivă mai detaliată asupra nevoilor și caracteristicilor individuale ale copiilor.

Prin comunicarea eficientă, părinții și educatorii pot colabora în sprijinirea dezvoltării emoționale a copiilor. Schimbul de informații și discuțiile deschise despre emoții, comportament și nevoi afective ajută la crearea unui mediu de învățare sigur și susținător pentru preșcolari.

Implicarea totală atât din partea grădiniței cât și a familiei asigură o coerență și continuitate în educația copiilor. Părinții și educatorii pot lucra împreună pentru a se asigura că valorile, normele și așteptările educaționale sunt coerente atât în mediul școlar, cât și în cel familial. Această consistență contribuie la stabilirea unui cadru de învățare stabil și predictibil pentru copii.

Prin intermediul comunicării eficiente, părinții și educatorii pot obține o imagine clară asupra nevoilor individuale ale fiecărui copil. Această înțelegere permite adaptarea programelor și activităților educaționale în funcție de interesele și abilitățile fiecărui copil, asigurându-se astfel că fiecare preșcolar beneficiază de tot sprijinul în dezvoltarea sa.

Pentru a îmbunătăți comunicarea între grădiniță și familie, este important să se implementeze strategii și abordări eficiente. Acestea pot contribui la crearea unui mediu de colaborare și comunicare deschis și productiv.

Iată câteva strategii utile pentru îmbunătățirea comunicării între grădiniță și familie:

Crearea unui mediu deschis și prietenos prin susținerea și încurajarea părinților să se implice activ în activitățile grădiniței, prin organizarea unui spațiu prietenos și primitiv în cadrul grădiniței pentru întâlniri cu părinții, promovarea comunicării frecvente și informale între părinți și educatorii grădiniței.

Utilizarea diverselor modalități de comunicare cum ar fi: utilizarea caietelor de comunicare sau a cărților de legătură pentru a împărtăși informații și feedback între grădiniță și familie, folosirea mesajelor electronice, a grupurilor de discuții sau a platformelor online pentru a facilita comunicarea rapidă și eficientă, organizarea întâlnirilor individuale și de grup pentru a discuta în detaliu despre progresul și nevoile copilului.

Asigurarea transparenței și coerenței prin: furnizarea informațiilor clare și detaliate despre programele educaționale, rutinele și evenimentele importante din grădiniță, menținerea unui program regulat de comunicare, cu actualizări periodice și rapoarte de progres, promovarea coerenței între mediul familial și grădiniță prin discutarea și împărtășirea valorilor, normelor și așteptărilor educaționale.

Implicarea părinților în luarea deciziilor prin:consultarea lor în procesul de planificare și luare a deciziilor,organizarea ședințelor de consiliu cu părinții pentru a discuta aspecte legate de educație și dezvoltarea copilului,încurajarea părinților să-și exprime ideile, preocupările și sugestiile privind educația și îmbunătățirea grădiniței.

Prin aplicarea acestor strategii, grădinița și familia pot dezvolta o relație solidă și colaborativă, contribuind astfel la succesul și dezvoltarea optimă a copilului în perioada preșcolară.

Relația grădiniță-familie reprezintă un element crucial în dezvoltarea și educația copiilor în perioada preșcolară. Prin colaborare și comunicare eficientă între părinți și educatori, se poate crea un mediu armonios și coerent în care copiii să crească și să se dezvolte în mod optim. Înțelegerea importanței acestei relații și adoptarea unor abordări proactive în consolidarea acesteia sunt fundamentale pentru asigurarea unei educații de calitate și a unei dezvoltări echilibrate a copiilor în grădiniță și în familie.

Bibliografie:

- 1.Băran, Adina, (2004),Parteneriat în educație:familie-școală-comunitate, Editura Aramis Print, București
- 2.Dumitrana, Magdalena, (2000),Copilul,familia și grădinița, Editura Compania, București

IMPORTANȚA PARTENERIATULUI EDUCAȚIONAL DINTRE GRĂDINIȚĂ ȘI FAMILIE

**Prof. înv. preșcolar Crișan Marilena,
Grădinița cu Program Prolungit "Albinița"**

Părinții, familia sunt primii oameni chemați să pună bazele educației unui copil deoarece pregătirea pentru viață a omului de mâine începe din primele luni de existență. Faptele de astăzi ale copiilor reprezintă o prefigurare a celor de mâine.

Deprinderile și convingerile conturate acum formează baza modului de acțiune din viitor. Atitudinile și comportamentele părinților vor fi primele modele copiate cu fidelitate de copii. Preșcolarul ar trebui să aibă toate condițiile unui cadru optim în care să se dezvolte și această răspundere revine în mare măsură familiei care poate îndeplini această sarcină doar printr-o colaborare eficientă cu grădinița.

Familia oferă copilului un mediu afectiv, social și cultural. Mediul familial, sub aspect afectiv, este o școală a sentimentelor deoarece copilul trăiește în familia sa o gamă variată de relații interindividuale, copiindu-le prin joc în propria conduită.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament : respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „ cei șapte ani de acasă ”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Grădinița este prima unitate de învățământ cu care copilul dar și familia intră în contact. Ea poate oferi părinților o imagine obiectivă a copilului, poate sprijini și orienta familia în educarea copiilor. Educatoarele trebuie să lucreze cu familiile în scopul organizării activităților zilnice, asigurării educației și întâmpinării nevoilor sale. În același timp, educatoarea nu trebuie să uite că familiile învață împreună cu copiii. Copilul este un membru nou și unic al familiei care trebuie să învețe să-l cunoască cu tot ce ține de personalitatea, temperamentul și stilul său.

Educatoarele trebuie să asigure părinților numeroase ocazii de a se implica în programul grădiniței, comunicând în fiecare zi, povestindu-le despre cum și-a petrecut copilul lor timpul, ce activități de învățare a desfășurat, ce progres sau regres a realizat copilul sau anunțându-i ce activități sau întâlniri au planificat. Ele trebuie să ajungă să cunoască bine familiile și copiii de aceea vor folosi toate ocaziile pentru a comunica cu părinții și a schimba informații. Unele familii vor dori să se implice mai mult, altele mai puțin. Frecvența și conținutul discuțiilor cu părinții vor depinde și de dorința acestora de a comunica sau de nevoile și preferințele lor.

Există numeroase căi de implicare a familiilor în programul de educație al copiilor. Unele familii pot veni la întâlniri, altele pot trimite materiale confecționate acasă, altele ar putea participa

la activitățile din grădiniță, iar altele să facă parte din comitetul de părinți. În cadrul întâlnirilor individuale periodice educatoarea va analiza evoluția dezvoltării copilului, va identifica care sunt domeniile de dezvoltare care necesită o diversificare a activităților, care sunt activitățile care sunt realizate cu ușurință acasă, modul în care copilul reacționează la diverse activități propuse. Părintele se simte implicat în viața copilului său și vede continuitatea relației dintre acasă și la grădiniță. În acest fel, începe să își verbalizeze temerile sau să se simtă valorizat în rolul său, se poate centra pe observațiile asupra copilului său. Educatoarea poate evalua dacă abilitățile parentale au nevoie de suport și îi poate oferi diverse materiale pentru îmbogățirea cunoștințelor și dezvoltarea capacităților parentale. De aceea aceste întâlniri au un profund caracter de confidențialitate.

O modalitate modernă de implicare o reprezintă familiile în sala de grupă. Uneori familiile se simt intimidată o dată intrate în sala de grupă, considerând că aceasta este „aria” de influență aparținând exclusiv educatoarelor. Acesteia îi revine răspunderea de a încuraja familiile să vină în sala de clasă oricând doresc. Atenția personală arătată îi va ajuta pe părinți să renunțe la orice stânjeneală. Părinții pot asista la activitățile desfășurate de educatoare cu copiii, pot învăța modalități de comunicare eficientă cu aceștia și modalități de soluționare a situațiilor de criză.

Pe măsură ce părinții se obișnuiesc să participe la activități ei vor ajunge să cunoască și să respecte munca educatoarelor, vor vorbi mai liber despre progresele făcute de copii sau despre problemele pe care le au, se vor împrieteni cu ceilalți părinți, vor învăța mai multe și vor înțelege mai bine modul de dezvoltare al unui copil. Vor învăța să desfășoare activități similare acasă sau să continue acasă activitatea educatoarei cu activități în completarea acesteia, vor găsi răspunsuri la întrebările care îi frământă, își vor observa copilul la joacă și vor învăța să-și conceapă copilul în relație cu ceilalți. Participarea părinților la activitățile copilului are un dublu câștig: pe de o parte, copilul se va simți securizat de prezența părinților, astfel încât va fi mai deschis spre explorare; pe de altă parte, se va face un transfer de abilități practice și cunoștințe de la educator spre părinte, prin exersarea amenajării spațiilor, a comunicării cu copilul, prin observarea atentă a acestuia într-un alt context decât cel de acasă.

Acolo unde spațiul o permite se poate amenaja o cameră rezervată familiei sau măcar un colț în care se pot afișa lucrările copiilor sau poze ale acestora din timpul activităților precum și informații utile pentru educarea copiilor acasă, pliante despre cursuri și concursuri pentru copii. Aici ei se pot întâlni cu alți părinți, analiza și aprecia munca copiilor, pot citi informațiile expuse la avizier. De obicei acest spațiu se poate amenaja pe holul grădiniței. Acest spațiu poate conține și cărți de specialitate despre dezvoltarea copiilor și despre educația parentală pe care părinții să aibă posibilitatea să le împrumute.

Întrunirile și întrevederile familiale sunt o componentă importantă a parteneriatului grădiniță-familie. Există câteva tipuri de întâlniri familiale: întâlniri planificate de consultanță, cele ale grupurilor de opinie și dialog, întâlniri informale și cele organizate cu ocazia unui eveniment special.

Educatoarele au responsabilitatea de a programa întâlnirile de consiliere cu părinții săptămânal pentru a discuta despre proiectele tematice desfășurate și despre alte probleme care preocupă ambele părți. Pentru că aceste întruniri sunt destinate părinților subiectele alese trebuie să fie de interes pentru aceștia. Întrunirile vor fi benefice numai dacă se axează pe problemele care îi preocupă pe părinți care nu vor participa dacă nu le vor găsi interesante și utile. De aceea este necesar ca educatoarea împreună cu familiile să descopere care aspecte îi interesează și vor stabili data întâlnirii. Educatoarea află care sunt interesele familiei prin întâlnirile informale sau prin intermediul chestionarelor referitoare la interesele familiei. Anumite subiecte pot fi prezentate de

o manieră mai formală, așteptându-se și o replică din partea părinților. Alte aspecte cer un mai mare grad de participare, familiile putând în acest caz să-și practice abilitățile și experiența. Educatoarea va concepe o planificare a activităților de consiliere și sprijin pentru părinți incluzând teme generale dar și particulare la sugestia părinților.

Oricărei persoane îi place să fie apreciată, recunoscută și să sărbătorească succesele. Reușitele copiilor trebuie sărbătorite. De aceea cu diferite ocazii educatoarele organizează serbări care constituie un prilej de cunoaștere reciprocă și de satisfacție reciprocă pentru realizările copiilor. Părinții se pot implica în desfășurarea repetițiilor, în confecționarea costumelor sau a decorului, în organizarea unor mini petreceri pentru copii la sfârșitul acestor serbări.

Meseria de părinte se învață în timp și cu sprijinul educatoarei în perioada preșcolară, iar de buna colaborare a familiei cu grădinița depinde dezvoltarea armonioasă și unitară a copilului.

Bibliografie:

- Popescu Eugenia (coord.), 1995 „Pedagogie preșcolară. Didactica”, E.D.P., București
Voiculescu Elisabeta, 2001 „Pedagogie preșcolară”, Editura Aramis, București
Dumitrana Magdalena, 2000 „Copilul, familia și grădiniță”, Editura Compania, București
Vrasmas Ecaterina Adina, 2002 – Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București

Rolul parteneriatului școală- familie în procesul educațional

prof.înv.primar, Bobulișteanu Daniela Teodora,

Școala Gimnazială Nr.28, Galați

Familia reprezintă primul mediu educațional al copilului. Alături de părinți copilul învață primele cuvinte, își formează primele deprinderi, ia contact cu mediul înconjurător și trăiește primele emoții. Dezvoltarea armonioasă și echilibrată a copilului depinde de implicarea ambilor părinți în toate momentele din viața copilului. Activitățile în care copilul este implicat, mediul în care se joacă, locul de unde primește informația, felul în care își gestionează emoțiile, comportamentul în relația cu cei din jur, depind de implicarea părinților în viața copilului. Copilul învață în familie normele morale, valorile și atitudinile care-l vor ajuta să se integreze în societate. Un mediu familial armonios va ajuta copilul să dezvolte la rândul său relații armonioase cu cei din jur și va ușura procesul de adaptare atât în societate, cât și în mediul școlar.

Școala reprezintă instituția menită să propulseze elevul pe culmile succesului. Primii pași în școală, în clasa pregătitoare, au rolul de a familiariza elevul cu exigențele școlare, de a fixa primele deprinderi comportamentale, de a dezvolta motricitatea fină, de a dezvolta procesele gândirii, de a îmbogăți sistemul noțional al elevilor și de a crea o bază emoțională puternică care să-l ajute să gestioneze situațiile / momentele plăcute sau mai puțin plăcute din viața de școlar. Alături de părinți și de cadrul didactic, elevii descoperă lucruri noi despre ei înșiși, despre cei din jur, despre mediul înconjurător.

În primii ani de școală nevoia de a primi încurajări, laude, de a fi apreciat chiar și pentru cel mai mic progres își face simțită prezența, atât la școală, cât și acasă. Acest mod de încurajare cumulat cu dragoste și empatie va crește stima de sine a copilului și va crea premisele necesare pentru obținerea succesului școlar. Colaborarea cu familia elevului în termeni pozitivi, va crește în mod implicit șansele unui mediu educațional propice învățării și dezvoltării armonioase a copilului. Strânsa legătură cu familia elevului va ajuta cadrul didactic să înțeleagă mult mai bine anumite manifestări comportamentale ale acestuia și să-și adapteze procesul instructiv-educativ nevoilor educabililor. Comportamentele nepotrivite, refuzul de a învăța, neefectuarea temelor pentru acasă, atitudinile conflictuale sau agresive în raport cu alți copii, sunt doar câteva aspecte care trebuie rezolvate în strânsă colaborare cu familia elevului. Întărirea comportamentelor pozitive în defavoarea celor negative, atât la școală, cât și în familie, va conduce cu siguranță la modelarea personalității copiilor în mod corespunzător, în raport cu exigențele școlii, dar și cu normele sociale.

Așadar, se impune și se dorește o colaborare cu familia elevului, deoarece cadrul didactic nu va reuși să gestioneze toate situațiile din viața elevului în mod favorabil și constructiv pentru elev, decât dacă va fi sprijinit în permanență de familia acestuia. Familia oferă structura de

rezistență pe care școala va construi personalități puternice și valoroase, dacă structura o va permite.

Bibliografie:

1. Popescu, R. (2009). Introducere în sociologia familiei, Iași Editura Polirom
2. Muntean, A., (2001). Familii și copii în dificultate. Note de curs. Timișoara:Editura Mirton

Scrisoare către părinți

Prof. Dascălu Daniela
Școala Gimnazială “Mihai Viteazul”, Brăila

Dragă mămică,
Stimate tătic,

Sunt diriginta copilului tău. Simt nevoie să îți scriu câteva cuvinte pentru că va urma un nou an școlar provocator pentru fiecare. Eu sunt pedagogul copilului tău. Îl voi învăța noțiuni necunoscute lui, îl voi încuraja, îl voi provoca, mă voi asigura că are parte de cea mai bună educație școlară, voi fi alături de el pe parcursul dezvoltării sale, însă misiunea cea mai importantă tot în mâinile tale este.

Sunt convinsă că, la fel ca mine, va urma cel mai bun traseu academic. L-ai înscris la activități extracurriculare, i-ai dat întotdeauna ce este mai bun. Am întâlnit mulți părinți ca tine care cred că soluția salvatoare stă în a exersa cât mai mult. Eu nu cred doar aceasta este cheia spre succes.

Mesajul meu la început de an școlar este să comunici cât mai mult cu copilul tău, să îi fii alături; întotdeauna va avea nevoie de tine. Sunt sigură că îl vei învăța numai lucruri bune cum ar fi: să fie la timp la școală, să se poarte cu colegii la fel cum ar vrea să se poarte și ei cu el, să se îmbrace decent, să își respecte profesorii, colegii și personalul școlii, să aibă grijă de obiectele din clasă și să lase curățenie în urma sa. Crezi că este banal ce am spus acum, însă să știi că îmi este foarte ușor să văd în ochii copilului tău acea “stare de bine”. Echilibrul emoțional pe care numai tu poți să i le transmiți îi vor alimenta dorința de reușită și îl vor canaliza spre direcția cea bună.

Anul ăsta nu trebuie să fie numai despre performanțe școlare, concursuri sau olimpiade. **Anul ăsta trebuie să fie despre stabilitate, empatie și normalitate.** Trebuie să fie despre căldura pe care copiii așteaptă să o simtă de la noi, despre zâmbetele pe care le vor vedea, dar le vor simți, despre privirile calde pe care le vor urmări.

Fără efortul tău susținut ca părinte munca mea este în zadar. Aceleași reguli de bun simț pe care le urmați acasă vor fi folosite și la școală de copilul tău și acesta este un prim pas spre reușita lui. Pentru copilul tău nu ești Dumnezeu, ci doar un însoțitor cu experiență care știe să asculte și să dea sfaturi bune. Lucrurile astea necesare dezvoltării sale se întâmplă între granițe precise. Regulile trebuie respectate peste tot, nu-i așa? Libertatea se învață în mijlocul constrângerilor.

Vă doresc să aveți grijă de voi și de ei! Avem nevoie, mai mult decât oricând, să facem o echipă bună împreună, să ne avem sprijin și să ne bazăm unii pe ceilalți. Să înțelegem, împreună, că o echipă e întotdeauna mai valoroasă atunci când toți coechipierii trag în aceeași direcție. În fiecare zi să simțim că miza e despre noi toți, despre viața normală pe care ne-o dorim, despre a simți și a acționa toți ca unul, pentru că trebuie ca #TotulVaFiBine să nu rămână doar un motto pictat pe tricouri și pancarte optimiste. **Trebuie să tragem împreună oriunde, dar numai înainte.**

Eu voi fi aici, la școală, pentru voi.

Cu drag,
Diriginta.

Bibliografie

1. Ordin nr 4183 din 4 iulie 2022 pentru aprobarea Regulamentului cadru de organizare și funcționare a unităților de învățământ preuniversitar;
2. ROF al Școlii Gimnaziale “Mihai Viteazul”, Brăila, nr.4349/13.10.2022, avizat în ședința CP din 6.10.2022 și aprobat prin Hotărârea CA nr.16/12.10.2022.

FAMILIA ȘI ȘCOALA – PARTENERI EGALI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

Prof.înv.primar Decă Daniela, Școala Gimnazială Nr.1 Măldăeni

„Natura ne aseamănă , educația ne deosebește!” (Confucius)

În această lume în permanentă schimbare , aflată sub presiunea competițiilor de orice fel – părinții, educatorii, comunitățile locale , statele și guvernele naționale se străduiesc împreună să încurajeze sistemele de îmbunătățire a educației, pentru a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Unul dintre mijloacele de îndeplinire a acestui scop , implicarea familiei în educație, a existat de generații. Împreună cu părinții , școala își are rolul bine stabilit , intervenind în dezvoltarea primară a copilului.

Famiiliile trebuie sa fie implicate în îmbunătățirea învățării acasă, precum și în școala, dacă dorim copii care să devină persoane instruite. Famiiliile pot întări învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copii lor, încurajându-i pe aceștia să participe activ la lecții și susținându-le interesul pentru disciplinele preferate și lărgindu-și propriile abilități parentale.

Toate acestea sunt utile pentru că famiiliile din societatea modernă se confruntă cu solicitării ridicate, cu o competiție pentru obținerea atenției din partea propriilor copii, cu greutăți economice care determină tot mai multi părinți să lucreze la distanță de casă limitând drastic timpul petrecut cu copiii și comunicarea între școli și familii.

Dacă școala împreună cu familia reușesc să aplice modalități adecvate pentru rezolvarea problemelor, atunci cu certitudine apar și rezultatele așteptate.

Cercetări realizate asupra relațiilor dintre școală și familie în țările Comunității Europene enumeră motivele pentru care școala și familia se străduiesc să stabilească legături între ele:părinții sunt juridic responsabili de educația copiilor lor , o bună parte a educației petrecându-se în afara școlii. De asemenea, cercetările evidențiază influența atitudinii parentale asupra rezultatelor școlare ale elevilor , în special asupra motivațiilor învățării , precum și faptul că unele comportamente ale părinților pot fi favorizate datorită dialogului cu școala.

Informarea și formarea părinților în cea ce privește școlaritatea copilului presupune ca fiecare părinte să cunoască obligațiile privind educația copilului , drepturile de care dispune pentru educația copilului, importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului , metodele de colaborare cu școala. Pentru realizarea acestui scop comun este necesar un dialog permanent între profesori și părinți . Părinții trebuie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu

profesorii , mediul familial , cât și mediul școlar , având o importanță deosebită în formarea personalității elevului .

Cele două medii nu sunt paralele, ci se întrepătrund , având nevoie de complementaritate și flexibilitate.

Această relație , școală – familie trebuie sa se clădească pe respect reciproc și colaborare.

Conlucrarea cu părinții se poate realiza astfel :

- La nivel de clasă – se aleg comitete de părinți având rolul de a participa în luarea unor decizii împreună cu profesorul diriginte, de a participa la organizarea unor activități școlare și extrașcolare (excursii , serbări) realizându-se astfel o legătură între profesori și colectivul de părinți;
- La nivel de unitate – consiliul de administrație al școlii prevede existența unui membru din rândul părinților.

Alte forme de colaborare , informare și educație ale părinților pot fi menționate : ședințele cu părinții, lectoratele cu părinții , lecții demonstrative pentru părinți , Zilele „ Porților deschise” , vizite la domiciliu , activități comune , întâlniri ale părinților cu specialiști din domenii diverse pentru a desluși probleme legate de sănătatea și educația copilului.

Însă , un real parteneriat între școală și familie nu este cel înscris pe o coală de hârtie semnat de părinte sau profesor , ci , este relația activă , de implicare și de o parte și de cealaltă , este bucuria și tristețea , este succesul și eșecul , este zbaterea și rezultatul din care beneficiarul este COPILUL.

ȘCOALA ȘI FAMILIA-PARTENERIATUL SUCCESULUI

Profesor învățământ primar Diaconu Mariana
Școala Gimnazială George Coșbuc 23
August
Structura Dulcești

Educația nu înseamnă numai pregătire școlară, activitatea educativă ce se realizează în școală neputând fi izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului.

Relațiile interpersonale constituie contextul de formare a personalității copilului, așadar mediul și educația, colaborarea dintre familie și școală reprezintă cheia succesului.

Sunt diverse motivele pentru care trebuie să inițiem și să dezvoltăm parteneriatul dintre școală și familie. Acesta conduce la crearea unui climat favorabil învățării, la crearea unei rețele de sprijin pentru familii și cadre didactice. Scopul acestui parteneriat este asigurarea succesului copiilor pe tot parcursul activității școlare, dar și după finalizarea acestuia. Efectul pozitiv al acestui parteneriat se vede cu ușurință dacă se reușește crearea unui mediu favorabil între membrii familiei și ai școlii.

Familia exercită o influență deosebită asupra copiilor. Mare parte dintre cunoștințele dobândite, deprinderile de comportament, sunt datorate educației primite în familie. Aceasta se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor, le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Dar școala este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății.

Familia este cea dintâi școală a copilului, iar contribuția pe care o aduce la educarea acestuia poate favoriza sau frâna acțiunea educativă a școlii. Între școală și familie se impune astfel existența unei relații de colaborare, familia susținând activitatea de învățare a copilului prin acțiunile educative ale școlii, iar școala se sprijină neîncetat pe experiența de viață a copilului dobândită în familie.

Famiile trebuie să se implice în îmbunătățirea învățării atât acasă, cât și la școală. Stilul eficient de interacțiune părinți-copil presupune combinarea autorității în luarea unor decizii, dar și cultivarea independenței copilului, recunoașterea și respectarea personalității acestuia.

Școala deschide ochii omului către universul cunoașterii. Ea dezvoltă deprinderile, aptitudinile și motivața copiilor pentru diferite activități.

Pentru a preveni apariția unei manifestări de dezinteres din partea familiei față de școală, se impune intensificarea eforturilor din partea cadrelor didactice pentru a-i atrage pe părinți în procesul complex al educației. Această muncă este dificilă și depinde foarte mult de puterea de convingere, de tactul pedagogic, de integritatea și competența lor profesională.

Colaborarea mea cu familia s-a concretizat într-un program de activități diverse. Am inclus lectoratele cu părinții, ședințe, consultații, vizite la domiciliul elevului, serbări școlare și am inițiat proiecte de voluntariat.

Scopul principal al acestei colaborări l-a reprezentat apropierea familiilor copiilor de școală, creșterea interesului față de rezultatele școlare, implicarea acestora în organizarea unor acțiuni comune: târguri, serbări, excursii; cunoașterea reciprocă a experiențelor proprii și asimilarea de noi informații privind educația.

În urma desfășurării acestor activități, părinții au ajutat voluntar în activitatea didactică; au susținut motivația pozitivă a copilului pentru învățarea școlară; au analizat critic viața școlară și au intervenit cu soluții; s-a constatat eficiența colaborării școală – familie.

Absența contactului între școală și familie, duce la trecerea neobservată a problemelor și schimbărilor majore din viața copilului, în timp ce un climat pozitiv în școală și o relație bună școală-familie vor asigura mediul pentru dezvoltarea unor niveluri ridicate de auto-încredere și stimă de sine.

Școala este o rampă de lansare spre împlinirea idealurilor fiecăruia, pentru aceasta individul trebuie să se implice activ, să-și dorească să se autodepășească, să conștientizeze rolul școlii în formarea sa. În același timp se impune ca familia să susțină activitatea școlară, să promoveze interesele propriilor copii și să identifice alături de școală, cele mai eficiente căi și metode de realizare a acestora.

Bibliografie:

- Cucos, Constantin – Psihopedagogie – Ed Polirom, Iașă, 1998
- Vrajaș, Ecaterina Adina – Consilierea și educația părinților – Ed. Aramis, București, 2002

Este nevoie de un sat pentru a crește un copil

**Prof. Dragomir Georgiana
Grădinița cu program prelungit „Veseliei” Năvodari**

Proverbul african din titlu sugerează că pentru a crește un copil într-un mod sănătos și echilibrat este necesară implicarea întregii comunități sau a unui grup de persoane în creșterea și educarea sa. Astfel, copiii beneficiază de interacțiunea și suportul oferit de mai mulți adulți și de relațiile stabilite în cadrul unei comunități. Există câteva aspecte-cheie în spatele acestei afirmații:

- I. Un copil are nevoie de afecțiune, iubire și susținere emoțională pentru a se dezvolta într-un mod sănătos. O comunitate implicată poate oferi resurse și sprijin emoțional suplimentar, având în vedere că nu toate responsabilitățile cad doar pe umerii părinților.
- II. Prin interacțiunea cu oameni din diverse medii și cu experiențe de viață diverse, un copil are oportunitatea de a învăța și a se dezvolta într-un mod mai amplu. O comunitate înseamnă o varietate de persoane cu abilități și cunoștințe diferite care pot contribui la educația copilului.
- III. Copiii se dezvoltă prin observație și imitare. Atunci când sunt expuși la modele pozitive din comunitate, cum ar fi profesorii, mentorii, liderii comunității sau membrii ai familiei extinse, copiii au oportunitatea de a învăța comportamente și valori importante.
- IV. O comunitate vigilentă și implicată poate ajuta la asigurarea siguranței și protecției copilului. Mai mulți adulți atenți pot contribui la prevenirea și rezolvarea problemelor care pot apărea în viața copilului, sporind astfel nivelul de protecție și securitate.
- V. Prin interacțiunea cu alți copii și adulți din comunitate, copilul își dezvoltă abilități sociale, învață să coopereze și să își construiască rețele de sprijin. Aceste conexiuni pot fi benefice pe termen lung în viața copilului.

Cum reușim să facem acest lucru? Construind o comunitate de învățare grădiniță – familie, cu profesori dedicați, părinți mulțumiți și implicați și copii fericiți.

Ce înseamnă „comunitate”?

O comunitate este un grup de oameni reunit de oportunități sau probleme comune, de forțe care pot fi personale sau profesionale. Se formează cu scopul de a aduce un plus de valoare prin colaborare, membri învățând unii de la alții. Comunitățile pun oamenii în legătură și creează un spațiu social comun care întărește relațiile, îmbunătățește participarea indivizilor la gândirea colectivă și acordă atenție nevoilor individuale ale membrilor. Comunitatea facilitează partajarea de informații, astfel încât acestea să ajungă la cei care au nevoie, ceea ce permite grupurilor de oameni să depășească problemele și să inoveze împreună.

McMillan și Chavis (1986), specialiști în psihologia comunităților, susțin că există 4 factori cheie care definesc sensul comunității:

- ▶ apartenența la grup;
- ▶ influența;
- ▶ împlinirea nevoilor personale;
- ▶ conectarea emoțională.

Astfel, participanții trebuie să simtă apartenența la grup, ceea ce susține dorința lor de a continua să lucreze și să-i ajute pe ceilalți; de asemenea acțiunile participanților trebuie să producă schimbări în comunitate, ceea ce înseamnă că membrii sunt activi, au influență asupra grupului.

Cum funcționează comunitățile?

Atunci când un membru are o întrebare sau o problemă, o aduce în discuție în comunitate unde alți membri dau informații, propun soluții și rezolvă problema colectiv. O idee nouă poate fi împărtășită comunității care o analizează și o îmbunătățește, conducând astfel la inovație. O comunitate reprezintă o poartă către o multitudine de experiențe profesionale la care fiecare membru are acces. Fiecare membru joacă un rol în cadrul comunității și are responsabilități speciale, împărtășind informații și experiența proprie și ajutând alți membri în îndeplinirea sarcinilor.

Ce sunt comunitățile de învățare?

Comunitățile de învățare facilitează partajarea de cunoștințe, dar au și potențial de a crea cunoștințe și priceperi noi care pot fi folosite în beneficiul comunității în ansamblu sau al fiecărui membru în parte. Deducem de aici faptul că o comunitate de învățare creează un mediu care poate conduce la avansarea unei întregi societăți.

Sunt unitățile de învățământ comunități de învățare?

- ▶ Când oamenii colaborează pentru îndeplinirea unui scop comun se formează o comunitate. În unitățile de învățământ scopul este învățarea – este evident că școala este o comunitate de învățare. Unitățile de învățământ reflectă caracteristicile intrinseci ale comunității.
- ▶ O comunitate de învățare este o comunitate unde toți membrii sunt „cursanți”, sunt cei care învață. Filosofia care stă la baza comunității de învățare este că toți sunt și profesori și elevi. Oricine are o anumită experiență pe care este dispus să o dezvăluie celorlalți. Comunitatea este bazată pe cercetare și reflecție.

Începutul secolului XXI este marcat de mutarea accentului de la învățarea individuală la învățarea în cadrul comunității. Conceptul de *comunitate de învățare* este în acest moment în prim plan în dezbaterile despre educație, deși în literatura de specialitate termenul este definit și folosit în contexte diferite. În mod obișnuit, comunitățile de învățare erau inițial definite ținând cont de arealul geografic, dar tehnologia informației și a comunicațiilor au facilitat apariția și creșterea rapidă a unor comunități de învățare ai căror membri interacționează din diferite părți ale lumii, folosind internetul și formând astfel *comunități de învățare online*.

În Științele Educației, secolul XX a fost descris ca „*secolul individualismului*”, plecând de la Teoria dezvoltării lui Piaget, unde cel care învață este văzut ca „*un căutător singuratic al cunoașterii*”. Pe măsură ce Teoria constructivismului social a lui Vigotski (1971) a luat amploare, accentul s-a deplasat pe ideea contribuției celorlalți la educația fiecărui individ. Constructivismul social pune accentul pe: natura socială a cunoașterii, valorificarea limbajului și a elementelor culturale, dar și a rolului relațiilor interpersonale în transmiterea și generarea de conținuturi educaționale. David Henry Feldman, cercetător american consideră că trecerea în secolul XXI marchează trecerea de la „*Era Individualismului*” la „*Era Colectivismului*”, care se manifestă prin apariția comunităților de învățare.

Septimiu Chelcea, profesor universitar la Facultatea de Sociologie și Asistență Socială a Universității din București explica în 2016 în articolul *Cultura individualistă vs. cultura colectivistă și memoria autobiografică*: „În culturile colectiviste prevalează puterea grupului în raport cu cea a individului. Grupul de apartenență (familia, clasa școlară, echipa de muncă etc.) conferă identitate individului. În culturile individualiste, indivizii sunt centrați pe ei înșiși și manifestă responsabilitate numai față de membrii familiei restrânse (formată din părinți și copii). La astfel de persoane este dezvoltată conștiința de sine, iar „actualizarea sinelui” are un rol important, spre deosebire de culturile colectiviste, în care oamenii au conștiința de „noi”, identitatea lor bazându-se pe grupul social din care fac parte.”

Este necesară să construim o comunitate de învățare cu familia?

Este bine-știut că dezvoltarea copiilor este puternic influențată de familie și programele de educație timpurie. Când familia și unitatea de educație timpurie lucrează ca parteneri se ajunge la o cunoaștere mai profundă a copilului și a nevoilor sale, ceea ce permite părinților, profesorilor și copiilor să creeze oportunități de învățare relevante la grădiniță, dar și acasă.

Implicarea părinților depinde de o serie de factori ca:

- ▶ Înțelegerea rolului familiei în educația copiilor;
- ▶ Încrederea părinților că dețin cunoștințe și instrumente necesare pentru a fi primul „educator” pentru copilul lor;
- ▶ Disponibilitatea grădiniței și a copiilor de a accepta participarea familiei la experiențele educaționale.

Cel mai important lucru este ca tot personalul unității pentru educație timpurie să recunoască importanța familiei și să valorifice cunoștințele acestora, așa cum este foarte bine subliniat în abordarea Reggio Emilia, fondată de Loris Malaguzzi. Aceasta este descrisă ca fiind una dintre cele mai bune pedagogii alternative datorită faptului că propune un sistem centrat în jurul copilului, în care acesta *își construiește și își consolidează învățarea prin explorarea mediului înconjurător și prin interacțiunea cu persoanele din jurul său.*

Principiile Reggio Emilia vorbesc despre contextul în care se dezvoltă fiecare copil, despre experiențele care îi definesc realitatea și cum acestea influențează învățarea.

- ▶ Învățarea este eficientă dacă ține cont de acest context (valorile familiei, atmosfera în familie, implicarea membrilor și relațiile de atașament ale copilului) și poate integra în procesul de învățare elemente din realitatea copilului, crescând exponențial implicarea și entuziasmul lui.
- ▶ Doar dacă este conectat la realitatea și contextul copilului, educatorul poate observa și înțelege mai bine copilul și poate crea experiențe de învățare relevante.
- ▶ Un principiu al abordării Reggio Emilia este acela că părintele este primul profesor al copilului, iar implicarea sa în procesul educațional este importantă și aduce beneficii.
- ▶ O comunitate de părinți activi oferă copiilor o experiență mai bogată, mai complexă de învățare și sudează relații sănătoase atât cu grădinița, cât și cu învățarea copilului. Educatorul și părintele trebuie să colaboreze pentru a înțelege individualitatea copilului, caracteristicile care îl definesc și pentru a putea crea împreună contexte care să asigure un proces comprehensiv de învățare.

Conform principiilor de mai sus, cadrele didactice pot folosi experiența părinților (priceperile, competențele, talentele) pentru a o încorpora în curriculum. Idei venite din partea părinților pot deveni obiective de învățare pentru copiii. Disciplinele opționale pot deveni mult mai atractive dacă am implica părinții în desfășurarea activităților, nu doar în alegerea titlului.

Putem implica părinții în acest demers din prima zi în care aceștia iau contact cu grădinița. În timpul perioadei de înscriere sau în primele zile ale anului școlar, părinții pot completa un chestionar referitor la interesele copilului sau țelurile părintelui în ceea ce privește copilul, iar aceste informații să fie colectate și folosite pentru a cizela programa, pentru a stabili teme pentru proiecte tematice, pentru planificarea activităților extracurriculare.

Chestionar pentru părinți	
- extras -	
Copilul știe/ poate/reușește să....	Copilul nu știe/ poate/reușește să....

Așteptări de la copil/educatoare/grădiniță	Modalități prin care puteți sprijini copilul/educatoarea/grădinița

Activități preferate de copil în timpul liber:

▶ ☐ muzică	☐ pictură/desen
▶ ☐ dans	☐ activități sportive: .....
▶ ☐ științe, explorarea naturii	☐ jocuri în aer liber
▶ ☐ construcții, lego	☐ modelaj, lucru manual
▶ ☐ altele (detaliați):.....	

Copilul meu este interesat de tema : .....

O modalitate prin care putem aduce părinții mai aproape de grădiniță este crearea unor grupuri de socializare. Personalul grădiniței poate sprijini implicarea activă a familiei pe toată durata educației timpurii prin educarea părinților, observând copiii, creând grupuri de joacă sau de socializare unde familiile (părinți și copii) pot interacționa între ele. Grădinița poate organiza grupuri de socializare (de joacă) pentru copiii înscriși, unde copiii învață să relaționeze, deprind comportamente noi, își dezvoltă abilități care sporesc independența, învață să comunice cu cei din grup, să se joace, să dezvolte autocontrol. Crearea unui grup de socializare, joacă și dezvoltare de abilități pentru copiii care urmează să fie înscriși la grădiniță îi ajută pe micuți să se integreze mai ușor în colectiv la începerea cursurilor. O idee pe care am aplicat-o cu succes a fost un atelier de vară unde au participat copii care urmau să frecventeze grădinița din luna septembrie. Părinții au participat la anumite activități pentru a facilita integrarea copiilor în grup.

Este necesar să recunoaștem importanța experiențelor din familie și să îi ghidăm pe părinți în alegerea și organizarea unor momente relevante pentru dezvoltarea celor mici. Mulți profesori încurajează părinții să ajute copiii în procesul de învățare sugerându-le cântece, rime, jocuri, urmărirea și discutarea unor emisiuni potrivite vârstei, povestirea unor tradiții sau evenimente din familie. Educatoarele pot sugera jocuri pe care părinții să le desfășoare cu cei mici, le pot pune la dispoziție o listă cu lecturi recomandate ale unor autori contemporani sau chiar le pot împrumuta cărți din biblioteca clasei/grădiniței. Timpul petrecut în familie este valoros și poate fi tradus în experiențe relevante de învățare prin joc și activități relaxante.

Este important ca profesorii să valideze și să includă familia ca o importantă resursă în procesul de învățare. Este esențial să ne concentrăm pe ceea ce știu părinții, nu pe ceea ce cred educatorii că știu părinții. Profesorii pot solicita familiilor să selecteze cărți care reflectă valorile culturale ale familiei, să invite membri ai familiei în clasă în calitate de „experți” pe diferite subiecte (la tema „grădina de legume” pot fi invitați părinți/bunici care să vorbească despre lucrările din grădină, cum cresc plantele etc; diferite meserii; gastronomie), să implice familia în selectarea unor proiecte tematice/teme de studiu relevante pentru copii.

Părinții pot fi și o sursă importantă de materiale didactice: animale vii, plante, diferite ustensile, obiecte tradiționale etc.

În concluzie, construirea unei comunități de învățare în jurul grădiniței și implicarea familiei în acest proces aduce multiple beneficii semnificative pentru dezvoltarea copiilor, dar și părinților și educatorilor, consolidând legăturile și sprijinind procesul de învățare și dezvoltare a copiilor într-un mod integrat și susținut.

Bibliografie:

- ▶ https://www.researchgate.net/profile/Margaret_Barrett/publication/43527785_Defining_Learning_Communities/links/00b7d51f96af31a0dd000000/Defining-Learning-Communities.pdf
- ▶ https://www.researchgate.net/publication/232916563_Professional_Learning_Community_in_Relation_to_School_Effectiveness?enrichId=rgreq-3d62a975edb745532e209de5566a3e88-XXX&enrichSource=Y292ZXJQYWdlOzIzMjU2MztBUzozNzYxNDgwNTY5MjAwNjRAMTQ2NjY5MjA5Mzg2NQ%3D%3D&el=1_x_2&esc=publicationCoverPdf
- ▶ https://www.mbaea.org/media/documents/Young_Children_September_2014_Fami_AD789049637DF.pdf
- ▶ <https://www.romanasociala.ro/cultura-individualista-vs-cultura-colectivista-si-memoria-autobiografica/>
- ▶ <http://childsplaystpauls.blogspot.com/2012/10/building-community-of-learners.html>

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

Daniela Dumitrașcu
Școala Gimnazială Dragomirești
Județul Dâmbovița

Familia este nucleul social elementar, realizat prin căsătorie, care unește pe soți (părinți) și pe descendenții acestora prin raporturi strânse de ordin biologic, economic și spiritual.

De-a lungul timpului, viața de familie s-a schimbat, dar continuă să exercite și azi o mare influență asupra vieții private a copiilor și a tinerilor.

Familia asigură copiilor sentimentul siguranței și îi ajută să depășească obstacolele inerente vieții, educându-i să devină persoane responsabile, adaptate timpului în care trăiesc.

Educația în familie, primii ani de-acasă, influențează puternic întreaga existență a individului, indiferent dacă el recunoaște acest lucru sau nu. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient le „văd” cu ochii minții și le urmează. Sentimentul mândriei de a aparține unei anumite familii s-a păstrat peste timp. Galeria cu portretele strămoșilor din castelele medievale, au fost înlocuite cu albume de familie și cu înregistrări audio și video ce se constituie într-un adevărat tezaur al familiei. Și astăzi suntem tentați – și mulți chiar o fac – să ne căutăm *rădăcinile*, să ne întocmim arborele genealogic și să ne mândrim cu numele de familie care s-a păstrat de-a lungul a mai multor generații.

Familia înseamnă sprijin și înțelegere, înseamnă bucuria de a sta împreună în jurul bradului de Crăciun sau de a pleca în vacanța de vis.

Familia reprezintă deci pentru fiecare individ sfera privată a existenței sale, respectiv locul unde se simte bine în intimitatea celor dragi și unde își poate reechilibra energia sufletească de care are nevoie în viața publică.

Părinții au responsabilități față de copii, dar și drepturi. Dacă în trecut, părinții aveau *ultimul cuvânt* în luarea deciziilor, astăzi acest lucru s-a schimbat în cazul multor familii, gradul de independență al tinerei generații crescând foarte mult.

Instituțiile extrafamiliale (școala, de exemplu), grupurile de prieteni, mass-media exercită o mare influență asupra tinerilor și chiar intervin atunci când sesizează că în interiorul familiilor există tensiuni și conflicte.

Conflictul dintre generații, deosebirile de atitudini și aspirațiile dintre copii și părinți se datorează diferenței de vârstă și de gusturi, *modei* care se schimbă continuu. De cele mai multe ori

criza poate fi ușor soluționată dacă membrii familiei găsesc o cale de a comunica și de a-și rezolva problemele, așezându-le la masa *tratativelor* și expunându-și, în liniște, punctele de vedere *sine ira et studio* (fără ură și părtinire).

Părinții nu trebuie să uite că și ei au fost la rândul lor *tineri și rebeli* și au contestat oate regulile existente pe vremea lor, iar copiii trebuie să înțeleagă că părinți au oricum mai multă experiență și acționează în interesul celor cărora le-au dat viață, și pentru care doresc tot binele din lume!

Părinții au responsabilități față de copilul lor. Trebuie să cunoască nevoile copilului: dragoste și protecție, curiozitate față de nou, apreciere și recunoaștere, dorința de a fi util.

Ce pot face părinții pentru copii: să-i încurajeze continuu și să-i sprijine, să aibă grijă să meargă la școală în fiecare zi și la timp, să anunțe școala în legătură cu problemele care ar putea afecta activitatea sau comportamentul copilului, să-și ajute copilul la teme, să participe la discuțiile despre progresul copilului, organizate de școală, să se intereseze de faptele și purtarea copilului la școală, să-și protejeze și să-și apere copilul.

În familie, părinții sunt atenți la sănătatea și creșterea copiilor: le oferă o alimentație corectă și sănătoasă, le asigură îngrijire medicală, au grijă să petreacă mult timp în aer liber. Părinții le încurajează copiii dezvoltarea emoțională: îi stimulează să descopere lucruri noi, îi învață să termine ceea ce au început, îi ajută să învețe să se joace cu alți copii. Părinții contribuie la dezvoltarea vorbirii la copii: le oferă ocazia să vorbească și îi ascultă, le procură cărți și i încurajează să citească imagini, îi învață să-și scrie numele și să-și spună vârsta.

Educația începe acasă ... și se completează la școală! Fiecare copil poate fi un învingător!

Bibliografie:

Crsitea, Sorin, *Pedagogie*, Editura Hardiscom, Pitești, 1996

Cucoș, Constantin, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2000

Pânișoară, Ovidiu, *Profesorul de succes*, Editura Polirom, Iași, 2015

ROLUL EDUCAȚIEI ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII

Ștefania Mariana DUMITRAȘCU
Școala Gimnazială Mogoșani
Județul Dâmbovița

A fi părinte poate fi atât de ușor și de plăcut uneori, dar și îngrozitor de greu alteori. Clipele pot zbura jucându-ne cu copilul sau pot îngheța în timp ce ochii noștri privesc măriți și disperți cum copilul cel drag se transformă într-un dl. Goe și ne trezim depășiți de situație, nu știm cum să reacționăm. Putem preveni aceste crize, putem să ne autocunoaștem și să încercăm să ne autodisciplinăm întâi pe noi, ca fiind cei maturi și responsabili.

Educația facilitează interacțiunea dintre premisele descendenței și condițiile de mediu, îndrumând procesului formării și dezvoltării personalității în perspectiva unor finalități educative explicite. Educația este un proces sistematic și organizat de socializare, de asimilare și interiorizare progresivă a elementelor socioculturale din mediul înconjurător. Prin intermediul educației, copilul și le însușește și le interiorizează, transferându-le în comportamente proprii, în modele, norme, valori, atitudini, cunoștințe, ce asigură trecerea de la realitatea biologică la cea socială, umană. Pe această bază, având ca premise aptitudinile ereditare, se formează personalitatea copilului.

Dând atenție și laudând lucrurile bune, pe care le face copilul, putem stimula un comportament pozitiv; în măsura în care acesta este susținut zi de zi el se poate transforma în obișnuință. Prin felul în care părintele laudă și acordă atenție faptelor bune ale copilului sau el poate insufla, copilului însuși, dorința de a face doar lucruri frumoase și bune care să-i dezvolte o stare de mulțumire și bucurie față de propria comportare. Acest aspect va conta foarte mult pentru formarea și dezvoltarea personalității copilului.

Este necesar ca părinții să stabilească anumite limite în comportarea copilului. Evident este greu de stabilit limite: uneori copilul nu le respect, alteori părinții sunt gata să renunțe. Atunci când stabilesc limite, este obligatori ca părinții să explice copiilor de ce fac acest lucru. Copilul trebuie să înțeleagă de ce nu are voie să facă un anumit lucru. Tot atât de important este ca părintele să fie cât mai convingător și cât mai consecvent în activitatea sa.

Premisa acțiunii educative se găsește în condiția naturală a copilului, care se naște multivalent și nedeterminat, ceea ce necesită o perioadă relativ îndelungată de formare și

dezvoltare, al cărei conținut și orientare sunt determinate de scopurile educației. Copilul este *un animal educandum* (Langeveld), adică o ființă care „cheamă educația”.

Se poate susține că personalitatea copilului este o consecință a procesului conjugat a factorilor interni și externi, deci că nu se poate forma adecvat prin acțiunea lor independentă și paralelă. Punctul cel mai important al acordului științific rezidă în faptul că nicio trăsătură sau calitate nu este exclusiv ereditară și niciuna nu este exclusiv ambientală la origini.

A aprecia aportul fiecărei categorii de factori și a stabili clasificări este riscant și dificil. În general, despre niciunul dintre aceste elemente nu se poate afirma că ar fi mai important decât celălalt, însă uneori unul dintre ele contribuie într-o măsură mai mare decât celălalt la schimbarea dovedită de o anumită trăsătură a comportamentului. Dacă ne raportăm la diferite comportamente sau structuri ale personalității, cum ar fi aptitudinile, temperamentul sau caracterul, atunci putem afirma că ele sunt influențate în grade diferite de factorii interni sau de cei externi.

Temperamentul se află sub semnul predominant al eredității, el neputând fi schimbat prin influența mediului sau a educației. Prin educație putem influența modalitățile de manifestare a temperamentului, omul putând să-și disimuleze adevăratul temperament. De asemenea, educația poate dezvolta anumite modalități de cenzurare a manifestărilor temperamentale.

Aptitudinile sunt consecința interacțiunii dintre predispozițiile ereditare și influențele sistematizate ale mediului și educației. Dacă ne referim la aptitudinile speciale pentru anumite domenii (cum ar fi cele artistice, sportive sau cele privind domeniile specializate ca matematică), atunci ereditatea are un rol esențial, dar nu singular. Nevoie de educație este esențială și în aceste situații. Același lucru se poate spune și despre inteligență, dependența ei de actele ereditare fiind evidentă.

Aceste menționări sunt importante atunci când analizăm rolul educației în formarea personalității, tocmai pentru a ști care sunt domeniile în care acțiunea educației poate avea efecte mai vizibile.

Consecințele formative ale acțiunii conjugate a celor două categorii de factori analizați stau sub semnul rolului coordonator al educației, care își realizează acest rol în raport cu un ansamblu de finalități ce au la bază un set de valori solicitate de societatea în care și pentru care se realizează formarea și dezvoltarea personalității copilului.

Bibliografie:

Crsitea, Sorin, *Pedagogie*, Editura Hardiscom, Pitești, 1996

Cucoș, Constantin, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2000

Pânișoară, Ovidiu, *Profesorul de succes*, Editura Polirom, Iași, 2015

IMPORTANȚA COLABORĂRII GRĂDINIȚĂ- FAMILIE

Ed. Dunca Maria, G.P.P. ,, Otilia Cazimir"- Baia Mare

Mediul în care se naște copilul, trăiește, se dezvoltă și se formează copilul, este familia. Învățarea primelor comportamente sociale, prin imitație și interacțiune, se produce în mica lor copilărie și e dependentă de tipul relațiilor din familie. Dar, ca primă etapă a învățământului preuniversitar grădiniței îi revine rolul de a contribui responsabil la formarea personalității copiilor, de a le deschide calea spre cunoaștere, de a descoperi lumea înconjurătoare.

Grădinița este a doua casă a copilului și reprezintă pentru el un spațiu în care se simte ocrotit și în siguranță, însă, în mod obligatoriu, părinții sunt partenerii educatoarei deoarece ei își cunosc cel mai bine copiii și pot oferi cele mai multe informații despre aceștia. Obiectivele educaționale pe care grădinița le propune nu pot fi realizate în totalitate fără sprijinul susținut al familiei, de aceea educatoarea trebuie să mențină o legătură stânsă cu aceasta pentru a asigura acea continuitate de cerințe atât de necesară în activitatea noastră. O educație adevărată și reală se fundamentează în familie și se continuă în grădiniță și școală.

Pe de altă parte, tot ceea ce copilul învață în grădiniță pierde din importanță și eficiență în condițiile în care părinții nu întăresc și nu valorifică programul educativ desfășurat în cadrul grădiniței. Datorită faptului că societatea în care trăim este într-o permanentă schimbare atât părinții cât și educatoarele trebuie să aibă în vedere o adevărată luptă cu mediul, să fie foarte atente la mijloacele pe care le folosesc pentru a putea mijloci cu copiii, ei fiind foarte vulnerabili la această vârstă, iar influențele negative sunt la tot pasul. Pentru a avea o relație activă și pozitivă cu preșcolarii trebuie să știm să le descoperim trebuințele și nevoile, pentru ca legăturile ce se stabilesc între preșcolari și adulți să se bazeze atât pe încredere dar mai ales pe respectul reciproc.

Un copil ce vine dintr-un mediu doar al lui, unde el este prioritatea, unde el este „totul”, odată ajuns în grădiniță se vede într-un mediu unde nu-și găsește locul, care-i dă o stare de panică, de agitație, dar, dacă educatoarea are acel tact pedagogic și pregătirea necesară, activitatea de la grădiniță va deveni plăcere.

Grădinița și familia sunt doi factori primordiali în educația copiilor. În grădiniță se pun bazele unei personalități care mai târziu va fi parte integrantă a unei societăți a cărei cerințe se diversifică în permanență. Grădinița trebuie să găsească o punte de legătură cu familia, prezentând părinților noi căi spre educație în beneficiul copiilor.

Cadrele didactice au nevoie, oricum, de sprijinul familiei copiilor, atât pentru a prelua și dezvolta direcțiile de acțiune formativ-educative pe care le antrenează instituțional, cât și de a găsi rezolvări concrete la necesități de diverse categorii: financiare, practic-aplicative, organizaționale sau logistice. Toate aceste motivații conduc către necesitatea unui parteneriat real, activ, cu implicare susținută a familiei, iar programul educativ să fie cunoscut și înțeles de către părinți și realizat printr-o colaborare strânsă între instituția familială și cea preșcolară.

Bibliografie:

1. Dumitriu L.E. Consiliere pentru părinți și educatori. București: Univers enciclopedic junior, 2014.
2. Mîslițchi V. Parteneriatul educațional familie-grădiniță-școală. Chișinău: Pulsul Pieței, 2015;

Rolul familiei în dezvoltarea copilului

Tălmăciu Claudia Mirela

Faur Mihaela

Grădinița cu Program Prelungit „Floare de colț” Brad

Familia reprezintă factorul principal în dezvoltarea copilului atât din punct de vedere fizic, cât și intelectual, moral și etic.

Mediul familial este un prim mediu educativ pe care îl cunoaște copilul și care influențează dezvoltarea lui ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și este parte integrantă din viața lui. Ea oferă copilului primele informații despre tot ceea ce-l înconjoară, primele reguli de conduită în societate.

Familia are un rol fundamental în educația copilului preșcolar. În familie, copilul își formează cele mai importante deprinderi, învață norme și reguli de comportare în societate. Părinții oferă copilului un exemplu demn de urmat. Este extrem de important să existe o colaborare permanentă între familie și grădiniță, având ca scop unic, educarea copilului. Activitățile desfășurate de cadrele didactice, care implică în mod direct părinții, sunt un bun prilej de a cunoaște atât copilul, cât și relația copil-părinte-educatoare, într-un cadru organizat.

Educația din familie este necesar să continue la grădiniță. Pentru a avea o bună colaborare, este necesar respectul, încrederea reciprocă și asumarea în comun a drepturilor dar și a responsabilităților.

În acest context sunt foarte importante activitățile de consiliere a părinților, care oferă acestora sprijin și consiliere pe diferite teme în funcție de nevoile fiecăruia. De asemenea atelierele de tip părinte- copil – educatoare, oferă acestora posibilitatea să-și cunoască mai bine copilul și într-un alt context decât cel de acasă.

Aici se pot desfășura activități practic gospodărești cum ar fi prepararea unei salate de fructe sau legume, decorarea unor briose, pregătirea unor fursecuri și decorarea lor. De asemenea se pot realiza împreună cu copiii diferite ornamente realizate prin diferite tehnici de pictură, desen, modelaj și cele din cadrul activităților practice.

Tot în cadrul atelierelor se pot desfășura jocuri distractive, de socializare și autocunoaștere. Ele au ca rol cunoașterea membrilor unui grup, stimularea socializării și coeziunii dintre membri grupului, atât copii, cât și adulți.

Familia are un rol extrem de important și în dezvoltarea limbajului copilului preșcolar. Din familie, copilul învață primele cuvinte. Rolul fiecărui părinte este să converseze cu copilul, să-i citească povești pentru a-i îmbogăți vocabularul. De asemenea este extrem de important să corecteze copilul, atunci când se exprimă greșit, pentru a evita însușirea greșită a unor sunete. Atunci când copilul are probleme de limbaj, familia împreună cu cadrele didactice și logopedul, trebuie să aibă o colaborare cât mai strânsă, în vederea corectării acestor probleme de limbaj într-un timp cât mai scurt.

De asemenea, familia are un rol deosebit de important în pregătirea preșcolarului pentru înscrierea în clasa pregătitoare. Părintele are rolul de a-l pregăti din punct de vedere socioafectiv, a modului de comportare, precum și a normelor de conduită. Preșcolarii trebuie sprijiniți și încurajați permanent pentru ca trecerea de la grădiniță, la școală să fie cât mai ușoară.

Bibliografie: Curriculum pentru educația timpurie, 2019;

Laborator preșcolar, Liliana Ezechil, Mihaela Păiși Lăzărescu, editura V&I Integral, București 2004;
<https://www.academia.edu>

Motto: „Succesul, în mare parte, stă în voința de a învinge; să ne străduim deci și să stăruim.” (Seneca)

IMPORTANȚA COLABORĂRII DINTRE FAMILIE ȘI ȘCOALĂ

Prof. înv. primar Florean Cornelia
Școala Gimnazială Movila Miresii

Dintotdeauna școala și familia au avut același scop, formarea și educația copiilor. Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață.

În familie copiii sunt crescuți, socializați, protejați să își apropie valorile culturii și ale moralei. Ei se dezvoltă fizic, psihic, moral și spiritual prin amprenta mediului familial. În familie se realizează integrarea socială primară a copilului. Odată cu intrarea în școală începe integrarea secundară. De aceea modul de relaționare din familie, climatul afectiv și modelul socio-cultural al acestuia sunt importante în construirea comportamentelor și integrarea socială.

Crearea personalității umane, ca proces complex de devenire și formare, nu se poate realiza decât strâns legată cu activitatea de educație și învățare. Știința este preocupată de evoluția personalității copilului, de dimensiunea individuală și socială a învățării, de condițiile în care se produce învățarea și căile de optimizare ale învățării.

Pornind de la considerentul că unii elevi învață mai repede și alții mai încet, B.Bloom și John Carrol au considerat că se pot obține rezultate mai bune de la cei din urmă dacă li se acordă un timp de învățare mai îndelungat, atât cât au nevoie. Și alți cercetători au fost de părere că orice elev poate asimila conținuturi dacă se utilizează căile potrivite pentru acest lucru.

Din această perspectivă, pentru a avea succes școlar, nu este suficient ca să stabilim dacă un elev obține rezultatele vizate la școală, trebuie să găsim mijloacele și metodele potrivite în acest scop.

Succesul școlar - materializat în rezultatele elevilor - reprezintă o realitate școlară complexă ce include: cunoștințe, capacități intelectuale formate, abilități de aplicare a cunoștințelor, trăsături non - cognitive de personalitate; în același timp, succesul școlar înglobează și reușita elevilor în activitatea postșcolară.

Pentru educarea integrală a copilului, școala este interesată să colaboreze cu familia, să-și facă din ea un aliat, pentru ca acțiunea sa educativă să fie temeinică. Colaborarea școlii cu familia este necesară și în vederea unei informări reciproce cu privire la dezvoltarea copilului, la comportarea lui.

În discuțiile cu părinții, cadrul didactic trebuie să dovedească mult tact. Să aibă atitudinea unui prieten, nu a unui șef care dă ordine. Să fie apropiat, să găsească argumente potrivite astfel încât părinții să le accepte fiind convingși de utilitatea lor, dar să nu renunțe la convingerile sale dacă acestea sunt bine întemeiate. Cadrul didactic se va interesa de modul cum este respectat regimul de zi al copilului, cum este ajutat acesta la învățătură, dacă dispune de condiții bune de

pregătire a temelor, cum se comportă copilul față de părinți, frați, bunici cum se comportă aceștia față de el, ce influențe pozitive și negative se exercită asupra lui, cu ce se ocupă în timpul liber, ce prieteni are, cum se odihnește și cum se hrănește, care este starea sănătății lui, ce interese manifestă.

În general, toată lumea apreciază efectele benefice ale unei participări active a părinților la activitățile școlare. Numeroase cercetări au pus în evidență aspectul determinant al calității interacțiunii dintre familie și școală asupra educației copiilor.

Spre a-i ajuta eficient pe copii, părinții trebuie să mențină deschisă legătura cu școala, spre a se informa despre rezultatele muncii și despre comportarea lor la școală. Unele informații despre aceste situații le pot obține părinții prin consultarea carnetului cu note al elevului sau din relatările despre activitatea lui la școală și modul cum a fost ea apreciată de profesori, dar mult mai utile sunt informațiile pe care le primesc părinții de la cadrele didactice.

În cadrul programelor vizând sprijinul școlar, părinții sunt invitați să se implice în conceperea și susținerea unor proiecte școlare. Poate fi vorba despre strângerea de fonduri, de asistență directă, de însoțirea elevilor cu ocazia excursiilor, de conferințe, despre predarea unei arte sau despre o activitate distractivă, despre organizarea de evenimente sociale sau culturale.

Numeroși părinți afirmă că sunt doritori să se implice în procesul de educație al copiilor lor. Cadrele didactice trebuie totuși să formuleze așteptări realiste privind această colaborare. În ceea ce privește activitățile care pot fi propuse părinților, acestea trebuie să fie multiple, variate și să corespundă nevoilor și posibilităților lor.

Colaborarea cu familia nu este întotdeauna ușoară, unii răspund pozitiv, alții nu. Este parte a rolului școlii să ajungă la familia elevului, să-i încurajeze și să-i convingă să se implice.

În devenirea personalității elevului, comunicarea permanentă, colaborarea și cooperarea cu familia reprezintă o prioritate, rezultatul constând în atingerea succesului școlar.

Bibliografie:

- www.didactic.ro;
- Dr. Spencer Johnson *Mama la minut*;
- Mircea Agabrian- *Școală, familie, comunitate* - Editura Intitul European 2007;
- Sincai Eugenia, Alexandru Gheorghe, *Școala și familia* - Editura Gheorghe Alexandru, Craiova, 1993;

ȘCOALA ȘI FAMILIA –PARTENERI ÎN EDUCAȚIA ELEVULUI

Prof. înv.primar Morteciu Elena

Liceul Teoretic „Constantin Angelescu”- Ianca, jud. Brăila

Educația, sub toate formele ei, trebuie să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului. Ea este cea care desăvârșește ființa umană și pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate.

Acum, mai mult ca niciodată, se simte nevoia unui parteneriat educațional în favoarea creșterii și educării adecvate a copiilor, deoarece, de modul în care îi vom crește și îi vom învăța să se adapteze la schimbările permanente din ziua de azi, dar și de mâine, așa vom asigura și continuitatea culturii și civilizației noastre umane.

Educația nu înseamnă numai pregătire școlară, ea este eficientă atunci când plasează copilul în centrul ei, ca parte activă și motivată la propria ei devenire.

Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului.

Aspirațiile, rezultatele și sprijinul social și familial constituie trei aspecte ale unei interacțiuni dinamice între copilul individual și cercul său imediat. Studiile, dar și realitatea însăși, confirmă tot mai mult importanța familiei ca nucleu al vieții sociale, în dezvoltarea individuală și integrarea sa socială.

Unii părinți văd școala ca pe un „laborator” în care copilul este supus unor „operații” științifice; alții văd școala ca pe o instituție publică, ce are ca sarcină să aibă grijă de copii pentru câteva ore, iar numai un procent scăzut fac aproape orice pentru ca al lor copil să primească cea mai bună educație.

Reflectând la cele spuse mai sus, ne punem întrebări de felul:

- Care este rolul școlii în educația copilului?
- Care este cea mai potrivită atitudine a unui părinte față de școală?
- Cât de mult ar trebui să se implice părinții în relația cu școala?

Să nu uităm că familia este cea dintâi școală a copilului, iar contribuția pe care o aduce la educarea acestuia poate favoriza sau dimpotrivă poate frâna acțiunea educativă a școlii. De aceea între școală și familie trebuie să existe o relație permanentă, familia având un rol important în acțiunea de învățare a copilului prin susținerea, lărgirea și adâncirea acțiunilor educative ale școlii, iar școala se sprijină neîncetat pe experiența de viață a copilului dobândită în familie și în alte împrejurări ale vieții sale.

Unitatea de acțiune a școlii și a familiei este o cerință de bază pentru buna educare a copiilor. Între sarcinile pe care le pune școala în fața copiilor și cele pe care le pune familia trebuie să existe consecvență și unitate. Rolul conducător în educarea elevilor îl are școala, iar familia trebuie să spijine permanent activitatea educativă a școlii.

Toți părinții care se respectă și își respectă copiii trebuie să apeleze la colaborarea cu școala, să caute să cunoască tot mai bine atmosfera muncii din școală și să încerce să o prelungească în familie.

Pentru a preveni apariția unei manifestări de dezinteres din partea familiei față de școală, se impune intensificarea eforturilor din partea cadrelor didactice pentru a-i atrage pe părinți în procesul complex al educației. Această muncă este dificilă și depinde foarte mult de puterea de convingere, de tactul pedagogic, de integritatea și competența lor profesională.

Momentul cheie a începerii acțiunii comune școală- familie este venirea copilului în clasa pregătitoare. Prima zi de școală a elevului de clasa pregătitoare constituie un moment deosebit de important pentru viitoarele relații între învățător și părinți, prin crearea unei atmosfere de bună dispoziție, prin aranjarea deosebită a clasei, prin modul cum își poate atrage simpatia părinților și a copiilor. El trebuie să cunoască bine mediul familial educativ al elevului pentru că, în deplină unitate cu părinții, să îi îndrume cu răbdare și siguranță pașii micului elev. Este foarte important ca învățătorul, să fie prietenul părinților, să-și iubească elevii și să le dirijeze pașii spre cunoaștere cu dibăcie și pricepere.

Mediul școlar oferă copilului un cadru social bazat pe anumite reguli de conviețuire cu ceilalți:

- îi crează posibilitatea de a se compara cu cei de vârsta lui, îl familiarizează cu microgrupul social în cadrul căruia învață să devină partener, să joace unele roluri sociale;
- îl obișnuiește pe copil cu programul orar, cu programul de viață, cu schimbarea mediului de existență;
- îi oferă condiții pentru a-și exprima nemulțumirile, părerile, îngrijorările;
- îi oferă prilejul să cunoască învățătorul și învățătorul părinții;
- să se cunoască între ei și să acționeze în spirit de echipă;

Totodată începe și colaborarea cu familia în domeniul învățării elevului, în domeniul comportamentului, al dezvoltării fizice, intelectuale, morale și estetice, al formării deprinderilor și priceperilor de muncă, igienică-sanitare, în domeniul activităților libere, angajării copilului în diferite domenii de activitate în afară de clasă și școală.

Părinții trebuie să știe că perioada de adaptare, de trecere a copilului de la atmosfera de grădiniță la cea de școală nu se petrece la fel pentru fiecare copil: unii pășesc firesc pe noua treaptă, unii cu sfială și curiozitate, iar alții cu spaimă. Cea care are un rol determinant în realizarea echilibrului între copil și școală, între copil- copil și chiar între copil și învățător este familia.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit. De aceea modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o

influență hotărâtoare asupra copilului privind formarea concepției lui despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Pentru dezvoltarea generală a personalității copilului, de o importanță cu totul excepțională s-a dovedit a fi interacțiunea și comunicarea membrilor familiei. Atunci când există atitudini și climate familiale structurate deficitar, o consecință imediată este înscrierea copilului pe căi sinuoase ale dezvoltării sale psihice și morale și implicit adoptarea de către aceștia a unor comportamente inadecvate în relațiile cu cei din jur, precum și în atitudinea sa față de sine însuși.

Agresivitatea copilului, izolarea, minciuna, furtul pot fi determinate de aceeași cauză și anume atitudinea reprimatoare, tiranică a părinților sau dimpotrivă cea permisivă, liberală. Ceea ce va diferi, va fi modul în care se vor reflecta în conștiința copilului aceste atitudini deficitare din partea părinților, fapt care va determina un mod propriu de reacție din partea acestuia. Astfel, unii copii vor reacționa prin instabilitate, impulsivitate, atitudini revendicative, iar alții prin manifestări egocentrice, izolare, inconsecvență, posesivitate.

Analizând situațiile concrete în care se manifestă acțiunile educative în familie s-au putut identifica mai multe tipuri de părinți:

- unii care înțeleg să-și armonizeze sistemul lor de acțiuni educative cu cele ale școlii, ale specialiștilor în domeniul muncii educative;
- alții care nu conștientizează efectele negative ale strategiilor educative sau și mai grav, refuză să recunoască faptul că relațiile lor educaționale cu copiii sunt deficitare. Aceștia din urmă sunt convinși că nereușitele educaționale, rezultatele slabe la învățătură, comportamentele inadecvate, chiar aberante ale copiilor, ar fi determinate de factori străini sau necunoscuți familiei.

Uneori comportamentele educaționale ale părinților, chiar dacă sunt bine intenționate pot avea efecte negative asupra copiilor din cauza neadecvării lor la particularitățile de vârstă și individuale, la sistemul de cerințe adresate copiilor etc.

Severitatea exagerată, manifestată prin interdicții, prin brutalitate și prin privațiuni de tot felul, își va lăsa amprenta asupra personalității în formare a copilului. Ei impun copiilor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activități recreative, la jocurile specifice vârstei și utilizează frecvent pedepse care lezează demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale.

Familia trebuie să înțeleagă că un copil nu este un televizor, o jucărie care poate fi reparată atunci când se strică. Copilul are un suflet care trebuie dezvoltat din toate punctele de vedere, astfel încât să fie capabil să răzbată în viață. Fiecare membru al familiei trebuie să devină sensibil la nevoile și sentimentele copiilor. Părinții trebuie să petreacă mai mult timp cu copiii, să le acorde mai multă atenție, să-i laude mai des, să-i recompenseze, dar să le stabilească și limite, să-i pedepsească. Între recompensă și pedeapsă trebuie să existe un echilibru. Părinții trebuie să vadă din ce cauză a greșit copilul, să-l facă să înțeleagă unde a greșit. Adulții nu trebuie să-și piardă controlul, să-și descarce frustrările zilnice asupra copiilor. O astfel de descărcare nervoasă lasă urme adânci în personalitatea copilului.

Copilul are nevoie de un mediu părintesc cald, liniștit. Părinții trebuie să ducă un mod de viață corect, echilibrat, să dea dovadă de o atitudine civilizată față de ei înșiși și față de cei din jur.

Familia trebuie să aibă disciplina ei. Părinții nu trebuie să-și pedepsească copiii fără să le arate adevăratele motive. Toate problemele vieții se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și înțelegere. Există părinți care azi permit copilului ceva, iar mâine interzic cu desăvârșire acel „ceva”, sau, și mai grav, o măsură luată de un părinte este contrazisă de celălalt părinte. Părinții trebuie să-și supravegheze copiii de la distanță, înlăturând, dacă este nevoie, prietenii nefaste.

Ei trebuie să răspundă, fără a se enerva la toate întrebările puse de copil. Elevii se confruntă uneori și cu diverse tipuri de violență. Abuzul copilului în familie îi distrage încrederea în sine și îi diminuează sentimentul că poate avea o contribuție pozitivă în societate. Totul începe cu neglijența părinților care nu dau atenție nevoilor și modului de comportare a copiilor.

Copiii pun în practică ce văd la televizor, în jurul lor și în familie: violența, neglijența, dezinteresul, răzbunarea.

Un alt factor frecvent este dezbinarea familiei copilului sau potențialele scandaluri provocate de alcool, droguri etc.

Marea problemă a școlii de azi este disciplina, lipsa educației familiale, lipsa minimumului de moralitate.

Cu părere de rău, trebuie să spun că se constată în ultima vreme o depărtare a familiei de școală, o scădere a interesului părinților pentru rezultatele școlare. Părinții sunt îngrijorați de viitorul copiilor dar, în același timp nu mai au răbdare să le acorde atenție. Acest lucru se constituie într-un semnal de alarmă care m-a determinat să aflu care sunt adevăratele cauze ale acestui fenomen încât să pot remedia măcar o parte dintre ele. Se impune o reconsiderare a relației familie-școală. Aceasta nu trebuie redusă la simpla informare a părinților, asupra rezultatelor la învățătură. Școala trebuie să convingă familia ca ea să devină un participant activ în procesul de instruire și educare. Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (un comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste, corectitudine, prietenie) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

Colaborarea mea cu familia s-a concretizat într-un program comun de activități ale școlii cu aceasta. Am inclus lectoratele cu părinții, ședințe, consultații, vizite la domiciliul elevului, serbări școlare și am inițiat proiecte.

Voi prezenta mai jos structura schematică a proiectului aflat în derulare.

Titlul proiectului: „Școală și pentru... părinți”

Justificarea proiectului:

- îndepărtarea familiei de școală, scăderea interesului părinților față de rezultatele școlare ale elevilor, ceea ce duce la necesitatea reconsiderării relației școală-familie;
- comportamentul inadecvat al unor copii în raport cu colegii;
- achiziționarea unor produse alimentare dăunătoare sănătății ca urmare a dezinteresului părinților în alimentația sănătoasă a copilului;
- lipsa unui program pentru studiu, mulți copii vin oboșiți la școală.

Scopul:

Realizarea unui parteneriat eficient între școală, familie, comunitate prin promovarea unui învățământ activ, formativ în rândul adulților pentru o reală schimbare în educație.

Obiective:

- formarea și dezvoltarea competențelor de comunicare și de relaționare interpersonală, de explorare benefică a potențialului de progres al partenerilor educaționali implicați;
- cunoașterea reciprocă a experiențelor proprii și asimilarea de noi informații privind educația;
- formarea unor atitudini favorabile luării unor decizii precum și exprimarea fără rețineri a unor opinii legate de acțiunile educative abordate în cadrul proiectului de către școală, părinți, comunitate.

Grupul țintă: părinții elevilor clasei pregătitoare

Activități propuse:

1. „Cunoașterea psihopedagogică a copilului”
  - De ce este necesară cunoașterea copilului?
  - Cum putem cunoaște copilul?
  - Caracteristicile dominante ale vârstei copilului
2. „Meseria de părinte”
  - stiluri parentale
  - stabilirea stilului personal
  - atitudini educative privind dezvoltarea personalității copilului
3. „Educația morală în familie”
  - Despre învățătură, muncă, cinste, drepturi și îndatoriri, inconsecvență
4. „Socializarea copilului în familie”
  - asigurarea unui contact permanent cu viața prin aniversări în familie, relații cu ceilalți copii din cartier;
  - dezvoltarea unor relații de prietenie, colegialitate.
5. „Educația pentru viața privată”
  - managementul timpului
  - banii de buzunar
  - unitatea familiei
6. „Educație pentru sănătate”
  - formarea unui comportament igienic;
  - asigurarea unor cunoștințe de cultură medicală;
  - igiena intelectuală;

Rezultate estimate:

1. Parteneriat solid între factorii educației: școală, familie, comunitate;
2. Responsabilizarea acestor factori în identificarea unor soluții concrete și realizabile în sfera educației;
3. Creșterea toleranței prin crearea unui comportament civilizată de acceptare și respectare reciprocă a individualității umane;
4. Formarea unor „asociații” de părinți care să sprijine școala în acțiunile de educare a copiilor.

Părinții au văzut în mine un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care am afișat-o. Așadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor.

Educația în familie devine astfel un proces de pregătire pentru viață, prin întâmpinarea și rezolvarea problemelor de viață.

Bibliografie:

- * * * – Educație pentru comunicare - Ed. CCD „I.Gh.Dumitrașcu Badea, Buzău, 2006
- Cucuș, Constantin – Psihopedagogie – Ed Polirom, Iașă, 1998
- Vrajmaș, Ecaterina Adina – Consilierea și educația părinților – Ed. Aramis, București, 2002

IMPORTANȚA RELAȚIEI ȘCOALĂ FAMILIE

Prof. înv. primar FRANDEȘ CAMELIA LENUȚA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ HODAC

Formarea personalității și instruirea copiilor depinde într-o anumită măsură de relația dintre **școală, familie și comunitate**. Între cele trei entități trebuie să existe o relație strânsă pentru a sta la baza educației permanente, de calitate. Relația bună dintre școală, familie și comunitate influențează dezvoltarea copilului la diferite vârste.

Cu un rol important în maturizarea psiho-socială a copiilor, în special în conturarea imaginii de sine, familia este cea care pune bazele educației încă din primii ani de viață. Școala continuă acest proces, diversificând și aprofundând, cu scopul de a forma integral personalitatea copiilor. Doar o comunicare eficientă dintre școală și familie conduce creșterea calității acțiunilor și a influențelor familiei și a școlii.

Temeiul comunicării și colaborării eficiente a familiei cu școala și cu comunitatea este reprezentat de înțelegere, susținere, respect și dragoste. Astăzi, din ce în ce mai mulți părinți plasează problemele legate de buna educație a copiilor lor în sarcina școlii. Există însă printre ei și părinți care mențin o relație strânsă cu cadrele didactice din școală. Îndrumați de aceștia din urmă, părinții încearcă să creeze și să mențină în mediul familial o ambianță prielnică dezvoltării sănătoase a copiilor lor. Așa se explică cum influența favorabilă exercitată de școală asupra elevilor continuă și acasă. Există însă situații în care părinții nu consideră că această relație este importantă și nu comunică cu reprezentanții școlii eficient. În această situație intervine rolul pe care îl are școala, prin găsirea unor metode de atragere a părinților într-un dialog eficace.

Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ. Este nevoie a

se dezvoltă un nou concept care să întărească schimbarea în relațiile școală-familie. Acest concept este parteneriatul educațional.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. Acesta presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

Parteneriatul educațional se realizează între:

- instituțiile educației : familie, școală și comunitate ;
- agenții educaționali : copil, părinți, profesori, specialiști în rezolvarea unor probleme educaționale ;
- membrii ai comunității cu influență asupra creșterii, educării și dezvoltării copilului (medici, factori de decizie, reprezentanți ai bisericii, ai poliției) ;
- influențele educative exercitate la anumite momente asupra copilului ;
- programele de creștere, îngrijire și educare a copilului.

Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament : respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „ cei șapte ani de acasă ”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație . Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce , ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute . Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații . Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală . Colaborarea și cooperarea părinților cu școala sunt eficiente ambilor factori. Dacă ne referim la optimizarea comunicării între profesori și părinți, se iau în calcul:

- calitatea celor doi poli ai colaborării (profesori și părinți);
- percepțiile fiecăruia;
- atitudinile care îi caracterizează;
- caracteristicile instituției școlare;
- caracteristicile familiei;
- modul de comunicare.

Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivații, dintre care enumerăm : părinții își cunosc copiii și doresc să îi descopere ca elevi, părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor. Forme de colaborare a părinților cu școala:

- prezența la ședințe și lectorate ;
- asistarea elevilor în efectuarea temelor ;
- participarea la activități cultural- artistice și sportive ;
- organizarea unor expoziții, serbări, excursii ;
- organizarea unui colț verde în școală ;
- atragerea unor fonduri pentru școală ;
- susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

O comunicare optimă învățător/ diriginte/ familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Factori care favorizează comunicarea:

- transmiterea informațiilor de către învățător/ diriginte într-o formă accesibilă părinților ;
- evitarea analizării critice sau blamării părintelui ;
- mediul ambiant de discuție să fie plăcut ;
- capacitatea învățătorului de a mobiliza părinții să comunice și să le asculte problemele
- evitarea subiectelor care privesc elevii problemă, se fac discuții individuale cu aceștia;
- rezolvarea problemelor copiilor, implicarea în găsirea unor soluții ;
- sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Asadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă, din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor.

Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale.

Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Ora de dirigiență este cea în care ne putem apleca asupra acestei laturi. În această oră se urmărește valorificarea abilităților de interrelaționare, de asumare a responsabilității, de descoperire a propriilor aspirații spre formarea școlară și profesională.

BIBLIOGRAFIE

1. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – Educația părinților. Strategii și programe, E.D.P., București, 1997;
2. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002;
3. Nica I., Țopa L. – Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, E.D.P., București, 1974;
4. Stoian M. – Abecedarul părinților, E.D.P., București, 1972.

ROLUL FAMILIEI ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII ADOLESCENȚILOR

Fürtös Erika

Liceul de Arte Oradea

Familia și școala joacă roluri diferite în dezvoltarea personalității copilului. Familia este mediul primar de socializare, în care se combină scopurile și metodele educaționale spontane și conștiente. Școala, pe de altă parte, folosește mijloace conștiente și profesionale pentru a explora abilitățile și posibilitățile copilului.

Munca creativă a profesorului modelează oamenii. În aceasta, el își folosește nu numai cunoștințele și experiența profesională, ci și propria personalitate ca instrument de lucru. În timp ce sarcinile educaționale ale părinților sunt limitate la o anumită etapă a vieții lor, profesorul își asumă pe tot parcursul vieții funcția profesională de „al doilea părinte”, cu toate responsabilitățile și greutatea ei.

În opinia mea, familia este un factor principal de influență în formarea personalității adolescentului și a sistemului său de valori și principii.

În primul rând, din copilărie părinții reprezintă un model pentru cel mic, pe care acesta îl copiază adesea ori inconștient. Mediul familiar îi asigură sau îi tulbură de cele mai multe ori echilibrul sufleteș al copilului.

În al doilea rând familia are un rol foarte mare în viața fiecărui om. Mai ales în timpul adolescenței, pentru că atunci încep să își creeze propriile opinii și să își controleze sentimentele. În această perioadă se formează cel mai mult o persoană și este foarte important ca să aibă un punct fix pe care să știe că se poate baza orice-ar fi.

Fiecare om este media persoanelor cu care petrece cel mai mult timp și adolescența este perioada cea mai bună pentru a face cunoștință cu cât mai mult persoane. În această perioadă părinții trebuie să le ofere copiilor mai multă atenție, deoarece dacă la vârsta aceasta o iau pe drumul greșit este foarte greu să fie redirectionați pe urmă pe cel corect.

Familia constituie cadrul în care copilul învață despre reguli, despre cum să se comporte, cum să rezolve problemele și să câpete competențele sociale de bază. Acestea îi vor facilita adaptarea la rolurile familiale, sociale și profesionale așteptate de la el și a modelelor de socializare, fiind un factor determinant în procesul de dezvoltare a identității.

Părinții joacă un rol foarte însemnat în dezvoltarea identității de sine a adolescentului. Ei îl influențează începând cu alegerea rolului sexual, orientarea profesională și până la îmbrățișarea unei anumite ideologii politice sau religioase. De asemenea, influența lor se exercită și pe planul educației, a oferirii unor modele de comportament și a unor valori. Un model pozitiv de conduită a părinților crește șansele copilului de reușită în viață iar în absența unui astfel de model acesta va avea dificultăți în procesul de dezvoltare psihosocială.

Perioada adolescenței este una dificilă atât pentru adolescentul supus multitudinii de schimbări, cât și pentru părinții săi. Aceștia pot experimenta stări diferite de bucurie, satisfacție și mândrie sau pot experimenta sentimente de tristețe, teamă, pierdere sau chiar abandon asistând la maturizarea intensă și în ritm alert a tânărului. De foarte multe ori, părinții nu conștientizează sau refuză să înțeleagă nevoile de independență și autonomie ale adolescenților, având dificultăți în a accepta faptul că propriul copil se maturizează și devine adult.

Este foarte important ca familia să înțeleagă nevoile adolescentului și să îi dea voie să crească, să experimenteze, să se exprime și să se afirme, călăuzindu-l într-o manieră echilibrată și sănătoasă.

Un mediu familial echilibrat, bazat pe încredere, susținere, dragoste și înțelegere reciprocă este extrem de important pentru ca adolescentul să depășească dificultățile și solicitările specifice acestei perioade.

La vârsta adolescenței, individul începe să-și afirme propria identitate în raporturile cu lumea căutând să devină original neagreând ideea de uniformitate;

Problemele preponderente ale adolescenților sunt prietenia și dragostea, situația la învățătură și orientarea vocațională, problemele de comportament, conflictele cu părinții date de dorința adolescenților de a-și afirma personalitatea și a deveni independenți, fumatul, cheltuirea în exces a banilor pe telefon și cluburi. Există și situații mult mai complexe așa cum ar fi depresia, anxietatea, insomnia, fobiile, tulburările de comportament când adolescenții apelează la psiholog după ce au urmat un tratament medicamentos și nu au reușit să-și reechilibreze personalitatea.

Principalele greșeli pe care le fac părinții în educația adolescenților și consecințele acestora asupra conduitei adolescenților: criza de timp a familiei, în special a părinților care petrec foarte mult timp la serviciu face ca aceștia să nu comunice cu propriii copii. necunoașterea și neînțelegerea sufletului și al propriilor nevoi ale adolescenților; oferirea de bani și bunuri în absența petrecerii timpului cu adolescenții ca o compensare pentru acest deficit; comunicarea disfuncțională (lipsa calității acesteia, autoritară, agresivă, violentă); controlul excesiv; mentalitățile învechite sau inflexibile; prejudecățile sau modelul personal pe care adolescenții îl observă și îl reproduc.

Se știe că ceea ce imită adolescentul la părinți este ceea ce vede și mai puțin ceea ce i se spune. Părintele trebuie să fie prietenul adolescentului

Părintele trebuie să se autoeduce deoarece nu există o școală de a deveni un părinte bun și învăță pe măsură ce-și joacă rolul parental că el poate fi cel mai bun prieten ascultând copilul cu înțelegere, comunicând autentic cu el, iar atunci când copilul greșește, este de dorit ca în loc

să-l critice excesiv, să-l ajute pentru a găsi soluții la probleme. Se știe că pentru orice problemă există o soluție, criticile excesive aduse adolescentului pot determina ca pe viitor acesta să ascundă, să nu mai fie sincer cu familia sa și să nu-și mai dezvăluie sufletul în situații dificile.

Adolescentul se va simți valoros atunci când reușește să-și finalizeze sarcinile și este apreciat pentru efortul său, aceasta contribuie la formarea imaginii pozitive de sine a acestuia.

În concluzie familia are un rol foarte mare în dezvoltarea personalității adolescenților pe lângă influența socială și a condițiilor materiale.

Bibliografie

1. Dr. Gordon Neufeld- Dr.Máté Gábor: Puterea familiei, Editura Libri, Budapesta, 2014
2. <https://loveisaname.com/rolul-familiei-in-conturarea-personalitatii-unui-adolescent/>

<https://www.psihohipnoza.ro/adolescentul-si-familia/>

GRĂDINIȚA COPILULUI MEU

Prof.înv.preșcolar Galbîn Năsui Liana

Grădinița cu Program Prelungit nr.1

Vișeu de Sus

În ansamblu,grădinița de copii reprezintă o instituție de educație care prin întreaga muncă pe care o desfășoară ,vizează dezvoltarea psihofizică armonioasă a copiilor pregătindu-i pentru școală.

Momentul în care copilul trebuie să plece la grădiniță echivalează cu o revoluție.El este chiar mult mai important pentru copil decât începerea școlii,deși părintele în general are o altă părere.Ca întotdeauna,adulții judecă sentimentele copilului despre un lucru în funcție de ceea ce înșiși cred că preșcolarul ar crede.

Înainte de vârsta de 3 ani,copilul nu este pregătit pentru schimbarea fundamentală ce va veni,un alt mediu,adulți străini,reguli diferite.Esențial pentru copil,pentru confortul său afectiv , emoțional și intelectual este ca el să fie sub îndrumarea unei educatoare afectuoasă,instruită și relaxată.Este preferabil ca preșcolarul să fie adus o dată sau de două ori în vizită pentru a se obișnui

cu noul mediu, cu fețe diferite. Copilul trebuie să știe încotro să se îndrepte, cum să se descurce în spațiu.

E foarte ușor să transformăm un copil normal, cu prinderi câștigate, într-un ghem de neliniște și tensiuni ce pot avea efecte negative. Vizitele, măcar în exteriorul grădiniței nu vor avea imediat efectul scontat, unii copii întorc spatele la lume băgând capul în poala mamei, alții reacționează plângând cu disperare în primele zile de grădiniță. Și totuși ei reușesc să depășească mai ușor aceste neliniști dacă sunt deja familiarizați cu noul mediu.

Unii părinți aduc copilul la grădiniță pentru că nu-l pot lăsa singur acasă, alții ar avea posibilitatea, dar îl aduc totuși. Și unii și alții ar dori ca fiica sau fiul lor să -învețe-. Părintele trebuie să rețină că nu cantitatea de cunoștințe, nu performanțele copilului în grădiniță îi vor asigura acestuia succesul la școală, ci în primul rând câștigarea unei atitudini de deschidere, de interes față de învățatură în general.

A furniza materiale interesante, a aprecia copilul în realizările sale cât de mici, a se abține de la reproșuri în caz de eșec și a ajuta copilul cu bunăvoință și afecțiuni să depășească obstacolele, precum și propria-i dezamăgire și pierdere a încrederii în sine sunt coordonate pe care trebuie să le stabilească acțiunea educativă a părintelui și a educatoarei.

Nu cantitatea de poezii, cântece, cuvinte, numărătoare sau cerculețe va face copilul să fie mai bun decât este. Nu performanță trebuie să aștepte părintele de la activitatea în grădiniță, ci stimulare, atitudine pozitivă și interes pentru performanță.

Vârsta preșcolară este cea mai importantă pentru achiziționarea unor deprinderi, a unor cunoștințe, stabilirea unor atitudini care să funcționeze pe tot restul vieții. Fiecare copil este unic, are nevoie să fie iubit, să i se asigure securitate fizică și psihologică și să fie respectat.

Școala începe în familia, este vorba de o școală în care copilul asimilează tot ce-i poate fi util, fără a fi obligat să o facă într-un context autoritar, formal. Copilul are nevoie în primul rând de stimulare intelectuală care i se oferă prin jucării, cărți etc. și prin intermediul părinților care participă la investigațiile copilului.

Adultul, pentru a fi bun părinte trebuie să-și amintească de propria lui copilărie, să retrăiască sentimentele copilului de atunci, să scoată la iveală acel copil, să-l actualizeze și astfel simțind ca un copil, să se întâlnească cu fiica sau fiul lui.

Bibliografie:

1. Șchiopu Ursula, (1981) *Psihologia Vârștelor*, Ed. Didactica și Pedagogica
2. Dumitrana Magdalena, (2000), *Copilul, familia și grădinița*, ed. compania
3. Boroș Maximilian, (1992), *Părinți și copii*, imprimăria Ardealul

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

-Studiu de specialitate-

Prof. GLIGĂ RAMONA

Scoala Gimnazială „C-tin Gheorghiuță”, Podari, Dolj

În calitate de profesor diriginte, am interacționat cu toate categoriile de părinți: părinți cu studii superioare, părinți cu studii medii, părinți fără studii, părinți cu locuri de muncă bine remunerate, părinți șomeri, părinți plecați în străinătate etc. Indiferent de clasificările de mai sus, părinții au o dorință importantă: „Vrem ca și copilul meu să reușească, vrem să-și asigure un viitor mai bun decât al nostru”. Cum să reușim împreună? Este greu să găsești, din ipostaza de diriginte, un răspuns la această întrebare. Literatura ne oferă exemplele câtorva părinți și ai copiilor lor.

Pentru început, voi aduce în discuție „cazul” lui Pinocchio, personajul principal al cărții cu același nume de Carlo Collodi. Ce situație am găsit în această carte? Situația unei familii monoparentale, a unui tată depășit de capcanele lumii înconjurătoare și a unui copil care cade pradă acestor tentații. Capitolul al doilea are titlul: „Meșterul Cireașă dăruiește bucata de lemn prietenului său, Geppetto, să facă din ea o păpușă de lemn minunată, care să știe să danseze, să se bată în duel și să facă salturi mortale” și sintetizează intenția oricărui părinte de a modela propriul copil pentru a-l forma drept un om de nădejde, de a-i descoperi abilitățile. Cam așa se întâmplă și cu profesorii - primesc „un dar” de la părinți, câte „o păpușă de lemn” pe care să o transforme într-o ființă bună, frumoasă, inteligentă. Dar, să revenim la cazul tatălui-Geppetto. Naratorul îl caracterizează direct: „Geppetto era tare semeț. Vai de cei care-i ziceau Mămăliguță! Devenea pe dată o fiară și nu mai era chip să-l domolești.” Acest meșter priceput ar vrea o bucată de lemn din care să confecționeze o păpușă, iar tâmplarul Antonio îi dăruiește „bucata aceea de lemn ce-i pricinuisese atâtea spaima.” Întors acasă, Geppetto începe lucrul la păpușă și, în timpul lucrului, apar primele regrete legate de alegerea făcută. Odată terminată, păpușa fuge pe ușa casei, creatorul (Geppetto) o urmează, fără să o poată ajunge și necazurile pricinuite de Pinocchio se țin lanț.

Aventurile lui Pinocchio sunt aventuri ale învățării. Alberto Manguel, în cartea „Cititor în pădurea din oglindă”, precizează că: „Aventura păpușii este cea a educării unui cetățean, paradoxul străvechi al cuiva care vrea să intre în societatea umană obișnuită, în timp ce încearcă simultan să afle cine este el cu adevărat, cum apare el nu în ochii celorlalți, ci în propriii săi ochi. Pinocchio vrea să fie *un băiat adevărat*, dar nu doar un băiat, nu o mică versiune obedientă a cetățeanului ideal. Pinocchio vrea să fie cel care este cu adevărat sub lemnul pictat. Din nefericire, (pentru că autorul a oprit educația lui Pinocchio la puțin timp după această epifanie), el nu prea reușește.”(p.187)

În această carte, școala este locul unde copilul trebuie să își îndeplinească sarcinile ce îi revin, să fie responsabil, să se pregătească pentru a deveni o persoană capabilă, un bun cetățean. Pinocchio percepe școala cam așa: „Astăzi, la școală, am să învăț imediat să citesc, mâine am să învăț să scriu, poimâine am să învăț aritmetică. Apoi, cu talentele mele am să câștig o groază de bani, iar cu primii mei bani am să-i cumpăr tatălui meu o haină frumoasă de lână. Dar ce zic eu, lână? Am să-i iau una din argint și aur, cu nasturi din diamant. Si bietul om chiar o merită pentru că, la urma urmei, pentru a-mi cumpăra mie cărți și pentru a mă educa, a rămas cu mâneci scurte...în miez de iarnă!” Sacrificiul tatălui este extrem de important, el înțelege că, fără educație, păpușa nu poate deveni un om desăvârșit. Și Pinocchio știe că, fără școală, îi va fi greu să reușească, dar tentațiile societății sunt mari și cade repede pradă acestora. Titlul și conținutul capitolului XXXI este grăitor: „După cinci luni în Țara Minunilor, Pinocchio, cu uimire, simte cum îi înmuguresc două urechi măgărești de toată frumusețea și se transformă într-un măgăruș cu coadă și toate cele.” Naratorul omniștient dezvăluie cititorului gândul celor asemănători lui Pinocchio, care sunt atrași de promisiunea unei vieți ușoare și ignoră rolul școlii și al muncii: „Gândul că doar peste câteva ore urmau să ajungă în țara aceea minunată, în care nu erau nici cărți, nici școli, nici învățători, îi făcea atât de mulțumiți, de împăcați, încât nu simțeau nici înghesuiala, nici oboseala, nici foamea, nici setea, nici somnul.” În drumul său spre Țara Minunilor, Pinocchio începe să regrete plecarea. În plus, aude și un „glăscior firav” care îi spune: „- Ține minte, fraiere ce ești! Copiii care nu mai învață și întorc spatele cărților, școlii și învățătorilor, care se țin numai de jocuri și distracții, nu pot să o sfârșească decât rău...Eu am pățit-o pe pielea mea...și pot să-ți spun. O să vină o zi când ai să plângi și tu, așa cum plâng eu acum...dar, atunci va fi prea târziu!”. Pinocchio deslușește de unde vine glăsciorul: este al măgărușului pe spinarea căruia încălecase, deoarece trăsura era plină cu copii.

Tatăl, Geppetto, trebuie apreciat, întrucât a făcut tot ce i-a stat în putere pentru „păpușa sa”, dar influența societății a fost mai convingătoare. Finalul cărții aduce schimbarea pe care cititorii o așteptau: relația tată-fiu devine armonioasă. „Păpușa” se transformă într-un băiat grijului, responsabil și iubitor. Chiar Pinocchio este surprins de maturizarea sa: „- Spune-mi, tăticele, cum e cu puțință schimbarea asta neașteptată? (...)” Cartea poate fi interpretată drept o carte a formării, a „transformării” lui Pinocchio în urma experiențelor prin care a trecut.

O altă carte pe care o voi aduce în discuție este „Matilda” de Roald Dahl, recomandată elevilor drept lectură suplimentară, dar, cred eu, potrivită și pentru părinți. Cartea începe cu o analiză a diferitelor tipuri de părinți: părinți care își laudă copilul, chiar dacă sunt conștienți că nu i-au dat cea mai bună educație, părinți care văd în copilul lor un geniu, deși nu are niciun merit, și părinți cărora nu le pasă de copilul lor. Se pare că cea mai rea categorie de părinți este aceea căreia nu-i pasă de copil. Așadar, „Domnul și doamna Wormwood erau genul de părinți indiferenți.” Acesta este tipul de familie pe care îl vom întâlni în operă.

Matilda, copilul familiei Wormwood, este o fetiță „cu totul și cu totul deosebită” (p. 11). Fratele ei, Michael, nu se remarcă prin ceva special, fiind un copil obișnuit. Care este problema în această familie, aparent normală? Problema este Matilda, fetița care „la vârsta de un an și jumătate

vorbea cursiv și avea vocabularul unui adult. (...) Până la trei ani, Matilda învățase deja singură să citească cu ajutorul ziarelor și a revistelor din casă. La patru ani deja citea foarte bine, așa că se apucă să caute cărți.”(p. 11)

Ce fac părinții? Înțeleg ei că au un copil supradotat? Știu cum să o ajute și să îi ofere ceea ce ea își dorește pe drumul formării? Toate întrebările își găsesc răspuns pe parcursul lecturii. Citez remarca naratorului, importantă pentru comportamentul părinților Wormwood: „E destul de rău să vezi niște părinți care se poartă urât cu copiii lor *obișnuiți*, însă e strigător la cer să-i vezi că tratează un copil cu totul *neobișnuit* ca și cum n-ar fi bun de nimic.” (p. 10). Matilda este copilul „neobișnuit”, adică sensibilă și inteligentă. „Avea o minte așa de acută și atâta putere de înțelegere, încât nici cei mai prostănaci părinți n-ar fi putut-o trece cu vederea. Domnul și doamna Wormwood erau însă atât de obtuzi și atât de închistați în propria lor micime, că le era cu neputință să-și aprecierze corect fiica.” (p. 11)

Matilda se plictisește în casă. Ea este lăsată mult timp închisă în locuință, fără supravegherea unui adult. Deși mama este casnică, nu petrece mult timp cu copilul, ea își urmează pasiunea de a juca bingo, în ciuda faptului ca are de parcurs o distanță de treisprezece kilometri de cinci ori pe săptămână. Neglijată, fetița îi cere tatălui să-i cumpere o carte, dar refuzul este categoric: „- O carte? La ce naiba îți trebuie ție o carte?” În viziunea tatălui, televizorul i-ar putea oferi Matildei tot ce ar trebui să știe despre viață și despre lume., - Cum, adică, televizor nu-ți mai place?”

Este evidentă diferența dintre Wormwood-tatăl și Geppetto-tatăl, care și-a vândut haine pentru abecedarul lui Pinocchio, dar băiatul a renunțat repede la carte, vânzând-o pentru patru bănuți unui vânzător de haine vechi, și cumpărându-ți un bilet de intrare la spectacolul oferit de „Marele teatru de marionete”. Matilda vrea să citească, să învețe, să pornească pe drumul cunoașterii, însă sprijinul familiei îi lipsește. Nu se descurajează, găsește soluții și va primi sprijinul din exterior. Domnișoara Phelps, bibliotecarea, este prima persoană care contribuie la formarea fetei. Îi permite accesul la bibliotecă, o apreciază, îi recomandă cărți și se bucură de reușitele ei.

În sufletul ei de copil, Matilda înțelege că părinții ei nu îi „văd” inteligența. Naratorul dezvăluie cititorului că: „Matilda își dorea mult ca părinții ei să fie buni, iubitori, înțelegători, cinstiți și inteligenți. Faptul că ei nu aveau niciunul dintre aceste atribute o necăjea destul de rău. Nu-i era ușor cu ei.” (p.52) Neglijată de părinți, fetița își găsește consolarea în lectură și în jocurile pe care le juca: „, însă o mai consola jocul acesta nou, prin care-i pedepsea când pe unul, când pe altul.” Inventivă, găsește soluții ingenioase prin care să se răzbune pe membrii familiei, ori de câte ori este nedreptățită, sau când află că tatăl său îi înșela pe clienți, vânzându-le mașini vechi.

A doua persoană care își dă seama imediat că Matilda este un copil supradotat este domnișoara Honey. Învățătoarea Honey remarcă inteligența fetiței și solicită să fie înscrisă la un nivel superior, dar cererea nu-i este acceptată. Directoarea școlii, ca și tatăl fetei, o consideră o mincinoasă și nu

cred în capacitatea acesteia de a depăși nivelul colegilor de clasă. Părinții Matildei plănuiesc mutarea în străinătate și sunt de acord ca fata să rămână în Anglia, în grija domnișoarei Honey.

Ce au făcut părinții pentru Matilda? I-au asigurat un cămin și condițiile elementare de viață, dar nu au fost capabili să o ajute să-și valorifice potențialul cu care s-a născut, nu i-au satisfăcut setea de cunoaștere și nu i-au apreciat calitățile.

În nuvela „Acasă” de A.P. Cehov am descoperit o altă situație relevantă pentru analiza relației copil-părinte-școală. Evgheni Petrovici Bîlkovski este procuror la tribunalul de circumscripție și tatăl lui Serioja, n băiat de șapte ani. Guvernanta îi cere lui Evgheni Petrovici să îi acorde mai multă atenție fiului, deoarece l-a găsit de mai multe ori fumând. Informația pare să nu producă un impact așa de puternic asupra procurorului, care parcă nici nu-și mai amintește de vârsta copilului său:

„- Serioja fumează?!...făcu el dând din umeri. Îmi închipui cum trebuie să-i stea prichindelului cu țigara în gură! Câți ani are acum?

- Șapte! Vă se pare că-i o glumă, dar la vârsta lui fumatul poate să ajungă un obicei urât și vătămător, iar obiceiurile urâte trebuiesc stârpite din rădăcină.”

Aceasta este problema pe care o are de rezolvat procurorul Bîlkovski. Prima decizie pe care o ia este să ceară ca Serioja să fie trimis la birou pentru a vorbi. Procurorul își amintește de întâmplările din viața sa de elev, când „fumatul la școală ori acasă, în camera copiilor, stârnea în sufletul pedagogilor și al părinților o groază ciudată și...neînțeleasă. Groază! Țsta era cuvântul!”(p. 615)

Înțelegem că sosirea tatălui acasă este în jurul orei opt seara. Copilul se află în grija guvernantei și ar trebui să aibă tot ce își dorește. Tatăl aude din camera de sus glasul firav al copilului care se bucură când aude că a sosit acasă: „-Ta-ta a venit! - încep să cânte băiețelul. Ta-ta a ve-nit! Ta-ta!” Bucuria reîntâlnirii este oprită de discuția despre fumat pe care procurorul trebuie să o aibă cu fiul său. Sinceritatea copilului îl șochează pe procuror, nu știe ce să-i mai spună, ce cuvinte dojenitoare să găsească, astfel încât să-l determine pe Serioja să renunțe la gestul său. Întrebarea: „Ce să-i mai spun?” surprinde neputința unui tată-procuror în fața faptelor fiului său. Bîlcovski este vădov, soția îi murise de curând, așadar Seroja este orfan. Copleșit de problemele familiei, procurorul își dă seama că îi este greu să găsească soluții de ieșire din impas. Se gândește la perioada propriei copilării și își amintește că: „Mama, ca să nu fumez, mă umplea de bani și de bomboane. Acum însă asemenea metode par meschine și imorale. Pășind, în sfârșit pe calea logicii, pedagogul zilelor noastre liptă pentru a-i face pe copii să deprindă binele nu din pricina spaimei, nu din dorința de a se remarca și a primi răsplată, ci din îndemnul conștiinței.”

Fără a înțelege frământările și starea în care se află propriul copil, tatăl inventează o poveste, cu rol moralizator în viziunea sa, poveste care nu face decât să-l sperie pe Serioja care rostește înfricoșat, în cele din urmă, că: „- N-o să mai fumez niciodată...”Lipsit de tact, tatăl obține

promisiunea copilului, dar își dă seama că metoda folosită nu este cea mai bună: „Orice-ai zice, dar mijlocul acesta nu e cel mai bun!...” Procurorul ajunge în situația de a se întreba, poate pentru prima dată, „De ce morala și adevărul nu se servesc de-a dreptul, în forma lor crudă, ci neapărat îndulcite și poleite, ca pilulele date de doctor? Nu-i firesc!...E o falsificare, o înșelătorie, o scamatorie...”. Tatăl simte intensitatea durerii pe care povestea lui a pricinuit-o fiului și, târziu în noapte, mai aude pașii copilului care umblau prin camera sa, fără să-și găsească liniștea. Frământările copilului lipsit de iubirea mamei și de lipsa tatălui de acasă rămân neînțelese și greu de alinat.

Acesta este cazul altei familii și pe care literatura ne-o oferă și care seamănă mult cu situația familiilor ai căror copii îi avem în sala de clasă.

Bibliografie:

Cehov, A.P., „Un roman cu un contrabas, Fericirea și alte povestiri”, Editura Univers, București, 1989

Collodi, Carlo, „Pinocchio”, Editura Corint, București, 2007

Dahl, Roald, „Matilda”, Editura Arthur, București, 2020

IMPACTUL COLABORĂRII ȘCOALĂ - FAMILIE ASUPRA EDUCAȚIEI COPILULUI

Prof.înv. primar Grama Iulia-Alice

Școala Gimnazială "Liviu Rebreanu, Sector 3, București

Noțiunea de familie a cunoscut de-a lungul timpului diverse definiții. Probabil cea mai uzitată și cea mai răspândită definiție privind acest termen, se referă la familie ca la ceea ce rezultă în urma căsătoriei: două persoane care au decis la un moment dat pe parcursul vieții să conviețuiască și să consfințească această decizie și în manieră oficială.

Familia reprezintă astfel cel mai mic grup, cel puțin la început, de două persoane, care în urma uniunii prin căsătorie stabilesc legături între ei și familiile din care provine fiecare soț. Familia nou formată se mărește la un moment dat prin apariția copiilor, născuți în cadrul acestei relații sociale, în cele din urmă.

Din acest moment, rolul celor doi soți, care inițial a fost de a se ajuta și asista reciproc, atât din punct de vedere emoțional, cât și economic, financiar, se schimbă: aceștia au ca datorie și

responsabilitate statuată social și moral, să crească, să educe, să aibă în grijă copilul rezultat în cadrul familiei pe care o formează.

Părintele trebuie să se implice cât mai mult în educarea și instruirea propriului copil. Orice ființă umană este neajutorată la naștere. În aceste context, familia are rolul și funcția primordială de a crește și proteja această nouă ființă. Primele modele de comportament sunt învățate în cadrul familiei.

Prin introducerea copilului într-un sistem organizat de educare, care are loc la înscrierea acestuia la școală, sarcina de educare a copilului nu dispare. Între școală și familie trebuie să se inițieze și să se dezvolte o relație de colaborare și cooperare în ceea ce privește latura instructivă în creșterea copilului. Este importantă implicarea familiei în educarea copilului, acum având și statutul de elev și menținerea unei relații permanente și reale între școală și părinții copilului.

Primele informații și date pe care școala le are cu privire la noul învățacel le obține de la cei doi părinți. Școala solicită aceste informații pentru a putea oferi elevului activitățile care îi servesc cel mai bine interesele și aptitudinile personale, proprii fiecărei persoane. Oferta școlară și discursul personal al fiecărui cadru didactic se bazează pe acest tip de date inițiale care le sunt furnizate în această fază inițială la debut de școlaritate. Se va realiza o continuitate între activitățile anterioare intrării la școală și cele de la început de școlaritate. Ședințele cu părinții, orele de consultație părinte-învățător sunt un exemplu al implicării părintelui în viața de școlar a propriului copil, o colaborare necesară, nu doar importantă între școală și familie pentru o experiență de învățare cât mai optimă.

Clasa de elevi, grupul mare în care copilul este introdus la debut de școlaritate, cu rutinele și rigorile acesteia reprezintă o provocare pentru micul om. Această perioadă de tranziție se realizează mai ușor și mai eficient dacă există o continuitate între regulile de acasă și cele de la școală. Noile reguli din clasa de elevi trebuie dublate de unele asemănătoare și acasă, în mediul familial, cunoscut copilului. Transferul comportamental este astfel facilitat și succesul garantat.

Toate programele educaționale ar trebui să acorde implicării familiei atenția pe care o merită această componentă și care se dovedește și imperioasă. Scopul acestei relații de colaborare școală-familie este de a crea un parteneriat între cele două părți în procesul educațional. Școala, prin intermediul reprezentanților acesteia, trebuie să dezvolte programe și să implementeze acțiuni prin care să ofere familiilor posibilitatea, și mai mult, de a se implica în actul educațional al propriului copil. Unele cercetări, desfășurate pe perioade de peste 25 de ani, au demonstrat că ”implicarea familiei este esențială pentru succesul pe plan școlar al copiilor”.

Mediul familial nu trebuie ignorat și neglijat în cadrul școlar. Influențele educaționale timpurii din cadrul familiei, primul grup social în care trăiește și pe care îl cunoaște copilul, sunt extrem de semnificative și își pun puternic amprenta pe modul în care acesta va interacționa cu cei din jur și la școală. Familiile pot să se implice cât mai mult în educația propriilor copii prin discuții cu aceștia, cultivarea încrederii în sine, modelarea unor aspirații și sociale și educaționale, urmărirea activităților școlare, asistarea copilului la rezolvarea temelor pentru acasă.

Părinții pot fi implicați, la solicitarea și organizarea de către școală, în activități școlare: participarea la diverse evenimente, festivitățile de deschidere și închidere a anului școlar, participarea la expoziții cu lucrări ale elevilor, serbări școlare, vizionarea de piese de teatru pentru copii, însoțirea elevilor în excursii școlare, vizitarea de muzee, expoziții, participarea la competiții școlare sportive. Voluntariatul părinților în organizarea unor evenimente pentru elevi, fie în cadrul

școlii sau extrașcolar, ajută la construirea unei mai bune relații între cei doi parteneri ai procesului educațional ce-l vizează pe copil. O bună comunicare și luarea unor decizii ce-l privesc pe copil, prin consultarea și conlucrarea dintre cei doi actanți, familia și școala, are ca rezultat creșterea încrederii într-un act educațional de calitate cu efecte benefice asupra celui care contează cel mai mult: copilul.

Noua societate, cu toate provocările modernității, ritmul alert în care se desfășoară toate activitățile omului contemporan, fac ca membrii familiei să fie din ce în ce mai puțin prezenți în viața școlarului. Prin urmare, este vital ca școala, prin reprezentanții ei, să stabilească modalități prin care familia să aibă posibilitatea să se implice și să participe cât mai activ în activitățile școlare.

Bibliografie:

- Cucos, Constantin – *Psihopedagogie* – Ed Polirom, Iașă, 1998
- Vrajaș, Ecaterina Adina – *Consilierea și educația părinților* – Ed. Aramis, București, 2002

PARTENERIATUL ȘCOALĂ-FAMILIE ÎN SPRIJINUL ASIGURĂRII SUCCESULUI ȘCOLAR AL COPIILOR

Prof. Grindei Mioara –Ioana,

Școala Gimnazială Corbii Mari+Școala Gimnazială Grozăvești

„ Școala , pentru a da roade, are nevoie de sprijinul conștient și de colaborarea părinților. Educația dată în școală se dovedește a fi muncă irosită și ineficace, dacă familia e ostilă și indiferentă”.

H. H. STERN

În contextul actual, când școala trebuie să răspundă exigențelor lumii contemporane, se conturează o nouă abordare educațională. Este vorba de o abordare care impune organizarea și trăirea unor experiențe variate de învățare, o abordare care încearcă să îmbine metodele active specifice pedagogiei alternative moderne cu metode consacrate specifice pedagogiei tradiționale.

Educația are drept scop să dea sufletului și corpului întreaga frumusețe și perfecțiune, constând în organizarea unor deprinderi de activități capabile să adapteze individul la mediul său înconjurător fizic și social. Rolul ei este pregătirea pentru o viață completă. În evoluția societății, educația și-a multiplicat formele de realizare, ca acțiuni de formare și dezvoltare a personalității umane, după cum și-a amplificat rolul său în viața socială și în devenirea individului. Educația nu se realizează doar într-un cadru instituționalizat. Atât educația formală, cât și educația nonformală își lasă amprenta asupra dezvoltării copiilor. Totuși, școala este o instituție socială de bază, concepută să răspundă eficient nevoilor psihologice și sociale ale elevului, să-l formeze pe viitorul cetățean responsabil al societății civile.

Actualmente despre educație se vorbește mult și la toate nivelurile, în procesul educațional fiind antrenati diferiți factori: familia, școala, comunitatea etc. Contribuția acestora este foarte valoroasă, însă ponderea cea mai mare a influențelor le revine părinților (sau persoanelor care îi înlocuiesc) și familiei în întregime.

Platon în „Protagor” și Aristotel în „Politica”, iar mai târziu, Jan Amos Comenius menționau că actul educațional va fi eficient doar atunci când familia, școala și societatea își vor unifica eforturile.

Familia reprezintă primul loc unde începe educația. În familie, copilul începe să-și formeze vocabularul și modul de a se comporta cu cei din apropierea sa, aici învață acele expresii și moduri de manifestare care îi vor servi în educația ulterioară sau dimpotrivă, acelea de care va putea scăpa cu greu sau deloc. Calitatea educației primite în familie depinde îndeosebi de nivelul educației al părinților și al celorlalți membri ai familiei ce vin în contact cu copilul, în special moral și comportamental. De asemenea, convingerile și mai ales educația religioasă a familiei sunt foarte importante. Un creștin care știe de frica lui Dumnezeu și care cunoaște cel puțin poruncile sale (să nu furi, să nu ucizi, să nu mărturisești strâmb, să cinstești pe tatăl și pe mama ta, să nu dorești ceea ce aparține aproapelui tău, etc.), își va educa propriul copil în acest spirit.

Familia reprezintă, așadar, primul context de viață, cu semnificație deosebită în edificarea personalității copilului, agentul de bază al socializării, al procesului de însușire temeinică și liber consfințită a normelor, valorilor și regulilor de conduită concordante cu modelul etico - normativ al societății, asigurându-i capacitatea de a exercita adecvat rolurile sociale, participarea conștientă la urmărirea și la realizarea finalităților fixate: orientarea corectă în câmpul moral, capacitatea de a discerne între conduitele acceptate și cele neacceptate, între mijloacele legitime și cele nelegitime, între scopurile deziderabile și cele indeziderabile, capacitatea de a le îmbina în mod judicios în decizii și în acte corespunzătoare celor două tipuri de atitudini fundamentale rezultate din procesul de formare socială: conformism și nonconformism.

Un rol deosebit îi revine familiei în cadrul socializării secundare, care are loc la vârsta adolescenței. Ea reprezintă condiția definitivării procesului de formare a identității.

În mod normal, adolescenții se caracterizează prin detașarea treptată de părinți și atașarea la grupul de prieteni, de semenii. Pentru a-și dezvolta sentimentul responsabilității, a se simți siguri, a judeca corect, aceștia au nevoie de independență. Concomitent, ei manifestă atașament față de părinți, de la care învață arta comunicării interpersonale și a rezolvării situației de apartenență, autonomia. Anume părinții

le pot oferi susținere în formarea identității, pe măsură ce aceștia se adaptează social în afara familiei. Independența, autonomia și identitatea se manifestă indisolubil de atașamentul de familie. În cazul curențelor familiare(afective, educaționale, materiale sau de altă natură) adolescenții se detașează emoțional de familie, devenind vulnerabili. S-a constatat în nenumărate cercetări că cei care sunt mai apropiați de familiile lor dau dovadă de mai multă încredere în sine, de capacitatea de rezolvări autonome, de solitudine creativă, de rând cu abilități sociale, de comunicare și interrelaționare eficientă.

În ceea ce privește formarea personalității, adolescentul se află pus în fața unei opoziții permanente între, pe de o parte, comportamentele impregnate de atitudini copilărești, cerințele de protecție și , pe de altă parte, atitudini și conduite noi formate sub impulsul cerințelor interne de autonomie sau impuse de societate. Încep să se contureze mai clar distanțele dintre ceea ce cere societatea de la tânărl și ceea ce poate el să ofere, precum și dintre ceea ce cere tânărl de la societate și viață și ceea ce i se poate oferi.

În perioada adolescenței, maturizarea este centrată pe identificarea resurselor personale și construirea propriei identități și independențe, începând cu detașarea de sub tutela parentală. Tânărl începe să-și descopere atitudini, abilități, forțe fizice și spirituale, încep să-și construiască lumea interioară a aspirațiilor, intereselor și idealurilor. În aceste condiții , se dezvoltă atitudini, concepții despre lume și viață, au loc manifestări ale creativității și, implicit, apar structuri motivaționale puternice.

De asemenea, la vârsta adolescenței, planul psihic suportă transformări și prefaceri profunde care, treptat, vor conduce la cristalizarea și maturizarea celor mai multe dintre structurile psihice ale adolescentului. Deși traseele acestui proces sunt complicate, presărate cu numeroase bariere și dificultăți, deși procesul ca atare poate fi mai încet sau mai rapid, cu devansări spectaculoase, dar cu întârzieri descurajante, la sfârșitul său, ne vom afla în fața unor structuri bine închegate și cu un grad mare de mobilitate.

Din punct de vedere intelectual, asistăm la o maturizare a proceselor intelectuale, corelată cu maturizarea bazelor neuro - fiziologice. Gândirea se află în stadiul operațiilor formale, ceea ce în opinia lui J. Piaget semnifică „ punctul terminus” în evoluția ei și a inteligenței. În această perioadă apare un nou tip de gândire, gândirea logică, dialectică, în care un rol predominant îl joacă raționamentele deductive. Astfel spus, gândirea individului evadează din concret, senzorial, adolescentul fiind capabil să rezolve probleme complexe și putând planifica procesele gândirii. Tot în plan cognitiv, adolescentul dobândește câteva abilități noi și anume: abilitatea de a face distincție între real și posibil, abilitatea utilizării simbolurilor secundare (acelea care pot desemna, la rândul lor, alte simboluri) etc. Se constată nevoia sistematizării cunoștințelor, spiritul experimental, capacitatea tânărlului de a utiliza strategiile euristice în rezolvarea unor probleme complexe.

Desprinderea de statutul de copil nu este resimțită cu o oarecare tensiune doar de adolescent, ci și de părinți și educatori, obligați și ei să schimbe sistemul de comunicare și interrelaționare cu adolescenții.

Educația tinerilor în spiritul libertății înseamnă o mare răspundere, întrucât trebuie formate trăsături de caracter ca altruismul, responsabilitatea, solidaritatea pentru construirea unui mediu social

armonios. Școala are, ca de fiecare dată mijloacele și pârghiile necesare formării acestor trăsături, dar nu singură, ci prin implicarea tuturor factorilor care pot produce transformări.

Odată cu dezvoltarea cercetărilor din domeniul dinamicii grupurilor, în psihologia procesului educativ a fost abandonată ideea că interacțiunea profesor –elev este singura interacțiune cu impact asupra progresului cognitiv al elevului. Studiile de psihologie socială au pus în evidență importanța uriașă a climatului afectiv din grupul informal pentru participarea elevilor în școală, precum și eficiența interacțiunii dintre elevi pentru procesul de învățare. Dacă școala tradițională a avut o atitudine reticentă și chiar a descurajat cooperarea între elevi, pedagogii contemporani o favorizează, pornind de la ideea că, în multe cazuri, grupul mediază relația profesor-elev și chiar stă la baza formării unor atitudini sociale pozitive. Clasa de elevi se constituie ca un grup foarte important pentru fiecare copil deoarece se perpetuează câțiva ani și are o influență imensă asupra membrilor săi. Clasa este grupul primar al cărui membri au aceleași valori, scopuri și standarde de comportament și în care contactele interpersonale frecvente sunt posibile.

Așadar, școala este locul unde tânărul începe să trăiască zilnic o parte din timpul său, în cadrul unei comunități ce depășește cadrul familial. În școală, copilul trebuie să înceapă să respecte reguli de comportament pentru a-și continua educația civică. Rolul educatorilor, învățători și profesori, în formarea cetățeanului elevului este foarte mare și trebuie ca acesta să-și cunoască menirea. În școală se clarifică noțiuni de drepturi și îndatoriri civice, de respect și supremație a legii, de democrație, de societate civilă, de patriotism și sentiment național, de cult al eroilor, de prietenie etc. Calitatea educației civice în școală depinde de educația primită de copil în familie și de comportamentul grupului de învățători sau profesori.

De asemenea, școala joacă un rol esențial atât prin structurile sale, ciclurile și tipurile de programe, cât și prin diversitatea obiectelor de învățământ, a ariilor curriculare, a acțiunilor specifice de orientare școlară și profesională(ore de dirigenție, activitatea consilierilor și psihopedagogilor). Cerințele programelor școlare, pregătirea psihologică și cea de specialitate a profesorilor, modul cum stabilesc și realizează obiectivele formativ – educaționale la fiecare lecție ocupă un loc foarte important în evidențierea reușitei școlare la elevi. În cadrul factorilor pedagogici se evidențiază metodele și mijloacele de învățământ, tehnicile de muncă intelectuală utilizate de elevi, modul de organizare a programelor școlare și a activității de predare –învățare și evaluarea permanentă a randamentului școlar, frecvența elevilor la ore, supravegherea lor, etc. În cazul fiecărui an școlar este necesară planificarea judicioasă a muncii independente a elevului. Aceasta vizează mai multe aspecte și anume: modul în care se iau notițele, modul de întocmire a unui plan, a unei lucrări, conspect, modul în care se extrag ideile principale, lucrul cu manualul sau alte cărți, modul de utilizare a mijloacelor auxiliare(cărți, dicționare, atlase, etc.) date de cerințele fundamentale ale unui regim corect și rațional de studiu, criteriile de adaptare la acest regim, la particularitățile fiecărui elev, în funcție de posibilitățile lui intelectuale, de gradul de dificultate al disciplinei de învățământ, metode și procedee pentru depășirea dificultăților în studiul problemelor complexe, metode și procedee de autoverificare, teste, lucrări de control sau expuneri independente, metode de recapitulare și consolidare sistematică a cunoștințelor însușite prin procedee de utilizare frecventă și eficientă a repetiției. Randamentul școlar este dat de relația elev-profesor, familie, climatul familial, grupul de prieteni, colectivul clasei, nivelul de aspirație al părinților față de ei, regimul de lucru și odihnă, atitudinea părinților față de rezultatele copiilor lor.

Din cele de mai sus, rezultă că socializarea copilului se face de timpuriu. Copilul trebuie să fie educat astfel încât să nu i se impună anumite lucruri și să nu fie pedepsit des. Numai sentimentul de libertate stimulează reflecția pentru responsabilitatea față de decizia luată. Autoritarismul și disciplina excesivă declanșează comportamente de nesupunere. Copilul, și mai târziu tânărul, se confruntă cu situații în care recompensele se repartizează întâmplător, deci societatea nu oferă întotdeauna modele pozitive. Se impune deci, ca autoritatea excesivă a adulților să fie înțeleasă de copil astfel ca acesta să-și asume responsabilitatea în relațiile cu grupul social.

Adultul, reprezintă modelul pe care copilul încearcă să-l urmeze. De aceea, părinții și profesorii trebuie să organizeze acțiunile copilului: să se împotrivescă, dar cu tact, impulsurilor, să amâne unele satisfacții, să nu recompenseze imediat acțiunile meritorii, să manifeste toleranță și afecțiune.

În concluzie, putem spune că dezvoltarea personalității copilului este, așadar, rezultatul unui ansamblu de factori: familiari, școlari, comunitari. Factorii familiari sunt ca proximitate și importanță cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase, în securizare fizică, afectivă și materială a copilului. Indiferent de modul de organizare, mediul familial întemeiat pe un sistem de interacțiuni afective intense este apt de a reacționa la trebuințele copilului, de a participa și favoriza elaborarea personalității, a imaginii sale de sine și despre lume.

Bibliografie:

1. Ciupercă, C. *Familia – Între tradiție și schimbare*. În *Psihologia*, nr.1. ,Editura Știință și Tehnică, București, 2001
2. Crețu, T. *Adolescența și contextul său de dezvoltare*, Editura Credis, București, 2005
3. Stănciulescu , E. *Sociologia educației familiale*, vol. 1, Editura Polirom, Iași, 1997
4. Șchiopu, U., Verza, E., *Adolescență, personalitate și limbaj*, Editura Albatros, București, 1989

Grădinița-familia-comunitatea, împreună pentru un copil puternic - un adult de succes

Iliescu Cristina Mariana- Școala Gimnazială "Nicolae Grigorescu"

Parteneriatul grădiniță-familie-comunitate, necesită din partea tuturor celor implicați acceptare, toleranță, interacțiune, egalitate de șanse, comunicare, colaborare și cooperare, susținere reciprocă și lucru în echipă.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional.

În cadrul acestui parteneriat de educație se identifică unele nevoi, precum cea de cunoaștere. Părinții, copiii, cadrele didactice și ceilalți participanți trebuie să aibă un minim de cunoștințe unii despre alții.

De asemenea, respectul reprezintă o calitate care trebuie să facă parte din acest proces.

Valorizarea diversității intervine sub aspectul de a pune activitățile specifice sub o formă care să ofere valoare atât învățării copiilor cât și relației dintre părinți, grădiniță și comunitate.

Cum sunt văzuți copiii în parteneriatul grădiniță-familie-comunitate?

Copiii sunt văzuți ca indivizi unici. Cu trăsături proprii și diferențiate. Nici un copil nu este mai bun decât celălalt, ci toți sunt egali.

Fiecare este purtător al unor particularități, care nu sunt clasificate în cele două tabere, normalități și anormalități, ci sunt considerate caracteristici specifice personalității fiecăruia.

Unicitatea lor este rezultatul mediului din care provin, educația timpurie, stilurile de învățare, ritmurile dezvoltării, trăsăturile personale, deprinderile și capacitățile fiecăruia.

Cultura este importantă, deoarece determină diversitatea în grupul social.

Scopul celor trei participanți

Motivul principal al acestui parteneriat este **dezvoltarea globală și optimă a copilului**. Fiecare participant are o parte esențială în atingerea scopului.

Familia

Familia este primul mediu în care copilul interacționează pentru prima dată cu ceilalți.

Aceasta este factorul care **influențează** pozitiv sau mai puțin pozitiv întreaga dezvoltare a celui mic.

Are rolul de a asigura condițiile necesare trecerii prin toate stadiile dezvoltării în etapa copilăriei. Condiții care stau la baza personalității individului.

Conform lui H. Pierrot, copilul nu este un adult în miniatură ci un candidat la maturizare, extrem de receptiv la experiențele cu influență asupra educației și personalității lui.

Familia fiind factorul central în asigurarea unei educații bune, trebuie să intervină în crearea celor mai bune contexte de învățare.

Socializarea este pionul principal, de aceea limbajul variat și cuvintele folosite des, au un impact asupra memoriei și a vocabularului celui mic.

Recomandare: Importanța cărților și a lecturii în dezvoltarea copiilor

Comportamentele pe care le observă în jur, mai întâi le imită, iar apoi le poate prelua și adapta în propriul comportament. De aceea este esențial să observe trăsături pozitive.

Afecțiunea pe care o primește în mediul familial îl pregătește pentru viitor din perspectiva inteligenței emoționale. Atitudinile părinților au un impact vital în construirea personalității copilului în devenirea sa ca adult.

Primele deprinderi de viață se învață în familie. De la deprinderea de a mânca singur, a merge, a vorbi până la a se spăla pe mâini, față și dinți, toate reprezintă varietatea de capacități dezvoltate acasă, ca o pregătire pentru pasul al 2-lea și anume, creșa/grădinița.

Îmbinarea cunoștințelor părinților cu cele ale grădiniței trebuie folosite în favoarea copiilor.

Grădinița

Este instituția care se ghidează după principii și metode științifice ce cuprind mijloacele specifice pentru a pune în valoare potențialul fizic și psihic al copiilor.

Pentru ca parteneriatul dintre familie și grădiniță să funcționeze trebuie să existe încredere, comunicare, respect și asumare a drepturilor și responsabilităților.

Cazurile în care părinții și cadrele didactice se înțeleg reciproc și au o relație bună sunt majoritare.

Dar trebuie să ținem cont și de cazurile în care această relație nu există și este influențată în mod negativ de: neimplicare (absența părinților de la activitățile propuse de grădiniță), lipsa de responsabilitate, critica nefondată, timiditatea, minimalizarea rolului grădiniței în dezvoltarea copilului, desconsiderarea cadrelor didactice etc.

Parteneriatul dintre familie și grădiniță trebuie să se bazeze pe cunoașterea de către părinți ale unor aspecte precum: specificul grădiniței, principiile acesteia, dotarea materială și resursele umane, oferta activităților și cele opționale, regulamentul interior, așteptările grădiniței în legătură cu acest parteneriat, dar și cele în privința comportamentului copilului.

Relația dintre părinți și cadre didactice trebuie să se bazeze pe comunicare și colaborare cu scopul asigurării celor mai bune condiții de creștere și dezvoltare a celui mic.

Grădinița trebuie să ofere șanse egale copiilor la procesul educațional.

Pe lângă ședințele cu părinții, vizitele periodice, trebuie să existe consultația cu părinții care este o metodă de realizare a obiectivelor propuse de parteneriatul familie-grădiniță-comunitate.

Consultațiile cu părinții presupun întâlniri cu părinții, cadrele didactice, medicale sau consilierul școlar. Acestea au în vedere comunicarea comportamentului copilului și soluționarea unor probleme dacă este cazul.

O altă modalitate sunt atelierile de lucru cu părinții.

Atelierile de lucru cu părinți

Sunt o modalitate de apropiere între familie-copil și părinți-grădiniță. Ele presupun **activități cultivatoare** de inteligență cognitivă și emoțională, deprinderi, capacități și abilități sociale. Prin aceste întâlniri părintele poate observa cum se desfășoară o zi la grădiniță, atitudinea educatoarei față de copii, atitudinea copiilor față de activitate, toate acestea ducând spre o cunoaștere mai aprofundată a principiilor grădiniței.

Indiferent de ce modalitate de parteneriat se folosește, ea trebuie să fie premeditată la inițiativa factorilor precum: directorul, cadrele didactice, cadre specializate (psiholog, pedagog).

Dacă este inițiată de părinți trebuie să necesite aceeași atenție și pregătire.

Comunitatea

Parteneriatul educațional dintre grădiniță-familie se extinde către comunitate deoarece influențele socio-culturale sunt prezente în viața noastră și a celor mici.

Familia, școala și comunitatea se influențează puternic unele pe altele. (Dumitrana, 2000)

Grădinița organizează diferite activități prin care să implice oameni din comunitate și care au potențialul de a ușura învățarea.

Aceste parteneriate conduc spre:

- sprijin comunitar,
- cunoașterea specificului cultural,
- suport material,
- suport cultural,
- facilitarea atingerii obiectivelor etc.

Aceste activități necesită creativitate și imaginație.

Instituțiile la care se poate apela pentru crearea unei experiențe de învățare unice sunt:

- **Biserica:** valorile moral-religioase pot fi transmise chiar de un preot, printr-o activitate în clasă sau în biserică.
- **Poliția:** poate interveni la cultivarea comportamentelor prosociale și educația preventivă.
- **Asociații nonguvernamentale:** voluntariatul și rezolvarea problemelor sociale prin metode educative.
- **Agenți economici:** prin sprijin material.
- **Instituții sanitare:** contribuie la formarea unui stil de viață sănătos.
- **Mass-media:** prin promovarea ideilor noi, suport tehnologic și promovarea valorilor educației.

În concluzie, parteneriatul familie-grădiniță-comunitate, duc actul didactic la cel mai bun nivel.

Familia dă startul obiceiurilor bune și sănătoase, grădinița este nucleul ce formează copilul, iar comunitatea extinde învățarea în afara perimetrului clasei, în spațiul outdoor, prin activități atractive.

Bibliografie:

Sinteze de pedagogia învățământului preșcolar, Ion Albulescu, Horațiu Catalano, 2019, Editura Didactica Publishing House

Copilul, familia și grădinița, M.Dumitrana, 2000, Editura Compania

ȘCOALA ȘI FAMILIA-PILONI AI EDUCAȚIEI

Profesor Elena ILINA
Școala Gimnazială Nr. 1 Valea Danului, Argeș

Relația dintre familie și unitatea școlară este considerată un factor principal în asigurarea unei educații de calitate pentru elevi. Această legătură poate juca un rol esențial în dezvoltarea copiilor și în succesul lor în școală.

O colaborare strânsă între familie și școală permite o comunicare eficientă între părinți și profesori. Aceasta poate include schimbul de informații despre progresul școlar, comportamentul și nevoile elevului. Părinții pot oferi informații valoroase despre copiii lor, cum ar fi stilul de învățare, care pot ajuta profesorii să adapteze metodele de predare pentru a răspunde mai bine nevoilor individuale ale elevilor.

Atunci când familie și școala lucrează împreună, pot crea o atmosferă coerentă de învățare pentru copil. Valorile și așteptările comune pot fi stabilite între acasă și școală, ceea ce facilitează dezvoltarea unor rutine și comportamente adecvate în educație.

Prin colaborarea dintre cele două instituții, se poate oferi un sprijin emoțional constant copilului. Părinții și profesorii pot lucra împreună pentru a depista și a aborda problemele emoționale, sociale sau comportamentale ale elevilor, creând astfel un mediu de învățare sigur și susținător.

O relație puternică între cei doi piloni poate încuraja părinții să se implice activ în educația copiilor lor. Părinții pot participa la activități școlare, pot oferi sprijin învățării acasă și pot colabora cu profesorii pentru a-și susține copiii în atingerea obiectivelor academice.

Astfel pot lucra împreună pentru a identifica și aborda nevoile speciale ale elevilor, cum ar fi nevoile de învățare individualizate sau dezvoltarea abilităților sociale. Prin coordonarea eforturilor, se pot implementa strategii eficiente și se poate oferi un suport adecvat pentru a asigura progresul și succesul elevilor.

Desigur, există și alți factori importanți într-o educație de calitate, cum ar fi calitatea programelor de învățare, competența cadrelor didactice și accesul la resurse educaționale adecvate. Cu toate acestea, relația dintre familie și școală este un element esențial care poate sprijini și amplifica celelalte aspecte ale unei educații de calitate.

Familia are un rol crucial în educarea copilului și în dezvoltarea sa în multiple aspecte. Aceasta este prima și principală sursă de învățare a valorilor și comportamentelor pentru copil. Părinții transmit copiilor lor normele sociale, principiile etice, respectul, responsabilitatea și alți factori importanți în formarea caracterului copilului. Prin exemplul lor și prin interacțiunea cotidiană, părinții influențează modul în care copiii înțeleg și se angajează în lumea din jurul lor. Ea oferă un mediu sigur și stabil în care copiii pot dezvolta relații emoționale sănătoase. Prin

sprijinul emoțional, încurajarea și acceptarea necondiționată, familia ajută copilul să-și dezvolte o imagine pozitivă despre sine și să-și gestioneze emoțiile. Un mediu familial afectuos și stabil este esențial pentru dezvoltarea emoțională și socială a copilului. *Fără o școală, nu te poți aștepta la părinți buni și la fii buni, deci nu te poți aștepta la un stat bine organizat, bine guvernat și bine conservat.* (Ion Heliade Rădulescu)

Familia este responsabilă de învățarea de abilități de bază ale copilului, cum ar fi igiena personală, alimentația sănătoasă, somnul regulat și respectarea regulilor de bază. Părinții îi învață pe copii să se îmbrace, să mănânce, să se odihnească și să-și organizeze timpul. Aceste abilități fundamentale contribuie la dezvoltarea autonomiei și independenței copilului.

Familia poate juca un rol activ în sprijinirea învățării copilului. Aceasta include oferirea unui mediu de învățare stimulant acasă, ajutorul în rezolvarea temelor sau a proiectelor școlare și implicarea în educația copilului prin discuții și activități educative suplimentare. Părinții pot fi parteneri în procesul educațional, colaborând cu cadrele didactice pentru a susține performanța academică a copilului.

Familia contribuie la dezvoltarea abilităților sociale ale copilului. Interacțiunile din cadrul familiei oferă oportunități de învățare a regulilor sociale, a empatiei, a respectului și a abilităților de comunicare. Părinții pot încuraja participarea copilului la activități sociale și pot facilita formarea unor relații sănătoase cu ceilalți membri ai familiei, prietenii și comunitatea.

Familia joacă un rol important în transmiterea valorilor culturale, tradițiilor și identității copilului. Părinții îi învață pe copii despre istoria, obiceiurile și valorile specifice culturii lor. Aceasta contribuie la dezvoltarea identității copilului și la înțelegerea sa despre lume.

Este important de menționat că rolul familiei în educația copilului variază în funcție de diferite contexte culturale, sociale și economice. Familia reprezintă primul și cel mai influent mediu în care copiii își formează cunoștințe, atitudini și comportamente, iar implicarea activă și sprijinul familiei sunt esențiale pentru dezvoltarea și succesul copiilor în viață.

Partenerul tradițional al școlii este familia, iar această relație este extrem de importantă pentru educația și dezvoltarea copiilor. Familia și școala sunt cele două instituții cheie care contribuie la formarea și pregătirea tinerilor pentru viață.

Rolul familiei în educație este esențial, deoarece este prima și cea mai apropiată influență pentru un copil. Familia oferă dragoste, sprijin emoțional și un mediu sigur în care copilul se poate dezvolta. Părinții joacă un rol important în transmiterea valorilor, normelor sociale și a regulilor de conduită.

Familia are responsabilitatea de a stimula curiozitatea și dorința de învățare a copilului, de a-i oferi o bază solidă în dezvoltarea limbajului, gândirii și abilităților sociale. Părinții pot colabora cu școala pentru a sprijini copilul în dezvoltarea abilităților academice și în a-și atinge potențialul maxim.

Familia are un rol important în monitorizarea activităților școlare ale copilului, în a-l ajuta să își organizeze timpul și să își îndeplinească responsabilitățile școlare. Comunicarea între părinți și cadrele didactice este esențială pentru a ține pasul cu progresul și dificultățile copilului în școală și pentru a identifica eventualele nevoi speciale.

În același timp, școala are rolul de a susține și consolida educația oferită de familie. Prin intermediul profesorilor și curriculumului școlar, elevii au acces la cunoștințe și abilități specifice, iar școala îi ajută să se dezvolte într-un cadru academic și social. În colaborare cu părinții, școala poate adapta metodele de predare și evaluare pentru a se potrivi nevoilor individuale ale elevilor.

Parteneriatul dintre școală și familie poate lua diferite forme, cum ar fi întâlniri între părinți și cadrele didactice, comunicare regulată prin intermediul caietelor de comunicare sau prin e-mail, participarea părinților la activitățile școlare și evenimente comunitare etc.

Este important ca școala și familia să colaboreze în mod activ și să își ofere sprijin reciproc pentru a crea un mediu favorabil în care copiii să se dezvolte armonios și să obțină succes în educație. Prin lucrul în echipă, familia și școala pot oferi copiilor cele mai bune oportunități de învățare și creștere personală. *Școala poate avea doar două obiective. Prima este de a da copilului cunoștințele generale pe care, desigur, trebuie să le aplice: aceasta este predarea. Cealaltă este de a pregăti copilul de astăzi pentru omul de mâine, iar aceasta este educația.* (Gaston Berger)

Familia joacă un rol esențial în educația copiilor și este important ca aceasta să fie implicată și responsabilizată în mod corespunzător. Părinții ar trebui să stabilească și să mențină o comunicare deschisă și constantă cu copiii lor. Aceasta înseamnă să asculte cu atenție, să discute despre experiențele școlare, să răspundă la întrebări și să ofere îndrumare și sprijin. Comunicarea eficientă între părinți și copii contribuie la înțelegerea nevoilor, preocupărilor și progresului academic al copilului.

Părinții pot juca un rol activ în monitorizarea temelor și lecțiilor copiilor, asigurându-se că aceștia își îndeplinesc responsabilitățile școlare. Ei pot ajuta copiii să-și organizeze timpul și să-și stabilească priorități, oferindu-le asistență în rezolvarea problemelor și în înțelegerea materiei. Aceștia ar trebui să fie implicați în viața școlii prin participarea la întâlniri cu cadrele didactice, prezența la evenimente și activități școlare, precum spectacole, expoziții sau competiții. Aceasta oferă părinților ocazia de a-și cunoaște mai bine copiii și de a construi relații cu cadrele didactice și cu alți părinți.

Familia are responsabilitatea de a transmite și de a promova valorile, normele și comportamentele adecvate în educația copiilor. Prin exemplul personal și prin discuții deschise, părinții pot ajuta copiii să dezvolte un set de valori pozitive, cum ar fi respectul, responsabilitatea, empatia și integritatea.

Familia poate juca un rol important în susținerea dezvoltării socio-emoționale a copiilor. Aceasta înseamnă să ofere sprijin emoțional, să încurajeze abilitățile sociale, să ajute copiii să-și gestioneze emoțiile și să le ofere o bază solidă pentru dezvoltarea relațiilor sănătoase și a încrederii în sine.

Este esențial ca părinții să colaboreze strâns cu cadrele didactice și să fie deschiși la comunicare și colaborare. Aceasta înseamnă să participe la întâlniri cu profesorii, să ofere informații relevante despre copii, să împărtășească preocupările sau dificultățile cu școala și să lucreze în echipă pentru a sprijini succesul academic și dezvoltarea copiilor.

Responsabilizarea familiei în educația copiilor este un proces continuu și implică o investiție de timp, energie și interes din partea părinților. Prin angajamentul și implicarea lor activă în educația copiilor, familia poate contribui semnificativ la succesul și bunăstarea lor pe termen lung.

Părinții și dascălii au un interes comun de a oferi copiilor o educație aleasă și de calitate. Ambele părți sunt implicate în procesul de educare a copiilor și împărtășesc aceeași dorință de a-i ajuta să se dezvolte și să învețe.

Părinții sunt primii educatori ai copiilor și au un rol esențial în stabilirea temeliilor educației lor. Ei îi învață pe copii valorile, le oferă sprijin emoțional și îi încurajează să-și exploreze interesele și talentele. Părinții cunosc cel mai bine nevoile și aptitudinile copiilor lor și pot contribui la crearea unui mediu favorabil pentru învățare.

Pe de altă parte, dascălii, ca profesioniști în domeniul educației, au expertiza și cunoștințele necesare pentru a-i ghida pe copii în procesul de învățare. Ei dezvoltă și implementează programe

educaționale, creează medii de învățare stimulative și acționează ca mentori pentru elevi. Dascălii pot identifica abilitățile și potențialul fiecărui copil și pot oferi sprijin suplimentar acolo unde este necesar.

Comunicarea și colaborarea între părinți și dascăli sunt esențiale pentru a asigura o educație aleasă și eficientă pentru copii. Aceste două părți pot lucra împreună pentru a identifica interesele și nevoile individuale ale copiilor și pentru a adapta metodele de predare în consecință. Prin partajarea informațiilor și prin construirea unei relații de încredere, părinții și dascălii pot lucra în parteneriat pentru a sprijini dezvoltarea globală a copiilor.

Este important ca părinții să fie implicați în viața școlară a copiilor lor, să participe la întâlniri cu dascălii, să ofere feedback și să fie deschiși la colaborare. Dascălii, la rândul lor, pot implica părinții în procesul educațional, să ofere resurse și sfaturi pentru a-i sprijini pe părinți în activitățile de învățare acasă. *Scopul firesc al școlii nu este de a preda, ci, prin cultivarea darurilor intelectuale, de a trezi în inima copilului dorința de a învăța pe tot parcursul vieții sale.* (Ioan Slavici)

Părinții și dascălii lucrează împreună într-o echipă pentru a asigura o educație de calitate pentru copii. Prin colaborare și comunicare deschisă, ei pot crea un mediu propice în care copiii pot crește și învăța în mod optim.

Implicarea părinților și a școlii în educarea elevilor este esențială pentru succesul acestora în procesul de învățare. O comunicare deschisă și constantă între părinți și cadrele didactice este esențială pentru a implica părinții în educația copiilor lor. Comunicarea regulată poate include sesiuni de părinți-profesori, newslettere școlare, platforme online de comunicare și întâlniri individuale. Prin stabilirea unui canal de comunicare solid, părinții se simt informați și implicați în progresul elevilor lor.

Crearea unui parteneriat între școală și familie este crucială pentru implicarea părinților în educația copiilor. Atunci când părinții se simt acceptați și respectați ca parteneri în procesul educațional, ei sunt mai dispuși să se implice activ. Acest parteneriat poate fi consolidat prin organizarea de evenimente comune, programe de mentorat sau voluntariat în școală.

Furnizarea de informații relevante și accesibile părinților este un alt factor important. Părinții trebuie să fie la curent cu curriculum-ul școlar, cerințele academice și așteptările în ceea ce privește performanțele copiilor lor. Școlile pot organiza sesiuni informative, ateliere sau oferi materiale de suport pentru a sprijini părinții în înțelegerea procesului de învățare al elevilor.

Invitarea părinților să participe activ în activitățile școlare poate stimula implicarea lor în educația copiilor. Aceste activități pot include participarea la evenimente culturale, sportive sau educaționale organizate de școală, precum și voluntariat în diverse proiecte sau comitete.

Recunoașterea eforturilor și implicării părinților în educația copiilor este esențială pentru a le menține motivația și angajamentul. Școlile pot să aprecieze și să recompenseze implicarea părinților prin certificări, note de mulțumire sau mențiuni în cadrul evenimentelor școlare.

Furnizarea de resurse și sprijin educațional părinților poate contribui la implicarea lor în educația copiilor. Acest sprijin poate consta în acces la materiale didactice, recomandări de cărți sau resurse online, precum și îndrumare în strategii și tehnici de învățare eficiente.

Acești factori pot crea o atmosferă de colaborare și încredere între părinți și școală, contribuind astfel la implicarea activă a acestora în educația copiilor. *Școala ar trebui să fie un atelier plin de activități. Numai în acest fel vor putea cu toții să dovedească adevărul în propria practică: Învățându-i pe alții, ne învățăm pe noi înșine.* (John Amos Comenius)

Școala și familia sunt doi piloni importanți ai educației și joacă un rol esențial în dezvoltarea și succesul elevilor. Aceștia lucrează împreună pentru a crea un mediu de învățare stimulant și susținător.

O colaborare strânsă și un parteneriat solid între școală și familie sunt esențiale pentru succesul elevilor. Școala și familia trebuie să lucreze împreună pentru a stabili obiective comune, a monitoriza progresul elevilor și a le oferi sprijinul necesar. Prin comunicare regulată și deschisă, părinții și cadrele didactice pot împărtăși informații importante și pot lucra în echipă pentru a asigura succesul elevilor.

Atât școala, cât și familia au un impact semnificativ asupra dezvoltării valorilor și atitudinilor copiilor. Prin modelarea unor valori precum respectul, responsabilitatea, perseverența și curiozitatea, școala și familia pot contribui la formarea caracterului și personalității elevilor. Aceasta implică comunicarea valorilor și așteptărilor clare, atât în cadrul școlii, cât și acasă.

Școala și familia sunt responsabile de oferirea unui suport emoțional și social adecvat elevilor. Atât profesorii, cât și părinții trebuie să creeze un mediu sigur, empatic și înțelegător în care elevii să se simtă sprijiniți. Aceasta poate implica acordarea de atenție la nevoile emoționale ale elevilor, încurajarea relațiilor pozitive între colegi și furnizarea de resurse și servicii de consiliere.

Atât școala, cât și familia trebuie să promoveze participarea activă a elevilor în procesul de învățare. Școala trebuie să ofere o varietate de oportunități de învățare și implicare, inclusiv activități extracurriculare, proiecte de cercetare și colaborare. Familia poate sprijini această participare prin încurajarea și susținerea copiilor în explorarea intereselor și dezvoltarea abilităților.

Atât școala, cât și familia au un rol important în monitorizarea și evaluarea progresului elevilor. Prin comunicare regulată și schimb de informații, părinții și cadrele didactice pot urmări performanțele academice, atitudinea și comportamentul elevilor. Aceasta permite intervenții rapide și ajustări pentru a asigura succesul continuu al elevilor.

Colaborarea strânsă între școală și familie este esențială pentru a crea un mediu de învățare integrat și coerent, în care elevii să se dezvolte la maximumul potențialului lor. Prin lucrul împreună, școala și familia pot oferi elevilor resursele, sprijinul și îndrumarea necesare pentru a-și atinge obiectivele educaționale și dezvoltarea personală.

Bibliografie:

COMAN, Didina, *Școala și familia împreună*, Editura Proilavia, Brăila, 2014

TESU, Ioan, *Familia creștină, școală a iubirii și a desăvârșirii*, Editura Doxologia, București, 2013

FAMILIA ȘI ȘCOALA, CEI 2 PILONI ESENȚIALI ÎN EDUCAȚIE

Pop Ioana-Cristina, Grădinița cu P.P „Albinuța”

Conform dicționarului explicativ al limbii române, parteneriatul reprezintă un sistem, sistem care poate asocia parteneri atât din punct de vedere politic cât și economic sau social. Astfel afirmăm faptul că parteneriatul reprezintă colaborarea între două sau mai multe părți pentru realizarea anumitor finalități, pentru îndeplinirea unor scopuri comune.

În general atunci când auzim acest termen, ne vine în minte colaborarea, cooperarea, alianța și respectul reciproc. Aceste concepte sunt părți componente ale parteneriatului, care stau la baza formării și desfășurării acestuia. Asocierea a mai multor parteneri, în literatura de specialitate reprezintă o modalitate formală sau informală prin care aceștia desfășoară activități împreună pentru atingerea aceluiașel comun.

Astfel, parteneriatul este relația dintre două părți, cooperarea și coordonarea fiind forme intermediare, care facilitează realizarea unui parteneriat. Comunicarea reprezintă un punct de start pentru realizarea acestuia, comunicarea fiind în strânsă legătură cu respectul care se cere între cele două sau mai multe părți. Parteneriatul transmite ideea unor oameni care muncesc împreună, organizat pentru un anumit țel.

În cadrul procesului educațional este cunoscut faptul că sunt incluși mai mulți factori, precum școala, familia și societatea, respectiv comunitatea din care educabilii și adulții fac parte. Accentul în cadrul procesului instructiv-educativ cade pe elev, pe nevoile acestuia.

Astfel pentru a ajuta la atingerea acestor necesități ale educabilului, familia și cadrele didactice trebuie să lucreze împreună în beneficiul acestuia. Astfel, părinții și cadrele didactice urmăresc împreună dezvoltarea holistică a copilului, o dezvoltare bazată pe armonie și respect. Așadar, se formează un parteneriat educațional. Parteneriatul educațional reprezintă munca de echipă prestată de familie și cadrele didactice pentru facilitarea dezvoltării și instruirii educabililor.

Prin intermediul parteneriatelor se urmărește implicarea activă în viața educabilului a familiei, îmbunătățindu-se colaborarea, rezolvându-se anumite probleme din procesul instructiv-educativ, se oferă un cadru mai optim de dezvoltare a educabilului.

Conform lui Sorin Cristea, un parteneriat în educație ilustrează „o realitate pedagogică proprie sistemelor (post)moderne de învățământ deschise spre educația nonformală, familie și comunitate locală, spre toți actorii sociali”.

Din cadrul unei lucrări pe tema parteneriatului familie-școală-comunitate(Țibu,2014) aflăm faptul că acest tip de parteneriat este de actualitate. În România, părinții sunt văzuți ca fiind principalii parteneri ai procesului de învățământ. Părinții ocupă un rol semnificativ în dezvoltarea și instruirea copiilor. Astfel, acest tip de parteneriat este benefic tuturor, atât adulților cât și copiilor în special.(apud Epstein, 2009)

Aceste beneficii, în rândul copiilor pot fi reprezentate de obținerea notelor mai mari, anumite abilități la care se observă o îmbunătățire(scris sau citit), implicare mai activă la lecții sau în activități, combaterea problemelor comportamentale. În rândul cadrelor didactice și a părinților acestea pot fi reprezentate de: o atitudine mai pozitivă față de școală și de cadrele didactice, respect reciproc, relații îmbunătățite între copii-cadre didactice-părinți, motivație crescută pentru îmbunătățirea procesului instructiv-educativ.

Am ales să vorbesc despre un parteneriat educațional formal. Acesta este intitulat „Împreună suntem mai puternici!” și se va putea desfășura pe parcursul unui întreg an școlar. Pe lângă familia propriu-zisă, o a doua familie pe care o are un copil este alcătuită din cadrele didactice care îl îndrumă, a doua lui casă fiind instituțiile în care acesta învață și își petrece mult timp. Astfel, consider că este importantă legătura dintre cele două familii, pentru a se menține echilibrul între acestea. Echilibrul între cele două părți este foarte important pentru ca elevul, copilul să se poată dezvolta armonios, fără a simți tensiuni între pilonii cei mai importanți din viața lor.

Obiectivele pe care mi le-am propus în cadrul acestui parteneriat sunt:

- realizarea unei comunicări optime între cadru didactic-părinte, care are la bază respectul și încrederea reciprocă;
- schimbarea anumitor percepții pe care unii părinți le au vis-a-vis de școală și de munca cadrelor didactice;
- observarea comportamentului copilului în afara mediului de acasă;
- implicarea mai activă a părinților în viața copiilor.

Planul operațional al parteneriatului cuprinde 8 activități desfășurate pe parcursul celor 10 luni de școală, exceptând săptămânile de vacanță. Activitățile în funcție de luna în care se desfășoară au o tematică anume, o denumire specifică și un anumit scop. Astfel aceste activități sunt:

1. Septembrie: „Să cunoaștem clasa și să ne cunoaștem”. În cadrul acestei activități părinții vin la școală și se vor purta discuții introductive. Copiii vor povesti ce au făcut în vacanță, ce le-a plăcut, ce nu le-a plăcut, ce lucruri noi au învățat. Prin acest tip de activitate se urmărește cunoașterea reciprocă. Atât această activitate cât și celelalte se vor desfășura pe baza unui program bine stabilit, în prima oră fiind prezentat parteneriatul și toate activitățile care sunt incluse în acesta, cerându-se acordul părinților și notându-se dorința acestora de a se implica.
2. Octombrie: „Îmi cunosc copilul”-lectorat - jocuri interactive din care reiese cât de mult timp le acordă copiii. În cadrul acestei activități se va pune accent pe îmbunătățirea relației copil-părinte. Copiii au nevoie să se simtă apreciați și să simtă că părinții lor le oferă timpul de care au nevoie. Astfel în cadrul acestei activități se va discuta despre timpul pe care părinții îl petrec cu copiii (timp care trebuie să fie de calitate). Lectoratele au rolul de a menține o legătură strânsă între cadrele didactice și părinți. În timpul rămas alocat activității se vor realiza jocuri și activități părinte-copil cu scopul consolidării comunicării și cooperării dintre aceștia.
3. Noiembrie: „Meseria mamei/tatălui meu”- în funcție de săptămână vor fi chemate grupuri de părinți pentru a le povesti copiilor despre meseriile pe care le au, despre ceea ce fac.
Astfel fiecare părinte își va prezenta meseria, vor aduce elemente reprezentative pe care le vor prezenta, vor răspunde la întrebări și le vor explica copiilor punctele tari și slabe ale meseriei respective. Copiii vor învăța astfel meseriile, vor înțelege cum se desfășoară, care sunt riscurile, vor înțelege faptul că fiecare meserie este importantă, având locul ei în societate și nu în ultimul rând se vor simți mândri de părinții lor, văzându-i ca pe niște eroi.
4. Decembrie: „Împreună facem minuni”- centre și activități copil-părinte cu scopuri caritabile, târguri cu vânzare de produse realizate de către elevi, produse realizate de părinți (prăjituri, ceai, plăcinte). Această activitate va ajuta la responsabilizarea copiilor și la dezvoltarea spiritului civic a acestora.
5. Ianuarie: „Cărțile sunt prietenii noștri”- vizită la bibliotecă și librărie. Încă de mici copiii trebuie să înțeleagă importanța cărților în viața de zi cu zi chiar dacă trăim în era tehnologiei și părinții în primul rând o încurajează încă de la cele mai mici vârste.
6. Februarie+Martie+Mai: „Cadru didactic pentru o zi”/„Cadru didactic pentru o ora”- Ziua în care această activitate se va fi stabilită din timp, iar în funcție de numărul de ore și de părinții doritori, aceștia vor fi împărțiți în funcție de disponibilitate, fiecare susținând așa cum știu și cum pot cu ajutorul cadrului didactic. În cadrul acestor luni în care se va desfășura activitatea, pe rând,

fiecare părinte își va sacrifica o oră din programul său pentru a susține o lecție la clasă sau pentru a desfășura diverse activități cu elevii.

Predarea conținuturilor de către părinți reprezintă o adevărată provocare atât pentru copil cât și pentru adult. Implicarea părintelui în asemenea tipuri de activități va ajuta la conștientizarea muncii cadrului didactic și la aprecierea pe care un părinte o are asupra acestuia. A fi cadru didactic nu este o muncă ușoară, din această cauză nu oricine o poate face. Astfel, părinții trebuie să înțeleagă și să susțină munca profesorilor, a cadrelor didactice fără a le ironiza sau fără a le trata cu superioritate, colaborând și muncind împreună pentru dezvoltarea holistică și armonioasă a celui mic.

A fi cadru didactic nu înseamnă doar a te juca. Este o responsabilitate uriașă pe care ți-o asumi, iar această asumare vine mult mai ușor dacă ai sprijinul părinților. Astfel, părinții care ajung să predea în cadrul acestor activități vor observa comportamentul propriului copil, a celorlalți colegi și vor încerca să ducă sarcina la capăt în ciuda „barierelor”. Fiecare părinte în funcție de disponibilitate va primi o oră, o temă și anumite sugestii despre cum ar trebui să se desfășoare lecția

7. Aprilie: „Învierea Domnului”-dicuții despre sărbătorile pascale, despre ceea ce semnifică, ateliere de creație părinți-copii (încondeiere de ouă, colaj pe teme stabilite, prezentarea produselor specifice)

Această activitate are ca scop înțelegerea din partea copiilor asupra semnificației sărbătorilor pascale, adaptate pentru vârsta acestora. Elevii trebuie să știe că Paștele nu înseamnă iepuraș, cadouri și ouă de ciocolată. Pentru început se vor purta discuții despre Învierea Domnului, despre aspectele religioase ale acestei sărbători, iar mai apoi se vor organiza centre și ateliere de creație părinte-copil în care se vor încondeia ouă, în care se vor realiza anumite lucrări pe baza temelor discutate legate de sărbătorile pascale, să prezinte obiceiul preferat din cadrul acestei sărbători și nu în ultimul rând, se va rezerva o oră sau două în care fiecare copil împreună cu unul din părinți să prezinte un produs îndrăgit pregătit de sărbătorile pascale, un produs specific acestora. Produsele specifice pot fi din diferite zone deoarece diversitatea este mare și fiecare copil poate avea „rădăcini” în diferite zone, din care pot să preia anumite lucruri specifice.

8. Iunie: „Prin sport eu rămân sănătos”- curse de biciclete, plimbatul cu rolele, fotbal, tenis, părinții fiind juriul.

La finalul activităților propuse mă aștept să observ o mai bună comunicare între partenerii educației, respectiv între copiii-cadre didactice-părinți, relație bazată pe încredere și respect.

Copiii își vor simți părinții mai aproape, se vor simți importanți deoarece au primit timp suplimentar, deoarece știm cu toți că în zilele noastre datorită nevoii de bani și a locului de muncă unii copii ajung să nu beneficieze de foarte mult timp din partea părinților.

Așadar, consider că motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață și pentru dezvoltarea armonioasă a acestora, fiind înconjurați de iubire și înțelegere. Consider că atât familia, cât și școala/instituțiile de învățământ reprezintă doi piloni esențiali în viața tinerilor educabili, piloni care au o influență majoră în dezvoltarea acestora și în modul în care se vor adapta în viața de zi cu zi.

Bibliografie:

- Cristea, S.,(1998), *Dicționar de termeni pedagogici*, Editura Didactică și Pedagogică, București
- Cucuș, C.,(2009), *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice. Ediția a III-a revăzută și adăugită*, Editura Polirom, Iași
- Didactica Pro-Revistă de teorie și practică educațională, Nr. 2-3(36-37), Iunie, 2006
- http://fpdl.org/wp-content/uploads/2015/09/RO-PARTNERIATE-EFICIENTE_V4_9-OCTOMBRIE-20071.pdf
- http://www.ise.ro/wp-content/uploads/2015/03/Parteneriat_scoala-familie_ISE.pdf
- <https://edict.ro/rolul-parteneriatului-educational-in-reducerea-absenteismului/>
- <https://edict.ro/rolul-proiectelor-si-parteneriatelor-educationale-scolare-in-socializarea-si-valorizarea-elevilor/>
- https://ibn.idsi.md/sites/default/files/imag_file/54_56_Parteneriatul%20in%20educatie.pdf
- <https://www.rasfoiesc.com/educatie/didactica/gradinita/ABC-ul-parteneriatelor-educati97.php>
- Țibu, Speranța, *Parteneriatul Școală-Familie-Comunitate*, Edit. Universitară, București, 2014

PARTENERIAT ȘCOALĂ – FAMILIE

Una dintre cele mai importante condiții ale creșterii eficienței activității educative desfășurate cu elevii o constituie asigurarea unei depline unități de acțiune a tuturor factorilor educativi: școală, familie, comunitate. Dacă este adevărat că școala este factorul de care depinde în mod covârșitor devenirea personalității umane, tot atât de adevărat este că educația coerentă nu poate face abstracție de rosturile familiei în această comuniune. Școala și familia sunt două instituții care au nevoie una de alta.

Școala și familia trebuie să găsească făgașul colaborării autentice bazată pe încredere și respect reciproc, pe iubirea față de copil, să facă loc unei relații deschise, permeabile, favorizante schimbului și comunicării de idei. Părinților le revine rolul esențial în creșterea copiilor, asigurându-le acestora nu numai existența materială, cât și un climat familial, afectiv și moral. Sunt situații în care familia consideră că este suficient să se ocupe doar de satisfacerea nevoilor primare (hrană, îmbrăcăminte, locuință, cheltuieli zilnice etc.), ignorând importanța unei comunicări afective, nestimulând dezvoltarea sentimentului de apartenență. Acasă trebuie să creeze un mediu de încredere, echilibrat, în care copilul să se manifeste neîngrădit iar în relația cu școala pot colabora cu alți membrii ai comunității școlare pentru a crea un climat care sprijină învățarea, atât în școală cât și în afara ei.

Este necesar ca părinții să își schimbe optica pe care o au asupra întâlnirilor din mediul școlar, acestea putând deveni un sprijin real în îmbunătățirea relației dintre părinte și copil, părinte și cadru didactic. Cercetările arată că „în programele în care părinții sunt implicați elevii au performanțe mai mari la școală decât aceleași programe, dar în care părinții nu sunt implicați” (Henderson și Nancy, 1995). Gradul de implicare al părinților în viața școlară a copiilor lor influențează și rezultatele acestora, în sens pozitiv: cu cât părinții colaborează mai bine cu școala,

cu atât notele copiilor sunt mai mari. Educația nu este un proces de care este responsabilă în mod exclusiv școala, dar nici părinții; este un proces al cărui succes depinde de colaborarea dintre cele două părți implicate.

Reacția școlii, ca instituție de educație, formare și orientare, la mobilitatea socială și economică, trebuie să fie de adaptare a conținutului, structurii și funcțiilor sale, de creare de premise favorabile pentru elevi care să le permită integrarea socială rapidă, flexibilitatea, inițiativa și rezolvarea de probleme, diminuarea imprevizibilului. Școala trebuie să facă tot ce-i stă în putință pentru valorizarea maximă a fiecărui individ prin mai raționala stimulare intelectuală a elevilor, a aptitudinilor, a atitudinilor și a trăsăturilor lor de personalitate. Avem în vedere că școlile de toate gradele sunt organizații responsabile pentru educația formală a copiilor și adolescenților. Școlile care duc la bun sfârșit mult mai eficient această responsabilitate se consideră pe ele însele și elevii lor ca parte a sistemului social ce include familiile și comunitățile. Când școlile, familiile și comunitățile lucrează împreună ca parteneri, beneficiarii sunt elevii.

Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului și pregătirea părinților pentru toate problemele ce le comportă această acțiune. În ceea ce privește relația școala-familie se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice etc. O bună colaborare între familie și școală se poate realiza prin parteneriate. Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice.

Parteneriatele dintre școli, familii și comunitate pot ajuta profesorii în munca lor;

- ✓ *perfectiona abilitățile școlare ale elevilor;*
- ✓ *îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar;*

- ✓ *îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților; dezvoltă abilitățile de lideri ale părinților;*
- ✓ *conecta familiile cu membrii școlii și ai comunității;*
- ✓ *stimula serviciul comunității în folosul școlilor;*
- ✓ *oferi servicii și suport familiilor și crea un mediu mai sigur în școli.*

PROF. IONAȘCU COSTEL
LICEUL TEHNOLOGIC „MATEI BASARAB,, MĂXINENI

FAMILIA ȘI ȘCOALA – PARTENERI EDUCAȚIONALI

**Prof. Iurea Mihaela,
Liceul Tehnologic „Victor Frunză”, Râmnicu Sărat, jud. Buzău**

Istoria societății omenești cunoaște o lungă perioadă în care familia deținea, aproape exclusiv, rolul de educator social al copilului. Complexitatea sporită a societății actuale a dus la diferențierea factorilor educativi și implicit la specializarea lor. S-ar putea crede că această specializare are drept rezultat, automat, dezvoltarea armonioasă a copilului, indiferent de calitatea intersectării acțiunilor și măsurilor luate. Trebuie avut însă în vedere că fiecare copil se deosebește de ceilalți, în primul rând prin caracterul său, iar factorii educativi trebuie să țină seama de caracteristicile și particularitățile fiecăruia, adică de elasticitatea și rezistența sa din punct de vedere biologic și psihologic, pentru a ști ce putem face cu el și din el, fără a ne asuma prea multe riscuri.

Educația este un fenomen social de transmitere a experienței de viață acumulate a generațiilor adulte și a culturii către generațiile de copii și de tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea într-o societate ce este într-o continuă și extrem de rapidă schimbare și care are nevoie de oameni care să se poată adapta rapid la cerințele ei. Factorii instituționali ai educației sunt școala, familia, biserica, armata, ș.a. Cei mai importanți sunt părinții și educatorii.

Familia reprezentată în principal de părinți, e așezată pe primul loc, deoarece în primii ani de viață copilul învață să mănânce, să vorbească, să meargă, să se comporte, urmând exemplul părinților.

Așadar, familia exercită în societate o influență deosebit de adâncă asupra copiilor prin însăși funcțiile ei foarte bine definite: funcția biologică, funcția socială, funcția economică, funcția educativă și funcția culturală. O mare parte din cunoștințele despre ce îi înconjoară, societate, deprinderile elementare de igienă, obișnuințele de comportament, copilul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic etc.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului în jur de 90 % din cunoștințele uzuale. Familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor în anii în care acesta nu este încă cuprins într-o instituție furnizoare de educație. Faptul că ai sau nu ai „cei șapte ani de-acasă” este strict legat de această educație de început, pe care o primești, sau nu, în cadrul familiei și care, de fapt, constituie baza tuturor formelor de educație de mai târziu. Pe această educație primară se construiește totul mai târziu. Dacă această bază este șubredă, mai devreme sau mai târziu, construcția se va prăbuși și acest lucru va duce la eșec școlar, comportament inadecvat în societate, violență, consum de droguri și poate, mai grav, la comiterea de fapte abominabile.

Aceste lucruri care nu fac bine nimănui se pot evita, totuși, dacă lipsa unei educații solide a copilului în familie poate fi compensată cu o educație corespunzătoare primită într-un mediu educațional organizat (grădiniță, învățământ primar, gimnazial, liceal etc.). Un alt factor care contribuie la educarea copiilor este școala.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a copiilor. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane ce au fost pregătite în mod special pentru acest lucru. Menirea școlii nu este

numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om, prin orele de dirigiență și activitățile extracurriculare desfășurate pe diverse teme. Școala a fost și rămâne punctul de pornire al orientării școlare și profesionale prin acțiuni de informare asupra posibilităților de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale și a aptitudinilor, de discutare a criteriilor după care elevii își decid viitorul și ponderii de implicare a părinților în alegerea școlii și a profesiei pe care copiii lor o vor urma, dacă profesia aleasă este cea dorită de copil și dacă acesta din urmă are disponibilități intelectuale. Printr-o incursiune înapoi în timp se poate afirma că școala tradițională desparte principial educația școlară de cea familială. În modul tradițional, părinții erau doar solicitați la susținerea materială și administrativă a clasei sau a școlii, pe când în contextul societății actuale, care face parte din comunitatea europeană, părinții sunt priviți ca primii învățători ai copilului, ca parte din procesul de învățământ. În relația de comunicare cu educatorul în clasă, se insistă asupra nuanțelor specifice dezvoltării fiecărui copil și se caută să se găsească modalități de cultivare a unor abilități în familie pentru a veni în sprijinul procesului educativ. Această comunicare dintre educator și părinte duce în mod evident la reducerea presiunilor generatoare de conflicte asupra copilului, dându-i astfel o mult mai mare libertate în dezvoltare. În acest fel comunicarea elevului cu adulții devine mult mai ușoară, el având posibilitatea de a se exprima mai liber, mai deschis și mult mai transparent față de părinții săi.

Pentru a veni în sprijinul unei educații mai performante, care să întărească și mai mult legătura dintre școală și familie, se prevede promovarea unui nou tip de colaborare a școlii cu familia în ceea ce privește elevul, parteneriatul școală-familie, clar stabilit între părinți și profesori, astfel această colaborare a celor doi factori educogeni să nu mai fie privită ca o chestiune opțională, ci să devină un sistem de obligații reciproce în cooperarea părinților cu profesorii de la școală.

Familia, mediul de viață și școala sunt factori determinanți ai dezvoltării complete și complexe a copiilor. Împreună trebuie să colaboreze pentru ca fiecare copil, indiferent de particularitățile sale, să poată deveni un membru independent al comunității în care dorește să se integreze. Cei doi factori educativi, familia și școala, trebuie să aibă același scop, și anume să formeze o personalitate a elevului integrală și armonioasă.

Acțiunile educative ale școlii și familiei trebuie să fie complementare și nicidecum să creeze o rivalitate, care nu ar fi benefică nimănui. În cazul neimplicării familiei în educarea copilului și lipsa interesului manifestat față de nevoile acestora, un rol important revine școlii, dirigintelui în principal. Dacă pe măcar unul din acești copii, lipsiți de un climat familial adecvat, îl poți ajuta, înseamnă că ai câștigat și acest lucru te face să speri și să mergi mai departe, convins că nu e totul pierdut, mult mai încrezător în forțele tale.

În contextul actual când libertățile sunt de multe ori prost înțelese, trebuie să uzezi de toată măiestria ta pentru a păstra sănătatea fizică și psihică a copiilor intactă.

Concluzionând, se poate afirma că părinții și profesorii sunt datori să-și revizuiască relațiile deficitare cu copiii: părinții pentru aducerea copilului pe lume, iar profesorii, în virtutea îndatoririi umanitare înscrise în cadrul profesiei de dascăl.

Bibliografie:

1. Șerbănescu, D. – *Exemplul în educația copiilor*, Editura Științifică, București, 2007
2. Stoian, M. – *Abecedarul părinților*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2012
3. Baci, D.; Rădulescu, S. M.; Voicu, M. – *Adolescenții și familia*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 2007
4. Rădulescu, Mihaela – *Pedagogia Freinet*, Editura Polirom, Iași, 2009 ASIGURAREA CALITĂȚII

Parteneriat educațional
GRĂDINIȚĂ- FAMILIE

„ÎMPREUNĂ SUNTEM MAI PUTERNICI”

Prof .Ivan Rodica Felicia

Scoala Gimnaziala Cosereni-G.P.N.Patrima

Argument

Una din abordările moderne privind instituția școlară este cea a școlii deschise, prietenoase în care copilul se simte bine, este atras de activitățile preșcolare, îi sunt valorificate înclinațiile și talentele. Modelele educaționale actuale pun în centru copilul și trebuințele sale, nevoile lui de dezvoltare și în acest scop participă numeroși factori, între care cei cu o importanță semnificativă sunt grădinița și familia. Dar poate și mai importantă pentru dezvoltarea armonioasă a copilului este colaborarea între cei doi agenți educogeni- familia și instituția educațională.

În majoritatea situațiilor, familia și grădinița colaborează foarte strâns pentru a asigura prin eforturi comune o educație de bună calitate. Sunt numeroase însă și cazurile în care familia acționează uneori contrar direcțiilor conturate de grădiniță, uneori din lipsă de informare, alteori din nepricepere ori din dezinteres. De aceea se impune o comunicare continuă și de calitate între cadrele didactice și părinți privind progresele sau dificultățile întâmpinate de copii, precum și necesitatea sprijinirii părinților pentru a se alinia scopurilor educative în favoarea formării personalității copiilor.

Sprijinul acordat părinților vizează trei direcții de acțiune:

- Sprijinul emoțional (a le da părinților ocazia de exprimare a emoțiilor, fără critică sau condamnare),
- Sprijinul informațional (a le da părinților ocazia de a înțelege propria situație și cea a educației copilului lor),
- Sprijinul instrumental (a le oferi mijloace, tehnici de rezolvare a problemelor care țin de educația copilului).

În acest scop am inițiat un parteneriat cu părinții în cadrul unui Proiect intitulat “Să fii părinte e un lucru serios, nimic pe lume nu e mai frumos”.

Proiectul a prins contur prin dorința și nevoia comună a cadrelor didactice și a părinților de a comunica eficient tot ceea ce privește copilul, aflat jumătate din timpul său în grădiniță și cealaltă

jumătate în mijlocul familiei. Ambele părți și-au manifestat interesul pentru încheierea unui parteneriat real între grădiniță și familie, care să conducă la preluarea de către părinți a unor practici corecte de cunoaștere și educație a copilului. Atât educatoarele cât și părinții au dorit un parteneriat dinamic care să depășească formalismul și inerția. Activitățile s-au desfășurat sub forme diverse, proiectul a fost relevant pentru nevoile părinților legate de educația propriilor copii, abordând atât aspecte teoretice, cât și practice.

Motto:

“SĂ FII PĂRINTE E UN LUCRU SERIOS, NIMIC PE LUME NU E MAI FRUMOS!”

Parteneri:

- ▶ Grupa mare - Fluturasii
- ▶ Familiile preșcolarilor grupei

Coordonatori proiect:

- Prof.Ivan Rodica Felicia

Beneficiarii proiectului:

- ** copiii
- ** familia
- ** grupul familial lărgit

Durata:

- ♣ 1 an

Locul de desfășurare:

- ※ Grădinița Program Normal –Patrime,Cosereni,Ialomita
- ※ Alte spații impuse de calendarul acțiunilor.

Resurse:

- Umane: părinți, bunici, preșcolari, educatoare

- Materiale: reviste, DVD, materiale didactice, aparat de fotografiat, cărți.
- Financiare: sponsorizări, donații ale părinților

Scopul proiectului:

- Cunoașterea și educarea copiilor preșcolari prin influența pozitivă atât a grădiniței, cât și a familiei;
- Stabilirea unor principii de bază ce trebuie respectate în formarea personalității copiilor, precum și a unor procedee de corectare a unor devieri comportamentale;
- Eficientizarea relației familie - grădiniță.

Obiectivele generale:

- Formarea unor deprinderi și bune practici de relaționare și comunicare între preșcolari, părinți și educatoare.
- Dezvoltarea unor atitudini pozitive și a unor percepții sociale corecte față de problematica creșterii, dezvoltării și educării copiilor, precum și eliminarea discriminărilor de orice natură.

Obiectivele specifice:

- Identificarea rolurilor parentale și responsabilizarea părinților.
- Dezvoltarea deprinderilor educative ale părinților.
- Identificarea și derularea unor activități de sprijinire a parteneriatului educațional între grădiniță și familie, familie și preșcolar, educatoare- preșcolar și părinte- educatoare.
- Cunoașterea individuală a copiilor, urmărind manifestarea lor în familie și grădiniță;
- Folosirea unor metode eficiente pentru dezvoltarea psiho-afective;
- Inițierea unor acțiuni comune prin contactul direct al grupului de părinți cu persoane abilitate să desfășoare un proces educațional;
- Găsirea unor soluții comune în educație;
- Studiarea unor cărți, documentare, reviste de specialitate în vederea realizării unor dezbateri pe teme date;
- Valorificarea unor experiențe personale;

- Exprimarea opiniei participanților cu privire la acțiunile întreprinse în cadrul acestui parteneriat.

Rezultatele așteptate:

- O mai bună cunoaștere a copiilor de către părinți.
- Observarea copiilor în activitățile de zi cu zi în grădiniță.
- Îmbunătățirea relațiilor educatoare- părinți, părinți- copii, copii- educatoare.
- Însușirea unor aspecte teoretice privind educația copiilor (managementul conflictelor, activitatea de relaxare și recreere a copiilor, tipuri de recompense).
- Implicarea directă a părinților în activitatea instructiv-educativă (activități curente, jocuri, activități extracurriculare, manifestări cultural-artistice și sportive).
- Creșterea interesului față de copii (criterii de apreciere a activității copiilor).

Modalități de realizare:

- Ședințe cu părinții;
- Lectorate pe diverse teme;
- Vizite, concursuri tematice;
- Activități desfășurate împreună cu părinții;
- Serbările realizate în diferite momente ale anului;
- Concursuri locale.

Mediatizarea proiectului:

§ avizierul clasei;

§ grupul de Whats App;

§ în cadrul ședințelor cu părinții.

Monitorizarea și evaluarea proiectului:

Întâlnirile se vor desfășura lunar, cu o durată de aproximativ o oră, timp în care se vor transmite informații și se vor împărtăși experiențe proprii. La finele unei întâlniri se va prezenta tematica viitoare pentru a oferi părinților posibilitatea de a medita și de a aduna informații din sfera cotidiană, din experiențele personale.

Se va pune accent pe o activitate interactivă; se vor oferi chestionare, fișe de evaluare pentru copii și de autoevaluare pentru părinți; se vor pune la dispoziție publicații de specialitate etc. Se vor realiza evaluări pe parcursul întâlnirilor și la finele acestora.

Finalizarea proiectului:

Părțile implicate în parteneriat vor concluziona întreaga activitate desfășurată pe parcursul anului școlar 2022- 2023 și se vor face cunoscute aspectele pozitive evidențiate în cadrul întâlnirilor.

Suntem convinse că: **Împreună suntem mai puternici!**

Calendarul activităților desfășurate:

Nr. crt	Data	Tema	Participanți	Modalități de realizare
1	Septembrie	<i>Prezentarea proiectului</i>	Educatoare Părinți	<ul style="list-style-type: none"> • Prezentarea generală a proiectului • Chestionar • Discuții
2	Octombrie	<i>Minte sănătoasă în corp sănătos</i>	Preșcolari Părinți Bunici Educatoare	<ul style="list-style-type: none"> • Prezentare referat • Discuții
3	Noiembrie	<i>Să facem prăjituri</i>	Cofetar Educatoare Preșcolari Părinți	<ul style="list-style-type: none"> • Activitate gospodărească
4	Decembrie	<i>Felicitări pentru cei dragi</i>	Preșcolari Părinți Bunici Educatoare	<ul style="list-style-type: none"> • Activitate practică • Discuții
5	Ianuarie	<i>Micii muzicieni</i>	Preșcolari Părinți Educatoare	<ul style="list-style-type: none"> • Activitate muzicală
6	Februarie	<i>Cine se ascunde sub această mască</i>	Preșcolari Părinți Bunici Educatoare	<ul style="list-style-type: none"> • Carnaval
7	Martie	<i>Inimioare, inimioare</i>	Psiholog Părinți Educatoare	<ul style="list-style-type: none"> • Prezentare referat • Joc de rol • Dezbateri tip masă rotundă pe teme de corectare a comportamentelor negative

8	Aprilie	<i>Încondeiere de ouă</i>	Preșcolari Părinți Bunici Educatoare	<ul style="list-style-type: none"> • Activitate practică
9	Mai	<i>Pedepsele și recompensele - efectele și rolul lor</i>	Părinți Educatoare Psihol	<ul style="list-style-type: none"> • Activitate interactivă, problematizarea
10	Iunie	<i>Am reușit împreună</i>	Părinți Educatoare Preșcolari	<ul style="list-style-type: none"> • Serbarea de final de an școlar • Prezentarea evaluării • Discuții

CONCLUZII:

Răspunzând cerințelor unei educații psihopedagogice complete, parteneriatul grădiniță-familie rămâne un deziderat prioritar, cu atât mai mult cu cât materializarea lui dovedește practic că oferă avantaje tuturor părților implicate în procesul educațional:

- părinții au posibilitatea să-și cunoască mai bine copiii, modul lor de manifestare în cadrul microgrupului;
- părinții înțeleg mai bine rolul lor educativ și își însușesc procedee pe care să le aplice în educația copiilor lor;
- se stabilesc relații mai apropiate și mai deschise între educatoare și părinți, iar părinții, cunoscându-se mai bine între ei, pot colabora mai ușor în luarea unor decizii importante în activitatea grădiniței, astfel constituindu-se în factori de sprijin reali în procesul instructiv-educativ al acestei instituții.

BIBLIOGRAFIE:

- 1 Băran-Pescaru, A., (2004), *Parteneriat în educație*, Editura Aramis, București
- 2 Bunescu, Ghe., (2002), *Democratizarea educației și educația părinților*, Ed. Polirom, Iași,
- 3 Ionescu, M., (2003), *Instrucție și educație*, Editura Garamond, Cluj-Napoca
- 4 Druță, F., (1997), *Psihologie și educație*, Editura Didactică și Pedagogică, București
- 5 Voiculescu, E., (2004), *Pedagogie preșcolară*, Editura Aramis, București
- 6 Vrașmaș, E. A., (2002), *Consilierea și educația părinților*, Ed. Aramis, București

FACTORI EDUCAȚIONALI CE ASIGURĂ SUCCESUL ELEVULUI ȘCOALA SI FAMILIA

Prof.înv.primar IVAN-TOICĂ MARIANA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „COSTACHE GRIGORE ȘUȚU”

Spatiul socio-economic actual prezintă două tendințe contradictorii:părinții sunt îngrijorați de viitorul copiilor lor ,dar în același timp nu mai au timp și răbdare să acorde atenția cuvenită problemelor acestora .Școlii îi revine sarcina să identifice situațiile problematice din familiile copiilor, să dirijeze strategiile educative ale acestora atât cât îi este permis legal ,în favoarea elevului .Totodata , o conlucrare permanenta școală –familie vor asigura un parcurs de progres elevului .

Educația, ca acțiune socială organizată, se desfășoară într-un cadru constituit pe baza unor valori perene și cu participarea tuturor factorilor educaționali :familia, școala, instituții culturale, mass-media, structuri asociative, etc. La nivelul acestor factori se formează medii educaționale care exercită influențe specifice asupra noilor generații.

Familia și școala reprezintă cei mai importanți factori educaționali, fiind adevărați piloni ai educației. Așa cum s-a văzut, în perioada pandemiei de coronavirus, cand elevii au învățat online,școala prin învățător și familia prin părinți au asigurat elevului resursele necesare parcursului educațional .Mediul familial îi oferă copilului modele de comportamente pe care, de regulă, acesta le imită cu fidelitate. Acum și aici se pun bazele unor deprinderi și obișnuințe elementare de comportare morală , dar se face și trecerea spre înfîrșirea unor reprezentări, noțiuni, valori morale, convingeri prin care se exprimă atitudinea copilului față de el însuși față de ceilalți și față de societatea în care se afirmă.

Ca factor al educației formale, instituționalizate, școala este organizația special creată pentru educarea tinerei generații. În cadrul mediului școlar , educatia și instrucția se împletesc armonios , într-o formă optimă , in mod gradat, conform unor standarde și finalități propuse .

Numai printr-o colaborare strânsă , susținută și fluentă , familia și școala pot pune în aplicare acest proces de educare a ființei umane în devenire. Esențial este ca cei doi factori să-și dirijeze acțiunile spre un scop comun , să-și concentreze și să-și focalizeze influențele spre același deziderat –formarea tipului de personalitate solicitat de imperativele lumii moderne.

Concomitent cu intrarea copilului în mediul școlar acțiunea educativă a familiei se îmbogățește și devine mai profundă. Pentru ca elevul să obțină performanțe calitative superioare , este necesară o punte de comunicare , o conexiune reală între cei doi factori la care ne referim . O bună informare a părinților cu privire la frecvență mod de manifestare intelectuală și comportamentală , precum și identificarea unor căi, direcții, procedee acționale pentru ameliorarea ori dezvoltarea personalității elevului pot asigura succesul procesului de învățământ.

Formele de manifestare ale colaborării dintre familie și școală sunt îndeobște cunoscute. Pot evidenția unele dintre acestea :

Vizitele reciproce familie - școală și școală –familie , fie ele și online, se constituie pe de o parte , în oportunități ale învățătorului în ceea ce privește culegerea unor date prețioase referitoare la climatul educativ din familie , la personalitatea copilului etc . , pe de altă parte , părinții află date relevante asupra modului în care copiii lor răspund sarcinilor didactice și măsura în care le duc la îndeplinire.

Ședințele cu părinții, desfășurate lunar sau ori de câte ori este nevoie, urmăresc abordarea unor aspecte pedagogice și promovarea schimbului de idei în legătură cu procesul instructiv educativ , exprimarea unor dileme care , prin comunicare , își pot afla răspunsul .

Ședințele comune cu părinții și elevii vizează o vie interacțiune a acestora în activitatea de educare și autoeducare. Asemenea cerințe se realizează cu scopuri diferite: pentru organizarea unor activități școlare și extrașcolare sau pentru a căuta împreună căi de rezolvare a unor crize educaționale , pentru a ilustra anumite aspecte privind nivelul de pregătire al elevilor.

Întâlnirile săptămânale sau ori de câte ori sunt solicitate de către părinți și elevi au drept scop ilustrarea activității din perioada respectivă și prezentarea obiectivelor pentru noul interval de timp . Aceste întâlniri își arată eficiența mai ales când elevii sunt în clase mai mici , dar se pot continua și în celelalte clase dacă se încetățenește obiceiul . Astfel , și părinții elevilor au un feedback asupra a ceea ce se face la școală și se pot implica în cunoștință de cauză în sprijinirea copiilor .

Lectoratele cu părinții , organizate sistematic , au drept scop o vie propagandă pedagogică în rândul comunității.Părinții de la un întreg nivel (clasă, ciclu de învățământ)beneficiază, în cadrul lectoratelor,de prezența și consilierea unor specialiști din domeniul psihopedagogiei sau a unor reprezentanți ai instituțiilor cu care școala derulează programe în parteneriat (poliție, dispensar , bibliotecă).

Comitetul de părinți al clasei , ales anual , constituie nucleul colaborării școlii cu familiile elevilor, fiind forul organizat în vederea găsirii și aplicării de soluții viabile la problemele de ordin socio-gospodăresc . De aceea consfătuirea periodică cu membrii comitetului de părinți al clasei se înscrie la loc de cinste pe agenda de lucru a învățătorului.

Realizarea unor panouri cu material informativ de specialitate în școala , sau într-un grup virtual , într-o secțiune pe o platformă electronică , complex și diversificat , poate stimula interesul și curiozitatea părinților. Consultarea unora dintre acestea , contribuie la lărgirea experienței pedagogice a părinților și implicit la o implicare potrivită în anumite situații educaționale .

Realizarea unor afișe speciale poate avea un rol stimulativ de a oferi copiilor condiții corespunzătoare de viață, de activitate intelectuală,de hrană, etc, pentru eliminarea exploatării

copiilor, sporirea interesului pentru lectura , determinarea părinților de a-și integra copiii în activități recreative , de cultură și creație prin tabere școlare, cluburi ale copiilor, baze pentru tineret .

Implicarea părinților în organizarea și realizarea unor activități extrașcolare sudează colectivul lărgit al clasei (elevi, parinți, învățător), favorizează creșterea reciprocă , aprecierea efortului și rezultatelor , constituie o nouă experiență de învățare pentru fiecare .

Sărbătorirea în comun a unor evenimente din viața de elev sau din viața școlii constituie momente de cunoaștere reciprocă și de implicare în actul educativ .

Scrisorile către părinți pot fi de informare cu privire la rezultatele, progresele sau eșecurile elevilor , de felicitare cu ocazia manifestării deosebite a copilului în diferite situații(lectii deschise , concursuri, întâlniri , dezbateri), de mulțumire pentru implicarea deosebită în rezolvarea unor probleme ale școlii.

Caietele speciale de corespondență cu părinții sau mai nou poșta electronică , reprezintă un auxiliar de menținere a conexiunii dintre cei doi factori ,înregistrând observații , detalii semnificative , aspecte ale conduitei elevilor.

Caietul de evaluare , testele, fișele online , catalogul electronic implică părinții și îi responsabilizează în formarea copiilor deoarece le pot consulta zilnic și pot interveni pentru a ajuta copilul daca este cazul sau îl pot încuraja .

Factorii de modelare a personalității umane trebuie să interacționeze ca un tot unitar , sub forma unui sistem bine încheșat , pentru atingerea țelului comun -educarea copilului.Este nevoie de un schimb permanent de informații,de completare și valorificare a influențelor dirijate spre micul învățăcel .

BIBLIOGRAFIE

1. Bunescu Ghe., Alecu G. , Badea D. – Educația părinților . Strategii și programe, E.D.P., București, 1997;
2. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților , Editura Aramis, 2002;
3. Nica I., Țopa L. – Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I , E.D.P. , București, 1974;
4. Stoian M. – Abecedarul părinților, E.D.P., București, 1972.

ȘCOALA ȘI FAMILIA-ÎMPREUNĂ PENTRU O EDUCAȚIE DE CALITATE

JILAVU EMILIA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ “COSTACHE GRIGORE ȘUȚU”

„Nu prea multă dragoste răsfășă un copil, ci prea puțină disciplină” –

G
a
v
e
o

Este foarte important ca părintele să se implice în viața copilului, pentru că succesul unui copil depinde de colaborarea dintre familie și școală. Tot ce facem noi, profesorii, la oră, toate rezultatele pe care vrem să le obținem de la copil depinde de o colaborare strânsă părinte- dascăl-copil. Cu cât părinții se implică în educația copilului, cu atât șansele de a progresa cresc. Părintele trebuie să aibă mai mult interes, astfel încât copilul lui să ajungă să poată vorbi mai bine, să poată citi mai bine, să poată calcula mai bine, să poată să se comporte mai frumos. Să asculte mai bine. Să se încadreze și el în societate. Asta este condiția ca un copil să beneficieze de o educație de calitate.

Dascălul, la școală, are puțin timp ca să se ocupe de fiecare copil în parte, de aceea e ideal ca părintele să vină în ajutorul dascălului. Dacă părintele este partener al dascălului, atunci acesta va avea succese mai mari cu acel copil. O poveste citită seara, un vocabular bine ales, explicarea cuvintelor necunoscute, folosirea cuvintelor cu forma lor corectă sunt numai câteva modalități de a contribui la evoluția copilului. Din păcate, sunt foarte puțini părinți care mai fac

asta- care citesc seara o poveste copilului, sau care îi explică ceva copilului atunci când cel mic nu înțelege. Tehnologia ocupă mult, tot mai mult timp din creșterea copilului, aspect care contribuie la involuție copilului, mai întâi cu acordul părintelui, apoi fără acest acord, părintele nemaiputând controla comportamentul copilului.

Dacă fiecare părinte ar înțelege cât de dăunătoare este tehnologia, poate nu ar mai face greșeala de a lăsa copilul să se joace pe telefon încă de pe la 2-3 ani, ca să mai aibă și el puțină liniște sau ca să poată face treabă.

De-a lungul anilor, am avut posibilitatea să văd atât elevi care au reușit, cât și elevi care s-au împotmolit, iar punctul comun celor două situații era familia. De exemplu, s-a întâmplat ca un elev să rămână corijent pe primul semestru. Semestrul următor a fost chemată mama la școală, pentru a găsi soluții pentru a-l ajuta pe copil să-și repare situația la învățătură. Odată ce familia s-a implicat în rezolvarea sarcinilor pe care le primea acel copil în plus, s-a constatat o remediere a situației școlare. La sfârșitul semestrului următor, elevul respectiv a reușit să aibă media mult mărită, tocmai pentru că s-a schimbat total implicarea lui la ore.

Acesta este un caz fericit. Din păcate mulți părinți spun ca dascălul, dar acasă nu schimbă nimic. Puterea obișnuinței își spune cuvântul. Copilul e pus să învețe, dar fără a fi verificat, sau e întrebat dacă s-a pregătit pentru ore, din nou, fără a fi verificat. Acel elev nu înregistrează niciun progres, pentru simplul motiv că nimic nu s-a schimbat în lumea lui. Poate dacă acel elev ar fi supravegheat, el s-ar simți controlat și ar schimba ceva în stilul său de pregătire pentru ore, dar cât timp controlul e doar la nivel declarativ, și din partea lui pregătirea pentru ore este doar la nivelul declarativ. Cu alte cuvinte, e un lanț al slăbiciunilor care, din păcate, se întinde pe tot parcursul școlarizării.

Ca să putem vorbi de educație de calitate, ar trebui să pornim de la a schimba mentalitatea. Familia este un ecosistem în care fiecare membru al familiei are rolul său, importanța sa și prezența sa acolo, are un anumit tip de rezultat în relația cu copilul, în educația copilului. Prin urmare, educația de calitate pornește de la educația adultului pentru rolul de părinte, astfel putându-se ajunge la părinți mai pregătiți. Societatea contemporană aduce multe provocări familiei și rolului parental. Astfel, trăim vremuri în care mulți copii au un singur părinte, acel părinte fiind și mamă, și tată. Sau sunt situații când o bunică, sau o mătușă preia și rolul de mamă și rolul de tată, și atunci copilul respective ajunge să fie expus unui dezechilibru emoțional. Sau poate că există copii care au ambii părinți alături, însă cei doi părinți au o relație disfuncțională, ceea ce are un efect negativ asupra copilului. Iată că educația unui copil ține de multe aspecte, nu doar de prezența celor doi părinți în viața lui, ci pornind de la rolul pe care îl dau cei doi părinți educației. Dacă pentru cei doi părinți educația nu este importantă, atunci acest dezinteres se va vedea și în atitudinea copilului față de școală.

O societate educată este o societate care tinde spre desăvârșire. Dacă omul este educat. Omul, deci adultul. Știut este că un copil depinde de un adult. Ei bine, dacă adultul nu este educat, e foarte greu ca al său copil să fie. De ce? Pentru că, deși școala pune bazele educației, acasă dispăre totul. Este uitat. De ce? Pentru că părinții nu tratează cu respect tot ceea ce presupune educația.

Întorcându-ne la ceea ce ne oferă vremurile actuale, constatăm cu durere că educația nu mai este o prioritate. Aspectul acesta generează niste efecte deloc plăcute, pentru că observăm că sunt puțini, foarte puțini oameni care pun pe primul plan educația, și atunci se poate ajunge la acea educație de calitate, și sunt mulți, foarte mulți, care nu consideră educația o prioritate, iar acest lucru duce la o educație deloc de calitate, o educație lacunară și superficială.

Prin urmare, pentru o educație de calitate e ideal să existe un parteneriat între școală și familie, pe de o parte, dar și o conștientizare a faptului că adultul poate contribui la asta doar dacă el este educat corespunzător, adică și adultul-părinte are obligația de a se educa pentru acest rol, cel mai important din viața unui copil.

COMUNICAREA ȘCOALĂ - FAMILIE

Autor Prof. RETEVOESCU MARTA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 MICEȘTI, JUD. ARGES

Comunicarea este esențială, este expresia sufletului ce ne pune în relație cu lumea. Cel mai adesea comunicăm prin cuvinte, iar cuvintele sunt atât de prețioase formând adevărate punți între interlocutori.

Ființa umană a căutat să dezvolte întotdeauna marile valori cum ar fi : adevărul, binele, sacrul, frumosul nu numai pentru că acestea dau sens ființei umane, ci mai ales că depășesc prin forța de atracție, prin faptul că înalță și dau valoare. Dezvoltarea armonioasă a personalității elevilor înseamnă exprimarea liberă prin forme artistice.

Comunicarea pozitivă dintre părinte-școală este în avantajul părinților. Ca educatori primari ai copiilor lor, părinții și familiile au o influență de durată asupra atitudinilor și realizărilor copiilor lor în școală. Ele pot încuraja învățarea copiilor lor în și din școală și pot, de asemenea, să sprijine obiectivele, direcțiile și ethosul școlar. Părinții se așteaptă ca școlile să poată oferi copiilor lor un mediu sigur și grijuliu. Modul în care școlile comunică și interacționează cu părinții afectează amplitudinea și calitatea implicării părinților în învățarea copiilor lor. De exemplu, școlile care transmit știri proaste despre performanța elevilor mai des decât recunoașterea meritelor elevilor vor descuraja implicarea părinților, făcând părinții să se simtă că nu își pot ajuta în mod eficient copiii.

Problema relațiilor dintre cadrul didactic și părinți, este una dintre cele mai stringente , drept pentru care "managerul" școlar trebuie să-și orienteze atenția spre problemele ce se pot ivi. Există mari bariere în comunicarea cu părinții, deși nu întotdeauna este recunoscut acest lucru de multe cadre didactice. Cadrul didactic, în calitate de manager are datoria de a conduce cu maximum de eficiență relațiile cu părinții, transformând presupușii "inamici" în colaboratori.

Modul în care școala relaționează cu familia are un rol important în dezvoltarea și maturizarea copilului, în formarea personalității acestuia și în conturarea concepției lui despre lume și despre sine. Relațiile bune dintre școală, familie și comunitate sunt de cele mai multe ori în avantajul copilului aflat la diferite vârste. Dacă familia îl îndrumă cu tact și înțelepciune pe copil, dacă îi stimulează creativitatea, responsabilitatea și libertatea, doar așa îi poate deciziile în ceea ce privește educația într-un mod benefic. Școala și familia sunt agenții educativi cu o influență deosebită asupra formării și dezvoltării personalității copilului. Raporturile dintre cei doi factori educativi constituie un factor important, poziția pe care o adoptă fiecare în relația școală-familie. Și profesorii și părinții sunt astăzi actorii unei paradigme a educației, în care elementele fundamentale se construiesc și se bazează pe valori și principii referitoare la democrație, drepturile omului, cetățenie, libertate, toleranță, justiție, egalitate, etică, încredere, comunicare.

Comunicarea școlii cu familia este o condiție importantă în unirea eforturilor în educarea copiilor. Aceasta colaborare constituie o acțiune fină și suplă de educare a profesorilor-părinți. Printre acțiunile de educare ale școlii în rândul părinților, respectiv formele de colaborare ale școlii cu familia enumerăm: ședințele cu părinții, lectoratele cu părinții susținute de specialiști, consultațiile pentru părinți, discuțiile individuale cu părinții, vizitele la domiciliu, analiza documentelor școlare, rapoarte scrise, carnete de corespondență, zile deschise, asistențe la ore, activități comune - excursii, cluburi ale părinților, prezentări profesionale de către părinți.

Colaborarea dintre familie și școală este un factor esențial în procesul de educare a școlarii. Numai împreună putem reuși să dăm societății un cetățean pregătit, gata să înfrunte problemele inerente ce apar, capabil să relaționeze, să se integreze în colectivitate, să facă față cerințelor acesteia.

După cei șapte și, mai nou, șase ani de-acasă, școala are un rol primordial în educația copiilor, alături de familie, dar și de întreaga societate, deoarece educația permanentă presupune o învățare pe tot parcursul vieții. Colaborarea între toți factorii educaționali, în primul rând între școală și familie, este stringentă. Școala nu-și poate realiza pe deplin sarcinile, mai ales cu elevii care rămân în urmă la învățătură, dacă nu cunoaște condițiile familiale de muncă și de viață ale copiilor. Apoi o serie de aspecte ale comportamentului elevilor, absențe, disciplină, mod de reușită la învățătură, nu se pot cunoaște și rezolva în modul cel mai eficient fără contactul cu familia. Părinții nu pot cunoaște pe deplin psihologia copilului lor dacă nu află și modul lui de comportare în condițiile școlare. Activitatea de acasă este o continuare a activității pedagogice de la școală și invers. Întregul proces de educație și mai ales de instrucție se realizează atât la școală, cât și acasă. După cum spunea Maria Montessori, „Copilul care se naște nu intră într-o ambianță naturală, ci într-o civilizație”. În această lume în permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice, comunitatea locală se străduiesc împreună să încurajeze sistemele de îmbunătățire a educației, pentru a-i ajuta pe copii să se dezvolte.

Doar o colaborare strânsă între familie, școală și comunitate poate pune în aplicare procesul de educare al copilului. Școala are nevoie de sprijinul familiei și a comunității pentru a oferi un mediu prietenos de educare a copilului și servicii de calitate

Există multe situații în care părinții plasează problemele legate de educația copiilor printre cele mai importante ale lor. Sunt așadar, părinți care crează și mențin o relație strânsă cu școala. Se străduiesc ajutați de către cadrele didactice să creeze în mediul familial o ambianță prielnică dezvoltării sănătoase a copilului. Doar așa influența favorabilă pe care o are școala asupra copilului continuă și acasă.

Formele de colaborare a familiei cu școala sunt variate și fiecare cadru didactic are libertatea de a stabili acele modalități care sunt mai eficiente.

Prin activitățile comune cu părinții, noi, profesorii încercăm să colaborăm cu familia pentru a observa la școlarii noștri schimbări pozitive în activitățile pe care le desfășurăm.

Bibliografie

1. Ciohondaru Elena, „Succesul relației dintre părinți și copii, acasă și la școală”, Humanitas, București, 2004;
2. Molan, Vasile – Managementul școlar, București, Editura Credis, 2003.
3. Stoian, M., Abecedarul părinților, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1972;
4. Șerbănescu, D., Exemplu în educația copiilor, Editura Științifică, București, 1967;

1. ABANDONUL ȘCOLAR-CAUZE ȘI MODALITĂȚI DE PREVENIRE

Prof. înv. preșcolar Lipan Daniela

Școala Gimnazială „Nedelcu Chercea”, Braila

O educație adevărată, reală se fundamentează în familie, apoi ea se continuă în grădiniță și școală prin intermediul cadrelor didactice. În primul rând, ea se realizează prin puterea exemplului. O bună intervenție a cadrului didactic prin însuși procesul educativ pe care-l desfășoară cu copiii poate constitui un mijloc de prevenire a abandonului școlar, care a devenit din ce în ce mai frecvent.

Abandonul școlar reprezintă conduita de evaziune definitivă ce constă în încetarea frecventării școlii, părăsirea sistemului educativ indiferent de nivelul la care s-a ajuns, înainte obținerii unei calificări sau pregătiri profesionale complete sau înainte încheierii actului de studii început. Elevii care abandonează școala sunt cei care s-au făcut remarcăți pentru absenteism și alte dificultăți de comportament, pentru care au fost sancționați în repetate rânduri în școală. Acest abandon este cu atât mai grav cu cât are loc la nivelul formelor terminale de învățământ, căci până a ajunge acolo societatea a cheltuit cu persoana respectivă o grămadă de resurse. Chiar și cel în cauză a fost nevoit să depună anumite eforturi. Abandonul școlar reprezintă o problemă gravă cu care se confruntă societatea contemporană; școala a ajuns să fie abandonată, înainte de toate, pentru că în ziua de azi nu contează în ierarhii, nu e percepută ca valoare în sine; atât copiii, cât și elevii nu mai consideră școala un viitor.

Efectele abandonului școlar demonstrează că acest tip de conduită este considerat deosebit de grav. Mai întâi, cei care abandonează școala nu au nici calificarea profesională indispensabilă integrării socio-economice, nici formația morală și civică necesară exercitării rolului de părinte și celui de cetățean al unei comunități. În al doilea rând, neavând o calificare, cei care abandonează școala sunt viitorii șomeri și reprezintă, pe termen mediu și lung, o sursă de dificultăți sociale și de pierderi, care depășesc investiția cerută de formarea inițială.

Pentru o mai bună intervenție se propune realizarea unui program care să urmărească dezvoltarea competențelor cadrelor didactice de lucru în echipă și de folosire a planificării strategice în vederea identificării factorilor care ar favoriza apariția unor astfel de situații de risc la nivelul școlii, pentru prevenirea și, în ultimă instanță, pentru rezolvarea unor situații de criză cu efect de abandon școlar.

Pentru a putea reduce numărul abandonurilor școlare ar fi bine să încercăm să identificăm și să studiem câteva cauze:

- școlile din zonele defavorizate sunt caracterizate de izolare, sărăcie și lipsa oportunităților de succes socio-profesional pentru absolvenți. Lipsiți de motivație, mulți dintre elevii claselor gimnaziale renunță în primii ani de studiu, rămânând să dea o mână de ajutor în gospodăriile proprii sau chiar

muncind ca zilieri la oamenii mai avuți din satele respective. Sărăcia comunităților din zonele defavorizate limitează posibilitățile părinților de a oferi copiilor resursele necesare educației. Această stare provoacă deseori exploatarea copiilor prin muncă de către părinți. Lipsa interesului pentru școală se explică prin presiunile de ordin economic, prin dezamăgirile personale ale părinților și prin lipsa de cultură a comunității care poate fi susceptibilă față de instituțiile formale. Aceste cauze ar putea fi eliminate prin orientarea fondurilor disponibile spre școlile din asemenea zone, prin stabilirea unor legături cu centre de instruire existente, prin asigurarea unei infrastructuri care să asigure transportul elevilor, dar și asigurarea hranei pentru elevi care au domiciliul la distanțe mari de școală. De asemenea, este menționată aprecierea (fără vreo susținere) potrivit căreia, în mediul rural, abandonul școlar crește iarna, „în condițiile lipsei de subsistență” și din cauza „lipsei hranei sau îmbrăcăminte necesare”. E o simplă părere fără cunoașterea generală a realității. Pe de altă parte, încălzirea vremii, crearea condițiilor naturale de practicare a unor îndeletniciri îi fac pe copii să-și urmeze părinții la muncă, abandonând școala.

- cultura de origine a elevilor – cercetările din domeniul educațional au relevat faptul că mediul socio-cultural de proveniență al elevilor este una dintre cele mai importante variabile în reușita sau eșecul școlar și profesional al elevului. Este foarte importantă atitudinea familiei în raport cu școala. Există și cazuri în care părinții încurajează să încalce normele valorilor școlare prin atitudinea lor față de școală. Ca forme principale de manifestare a deviației școlare putem aminti ca fiind mai grave din punct de vedere social și comportamental: fuga de la școală, absenteismul, abandonul școlar, vandalismul, conduitele violente, toxicomania, copiatul și suicidul. Cunoașterea acestor atitudini și identificarea surselor de posibile tensiuni sau blocaje manifestate în raport cu cariera școlară a tinerilor constituie un factor important în prevenirea abandonurilor. Elevii au fost încurajați și de atitudinea părinților pentru care cartea nu mai reprezintă o prioritate, nici garanția asigurării unui loc de muncă. Mai mult, emigrarea forței de muncă îi afectează tot mai tare pe elevi, care fie că-și urmează părinții, fie sunt lăsați în grija unor rude sau cunoștințe apropiate care se ocupă superficial de situația școlară a copiilor.

- climatul familial are un rol hotărâtor în cauzele de abandon școlar. Astfel, dezorganizarea vieții de familie, consecința a divorțului, climatul familial conflictual și imoral, excesiv de permisiv, divergența metodelor educative și lipsa de autoritate a părinților, atitudinea rece, indiferentă sau, dimpotrivă, tiranică a acestora sunt alte câteva aspecte care conduc spre abandonul școlar.

- factori de natură socială și economică cum ar fi: crize politice, economice, sociale și morale, prăbușirea sistemului de protecție socială, confuzia sau absența unor norme sau valori sunt alte cauze care conduc la dezorientarea elevilor, îndepărtarea lor de mediul educațional și, în final, abandon școlar.

- factorii de natură educațională: insubordonare față de normele și regulile școlare, chiul, absenteism, repetenție, motivații și interese slabe în raport cu școala, greșelile dascălilor (de atitudine și relaționare, competența profesională, autoritate morală) au și ei un rol important în apariția fenomenului de abandon școlar.

- anturajul de proastă calitate debusolează elevii cu un psihic labil datorat unor curențe din copilărie; dorința de a scăpa de sub tutela educațională sau familială, dorința de a capta obiecte, haine sau mâncare prin căi ocolite, necurate reprezintă cauze pentru care elevul abandonează școala. Anturajul reprezintă un factor negativ în viața elevului; el poate să-l determine pe elev să fumeze, să consume bauturi alcoolice, să consume droguri, să fure sau chiar să chiulească de la școală.

Principalele obiective în cadrul unui program de prevenire a abandonului școlar:

- identificarea elevilor aflați în abandon sau risc de abandon școlar în vederea menținerii acestora în sistemul învățământului guvernamental de zi;

- implicarea sistemului familial în reabilitarea școlară și socială a elevului;

- creșterea gradului de implicare a comunității locale în soluționarea situațiilor de abandon școlar sau a situațiilor ce prezintă risc de abandon școlar.

- În măsura în care aceste obiective vor fi îndeplinite, abandonul școlar nu va mai reprezenta un pericol imediat de abandon, fiind urmărite în cadrul unui program de prevenție bine organizat, ce se desfășoară pe o perioadă foarte îndelungată.

Se impun măsuri de prevenire a abandonului școlar:

- psiho-pedagogice și psiho-sociologice – care urmăresc cultivarea unor relații interpersonale adecvate pentru realizarea unei inserții socio-familiale pozitive;

- socio-profesionale – ele decurg din măsurile psiho-pedagogice și psiho-sociale;

- psihiatrice - depistarea precoce a minorilor cu diferite probleme caracteriale, comportamentale, emoționale, tendințe agresive;

- juridico-sociale – aceste măsuri permit creșterea gradului de influențare socială prin popularizarea legilor și prin propaganda juridică, în general.

În cadrul învățământului preșcolar educatoarea are, de asemenea, un rol decisiv în formarea conceptului despre școală a copiilor preșcolari - viitori școlari. Rolul acesteia este nu numai de a-i

informa cu privire la școală, ci și de a-i face să conștientizeze importanța pe care o deține școala în viața unui individ.

Un alt element în combaterea abandonului școlar este participarea tuturor copiilor la programul educativ, fiecare după forța și posibilitățile sale. Copiii sunt diferiți, capacitățile lor sunt diferite, gradul lor de adaptare și percepere este diferit, dar în grupul de la grădiniță fiecare poate avea un loc, un statut, un rol și o valoare, fapt ce îi determină să îndrăgească mediul școlar. Evaluarea pe care o poate face educatoarea se referă la competențele și capacitățile educaționale ale fiecărui copil. Trebuie plecat de la premisa că fiecare copil are valoare și este unic și că fiecare copil poate învăța, indiferent de nevoile lui sociale. Pentru o mai bună prevenire a abandonului școlar trebuie cunoscute aptitudinile și nevoile fiecărui copil integrat în sistemul de educație fie el de religie sau etnie diferită față de restul copiilor.

În cazul etniei rome, cunoașterea obiceiurilor și tradițiilor, fața necunoscută și nebănuită a existenței membrilor ei pune în valoare ceea ce ei înșiși nu mai știu ori nu au reușit să răzbată. Copiilor le oferă identitate și apartenență la neam, le redă mândria de descendenți ai poporului lor, răspândit prin numeroase teritorii, le crează o "unicitate pozitivă" – adică aceea care ascunde comoara trăsăturilor caracteristice unui popor. "Unicitatea pozitivă" care în esență arată demnitatea neamului lor, se opune aceleia "negative", aceea care a fost impusă mediatizării care condamnă la inhibare, la izolare. Așadar, copilul fie că este integrat într-un sistem de învățământ preprimar, primar, gimnazial, liceal, profesional, universitar, trebuie urmărit cu mare atenție cum evoluează cum se menține în sistemul educative, făcându-l cât mai eficient prin intervenții oportune atât din partea părinților, cadrelor didactice, cât și a comunității din care provine copilul pentru o mai mare siguranță în prevenirea abandonului școlar – o problema gravă în România.

Educația pentru toți este o nevoie a epocii noastre. Depinde de fiecare cadru didactic în parte, de responsabilitatea și implicarea tuturor ca ea să devină o realitate din care fiecare să învețe și să se dezvolte și să nu uităm că educația depinde foarte mult de familie.

Privitor la această temă, Abandonul școlar – cauze și modalități de prevenire, consider că este o temă foarte mult abordată în mediul școlar. Cadrele didactice împreună cu consilierul școlar încearcă să-i determine pe elevi să conștientizeze importanța școlii, a terminării unui liceu. La noi, în România, abandonul școlar reprezintă un motiv de îngrijorare și pentru aceasta școala trebuie să aibă o relație foarte strânsă cu membrii familiei.

Bibliografie:

- Clerget, Stephane, (2008), *Criza adolescenței*, Editura Trei, București
- Moisin, Anton, (2007), *Arta educării copiilor și adolescenților în familie și în școală*, Editura Didactică și Pedagogică, București
- Tatu, Cornelia, *Suport de curs: Consiliere școlară* (2009)

Parteneriatul dintre școală și familie – un pas important spre succes

prof. Man Anamaria
prof. Niculae Alina-Florina
Colegiul Național "Avram Iancu" Ștei

Familia este primul factor educativ în viața copilului, având o puternică influență socio-educatională, școlii îi revine sarcina de a consilia familia elevului pentru ca aceasta să contribuie la formarea armonioasă și eficientă a copilului.

În trecut parteneriatul școală-familie a fost dezvoltat unilateral, fiind considerat responsabilitatea școlii, în prezent Legea Educației prevede că la baza relațiilor dintre școală și elev/părinte există un contract educațional. El este reglementat prin Regulamentul de Organizare și Funcționare a Unităților de Învățământ (ROFUIP), fiind particularizat la nivelul fiecărei instituții prin decizia consiliului de administrație, după consultarea consiliului de părinți al unității de învățământ. Contractul educațional conține datele de identificare ale părților care semnează, este vorba despre unitatea de învățământ și beneficiarul primar al educației, părintele sau reprezentantul legal. De asemenea, este prevăzut și scopul pentru care se încheie contractul educațional, drepturile părților, obligațiile părților, durata valabilității și alte clauze. Contractul se semnează la înscrierea elevului la școală, în clasa pregătitoare, respectiv, în clasa a IX-a. Este valabil pe toată perioada de școlarizare în cadrul unității de învățământ.

Familia are un rol central în asigurarea condițiilor necesare parcurgerii etapelor dezvoltării individuale a copiilor, de aceea climatul afectiv și modelul social-cultural oferit de acesta sunt importante în integrarea socială. Un rol foarte important îl are ulterior relația dintre profesori și familie pentru succesul procesului de educație. Dar abordările contemporane ale fenomenului educației aduc în discuție reducerea funcțiilor familiei, și în special a funcției de socializare, în acest sens, educația este atribuită în principal școlii.

Familia ca instituție socială se confruntă cu anumite provocări socio-economice care au condus la apariția unor fenomene sociale cu impact direct asupra educației copilului în familie, precum: creșterea ratei divorțurilor și, prin urmare, creșterea numărului de familii monoparentale sau părinți plecați la muncă în străinătate. Ținând cont de aceste realități sociale, cunoscând tendințele educației și dorința de a avea o reformă autentică în acest domeniu, cu consecințe benefice pentru întreaga societate nu se poate realiza fără a avea o relație școală-familie eficientă.

Instituția școlară are datoria de a manifesta o atitudine pedagogică pozitivă și constructivă în diverse cadre de manifestare față de familie care este capabilă să reacționeze și să contribuie la dezvoltarea societății. Promovând parteneriatul educațional centrat pe educația elevului, școala trebuie să respecte acest principiu fundamental pentru orice educație de tip democratic, în acest context pentru a transforma familia într-un partener real al școlii fiecare unitate de învățământ trebuie să elaboreze strategii orientate către îmbunătățirea relațiilor dintre școală și familie. Nivelul de calitate al acestui tip de parteneriat este dependent de mai mulți factori ca de exemplu: necesitatea de colaborare a părinților, nivelul de responsabilitate, disponibilitate și competență cu care profesorii se angajează în dezvoltarea acestui tip de parteneriat, consistența activităților, posibilitatea de dezvoltare a competenței de parteneriat din perspectiva utilității eficienței și funcționalității.

Școala are misiunea de a oferi forme de colaborare diverse, de a atrage părinții într - un dialog real care are ca obiectiv formarea elevului din punct de vedere profesional și comportamental. Colaborarea școală-familie se poate desfășura sub mai multe forme:

- ✓ comitetul de părinți care se constituie la nivelul clasei și la nivelul școlii și care susține organizarea și desfășurarea de proiecte, programe și activități educative extrașcolare la nivelul grupei/clasei și al unității de învățământ;
- ✓ ședințele cu părinții care asigură legătura constantă școală – familie pe parcursul anului școlar asigurând unitatea atitudinilor și acțiunilor educative
- ✓ lectoratele cu părinții în care să se dezbată teme legate direct de realitățile fiecărei școli
- ✓ sesiuni de formare pe diverse paliere ale dezvoltării personalității individului
- ✓ vizitele la domiciliu constituie o formă specifică de colaborare prin care se realizează contactul nemijlocit al cadrului didactic cu condițiile concrete de viață și educație ale copilului în spațiul familial
- ✓ vizite ale părinților la școală pentru a cunoaște programul și activitatea copilului într - un mediu specific
- ✓ consultațiile pedagogice individuale sau colective acordate părinților pe teme generale de educație în vederea discutării unor probleme cum ar fi: situația școlară, probleme specifice vârstei, analiza cauzelor care au determinat o anumită situație la învățatură sau comunicarea unor rezultate obținute de elevi precum și schimbări pozitive observate în evoluția elevilor
- ✓ întâlniri tematice cu specialiști invitați în cadrul școlii
- ✓ participarea la activități comune desfășurate în cadrul programelor Săptămâna Verde și Școala altfel
- ✓ derularea unor activități extra curriculare în parteneriat cu părinții

Parteneriatele dintre școli, familii și comunități pot: să ajute profesorii în desfășurarea unor activități educative; să îmbunătățească abilitățile academice ale elevilor; să dezvolte capacitățile educaționale ale părinților, să conecteze familiile cu școala și membrii comunității; să ofere servicii și sprijin familiilor; să creeze un mediu mai sigur în școli.

Școlile sunt organizații care sunt responsabile pentru educația formală a copiilor și adolescenților. Școlile care au succes și îndeplinesc eficient această responsabilitate se consideră ca parte a sistemului social care include familiile și comunitățile.

Un factor important al educației sistematice și continue îl constituie instituția școlară. La nivelul acestei instituții, educația și instrucția ajung într-un stadiu de maximă dezvoltare prin caracterul programat, planificat și metodic al activităților instructiv-educative. Educația se realizează în forme diverse, cel mai adesea prin activități în comun, elevii învățând unii de la alții. Situațiile de învățare sunt construite premeditat de factorii responsabili din perimetrul acestei instituții. Conținuturile care se transmit sunt selectate cu grijă, după criteriile psihopedagogice, activitățile educative se cer a fi structurate respectându-se principiile didactice, sunt dimensionate cele mai pertinente metode de predare-învățare, iar atitudinile și conduitele trebuie să fie apreciate și evaluate. Cei care realizează procesele formative sunt cadre specializate care dețin, pe lângă competențele disciplinare, academice și pe cele de ordin psihologic, pedagogic și metodic.

Școala este o organizație care învață și produce învățare (learning organization). Specificul ei decurge, în esență, din faptul că ea este investită cu funcția de a produce învățare și își structurează toate celelalte aspecte organizaționale și funcționale în această direcție. Școala este o instituție delegată de comunitate să transmită un anumit set de valori. Sub aspect axiologic, actul

pedagogic nu se limitează la o simplă repro-ducere a valorilor morale, științifice, artistice în corpusul de expectanțe și de norme pedagogice sau în conținuturile transmise: el operează o selecție, o decantare, o ierarhizare după criterii ce au în vedere rele-vanțele pedagogice ale unor seturi de valori. Analiza școlii ca organizație socială presupune valorificarea modelului de raționalitate managerială care corespunde istoric unei societăți postindustriale de tip informațional. Acest model concepe organizația școlară dintr-o perspectivă inovatoare care asigură: a) orientarea instituției spre obiective aflate în concordanță cu cerințele funcționale ale sistemului de educație/învățământ; b) valorificarea deplină a resurselor pedagogice în concordanță cu cerințele funcționale ale proiectării curriculare; c) îndrumarea metodologică a personalului didactic la niveluri de performanță aflate în concordanță cu cerințele perfecționării pedagogice; d) administrarea eficientă a instituției în concordanță cu cerințele învățământului, de adaptare la condiții de schimbare socială rapidă. Influența dascălilor asupra dezvoltării concepției copilului despre sine și a stimei de sine este foarte puternică. Școlarul mic (6-11 ani) dobândește noi deprinderi legate de activitatea lui educativă: desenează, scrie, face adunări etc. Atunci când este încurajat să facă asemenea lucruri și este lăudat pentru realizarea lor, treptat va manifesta tendința de a munci susținut, de a persevera în realizarea sarcinilor dificile, de a pune munca înaintea plăcerilor de moment. Dacă strădaniile sale, în loc să-i aducă laude, îi vor aduce critici, pedepse, nemulțumirea profesorilor și a părinților, dacă va fi pus să arate ce poate și va fi „derogat“ de la muncă și de la responsabilități, atunci copilul va dobândi treptat un sentiment de inferioritate legat de propriile sale capacități și de incapacitate în raport cu alții.

Parteneriatul școală-familie în zilele noastre primește noi valențe. În lucrările de specialitate se precizează faptul că, în relația cu școala, părintele parcurge șapte pași: a) părintele „învață“ – se informează asupra modului de conducere și organizare a procesului instructiv-educativ; b) părintele ajută – sprijină școala în realizarea unor proiecte și activități; c) părintele devine un suport al imaginii pozitive despre școală – înțelege importanța școlii în formarea copilului său și are o atitudine pozitivă față de școală; d) părintele devine o sursă de informație complementară – furnizează dirigintelui sau învățătorului informații despre comportamentul copilului în familie, despre problemele afective și de sănătate ale acestuia; e) părintele devine o sursă educațională – contribuie la educația propriului copil, îl ajută și îl sprijină în activitatea zilnică de acumulare de cunoștințe; f) părintele ca profesor – oferă cadre de referință pentru raportarea valorică a copiilor săi; g) părintele – inițiator al schimbărilor din școală – are dreptul și chiar obligația să solicite adaptarea școlii la cerințele societății actuale – părintele poate să propună unele schimbări care să contribuie la dezvoltarea individuală sau colectivă a copilului.

Implicarea familiei în activitatea școlară a copiilor se desfășoară pe două coordonate: a) relație părinte-copil: controlul frecvenței, al rezultatelor școlare, al temelor, ajutor în îndeplinirea sarcinilor, suport moral și material; b) relația familie-școală: contactul direct cu învățătorul sau profesorii clasei sub forma unor reuniuni de informare a părinților cu privire la documentele privind partea de curriculum (Planul cadru pentru învățământul obligatoriu, Programele școlare, Ghidurile de evaluare), consultarea părinților la stabilirea disciplinei opționale, alcătuirea schemelor orare ale clasei și programului extrașcolar al elevilor; activarea asociativă a părinților prin Comitetul de părinți etc. Pentru ca această colaborare „ideală“ să se realizeze trebuie să existe voința colaborării și factorii educaționali implicați să se considere parteneri, în adevăratul sens al cuvântului.

În concluzie, școlile trebuie să planifice și să implementeze programe de parteneriat, pentru a amplifica implicarea părinților. Scopul educației este de a forma un om cu o gândire liberă,

creativ și sociabil. Un proverb spune: „O vorbă bună rostită la timp înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul“.

Bibliografie:

Agabrian, Mircea, Millea, Vlad, *Parteneriate școală-familie-comunitate. Studiu de caz*, Institutul European, Iași, 2005

Baran-Pescaru, A., *Parteneriat în educație: familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004

Catalano H., Catalano C., The importance of the school-family relationship in the child's intellectual and social development. *Procedia - Social and Behavioral Sciences* 128 : 406 – 414. 2014

Cucoș C.(coord.), *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice*, Editura Polirom. Iași. 2009

Epstein, Joyce; Sanders, Mavis; Simon, Beth; Salinas, Karen; Jansorn, Natalie & Voorhis, Frances, *School, family, and community partnership. Your handbook for action*, Thousand Oaks, Ca.: Corwin Press, Inc. 2002

PARTENERIAT ȘCOALĂ-FAMILIE

Autor: Manciulea Mihaela Elena

Școala Gimnazială „Liviu Rebreanu” București

TIPUL DE EDUCAȚIE : Educație pentru dezvoltare personală

TIPUL DE PROIECT: Local

APLICANTUL: Școala Gimnazială „Liviu Rebreanu” București

COLABORATORI- părinții copiilor din clasă

PROIECTUL URMĂREȘTE:

- Dobândirea de către părinți a unor abilități care să sprijine formarea de comportamente adecvate la copii, pentru relaționarea mai bună a acestora în cadrul grupurilor;
- Aducerea la cunoștința părinților a strategiilor de cunoaștere a copilului;
- Crearea de oportunități pentru valorificarea experiențelor pozitive dobândite de aceștia în educația copilului;

- Acceptarea de către copii a regulilor după care funcționează microgrupurile sociale (familie, școală, grup de prieteni, anturaj de joacă, vecini, etc.).

PUNCTE TARI :

- Se vor putea corecta comportamentele incompatibile cu viața de grup;
- Părinții vor învăța mai multe despre etapele dezvoltării copilului;
- Părinții își vor putea descoperi copilul sub diferite aspecte pe care le implică viața în colectivitate;
- Părinții își vor împărtăși experiențele;
- Familia va învăța să abordeze dintr-o altă perspectivă relația cu copilul;
- Părinții se vor împrieteni între ei;
- Relația școală - familie se va întări.

PUNCTE SLABE:

- Este posibil ca unii părinți să nu trateze cu interes acest proiect;
- Este posibil ca unii părinți să se manifeste în mod nedorit;
- Se generează un grad sporit de stres pentru părinți și învățătoare.

SCOPUL PROIECTULUI:

- Ușurarea adaptării copiilor la cerințele microgrupului;
- Dobândirea de către părinți a unor abilități de relaționare cu copiii.

OBIECTIVE GENERALE:

- Determinarea cauzelor care au generat la copii efecte nedorite în plan comportamental;
- Instrumentarea părinților cu noi strategii de relaționare cu copiii lor;
- Implicarea directă a părinților în crearea unui ambient prietenos în sala de clasă.

OBIECTIVE OPERAȚIONALE:

- Să consiliem părinții în scopul învățării strategiilor de relaționare și comunicare cu copiii lor, în vederea fixării comportamentelor dezirabile la aceștia în decurs de două luni;
- Sa informăm părinții despre „regulile copilului”;
- Sa valorificăm experiența pozitivă dobândită de părinți în relațiile cu copiii lor;
- Sa creăm oportunități ca părinții să se cunoască și să se împrietenească între ei.

METODE/TEHNICI DE LUCRU:

- Consiliere, dezbateri, vizionarea unui documentar, jocuri de rol, lucrul în echipă, expoziție foto și cu lucrări ale copiilor/părinților.

GRUP ȚINTĂ

- 25 de copii și părinții acestora

BENEFICIARI:

- Directi- copiii, părinții
- Indirecti: grupul familial lărgit, anturajul social al copilului, societatea.

REPERE TEMPORALE:

Proiectul se derulează pe perioada anului școlar 2022/2023.

LOCAȚIA: Școala și alte locații impuse de calendarul proiectului.

RESURSE:

- a) **Resurse umane:** 25 de copii, părinții, învățătoare.
- b) **Resurse materiale:** spațiile de învățământ, cărți, jurnalul proiectului, fișe de lucru, fotografii, lucrări ale copiilor și părinților.
- c) **Resurse de informare:** bibliografie, film, internet, materiale diverse.

REZULTATE AȘTEPTATE:

- Schimbarea comportamentului copiilor;
- Respectarea cerințelor impuse de viață în microgrupul de copii;
- Schimbarea atitudinii părinților față de copii;
- Schimbarea premizelor relației școală - familie.

TEHNICI DE MONITORIZARE: Consemnări în jurnal, fotografii / video.

EVALUARE: Chestionare, expoziție foto, expoziție cu lucrări ale copiilor și părinților

DISEMINAREA REZULTATELOR: Expuneri în consiliul pedagogic, popularizarea studiului în sesiuni de comunicari, simpozioane, etc.

CALENDAR ACTIVITĂȚI PROPUSE:

NR.	DATA/TEMA	MIJLOC DE	CONȚINUTUL ACȚIUNII	CINE PARTICIPĂ	EVALUARE

CRT		REALIZARE			
1.	Oct.2022- „Să ne cunoaștem! ”	Sedință cu părinții-lectorat.	Informare privind modul în care copiii accepta condițiile de viață în grup.	Învățătoarea Părinții copiilor	Chestionar
2.	Nov.2022- „ Ce înseamnă împreună?’	Întâlnire între parteneri	Informații despre cauzele care generează comportamente nedorite la copii.	Învățătoarea Părinții	Consemnări în jurnalul proiectului.
3.	Dec.2022- “Părinți și copii la școală, în așteptarea sărbătorilor”	Activitate copii-părinți.	Părinții lucrează împreună cu copii Donează jucării	Copiii din clasă și părinții lor,	Expoziție cu lucrările executate . Act de donație.
4.	Permanent:„O nouă informație, un pas în relația cu copilul meu”	Studiu individual	Informarea părinților despre noi strategii de relaționare cu copilul.	Părinți	Chestionar
5.	Ian.2023 „ Îți cunosti copilul? ”	Album foto	Realizarea unui album cu fotografiile ale copiilor în diferite ipostaze.	Părinți	Album
6.	Febr.2023- “Așa e bine, așa nu!”	Joc de rol-determinarea copiilor să accepte regulile de grup.	Părinții se joacă împreună cu copiii și stabilesc reguli.	Învățătoare Părinți și copii.	Înregistrare foto/video.
7.	Mart.2023 – „Aș vrea să știu/ Aș vrea să învăț”	Consiliere psihopedagogică.	Părinții sunt informați și consiliați cu privire la căile de formare a	Părinți , Învățătoare	chestionar

			comportamentului dezirabil la copil.		
8.	Apr.2023: „Așa da!”	Atelier de lucru	Părinții și învățătoarea realizează un caiet cu cerințele specifice vârstei, ce pot fi înțelese și respectate de copii.	Părinți, Învățătoare	Redactarea unui ghid.
9.	Mai 2023: „Ce am învățat?”	Atelier de lucru	Partenerii vor realiza un eseu în care vor sublinia ce s-a realizat.	Partenerii proiectului.	Popularizarea prin:afișare, publicare.

PROMOVAREA PARTENERIATULUI ȘCOALĂ-FAMILIE

Prof. înv. primar Nicolau Mariana

Colegiul Național “Roman-Vodă” Roman, jud. Neamț

În condițiile reformei, ca societatea să fie umană și eficientă, are nevoie de grupuri sociale, colectivități în care se cooperează, promovând coeziunea și solidaritatea, în care membrii nu sunt ființe uniformizate, pasive și conforme, ci personalități autonome, cu inițiativă, care își asumă responsabilități pentru ei înșiși și pentru ceilalți. Educația este acțiunea la care își dau concursul școala, familia, întreaga comunitate. Colaborarea între factorii educogeni ai comunității este eficientă, dar accentul stringent se pune pe relația școală - familiile elevilor.

Nu rar se întâmplă să auzim de la părinții elevilor, partenerii cei mai apropiați ai școlii: „Ce să mă mai fac cu copilul meu?”, „E mic sărăcuțul, ce știe sau poate el?”, „Cum aş putea să-l educ mai bine?”, „De ce nu pot să-l educ după cum vreau eu?”, „L-am dat la școală, învețe-l dascălul!” etc., întrebări aparținând unor părinți care sunt interesați de educarea și formarea propriilor copii, dar și a unor părinți care nu prezintă interes pentru educație, pentru școală. Analizând aceste întrebări/lamentări ale părinților, precum

și având experiența relațiilor ce le-am stabilit cu părinții din seriile mele am ajuns la concluzia că există mai multe feluri de părinți pe care-i putem clasifica astfel:

- a) din punctul de vedere al interesului manifestat față de școală:
  - interesați de tot ce are legătură cu propriul copil, motivați intrinsec;
  - parțial interesați – de obicei, material (carnete de alocații, burse, diferite ajutoare sau facilități), motivați extrinsec;
  - dezinteresați – le lipsește motivația.
- b) din punctul de vedere al colaborării cu școala:
  - cooperanți – oricând, oricum, oriunde și oricât este nevoie; ei au inițiativă proprie;
  - parțial cooperanți – în funcție de diferite interese; ei pot fi stimulați de inițiativa altora;
  - necooperanți.
- c) din punctul de vedere al atitudinii față de copii:
  - supraapreciază potențialul intelectual, educațional și comportamental al copilului, ei suprasolicită copilul, obosindu-l;
  - subapreciază potențialul acestora; ei adoptă o atitudine indiferentă;
  - apreciază corect potențialul copilului; ei ajută la stimularea, valorificarea și îmbogățirea acestuia.

În funcție de categoria în care se încadrează părinții cu care venim în contact nu trebuie să-i tratăm ca atare, ci să-i atragem de partea noastră într-o colaborare eficientă, sub deviza „Reușim împreună!”, într-un parteneriat, ameliorând relațiile ce se stabilesc între școală și familiile elevilor.

Parteneriatul este rezultatul unei tranzacții în plan afectiv - atitudinal, se bazează pe trebuința firească pe care orice om o are de a respecta și a fi respectat, de unde și expresia: respectul este o cale cu dus întors. Gradul reușitei personale este reușita activităților colective, performanța colectivă. Activitățile în grup cu caracter aplicativ devin o sursă de cunoaștere, iar în cadrul lor se formează și se dezvoltă chiar dacă cei ce învață sunt elevi sau adulți, capacitatea de a asculta, respectul de sine și de ceilalți, arta de a face față, a evita și elimina acele curențe pe plan educațional prin soluționare comună, arta de a conlucra pentru realizarea obiectivelor propuse.

Munca în parteneriat facilitează înlăturarea barierelor de comunicare dintre participanți, clarifică problemele. Grupul se solidarizează pentru atingerea obiectivelor educaționale, iar rolul coordonator revine educatorului școlar – adică învățătorului/ profesorului . El este cel ce trebuie să dețină între competențele sale pe aceea de a gestiona cantitatea și calitatea relațiilor.

Obiectivele parteneriatului realizat de mine sunt:

- informarea, comunicarea și promovarea strategiilor instructiv-educative;
- stabilirea de atribuții, competențe și responsabilități pe plan educativ;
- organizarea unor acțiuni și întâlniri cu caracter educativ;
  - dezvoltarea unor relații de colaborare cu parteneri educativi din comunitate.

Având un scop comun, obiective ce trebuie realizate, direcții de activitate comune, toți avem de câștigat:

- învățătorul care studiază mai atent mediul educațional și caută să îmbine strategiile didactice oportune, stabilește și dezvoltă noi relații de colaborare, își fluidizează fluxul comunicațional;

- elevii pot fi atrași mai ușor în dialog deoarece au încredere că nu sunt singuri, se manifestă ca parteneri așa cum sunt învățați;
- părinții care se implică în managementul clasei, stabilesc noi relații sociale, își adaptează practicile proprii la nevoile și cerințele pedagogice ale elevilor, își aduc aportul în soluționarea sau medierea situațiilor de criză.

Colaborarea mea cu familiile elevilor din seriile trecute a fost fructuoasă și am avut sprijinul lor ori de câte ori i-am solicitat. Dar ce pot face părinții alături de învățătoarea lor pentru copiii lor pe care-i cresc și îi pregătesc pentru viață să devină oameni de nădejde, caractere integre și personalități de înaltă calitate? Ce poate face familia, pentru că ea educă nu numai ca părinți și ca oameni, ci ca membri ai unei colectivități în mijlocul căreia se creează o infinitate de situații care contribuie la formarea dinamicii socio - afective?

Cel puțin trei sferturi din timp, copiii și-l petrec în familie, ceea ce sporește responsabilitatea părinților. Atât școala cât și familia nu-și pot realiza pe deplin obligațiile pedagogice ce le revin fără o colaborare strânsă. Activitatea de acasă este o continuare a activității pedagogice de la școală. Familia este cea care îi supraveghează, îi îndrumă și verifică activitatea. De aceea e nevoie ca învățătorul să îi furnizeze toate noțiunile în domeniul învățării elevului, în domeniul comportamentului, în domeniul dezvoltării fizice, intelectuale, morale și estetice, în domeniul formării deprinderilor și priceperilor de muncă, igienă, sanitare, în domeniul activităților libere, angajării copilului în diferite domenii de activitate în afară de clasă și școală, orientării de mai târziu profesionale. Funcția socio-educativă a familiei nu încetează toată viața, iar dacă e perfecționată metodic e și mai bine.

Pentru a-mi da seama de interesul ce-l manifestă fiecare părinte pentru școală, pentru propriul copil și pentru a vedea ce așteptări au aceștia am aplicat la fiecare serie la început, chestionarele de mai jos:

a) chestionarul I:

1. Controlați zilnic activitatea de pregătire școlară a elevului în familie?
2. Care dintre părinți se ocupă mai mult de educația lui?
3. Vă ascultă copilul (copiii) dumneavoastră?
4. Are copilul un regim zilnic de muncă, de odihnă și a timpului liber?
5. Urmăriți și verificați dacă îl respectă?
6. Ați citit vreo carte pe teme de educative? Care?
7. Îl însoțiți la filme, la spectacole?
8. Vă ajută în gospodărie?
9. Are prieteni? Îi cunoașteți?
10. Întârzie vreodată, fără să anunțe?

11. Cât timp acordă jocului?

12. Cui credeți că-i revine sarcina de educare a elevului, școlii sau familiei și de ce?

b) chestionarul II:

1. Câți copii aveți la școală? În ce clasă?

2. Ce faceți să sprijiniți educația copilului dumneavoastră?

3. Ce așteptări aveți pentru copilul dumneavoastră? Cum îl ajutați să realizeze aceste așteptări?

4. La ce fel de activități care implică familia vă invită școala să participați? Au fost vreodată inițiate și organizate asemenea activități? De ce?

5. Ce vă determină să participați la activitățile din școală care implică familia?

6. Ce dificultăți are copilul dumneavoastră la învățatură? Cum vă ajută școala să oferiți un suport mai bun copilului dumneavoastră la învățatură ca să depășească dificultățile pe care le are?

7. Cum comunicați cu școala unde învață copilul dumneavoastră? Ce îmbunătățiri pot fi făcute pentru realizarea unei comunicări mai bune între părinți și școală?

8. Credeți că parteneriatul școală-familie-comunitate sunt importante pentru succesul copilului dumneavoastră? De ce da sau de ce nu?

9. Ați dori ca școala să implementeze un parteneriat școală-familie-comunitate? Pentru asta, ce fel de activități doriți să vedeți implementate în această școală? Cum credeți că copilul, dumneavoastră sau școala pot beneficia de astfel de activități?

10. În ce tip de activități de parteneriat ați fost implicat în acest an? Considerați că au fost de calitate? De ce da sau de ce nu?

11. Credeți că sunt unele obstacole care împiedică familia să se implice mai mult în educația elevilor atât acasă cât și la școală? Cum credeți că aceste bariere pot fi îndepărtate?

Analizând răspunsurile date de părinți și în urma unor discuții cu aceștia am ajuns la concluzia că e nevoie de implicare și colaborare pentru a aborda educația valorică din perspectiva afectivității, a cunoașterii și a reglării trebuințelor, atitudinilor, valorilor și motivației care stau la baza unei conviețuiri democratice și integrării în comunitate. Implicându-i și responsabilizându-i în acțiunea comună de educare a propriilor copii, de supraveghere îndeaproape și de controlare a acestora, de participare la activități educative comune, de lecturare a unor publicații pe teme educative, consider că reușim să-i motivăm pe părinți și rezultatul este cel scontat.

Pentru ca parteneriatului să fie eficient am sugerat o serie de activități comune la care să participe elevii și părinții lor sau alți parteneri educativi din comunitate. Astfel activitățile devin benefice, productive, finalizându-se printr-o evaluare raportată la nivelul atingerii obiectivelor urmărite, prin discuții și măsuri

propuse pentru remedierea, soluționarea problemelor ivite. Voi exemplifica câteva modalități, forme de colaborare pe care le-am inițiat și coordonat:

a) consultații pe teme educative;

În aceste activități le-am prezentat intențiile, proiectele educaționale, s-a stabilit cum contribuie familia sau alți factori la realizarea educației propriilor copii. Am stabilit temele care-i interesează pe părinți, am realizat regimul de muncă și de odihnă a elevilor, am sugerat metodele și procedeele eficiente în formarea conștiinței și conduitei morale, a atitudinii disciplinate, sugerarea de publicații pe teme educative, dezbateri pentru elucidarea unor probleme ce-i preocupă.

De asemenea le-am prezentat diferite lectorate pe teme educative ce vizează educarea unui comportament civilizată, cum ar fi: Părinții – prietenii propriilor copii; Cer altuia ce-mi cer mie însumi; Cum să procedez în educarea copilului?; Educația la ora adevărului; Regimul de viață a elevului; Ambianța familială și efectul ei asupra comportamentului copilului, etc.

b) lecții demonstrative pe teme educative, ce au avut ca scop cunoașterea și înțelegerea regulilor de comportare civilizată;

c) activități prin care se exersează normele de conduită, interrelațiile sociale;

Am organizat activități în care elevii sub îndrumarea mea și în prezența părinților au aplicat în practică capacitățile/abilitățile formate în domeniul comportării civilizate sau a comunicării în modelarea raporturilor interumane. Ei au purtat convorbiri deschise cu părinții lor sau ai colegilor. S-au cunoscut mai bine și au avut mai mult curaj în înfăptuirea unor discuții eficiente.

d) activități extrașcolare, activități ce oferă o paletă mai largă de posibilități pentru manifestări disciplinate: drumetii, vizite și excursii; serbări școlare; concursuri-competiții sportive; etc. La început organizam excursiile doar cu colectivul de elevi. Aceștia deși aveau prelucrate normele ce trebuiau respectate pe timpul desfășurării excursiei, se abăteau de la respectarea lor pe motivul că e nu sunt în localitate și părinții nu au de unde să-i vadă. Am organizat alte excursii unde am invitat să participe doar câțiva părinți. Am constatat că elevii ai căror părinți sunt cu ei se purtau așa cum trebuie, cu mici excepții pentru ceilalți care erau neînsoțiți. Am convenit că e bine să participe alături de elevi toți părinții și surpriza plăcută a fost de partea mea: toți se purtau cum se cuvine, aveau o atitudine disciplinată.

e) colaborare cu alți parteneri educativi;

Pentru ca elevii să poată să-și reglementeze conduita personală, e nevoie ca ei să fie inițiați și în alte domenii ale educației, cum ar fi: educația pentru sănătate, educația prin și pentru cultură și civilizație, educația rutieră preventivă, educația pentru viață, educația ecologică. La aceste acțiuni au fost prezenți și părinții elevilor mei.

Astfel ca elevii să conștientizeze factorii care contribuie la îmbunătățirea sănătății prin respectarea normelor igienice, am organizat cu aceștia activități comune cu medicii de la spital. Aceștia au purtat un dialog cu elevii pe diferite teme: Igiena individuală; Să prevenim, să ajutăm; Prin curățenie, către sănătate,

etc . Prin diferite materiale, pliante, prin proiecții de diapozitive, au sensibilizat elevii, care s-au antrenat fără jenă prin adresare de întrebări la care ei nu găseau răspuns.

De asemenea în vederea asigurării securității civice și rutiere, am invitat agentul de circulație/de politie, unde au fost prelucrate și reamintite normele de circulație rutieră, au avut loc aplicații practice sau le-au fost prezentate cazuri de delicvență juvenilă, modalități de prevenire a lor.

Ațiuni comune am organizat cu biblioteca școlii sau cea orășenească, cu biserica, pădurari - ingineri forestieri de la Ocolul silvic.

Ca metode am folosit: conversația, povestirea morală (jocul de rol), povăța, dezbateri morale, exemplul, analiza de caz și decizia de grup, exercițiul moral, aprobarea, dezaprobarea.

Elevii au conștientizat că în fiecare grup sau comunitate, oamenii se deosebesc între ei prin trăsături fizice și sufletești, fiecare are propria lui fire și se manifestă în comportament diferit unii de alții.

A face educație nu este un divertisment: a educa înseamnă răbdare și insistență, înseamnă un continuu debut cotidian. În orice moment trebuie să știm să o luăm de la capăt, pentru că nu avem dreptul la rebuturi în educarea elevilor.

Am prezentat doar câteva aspecte din activitatea mea. În activitatea educativă trebuie doar să ne asumăm inițiative și să conștientizăm faptul că parteneriatul educativ este benefic, toți avem de câștigat. Numai așa putem orienta învățământul spre valori ferme: punctualitate, adevăr, disciplină, respect față de aproapele nostru ca ființă similară nouă, ajutorarea celui aflat în dificultate, receptivitate la argumente, inițiativă, concentrare, efort, competențe/abilități competitive.

Specificul relației profesor-elev-părinte

Prof. Frunză Remus, prof. Moldovan Adina, Liceul Tehnologic Iernut, jud. Mureș

Meseria de dascăl este una dintre cele mai nobile și importante profesii, întrucât implică formarea și modelarea caracterelor elevilor. Cea mai importantă relație în ceea ce privește succesul și dezvoltarea școlară a elevilor este cea pe care aceștia o formează cu profesorii lor. Pentru mulți copii, cei mai importanți adulți din viața lor de zi cu zi sunt părinții, ceilalți membri ai familiei și profesorii lor. Aceștia sunt adulții cu care petrec cel mai mult timp, care le oferă sfaturi și îndrumare. O relație profesor-elev bună este crucială pentru un act educațional de calitate și pentru asigurarea progresului și performanței școlare. Această relație necesită răbdare, efort și dăruire atât din partea profesorului, cât și din partea elevului. Conform profesorului universitar doctor Constantin Cucuș „dăruirea și iubirea sunt calități care dau greutate actului educativ”.

S-a demonstrat că o atmosferă destinsă în timpul orelor are un efect pozitiv asupra elevilor. Dacă un elev manifestă un comportament inadecvat, profesorul trebuie să remedieze acest comportament, să îl canalizeze spre învățare prin includerea sa în diferite activități, să îl provoace mai des la răspuns, să îl încurajeze să capete curaj și încredere în sine.

Profesorul clasic este profesorul sever, autoritar, acel profesor de care elevilor le este teamă, care „predă” lecțiile și apoi examinează și notează elevii. Un astfel de profesor nu va stabili o relație de comunicare cu elevii, nu se va implica în viața elevilor și nu va încerca să îi ajute în rezolvarea diferitelor lor probleme.

Profesorul democratic este profesorul care are o relație permisivă și democratică cu elevii săi. În acest caz, comunicarea profesor-elev este liberă, deschisă și complexă.

Thomas Gordon și Noel Burch afirmă că relația profesor-elev este optimă atunci când implică:

- ❖ deschidere sau transparență – fiecare va fi dispus să riște să fie onest cu celălalt
- ❖ grijă față de celălalt – fiecare știe că este prețuit de celălalt
- ❖ diferențiere – îi permitem celui alt să fie unic, creativ și individual.
- ❖ satisfacție reciprocă – nevoile unuia nu trebuie satisfăcute în detrimentul celui alt.

Cei doi autori au creat un model numit Fereastra Comportamentală, pe care profesorii îl pot utiliza în vederea soluționării problemele care apar la clasă. Acest model conține comportamente acceptabile și inacceptabile, după cum urmează:

- ❖ comportamente acceptabile: atunci când elevul își face tema în liniște, își ajută colegii, urmărește instrucțiunile, șterge tabla.
- ❖ comportamente inacceptabile: atunci când elevul face gălăgie, îi împinge pe ceilalți, nu returnează materialul didactic, îi întrerupe pe ceilalți.

Dacă zona comportamentelor acceptabile este mai mare decât zona comportamentelor inacceptabile, vom spune despre acel profesor că este mai tolerant. În caz contrar, profesorul va fi catalogat ca fiind intolerant.

O relație profesor-elev fructuoasă este greu de obținut întrucât pot interveni următorii factori:

- regulile stabilite unilateral de către profesor

- lipsa timpului, cauzată de presiunea unei programe școlare încărcate
- diferența dintre generații
- teama de a fi judecat
- rezistența la învățare
- temele și testele folosite ca moduri de „pedepsire” a comportamentului neadecvat.

O bună relație profesor-părinte este de asemenea necesară pentru a garanta succesul școlar. Cercetările arată că sprijinul familiei pentru învățarea timpurie completează învățarea de la școală. S-a demonstrat că legăturile pozitive dintre părinți și profesori îmbunătățesc rezultatele școlare ale elevilor, competențele sociale și bunăstarea emoțională. Când părinții și profesorii conlucrează, elevii se descurcă mai bine la școală și acasă. Cercetările arată că elevii își schimbă atitudinea față de școală și își îmbunătățesc notele atunci când sesizează că există un parteneriat între părinți și profesori. Ei demonstrează abilități sociale mai bune, au mai puține probleme de comportament și posedă o capacitate mai mare de a se adapta la situații neprevăzute. Când lucrează împreună ca parteneri, s-a constatat că părinții și profesorii comunică mai eficient, dezvoltă relații mai puternice între ei și dezvoltă abilități pentru a sprijini comportamentul și învățarea copiilor.

Parteneriatele cele mai puternice sunt cele care includ cele trei componente principale, reprezentate ca „3 C”: comunicare, consecvență și colaborare.

Comunicarea dintre casă și școală este cheia reușitei școlare. Comunicarea cu profesorii trebuie să se întindă pe tot parcursul anului școlar. Părinții trebuie să participe activ la ședințele cu părinții, ei nu trebuie să discute doar notele și realizările elevilor, ci și să lanseze întrebări și observații despre eforturile și comportamentele acestora. Pentru o comunicare eficientă profesorii trebuie să manifeste disponibilitate, implicare, dorință de a înțelege și de a asculta, obiectivitate și onestitate, bunăvoință, respect reciproc, flexibilitate în gândire și toleranță.

A doua componentă a unui parteneriat eficient este **consecvența**. Aceasta implică oportunități și experiențe pe care părinții le pot oferi acasă pentru a sprijini învățarea copiilor. La întâlnirile cu profesorii se pot discuta modalitățile în care părinții pot lucra cu copiii acasă, pentru a sprijini procesul de învățare. Crearea de rutine pentru teme, cum ar fi stabilirea unui timp și a unui loc liniștit pentru studiu este extrem de importantă. Furnizarea de materiale de învățare, lectura împreună cu copiii și încurajarea obiceiurilor sănătoase de alimentație și activitate fizică contribuie la succesul lor la școală. Părinții trebuie să discute cu profesorii de la clasă ce metode de studiu funcționează mai bine. Acest tip de parteneriat transmite un mesaj consecvent elevilor și îi face să înțeleagă că atât profesorii, cât și părinții îi susțin în demersul educativ.

A treia componentă a parteneriatului este **colaborarea**. Un parteneriat de colaborare între profesori și părinți se concentrează pe strategii specifice și pozitive pentru a ajuta copiii să realizeze la maximum potențialul lor. Planificarea și rezolvarea problemelor sunt forme de colaborare deosebit de importante atunci când elevii au nevoie de sprijin suplimentar pentru a atinge un obiectiv. Părinții trebuie să depună efort pentru a înțelege obiectivele și așteptările profesorilor pentru copilul lor și să informeze profesorii despre obiectivele lor.

Relația părinte-profesor joacă un rol vital în educația copilului. Atunci când părinții comunică deschis cu profesorii, cele două părți vor stabili o legătură și vor putea crea o atmosferă optimă de învățare acasă și la școală. Cele două părți trebuie să colaboreze întotdeauna ca aliați. Există lucruri pe care un părinte le știe mai bine decât un profesor, cum ar fi rutina și hobby-urile copiilor și pot transmite aceste informații profesorilor. Profesorii, la rândul lor, pot înțelege mai bine problemele de dezvoltare ale unui copil. Când un profesor și părinții combină toate

informațiile pe care le știu despre un copil, pot înțelege pe deplin nevoile copilului și pot găsi modalități mai bune de a ajuta copilul să se dezvolte mai bine și să își atingă obiectivele.

În lucrarea „Management educațional pentru directorii unităților de învățământ“, Mariana Dragomir precizează faptul că, în relația cu școala, părintele parcurge șapte pași:

- părintele „învață“ – se informează asupra modului de conducere și organizare a procesului instructiv-educativ
- părintele ajută – sprijină școala în realizarea unor proiecte și activități
- părintele devine un sprijin pentru imaginii pozitive despre școală – înțelege importanța școlii în formarea copilului său și are o atitudine pozitivă față de școală
- părintele devine o sursă de informație complementară – furnizează dirigintelui sau învățătorului informații despre comportamentul copilului în familie, despre problemele afective și de sănătate ale acestuia
- părintele devine o sursă educațională – contribuie la educația propriului copil, îl ajută și îl sprijină în activitatea zilnică de acumulare de cunoștințe
- părintele ca profesor – oferă cadre de referință pentru raportarea valorică a copiilor săi
- părintele – inițiator al schimbărilor din școală – are dreptul și chiar obligația să solicite adaptarea școlii la cerințele societății actuale.

În concluzie, pentru optimizarea relației profesor- elev, profesor- părinte, dascălul trebuie să fie un fin observator pentru a înțelege interacțiunile din cadrul grupului, trebuie să dea dovadă de tact pedagogic și de măiestrie didactică, deoarece calitatea acestor relații este principalul factor care determină calitatea comunicării și, precum orice învățare, învățarea comunicării obligă la adaptări și acomodări.

Bibliografie:

*Stroe Marcus, Teodora David, Adriana Predescu, Empatia și relația profesor-elev, București, Editura Academiei, 1987

*Thomas Gordon, Noel Burch, Profesorul eficient. Programul Gordon pentru îmbunătățirea relației cu elevii, București, Editura Trei, 2012

* Dragomir Mariana, Manual de management educațional pentru directorii unităților de învățământ, Turda, editura Hiperborea, 2000

IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN ACTIVITĂȚILE EDUCATIVE DIN GRĂDINIȚĂ

Educatoare: Munteanu Mariana
Educatoare: Popa Daniela
Grădinița cu program prelungit nr. 33,

Bacău

Școala Gimnazială „Constantin Platon”,

Bacău

În educație este necesar stabilirea unor relații solide între toți factorii implicați: școală, familie și comunitate.

Familia reprezintă un factor primordial în educația copilului. Pentru copil familia este un model pe care îl imită și de la care învață cum să se comporte în viață. Grădinița este principalul partener educativ al familiei. Grădinița le oferă copiilor o experiență nouă de viață în afara familiei. Grădinița cu mediul ei diferit de cel familial permite dezvoltarea capacităților sociale ale preșcolarilor.

Implicarea părinților în procesul instructiv-educativ îmbunătățește performanțele școlare ale copiilor. Cu cât părintele este mai implicat, cu atât șansa de succes școlar este mai mare. Prin implicarea părinților în activitățile din grădiniță, îi facem pe aceștia să conștientizeze că răspunderea învățământului preșcolar și cea a familiei duc spre un scop comun. În plus, părinții au posibilitatea să evalueze nemijlocit și realist activitatea educatoarei. Părinții trebuie să participe la toate evenimentele grădiniței (ședințe cu părinții, serbări, concursuri, spectacole).

Pentru ca părinții să poată urmări evoluția dezvoltării intelectuale a copilului, îi invităm să asiste și chiar să desfășoare activității cu preșcolarii, în funcție de timpul lor disponibil. Activitățile desfășurate de părinți pot consta în: citirea unor povești, învățarea unor poezii, pictură, desen, muzică, dans, joc și mișcare, activități practice, activități de educație: rutieră, sănătate și religioasă.

Săptămânal, un părinte, va prezenta un poster copiilor de la grupă. Posterul poate conține descrierea familiei și ocupațiile membrilor ei. Părintele va prezenta copiilor aspecte din meseria lor, astfel încât preșcolarii să cunoască specificul fiecărei meserii.

O zi pe săptămână este dedicată întâlnirii cu părinții care vor desfășura activitatea la clasă. Aceștia vor fi încurajați să desfășoare o activitate cu întreaga grupă de copii și ajutați în realizarea materialului didactic.

Părinții pot observa deosebirile dintre comportarea copilului în familie și în grădiniță și pot lua măsuri de îndreptare a unor deprinderi greșite.

Scopul proiectului: consolidarea relației instituționale grădiniță-familie; înțelegerea de către părinți a particularităților de dezvoltare ale copiilor în perspectiva debutului școlarității; realizarea unor achiziții psiho-comportamentale pentru copiii preșcolari.

Astfel, la grădinița noastră a devenit o tradiție să derulăm parteneriatul cu familia „Părintele educator pentru copilul său!”.

Implicarea familiei în activitățile din grădiniță oferă avantaje deopotrivă părinților, copiilor și educatoarelor, cum ar fi:

- putem cunoaște relațiile părinte - copil;
- copiii sunt mai siguri pe sine, simt dragostea și aprecierea părinților;
- părinții pot contribui la realizarea acestor activități;
- părinții devin participanți la educația copiilor;

- părinții se cunosc mai bine între ei și pot colabora mai ușor atunci când sunt solicitați.

Parteneriatul dintre grădiniță și familie poate fi definit ca fiind o muncă în echipă pentru luarea unor decizii referitoare la educația copiilor.

Bibliografie:

1. Cristea, Sorin, *Dicționar de termeni pedagogici*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1998;
2. Piaget, Jean, *Psihologie și pedagogie*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1972.

RELAȚIA DINTRE ȘCOALĂ ȘI FAMILIE – O CONDIȚIE PENTRU SUCCESUL EDUCAȚIEI

Negru Andrea Csilla

Liceul de Arte Oradea

În societate, interesul obiectiv al copilului impune ca educația școlară și familială să aibă un obiectiv comun. Aceste două comunități școala și familia influențează în primul rând dezvoltarea copilului, prin urmare este o cerință fundamentală ca acestea să îndeplinească sarcini care servesc dezvoltării psihologice, mentale și fizice a generației în creștere în armonie. Pentru ca familia să reușească în mod eficient creșterea copilului, sunt necesare anumite condiții.

Măsura în care familia a devenit o comunitate, comunitatea de bază a societății noastre, este crucială pentru dezvoltarea personalității copilului. Scopurile sale coincid în cele din urmă cu cele ale societății, iar viața sa este o parte integrantă a vieții societății. Participarea la realizarea obiectivelor societății este una dintre cele mai importante condiții de bază pentru succesul educației familiale. Introspecția, izolarea de viața înconjurătoare, egoismul etc. pot fi obstacole serioase pentru ca copiii să devină oameni fericiți care se potrivesc în societate și găsesc spațiu în ea pentru scopurile, dorințele și aspirațiile lor.

Viața de familie necesită dragoste reciprocă, atât în relația dintre părinți, cât și în cea dintre copii. Unii subliniază că nu este nevoie de altă lege în familie decât iubirea unul față de celălalt. Acest lucru este într-adevăr important, dar nu este suficient în sine, deoarece viața de familie este armonioasă atunci când timpul întărește sentimentul de apartenență. Cu toate acestea, acest lucru se poate întâmpla numai atunci când toți membrii familiei își dau seama că au o datorie reciprocă unul față de celălalt și că aceste îndatoriri

sunt îndeplinite în mod voluntar de către toți. Iubirea reciprocă bazată pe drepturi egale și îndeplinirea reciprocă a îndatoririlor poate face din familie un adevărat cămin. O comunitate bazată pe iubire se dezvoltă în responsabilitatea membrilor familiei pentru soarta rudelor lor. În primul rând, responsabilitatea părintelui pentru copil. Părintele nu poate transfera niciodată această responsabilitate societății, deși societatea preia o mare parte din responsabilitatea părinților în cursul dezvoltării. Desigur, membrii familiei nu se pot proteja reciproc de diferitele neazuri, dureri și dezamăgiri ale vieții, dar depinde de ei cum îi îndură. Depinde de ei ce fel de ajutor își oferă unul altuia. Simțul responsabilității unul față de celălalt este cel care dă putere iubirii și face ca îndeplinirea datoriei să fie naturală. Responsabilitatea unul față de celălalt este strâns legată de respectul reciproc, încrederea reciprocă, onestitatea. Luarea în considerare a fiecăruia dintre ele este la fel de importantă în familie ca și în orice altă comunitate.

Cerințele vieții de familie sunt: egalitatea, dragostea adevărată, îndatoririle reciproce, responsabilitatea unul față de celălalt, dragostea unul față de celălalt, respectul, sinceritatea, încrederea reciprocă, capacitatea de a renunța sunt întrepătrunse și calități complementare. O viață de familie armonioasă nu poate fi imaginată fără ele. Este foarte important ca copilul să aibă un loc în familie, în comunitatea familială. Simțiți puterea protectoare, de ajutor, iubirea și căldura umană a familiei. Simțiți și, treptat, deveniți conștienți de faptul că familia este baza și facilitatorul dezvoltării libere și bogate a personalității voastre. Copilul ar trebui să vadă și să experimenteze că comunitatea familială nu are doar dreptul la prestații, ci și la îndatoriri, o responsabilitate față de familie și, prin urmare, participă la problemele familiei și trebuie să-și asume responsabilități în rezolvarea lor.

Locul copilului în comunitatea familială se schimbă pe măsură ce se dezvoltă. Drepturile și îndatoririle sale și, odată cu ele, responsabilitățile sale, devin din ce în ce mai aproape de nivelul adultului până când ajunge în cele din urmă la el și poate părăsi familia. Există, de asemenea, incontestabil faptul că situația din familie determină în mare măsură modul său de viață. De exemplu, venitul pe care traiesc părinții este un factor important pentru personalitatea în evoluție a copilului. Este, de asemenea, un factor care influențează dacă apartamentul este ordonat, dacă există o tulburare constantă, dacă trăiesc cu un program adecvat sau dacă duc o viață boemă și ușoară. Familiile plătite se confruntă, de asemenea, cu probleme cauzate de naveta ambilor părinți la locul de muncă. În legătură cu situația și stilul de viață al familiei, se pune întotdeauna întrebarea: care este locul copilului în familie? Voi da două exemple extreme: la aceeași extremă, copilul este în centrul familiei și răsfațat în cea mai mare măsură, iar la cealaltă extremă, când este atât de copleșit de muncă încât nu are timp să fie copil. În plus față de situația și stilul

de viață al familiei, un factor important este structura familiei. Dificultățile care apar în creșterea copiilor părinților divorțați sunt bine cunoscute.

O familie destrămată sau un părinte vitreg este o problemă separată în educație. Creșterea copiilor necesită informații și judecăți cu mai multe fațete din partea părinților. Condiția pentru acestea este inteligența, care nu depinde numai de educație, deși este, de asemenea, importantă. O persoană inteligentă poate recunoaște legătura fenomenelor, poate izola simptomele care apar împreună, poate găsi soluții la situații neașteptate, neobișnuite. Părinții ar trebui să încerce să înțeleagă tot ce are legătură cu copilul, să caute o explicație a acestuia. Ca și în parenting, în general, este adevărat și în educația familiei că nu ar trebui să te grăbești cu nimic. Cel mai frecvent rezultat al bruscării este răul nemeritat, iar acest lucru nu dispăre fără urmă la copil. Educația nu poate avea succes dacă părintele nu are suficient autocontrol. În truda creșterii copiilor, iubirea le permite părinților să-și exercite autocontrolul. Astfel, iubirea inteligentă pentru un copil este o condiție esențială pentru educație. Pe această bază, încrederea în părinți și recunoașterea autorității părinților se formează în copil. Încrederea înseamnă deschidere totală către părinți. Recunoașterea autorității înseamnă a vedea că părintele a acționat cu înțelepciune și a însemnat bine. Autoritatea părintească este un factor esențial.

În plus față de cele de mai sus, următoarele ajută la dezvoltarea autorității părintești: curajul și consecvența părinților. Este esențial să ne adaptăm procedurile la stadiul de dezvoltare al copilului. De asemenea, trebuie să fim atenți ca nu toți copiii să fie creați egali, așa că nu putem dori același rezultat de la toți copiii noștri. Condiția de bază a educației familiale este uniformitatea educației, care poate fi realizată prin discutarea tuturor fenomenelor legate de copil, cunoașterea acțiunilor, gândurilor și preocupărilor celuilalt, dacă există o dragoste comună pentru copil și un obiectiv educațional comun. Uniformitatea înseamnă, de asemenea, acordul părinților și bunicii.

Bunicii trebuie să se integreze în educația familială și să sprijine în mod conștient munca părinților, deoarece din dragoste excesivă intervin adesea inconștient în educația familială într-o direcție negativă. Părinții trebuie să se asigure că bunicii sunt, de asemenea, implicați corect în educația familiei. Două comunități influențează fundamental dezvoltarea copilului: familia și școala. Cerința uniformității educației dictează armonia dintre cele două. Educația școlară trebuie să țină cont de normele morale și este, de asemenea, important să știm că conținutul lor se schimbă în condițiile sociale actuale. Pe lângă obiectivele educației familiale, trebuie să știm și cum se simt părinții cu privire la scopul educației școlare, deoarece majoritatea părinților nu sunt conștienți de activitatea educațională desfășurată în timpul predării. Depinde doar de noi să-i informăm.

Cu alte cuvinte, pentru a realiza armonia educațională, trebuie stabilită relația corectă dintre profesori și părinți. Este responsabilitatea profesorului să se asigure că educația familială și școlară impune copilului cerințe uniforme. Ne străduim să creăm unitatea cerințelor în primul rând în ceea ce privește programul, respectarea regulilor școlare, pregătirea atentă a lecțiilor și participarea la munca de acasă, iar pe baza acestora formăm cerințe uniforme pentru conduita morală.

Bibliografie:

Szabó É.: Cu dragoste și rigoare, Editura Akademiai . 2000

Nagy Sándor: Procesul și metodele de educație, Editura Volos, Mogyoród, 1997

Dr. Gordon Neufeld- Dr.Máté Gábor: Puterea familiei, Editura Libri, Budapesta, 2014

Familia și școala – parteneri pentru succes

Pană Delia, profesor, Școala Gimnaziala Anișoara Odeanu, Lugoj

Școala trebuie percepută ca o instituție unde se comunică și se învață, scopul fiind nu doar reușita școlară, ci reușita în toate condițiile și în toate momentele vieții. Pentru un succes în educație, familia trebuie să colaboreze cu școala, să cunoască cerințele specifice ei, să creeze condițiile necesare activității de învățare a copilului, precum și să controleze îndeplinirea programului zilnic. Rolul familiei este însă și acela de a consolida deprinderile moral-civice, conduita civilizată, facilitarea condițiilor necesare dezvoltării aptitudinilor copilului.

Familia este prima „școală” a viitorului cetățean, dar odată ce copilul trece pragul școlii, influența familiei nu scade și nu devine secundară. Între cei doi factori există o strânsă legătură realizată prin diferite forme de colaborare. Creșterea randamentului elevului e o sarcină de care răspunde și școala și familia. Obiectivele educaționale nu pot fi realizate decât prin efortul celor doi factori educativi. Cooperarea părinților cu școala presupune recunoașterea de către părinți a autorității școlii, respectiv a învățătorului. Părinții trebuie să fie conștienți de faptul că centrul de dirijare și coordonare a tuturor tipurilor de activități educaționale este școala. Ei trebuie atrași alături de școală prin forme variate de activitate, determinându-i să colaboreze activ, acceptând rolul de prim educator. Părinții vor înțelege că regulile de educație diferă de la o familie la alta în funcție de copil, de problemele familiei, de concepția familiei despre viață și împlinirea ei.

Părinții trebuie să petreacă mai mult timp cu copiii, să le acorde mai multă atenție să afle care sunt problemele și cum pot fi rezolvate. Ei trebuie să cunoască posibilitățile propriilor copii, să-i încurajeze, să-

i laude cât mai des, să-i recompenseze, dar să le stabilească și limite, să-i pedepsească. Între recompensă și pedeapsă trebuie să existe un echilibru. Părinții trebuie să vadă din ce cauză a greșit copilul, să-l facă să înțeleagă unde a greșit. Asta se poate întâmpla doar dacă petrec mai mult timp cu copiii, le acordă mai multă atenție, comunicarea dintre părinte și copil e bună și permanentă, iar părintele prezintă interes față de ceea ce povestește copilul.

Atașamentul între membrii unei familii trebuie să existe, chiar dacă uneori între părinți există neînțelegeri. Unii părinți uită sau nu știu că în familie se formează stiluri, modele de comunicare și interacțiune, limbajul, valorile, atitudini și comportamente specifice vieții sociale. Orice părinte încearcă să ofere copilului o educație aleasă, dar uneori uită un lucru esențial : comportamentul copilului este influențat de comportamentul părinților în interiorul cuplului.

Totul începe cu neglijența părinților, grija prea mare pentru ziua de mâine îi face pe aceștia să-și scape copiii de sub control și să nu mai dea atenție nevoilor și modului de comportare al copiilor. Copiii pun în practică ce văd la televizor, în jurul lor și în familie: violența, neglijența, dezinteresul, răzbunarea. Părinții trebuie să-și supravegheze copilul de la distanță, înlăturând prietenii nepotrivite. Anumiți părinți nu cunosc influențele mediului în educarea propriilor copii. De vină pot fi: societatea, vremurile, grijile de zi cu zi sau poate chiar indiferența. Familia trebuie să aibă disciplina ei. Este o problemă când o măsură luată de un părinte este contrazisă de celălalt părinte. Atunci când apare o situație de criză, părinții nu trebuie să-și pedepsească copiii fără să le arate adevăratele motive.

Când sunt probleme în familie, acestea se răsfrâng și asupra rezultatelor școlare. Atât un randament bun al elevului cât și eșecul au cauze care trebuie căutate și acasă, nu doar la școală sau în anturajul copilului. Cele mai frecvente ar putea fi : climatul educativ necorespunzător, stiluri neadecvate de educație, lipsa unității de opinie între părinți; așteptările părinților mult peste posibilitățile reale ale copilului. Mai poate fi vorba și de slaba autoritate a părinților sau controlul redus asupra activităților zilnice ale copilului, asupra modului de petrecere a timpului liber, asupra grupului de prieteni. Neînțelegerile între părinți sau chiar separarea acestora, lipsa comunicării și timpul insuficient acordat copiilor se întâmplă în multe din familiile de azi. Adevăratele probleme majore apar însă când comportamentul părinților este deviant (alcoolism, agresivitate, infracțiuni), când întâlnim situații materiale deficitare și un nivel cultural, igienico-sanitar scăzut.

Cu un astfel de bagaj copilul intră în mediul școlar, după ce a fost în contact cu mediul familial și societatea. Mediul școlar este pentru copil primul mediu socializator organizat. Astfel se introduce în relațiile copilului cu adultul o anumită distanță socială, sunt adoptate anumite reguli de conviețuire cu ceilalți, se creează copilului posibilitatea de a se compara cu cei de vârsta lui, îl familiarizează pe copil cu grupul, încurajează interacțiunea și ideea de apartenență, și nu în ultimul rând îl obișnuiește pe copil cu programul orar, cu programul de viață, cu schimbarea mediului de existență.

După un timp de acomodare cu noul mediu se observă o separare a copiilor în trei categorii : copii care din încăpățănare sau neînțelegere refuză la început sfaturile, ei ajungând să facă o mulțime de greșeli, să-și formeze greșit caracterul ; copii care se prefac că sunt de acord cu sfaturile primite, dar nu le urmează dovedind ipocrizie ; copii ascultători care înțeleg că este spre binele lor să primească și să aplice sfaturile.

Oricât de perfect ar fi un sistem de educație, el rămâne insuficient dacă nu e sprijinit de părinți. Deoarece copilul petrece cea mai mare parte a timpului în familie, efectul educativ va fi deformat sau chiar anulat în cazul că întâmpină rezistența părinților. Grija părintească, dragostea și modelele culturale comportamentale asigură dezvoltarea psihică sănătoasă a copilului. În schimb, atitudinea neglijentă a părinților – mai ales în familiile dezorganizate- se soldează cu diverse anomalii. Se observă o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri însă, când elevii cu multiple posibilități, evoluează lent, fiindcă familia nu prezintă interes. Cauzele unor eșecuri școlare sunt multiple; școala are sarcina, dar și menirea să le depisteze și să intervină, uneori, când este cazul, în situații delicate. Un sfat la timp, o îndrumare competentă, vizita la domiciliu sunt mijloace care, mai ales la elevii din clasele primare, pot da rezultate favorabile, în creșterea randamentului școlar.

Trebuie reținut că este o condiție fundamentală a bunelor rezultate- stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățătură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului, inspirându-i teamă, făcându-l să apară timorat la lecție. De asemenea, datorită slabei exigențe manifestată de unele familii privind învățătura, la unii elevi randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare care, neregulate și necanalizate pe făgașul normal, pot duce la insuccese la învățătură. Foarte mulți copii folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace și în marea majoritate, părinții sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, iar rezultatele slabe la învățătură le pun pe seama școlii.

La baza activității educative în familie, nu trebuie să stea sfaturile - deși și acestea au rostul lor - ci modelele, exemplele pozitive. Deci părinții trebuie să cunoască și condițiile pe care trebuie să le îndeplinească exemplele lor, pentru a fi cât mai eficiente, sub raport formativ: autoritate, unitate de vederi, concordanța dintre exigențele de ordin moral pe care părinții le formează și faptelele lor concrete, exemplele pozitive, dragostea și respectul față de copii , conduita preventivoare, interesul manifestat de părinți față de reușitele copiilor, aprecierea lor pozitivă, alături de modelele pe care le oferă ei înșiși. Sfaturile oferite copiilor vor avea rezultate pozitive, numai dacă vor fi înțelese de aceștia.

Fiecare copil e deosebit și special în felul său și părintele trebuie să știe acest lucru, să descopere partea bună, talentele și aptitudinile celor mici, să le încurajeze, dar să fie capabili și să recunoască defectele lor și cu tact și bunăvoință, eventual cu ajutorul învățătorului sau dirigintei, să încerce îndreptarea acestora. Dar așa cum fiecare copil e unic, așa și fiecare părinte vede în alt fel misiunea sa de educator. Părintele ideal are în vedere întotdeauna ca drepturile copilului să fie respectate, fără a omite stabilirea unor reguli care să fie aplicate și urmate de toți membrii familiei. Prin urmare, părintele care folosește acest stil este suficient de indulgent, flexibil și deschis spre nou pentru a accepta tot ce ar putea ameliora viața copilului și a familiei, însă este în același timp suficient de autoritar pentru a impune o disciplină riguroasă, a-l învăța

pe copil să învețe reguli și să îndeplinească sarcinile care i se dau. Părintele este și destul de protector pentru a-i oferi copilului securitatea și sprijinul de care are nevoie. El este de asemenea și suficient de înțelegător și încrezător în capacitatea copilului de a lua unele decizii personale, îl încurajează să fie independent, îi respectă opiniile, interesele și personalitatea.

Pornind de la necesitatea cunoașterii sociopsihopedagogică a copilului, dar și de la tipologia părintelui școala impune colaborarea cu familia sub diferite aspecte. Urmărind toate aspectele pe care viața de elev o prezintă, părinții pot completa, sprijini și dezvolta personalitatea copilului cu o singură condiție - colaborarea cu școala.

Bibliografie :- REDIMO, revistă națională de știință și educație, editura DIDACTIC PRES, Slatina

- Învățământul primar, revista cadrelor didactice , editura Miniped , București

- diverse lucrări apărute pe site-ul www.didactic.ro

RELAȚIA ȘCOALĂ-FAMILIE

Profesor : Nicolae Ionela

Școala Gimnazială: Sfântul Andrei, Brăila

Accelerarea transformărilor sociale, democratice, emanciparea femeii, care include, pe lângă preocupările materne și gospodărești, și pe cele profesionale și de studiu, modificarea statutului copilului, dispersia familiei, încercarea de a restitui prestigiul educației familiale pe care l-a avut până la introducerea învățământului obligatoriu, progresele sociologiei și psihologiei, precum și alte cauze au dus la înțelegerea faptului că, orice sistem de educație rămâne neputincios dacă se Q de indiferența sau de opoziția părinților. În acest context, școala capătă astfel o misiune suplimentară.

În educarea copilului, părinții, educatorii, școala și societatea în general sunt mijloacele cele mai importante. Printre problemele importante ale învățământului în această etapă de schimbare și modernizare rapidă se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia ocupă un loc privilegiat. Familia, prima școală a vieții este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi, dar și primele modele comportamentale, suportul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial. Ca primă verigă a sistemului educativ, familia are responsabilități clare și diverse. Întrebarea care se pune este, dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților obiective, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ. Realitatea ne-a dovedit că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile vieții zilnice, minimalizând rolul de factor educativ. Altor familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare copiilor, le lipsesc pregătirea psiho-pedagogică, experiența.

Fără îndoială că dezvoltarea intelectuală și conturarea personalității este un proces de lungă durată, care începe de la naștere și continuă până la adolescență. Dar la vârsta mică se pun bazele (fundamentul) acestui lung proces de formare intelectuală și de definire a caracterului. Dezvoltarea intelectuală și maturizarea comportamentului depind atât de moștenirea genetică cât și de mediul în care trăiește copilul.

Mediul de familie poate să exercite o influență pozitivă sau negativă care să persiste tot restul vieții. Factori cu o influență negativă asupra dezvoltării copilului pot fi: alimentația insuficientă sau dezechilibrată, îmbolnăvirile repetate, somnul insuficient, lipsa stimulării intelectuale, lipsa afecțiunii, a exprimării, etc.

În primii 5 ani de viață, copiii pot să învețe mai mult decât în oricare altă perioadă. Învățarea este mai ușoară când copilul este motivat, adică simte plăcere și interes pentru ceea ce învață, simte simpatie și afecțiune pentru persoana de la care învață, simte că este iubit,

Raporturile dintre părinți și copii sunt raporturi educative, cu repercusiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Există și voi enumera câteva din posibilele atitudini și comportamente ale părinților și implicațiile lor în formarea profilului moral al copilului:

- „Familia severă“ – în anumite limite imprimă ordine, disciplină, seriozitate, asigură unitatea și echilibrul familiei. Severitatea este necesară în raporturile educaționale din familie, dar cu măsură. Ce s-ar întâmpla în cazul în care părinții aplică copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul crește timorat cu gândul pedepsei, ascunde greșelile făcute, simte nevoia să mintă, se îndepărtează afectiv și efectiv de părinți și își caută înțelegerea și afectivitatea în altă parte. Așa se nasc „găștile“ și „bandele“ de minori. Mai gravă este situația când părinții sunt împărțiți în tabere: unul „sever“ și unul „indulgent“. Astfel se formează viitorul demagog, viitorul ipocrit, cu trăsături de personalitate pe care nu și le dorește niciun părinte pentru copilul său.
- „Familia permisivă“ – stă la polul opus al familiei severe, imprimă un climat de „puf“. Un asemenea copil va fi neajutorat, un egoist, un meschin, căci în familie îi este permis orice, el are numai drepturi, în timp ce părinții doar datorii. Acest copil se adaptează și se încadrează cu mari dificultăți în colectivele de școală sau mai târziu la locul de muncă.
- „Familia rigidă“ – prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsa de încredere în sine, teama de nereușită și de sancțiune. Cadrul didactic trebuie să intervină, după ce cunoaște situația reală, prin vizite la domiciliu și discuții cu părinții (în particular) sugerându-le cu discreție, tact și calm în ce mod și sub ce formă se poate atenua și echilibra severitatea.
- „Familia libertină“ – creează o atmosferă lejeră, prezentând riscul de a întârzia sau împiedica maturizarea socială a copiilor datorită preocupării excesive a unui părinte sau a ambilor pentru ei înșiși. Cadrul didactic trebuie să intervină pentru a dezvolta siguranța de sine, în sensul obținerii unor rezultate bune la învățătură, capacitatea de decizie, spiritul de independență. Punerea în gardă a părinților în legătură cu pericolul evoluției nefavorabile a copiilor este posibilă și necesară. Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea, larghețea și strictețea), toate însă cu măsură și la momentul potrivit, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Un factor important al educației sistematice și continue îl constituie instituția școlară. La nivelul acestei instituții, educația și instrucția ajung într-un stadiu de maximă dezvoltare prin caracterul programat, planificat și metodic al activităților instructiv-educative. Educația se realizează în forme diverse, cel mai adesea prin activități în comun, elevii învățând unii de la alții. Situațiile de învățare sunt construite premeditat de factorii responsabili din perimetrul acestei instituții. Conținuturile care se transmit sunt selectate cu grijă, după criteriile psihopedagogice, activitățile educative se cer a fi structurate respectându-se principiile didactice, sunt dimensionate cele mai pertinente metode de predare-învățare, iar atitudinile și conduitele trebuie să fie apreciate și evaluate. Cei care realizează procesele formative sunt cadre specializate care dețin, pe lângă competențele disciplinare, academice și pe cele de ordin psihologic, pedagogic și metodic.

Școala este o organizație care învață și produce învățare (learning organization). Specificul ei decurge, în esență, din faptul că ea este investită cu funcția de a produce învățare și își structurează toate celelalte aspecte organizaționale și funcționale în această direcție. Școala este o instituție delegată de comunitate să transmită un anumit set de valori. Analiza școlii ca organizație socială presupune valorificarea modelului de raționalitate managerială care corespunde istoric unei societăți postindustriale de tip informațional. Acest model concepe organizația școlară dintr-o

perspectivă inovatoare care asigură: a) orientarea instituției spre obiective aflate în concordanță cu cerințele funcționale ale sistemului de educație/învățământ; b) valorificarea deplină a resurselor pedagogice în concordanță cu cerințele funcționale ale proiectării curriculare; c) îndrumarea metodologică a personalului didactic la niveluri de performanță aflate în concordanță cu cerințele perfecționării pedagogice; d) administrarea eficientă a instituției în concordanță cu cerințele învățământului, de adaptare la condiții de schimbare socială rapidă (Gabriela Kelemen, 2011, pag. 129-131, pag. 190). Influența dascălilor asupra dezvoltării concepției copilului despre sine și a stimei de sine este foarte puternică. Școlarul mic (6-11 ani) dobândește noi deprinderi legate de activitatea lui educativă: desenează, scrie, face adunări etc. Atunci când este încurajat să facă asemenea lucruri și este lăudat pentru realizarea lor, treptat va manifesta tendința de a munci susținut, de a persevera în realizarea sarcinilor dificile, de a pune munca înaintea plăcerilor de moment.

Dacă strădaniile sale, în loc să-i aducă laude, îi vor aduce critici, pedepse, nemulțumirea profesorilor și a părinților, dacă va fi pus să arate ce poate și va fi „derogat“ de la muncă și de la responsabilități, atunci copilul va dobândi treptat un sentiment de inferioritate legat de propriile sale capacități și de incapacitate în raport cu alții. Parteneriatul școală-familie în zilele noastre primește noi valențe. În lucrarea Management educațional pentru directorii unităților de învățământ, Mariana Dragomir precizează faptul că, în relația cu școala, părintele parcurge șapte pași: a) părintele „învață“ – se informează asupra modului de conducere și organizare a procesului instructiv-educativ; b) părintele ajută – sprijină școala în realizarea unor proiecte și activități; c) părintele devine un suport al imaginii pozitive despre școală – înțelege importanța școlii în formarea copilului său și are o atitudine pozitivă față de școală; d) părintele devine o sursă de informație complementară – furnizează dirigintelui sau învățătorului informații despre comportamentul copilului în familie, despre problemele afective și de sănătate ale acestuia; e) părintele devine o sursă educațională – contribuie la educația propriului copil, îl ajută și îl sprijină în activitatea zilnică de acumulare de cunoștințe; f) părintele ca profesor – oferă cadre de referință pentru raportarea valorică a copiilor săi; g) părintele – inițiator al schimbărilor din școală – are dreptul și chiar obligația să solicite adaptarea școlii la cerințele societății actuale – părintele poate să propună unele schimbări care să contribuie la dezvoltarea individuală sau colectivă a copilului. Implicarea familiei în activitatea școlară a copiilor se desfășoară pe două coordonate: a) relație părinte-copil: controlul frecvenței, al rezultatelor școlare, al temelor, ajutor în îndeplinirea sarcinilor, suport moral și material; b) relația familie-școală: contactul direct cu învățătorul sau profesorii clasei sub forma unor reuniuni de informare a părinților cu privire la documentele privind partea de curriculum (Planul cadru pentru învățământul obligatoriu, Programele școlare, Ghidurile de evaluare), consultarea părinților la stabilirea disciplinei opționale, alcătuirea schemelor orare ale clasei și programului extrașcolar al elevilor; activarea asociativă a părinților prin Comitetul de părinți etc. Pentru ca această colaborare „ideală“ să se realizeze trebuie să existe voința colaborării și factorii educaționali implicați să se considere parteneri, în adevăratul sens al cuvântului.

În concluzie, școlile trebuie să planifice și să implementeze programe de parteneriat, pentru a amplifica implicarea părinților. Scopul educației este de a forma un om cu o gândire liberă, creativ și sociabil. Un proverb spune: „O vorbă bună rostită la timp înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul“.

Bibliografie:

1. "Relația școală-familie. Implicații în educația copilului" - Gabriela Secăreș, Camelia Florentina Gavrilă (Editura Trei, 2015)
2. "Parteneriatul educațional între școală și familie" - Adriana Bălălău, Cătălina Bălălău (Editura Universității Lucian Blaga din Sibiu, 2011)
3. "Familia și școala: parteneri în educația copilului" - Viorica Gligor (Editura Polirom, 2013)
4. "Parteneriatul școală-familie-comunitate în educația copilului" - Liliana Roman (Editura Universității din București, 2017) .

PROFESORI ȘI PĂRINȚI, ÎMPREUNĂ FACEM EDUCAȚIE DE CALITATE

Prof. Cioban Lucia Maria Grădinița P.P. nr.1 Sânnicolau Mare, Timiș
Prof. Sitaru Iasmina Grădinița P.P. nr.1 Sânnicolau Mare, Timiș

Părinții, familia sunt primii oameni chemați să pună bazele educației unui copil deoarece pregătirea pentru viață a omului de mâine începe din primele luni de existență. Faptele de astăzi ale copiilor reprezintă o prefigurare certă a celor de mâine. Deprinderile și convingerile conturate acum formează baza modului de acțiune din viitor. Atitudinile și comportamentele părinților vor fi primele modele copiate cu fidelitate de copii. Preșcolarul ar trebui să aibă toate condițiile unui cadru optim în care să se dezvolte și această răspundere revine în mare măsură familiei care poate îndeplini această sarcină doar printr-o colaborare eficientă cu grădinița.

Educatorul încearcă permanent să creeze o comunitate educațională formată din copii, părinți și educatori, în cadrul căreia copiii să-și dezvolte natural aptitudinile, să-și descopere talentele și pasiunile, să fie încurajați să exploreze și să descopere cine sunt și ce le place să facă.

Grădinița este prima unitate de învățământ cu care copilul dar și familia intră în contact. Ea poate oferi părinților o imagine obiectivă a copilului, poate sprijini și orienta familia în educarea copiilor. Educatoarele trebuie să lucreze cu familiile în scopul organizării activităților zilnice, asigurării educației și întâmpinării nevoilor sale. În același timp, educatoarea nu trebuie să uite că familiile învață împreună cu copiii. Copilul este un membru nou și unic al familiei care trebuie să învețe să-l cunoască cu tot ce ține de personalitatea, temperamentul și stilul său.

Prin tot ceea ce facem, alături de părinți ne propunem să pregătim copiii pentru viitor, să formăm o comunitate bazată pe relații de prietenie și respect.

Familia oferă copilului un mediu afectiv, social și cultural. Mediul familial, sub aspect afectiv, este o școală a sentimentelor deoarece copilul trăiește în familia sa o gamă variată de relații interindividuale, copiindu-le prin joc în propria conduită.

Credem că părinții sunt persoanele care au o influență majoră în viața și dezvoltarea copilului, iar grădinița oferă un rol de sprijin secundar. Pentru sprijinul copilului trebuie dezvoltată

o relație tandem de cooperare între casă și grădiniță, în care părinții sunt o parte fundamentală a bunăstării grădiniței și a experienței educaționale eficiente pentru copilul lor. Ca atare, părinții sunt invitați să participe și să sprijine procesul instructiv educativ ori de câte ori este posibil.

Familia este o sursă principală de informații privind relațiile interpersonale dintre membrii acesteia, așteptările privind educația copilului, stilul educațional, autoritatea părinților și metodele educative folosite, valorile promovate, climatul educațional, responsabilitățile pe care copilul le îndeplinește. Educatoarele trebuie să asigure părinților numeroase ocazii de a se implica în programul grădiniței, comunicând în fiecare zi, povestindu-le despre cum și-a petrecut copilul lor timpul, ce activități de învățare a desfășurat, ce progres sau regres a realizat copilul sau anunțându-i ce activități sau întâlniri au planificat.

Familia este o sursă principală de informații privind relațiile interpersonale dintre membrii acesteia, așteptările privind educația copilului, stilul educațional, autoritatea părinților și metodele educative folosite, valorile promovate, climatul educațional, responsabilitățile pe care copilul le îndeplinește. Educatoarele trebuie să asigure părinților numeroase ocazii de a se implica în programul grădiniței, comunicând în fiecare zi, povestindu-le despre cum și-a petrecut copilul lor timpul, ce activități de învățare a desfășurat, ce progres sau regres a realizat copilul sau anunțându-i ce activități sau întâlniri au planificat.

În general părinții fac eforturi pentru a înțelege și susține misiunea grădiniței, iar în acest scop, ne propunem să îi ajutăm prin furnizarea de informații și oportunități de educație parentală.

Comunicarea este esențială, cei mai mulți părinți nu au timpul necesar de a sta de vorbă pe îndelete cu cadrele didactice pe mâna cărora își încredințează copilul. Ajung la grădiniță uneori pe ultima sută de metri, lasă copilul în unitatea de învățământ și se grăbesc cât pot să ajungă la timp la serviciu. La întoarcere, când își iau copilul, chiar dacă timpul este la fel de scurt sau pentru că o serie de alți părinți sunt prezenți, totuși trebuie ca atunci comunicarea să nu se facă pe fugă.

Cadrele didactice trebuie să gestioneze cu tact situațiile de împărtășire cu părinții a evenimentelor desfășurate pe parcursul zilei. Zi după zi se desfășoară extrem de multe evenimente, dar ele nu trebuie să rămână neîmpărtășite, riscând să fie comunicate doar situațiile ieșite din extraordinar și nu întotdeauna cele pozitive. Așadar, comunică părinții cu educatorii și invers: **felul în care s-a simțit copilul și evenimentele** cu impact emoțional prin care copilul a trecut, **ce a învățat copilul** în ziua respectivă, **relațiile pe care copilul le are** cu cei din grupă, **activitățile desfășurate de copilul cu pasiune**, unde sunt zonele lui de competență maximă.

Și părinți pot să facă primii pași în comunicarea cu cadrul didactic, să înțeleagă filosofia acestuia de predare a informațiilor, ce își dorește să obțină în clasă și cum pot ajuta la atingerea acestor obiective, vorbind aceeași limbă. Ce a funcționat acasă și poate funcționa și la grădiniță și invers. Părinții pot comunica cadrelor didactice o listă de lucruri pe care doresc să le știe despre copilul lor pe lângă întrebările clasice despre mâncat și dormit.

Părinții pot contribui la eficientizarea comunicării în raport cu educatorul prin abordarea colaborativă a acestuia, având în minte faptul că beneficiarul final al acestei relații este copilul. Pot discuta deschis despre așteptările, nevoile și disponibilitatea de a susține demersul educațional.

Participarea părinților la întâlnirile sau la ședințele organizate de educatoare, le dă posibilitatea de a stabili împreună periodicitatea întâlnirilor și canalele de comunicare pe care le vor folosi în menținerea legăturii. Părinții sunt informați să care este programul educațional al copilului.

Cadrele didactice sugerează părinților **activități de fixare și utilizare în mediu real a informațiilor** pe care copiii le acumulează în mediul formal.

Construit parteneriatul cu părinții, pas cu pas se poate face personalizarea comunicării folosind un limbaj familiar prin care se transmite încrederea.

Oricărei persoane îi place să fie apreciată, recunoscută și să sărbătorească succesele. Reușitele copiilor trebuie sărbătorite de aceea cu diferite ocazii educatoarele organizează serbări care constituie un prilej de cunoaștere reciprocă și de satisfacție reciprocă pentru realizările copiilor. Părinții se pot implica în desfășurarea repetițiilor, în confecționarea costumelor sau a decorului, în organizarea unor mini petreceri pentru copii la sfârșitul acestei serbări. Meseria de părinte se învață în timp și cu sprijinul educatoarei în perioada preșcolară, iar de buna colaborare a familiei cu grădinița depinde dezvoltarea armonioasă și unitară a copilului.

Liniștea sufletească a părinților trebuie să fie prioritatea oricărei grădinițe, fiind la fel de importantă ca și siguranța și educația copilului. Un părinte liniștit înseamnă un copil liniștit.

Școala și familia sunt cei doi factori importanți, cei doi piloni rezistență ai educației moral-civice a elevilor din învățământul primar, iar întreaga viață se situează și mediul extrașcolar sau extrafamilial. În centrul tuturor pendulează copilul, obiect și subiect al educației, proces complex care începe de la cea mai fragedă vârstă. Până la 6 ani, toți membrii familiei sunt implicați în realizarea procesului de educare a copilului mic. Se vorbește adesea despre „cei șase ani de-acasă”, etichetă fără conținut pentru unii, dar semnificativă pentru cine cunoaște mai bine influența covârșitoare a educației din familie pentru tot restul vieții, în bine sau în rău, după cum copilul a avut norocul sau neșansa de a crește într-un mediu prielnic sau într-unul nefavorabil.

După 6 ani, educația copilului este preluată în mare măsură de școală. Dacă familia este nucleul societății, școala este societatea însăși redusă la oscară de proporții adecvată vârstei elevului. O bună colaborare între școală și familie este posibilă numai atunci când familia înțelege bine menirea școlii: aceea de a fi „principal izvor de cultură și factor de civilizație”, iar școala nu vede în familie o „debara” unde se aruncă toate rebuturile ei, ci un aliat, un colaborator sincer, permanent și direct interesat în întregul proces instructiv-educativ.

Colaborarea școlii cu familiile elevilor se poate realiza la nivelul conducerii și al cadrelor didactice. Cea mai frecventă și mai indicată este păstrarea legăturii dintre școală și familie la nivelul învățătorilor, deoarece aceștia cunosc mai bine particularitățile individuale ale elevilor, condițiile lor de viață, prietenii, mediul familial și social în care trăiesc, capacitatea lor intelectuală, randamentul la învățătură, aptitudinile acestora. Învățătorii colaborează direct cu părinții elevilor, indirect cu bunicii sau rudele apropiate sau prin intermediul Comitetului de părinți.

Comunitatea oferă o largă varietate de resurse importante de care școlile și familiile se pot folosi mai ușor pentru binele copiilor. De asemenea, participarea comunității la luarea de decizii poate îmbrăca următoarele forme: stabilirea priorităților, planificarea și executarea programelor, participarea la împărțirea beneficiilor din cadrul instituției, participarea la monitorizarea și evaluarea proiectelor.

Referitor la implicarea părinților în sfera educației formale, cercetările recente confirmă existența unor conexiuni pozitive între implicarea familiei și succesul școlar al elevilor, dar se cunoaște încă destul de puțin despre care practici, pentru cine și de ce se întâmplă asta. Altfel spus, parteneriatele școală-familie produc o diversitate de rezultate în toate planurile. Părinții care se implică în activitatea școlară experimentează ocazii variate de a contribui la educația copiilor și devin ei înșiși motivați să-și continue educația. Participarea lor în cadrul activităților educaționale din școală este un prilej pentru adulți de a-și împărtăși abilitățile și interesele, ceea ce contribuie la crearea unei

relații pozitive cu proprii copii și cu școala, precum și la dezvoltarea conștiinței proprii valori și a încrederii în sine, iar pe de altă parte implicarea alături de ceilalți părinți din comunitate creează oportunități și rețele de implicare sporite, sedimentează relațiile sociale și poate crește sentimentul de control asupra mediului de viață. Școlile pot beneficia de suportul moral, informațional și economic al familiilor și comunității. S-a demonstrat că în școlile unde există și se implică comunitatea, ea devine o bogată sursă de materie primă care poate fi folosită pentru a face procesul de predare-învățare mai legat de realitate și mai profund. De asemenea, comunitățile oferă mediul și contextul care poate întări valorile, cultura și învățarea în școală. Când aceste prime două instituții (familia și școala) formează o echipă, școala devine o adevărată forță în societate, prin promovarea unei dezvoltări integrale și continue a copiilor. Pentru a se ajunge la aceasta, școlile “trebuie să devină mai sensibile, responsabile, centrate pe copil și să se afle în strânsă legătură cu comunitatea și familia” .

Educația permanentă reprezintă un principiu organizatoric și filozofic care presupune că educația este un continuum existențial ce poate avea la bază un sistem complex de mijloace care trebuie să răspundă nevoilor și aspirațiilor de ordin educațional și cultural ale fiecărui individ. În contextul dinamicii și complexității actuale, educația permanentă reprezintă unul dintre răspunsurile fundamentale la provocările societății contemporane. Condițiile care au impus acest principiu în practica educațională sunt: evoluția științifică și tehnologică care a dus la explozia cunoașterii concomitent cu fenomenul de perisabilitate rapidă a cunoștințelor;

Educația include modalitățile formale dar și pe cele nonformale: învățarea planificată, învățarea accidentală (spontană);

Principalele funcții ale educației permanente: integrare și adaptare reciprocă a individului și a societății.

Scopul final al educației este să sporească calitatea vieții. Încercând să înlăture confuziile multiple referitoare la înțelegerea conceptului de educație permanentă, Emil Păun subliniază:

„educația permanentă nu este nici un sistem, nici un domeniu educativ, ea este principiul pe care se bazează organizarea globală a sistemului educațional. [...] Dificultățile punerii în practică a ideii educației permanente provin mai ales din profunzimea și radicalitatea transformărilor pe care le impune. Educația permanentă este un adevărat proiect educativ, care are un caracter prospectiv și vehiculează un sistem de valori.”

Rolul educației este de a forma ființa socială, de a-l socializa pe copil. În realitate, educația are un caracter pluridimensional și o definiție adecvată trebuie să ia în considerare în egală măsură ambele dimensiuni, astfel încât să poată orienta acțiunea educativă pentru a răspunde atât nevoilor individului, cât și celor ale societății pentru care îl formăm.

Încercând o astfel de definiție, putem spune că educația este ansamblul de acțiuni și de influențe menite să permită ființei umane să-și dezvolte capacitățile fizice și intelectuale, dar și sentimentele și atitudinile morale și estetice, în scopul responsabilizării și integrării sociale optime ca cetățean. Din ce în ce mai multe probleme sociale intră în școală, ceea ce face ca școala să nu mai poată sta departe de comunitatea din care face parte. Pentru mulți ani, o echipă de cercetători condusă de J. Epstein a inițiat studii pentru a identifica premisele și modalitățile pe care trebuie să le aibă în vedere școlile pentru a dezvolta și implementa programe de parteneriat largi. Din această muncă au rezultat șase tipuri fundamentale de implicare, fiecare putând fi operaționalizat prin sute de practici la nivelul școlilor: calitatea de părinte (parenting), comunicarea între casă și școală, voluntariatul, învățarea acasă, luarea deciziilor, colaborarea cu comunitatea.

Bibliografie:

Dumitrana, Magdalena, 2000 „Copilul, familia și grădinița”, Editura Compania, București
Voiculescu, Elisabeta, 2011 „Pedagogie preșcolară”, Editura Aramis, București
Popescu, Eugenia (coord.), 2003 „Pedagogie preșcolară. Didactica” E.D.P., București

IMPORTANȚA COLABORĂRII DINTRE GRĂDINIȚA DE COPII ȘI FAMILIE

Prof. învă. preșcolar Pavel Maria-Adriana
Gr. P.P. Nr. 33 Bacău
Structură a Școlii Gimnaziale „C-tin Platon” Bacău

Se știe că una dintre condițiile fundamentale pentru realizarea optimă a procesului de învățământ este asigurarea unui sistem unitar de cerințe în instruirea și educarea copilului. Acest sistem trebuie să fie respectat, în primul rând, de către colectivul pedagogic al instituției preșcolare.

Copilul este educat nu numai în instituția preșcolară. Cea mai mare parte a timpului, el îl petrece în familie, chiar dacă frecventează o grădiniță cu program prelungit. În familie, copilul crește și se dezvoltă sub acțiunea modelatoare a mediului familial. Această influență se împletește mai mult sau mai puțin organic cu cea provenită din partea grădiniței. Cu timpul, influența educațională a grădiniței crește în intensitate, până ce devine dominantă.

Grădinița de copii va veghea în permanență ca munca depusă de colectivul ei pedagogic să fie continuată, susținută și întărită în familie. Este ușor de înțeles ce se va întâmpla cu un copil care în grădiniță învață un lucru, iar în familie altul. În grădiniță învață, de pildă, să așeze jucăriile în ordine, iar în familie obișnuiește să le arunce peste tot; în grădiniță învață să fie politicos față de adulți și de alți copii, iar în familie i se tolerează lipsa bunelor maniere. În această situație este foarte greu să se formeze la copil spiritul de ordine, deprinderi de organizare și disciplină în activitate, atitudini de prietenie și sollicitudine în relații interpersonale. Chiar dacă influențele pozitive ale grădiniței nu sunt cu totul anihilate, efectul lor va fi simțitor diminuat prin greșelile de educație ce se comit în familie. De aceea, pentru a duce la bun sfârșit sarcinile educației comuniste a copiilor, este foarte important ca instituția preșcolară să realizeze o colaborare cât mai strânsă cu familia.

Scopurile și sarcinile educației a copiilor în grădiniță și familie nu sunt diferite. Educația copiilor în grădiniță se realizează după un program bine stabilit, iar îndeplinirea sarcinilor instructiv-educative revine unor cadre didactice special pregătite. Din practica muncii zilnice cu părinții, educatoarea își dă seama că nu toți părinții știu cum să-și educe copiii, ce fel de metode și procedee trebuie să folosească în acest scop. De aceea, sarcina educatoarei este să-i familiarizeze cu cele mai bune metode și procedee de educare și să-i înarmeze cu anumite cunoștințe pedagogice. Această muncă cere din partea ei o bună pregătire, multă răbdare, pricepere și tact.

Sunt părinți care consideră că a-i educa pe copii este o chestiune foarte simplă și ușoară, o chestiune care nu necesită cunoștințe, priceperi și deprinderi speciale. Cu acești părinți, educatoarea va duce o muncă de lămurire susținută, arătându-le cât de grea și de complexă este sarcina educării copilului în familie și cât de mare este răspunderea ce le revine în acest sens părinților. Se știe că de la natură copiii nu sunt nici buni și nici răi. Ei pot să devină însă buni sau răi, ca urmare a metodelor pozitive sau negative de educare.

Îndrumarea pedagogică a părinților cere ca educatoarea să recunoască, în primul rând, condițiile în care trăiește copilul în familie, sub aspect economic, social, cultural etc. În același timp, studiind temeinic pe fiecare copil din grupă, urmărind atent toate schimbările ce se produc în comportarea lui, ea va face neconținut apel la părinți să o sprijine în munca ei educativă.

Fiind în permanent în contact cu familia, educatoarea va reuși să apropie părinții de grădiniță, să-i facă colaboratorii ei, să-i învețe cum să-și educe copiii. Cunoscând felul în care sunt crescuți și cum se comportă copiii în familie, va ști să aplice cele mai pozitive procedee de tratare individuală.

Bibliografie:

1. Cristea, S., *Dicționar de termeni pedagogici*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1998;
2. Piaget, J., *Psihologie și pedagogie*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1972.

IMPORTANȚA COLABORĂRII ȘCOALĂ – FAMILIE ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROFESOR: PIPĂ ANA
LICEUL GH. RUSET ROZNOVANU

"Educația începe acasă. Trebuie să pui bazele caracterului și valorilor în familie, iar apoi școala să le dezvolte." - Oprah Winfrey

Relația sau parteneriatul dintre școală și familie reprezintă un aspect esențial în educația copiilor. Este vorba despre colaborarea strânsă între părinți și cadrele didactice, având drept scop comun dezvoltarea armonioasă și succesul academic al elevilor.

O educație de calitate nu poate exista atunci când școala lucrează independent de cerințele societății sau al familiei elevilor. Trebuie să ținem o permanentă legătură cu familia. Dacă până în

prezent acest parteneriat școală-familie a fost dezvoltat unilateral, fiind de multe ori considerat “responsabilitatea școlii”, acest lucru trebuie să se schimbe pe viitor. Trebuie să se vadă și implicarea familiei în procesul instructiv-educativ. Școala nu mai educă elevi doar pentru a ști cunoștințe ci pentru a se descurca în viață, pentru a fi oameni cum se spune în popor.

Iată câteva motive pentru care colaborarea dintre familie și școală este importantă:

1. Comunicare eficientă: Părinții și cadrele didactice ar trebui să mențină o comunicare deschisă și constantă pentru a se informa reciproc despre progresul și nevoile copiilor. Astfel, pot fi identificate problemele și pot fi luate măsuri corespunzătoare pentru a le rezolva.
2. Consistență și sprijin continuu: Atunci când părinții și cadrele didactice lucrează împreună, pot crea un mediu coerent și susținător pentru copii. Aceasta înseamnă că copiii primesc mesaje și așteptări consistente atât acasă, cât și la școală, ceea ce le permite să se concentreze și să se dezvolte într-un mod mai eficient.
3. Resurse și informații împărtășite: Colaborarea între familie și școală permite schimbul de resurse și informații importante. Părinții pot oferi informații despre nevoile, interesele și aptitudinile copiilor lor, în timp ce cadrele didactice pot oferi sfaturi și resurse educaționale pentru a sprijini învățarea acasă.
4. Modelarea comportamentului pozitiv: Când părinții și cadrele didactice lucrează împreună ca un echipaj, pot modela comportamentul pozitiv și valorile importante pentru copii. Astfel, aceștia vor avea mai multe șanse să adopte aceste comportamente și să le aplice în viața lor.
5. Rezultate academice îmbunătățite: Studiile arată că copiii ale căror familii sunt implicate în educația lor au rezultate academice mai bune. Prin colaborarea cu școala, părinții pot monitoriza mai bine progresul copiilor și pot oferi sprijin suplimentar atunci când este nevoie.

Putem spune că elevul trăiește un sentiment de mândrie atunci când părinții săi se implică în activitățile școlii sau îi sprijină în realizarea sarcinilor de învățare. Acest lucru va duce la lucruri pozitive în formarea personalității elevului, în conștiința lui. Astfel el își va respecta mai mult părinții, va învăța să aprecieze munca celorlalți, și în cele din urmă își va asigura succesul școlar. Dăruirea, tinerețea, experiența, profesionalismul, puterea, curajul, interesul, dedicarea, perseverența, implicarea, sensibilitatea sunt câteva din calitățile și în același timp valorile unui mare pedagog care, prin implicarea eficientă a părinților în dezvoltarea intelectuală a copiilor, asigură o educație de calitate.

Prin intermediul activităților extrașcolare sau prin derularea a diverse proiecte educaționale profesorul poate cunoaște mai bine elevul, îl poate atrage de partea sa și astfel formându-se o legătură între ei să reușească să îl motiveze pentru ridicarea performanțelor școlare. În desfășurarea acestor activități pot fi cooptați și părinți, astfel se poate consolida legătura dintre elevi-părinți-profesori.

Noul profil European al absolventului obligă școala să pregătească elevul pentru viață. Trebuie cultivate competențele civice, morale, sociale sau de antreprenoriat, iar aici școala are nevoie de sprijinul familiei sau societății. Colaborarea eficientă școală – familie reprezintă o reușită a procesului educațional. Educația este o acțiune la care își dau concursul școala, familia, întreaga societate, iar colaborarea este absolut necesară. Școala trebuie să colaboreze cu familia în domeniul:

- a) învățării elevului ;
- b) comportamentului ;
- c) dezvoltării fizice ;
- d) dezvoltării intelectuale, morale și estetice ;
- e) deprinderilor și priceperilor de muncă, deprinderilor igienico – sanitare;
- f) activităților libere, angajării copilului în diferite domenii de activitate în afara clasei și a școlii.

În concluzie rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral, estetic. Doar implicându-i pe părinți și stabilindu-le responsabilități în acțiunea comună de educare a propriilor copii, de supraveghere și control al acestora, de participare la activitățile educative comune, vom reuși să facem copiii fericiți și motivați.

Colaborarea strânsă, comunicarea deschisă și implicarea activă a părinților contribuie la crearea unui mediu educațional favorabil și la formarea unei baze solide pentru dezvoltarea viitoare a copiilor. Prin promovarea și întărirea acestui parteneriat, putem asigura un viitor mai bun pentru copiii noștri.

Bibliografie:

1. Bălan, E. (2012). Relația școală-familie în contextul românesc. Revista de Pedagogie, 60(3), 2012, pag 41-51.

2. Gavrilă, I. G. Parteneriatul educațional școală-familie. Eficiență și impact asupra succesului școlar al elevului. Editura Pro Universitaria, 2013.

Motto: „Această însemnă a trai, Să nu trăiești doar pentru tine!
(Menander)

I ARGUMENT

Actuala societate se caracterizează prin numărul din ce în ce mai mare al persoanelor vârstnice. Acest lucru presupune desigur o atenție sporită din partea societății, trebuie asigurate alternative de îngrijire pentru această categorie de vârstă și nu în ultimul rând trebuie asigurate familiilor care au în îngrijire vârstnici condițiile necesare pentru asistența acestora. Aceste obiective pot fi realizate numai dacă membrii comunității își asumă responsabilitățile care-i revin în acest domeniu. Deci educarea tinerilor în domeniul îngrijirii celor de vârstă a treia trebuie începută cât de devreme posibil. Iată câteva idei care au stat și stau și în momentul actual la baza încheierii parteneriatului de voluntariat.

Dacă vom învăța să avem grijă de bătrâni, de persoanele în vârstă, singure, bolnave, aflate în dificultate, de multe ori ignorate de rude, de cei apropiați, atunci copiii noștri vor fi educați să fie buni, generosi, sensibili, omenosi, vor avea capacitatea să aprecieze faptele bune raportate la cele

rele, să dezvolte atitudini și comportamente pozitive față de persoanele în vârstă, care de multe ori

ajung în situații defavorabile, chiar de risc.

Vârstnicii îndrăgesc copiii, sunt deschisi față de această categorie de vârstă și dezvăluie mult mai liber problemele care îi preocupă. Iar copiii se atașează cu ușurință de vârstnici și doresc să facă ceva concret pentru ei. Iată deci că am ajuns la un moment care facilitează ambele părți în

atingerea scopului propus și anume : formarea la tineri a unui comportament responsabil față de cei de vârstă a III-a, respectiv crearea pentru vârstnici a condițiilor necesare pentru a preveni sentimentul de inutilitate.

Se preconizeaza ca dupa un an de "acomodare" prin programe comune sa oferim copiilor modele care pot fi urmate in conditiile ingrijirii si supravegherii unui varstnic. Asistatilor Caminului pentru persoane varstnice li se ofera posibilitatea de a-si retraia clipele fericite ale tineretii și de a oferi in aceasta epoca caracterizata de transformari profunde un punct sigur tinerilor in curs de formare.

Participarea la Programele de actiune comunitara ofera copiilor posibilitatea de a intelege și de a constientiza problemele cu care se confrunta alte persoane din comunitate.

Voluntarii care participa la acest program vor incerca sa aduca un strop de bucurie pe chipurile varstnicilor de la Caminul pentru persoane varstnice, Roznov.

Vrem sa aducem un zambet pe fetele acestor trecatori prin viata, sa fim nepotii pe care și i-ar fi dorit, sa le deschidem usa de Sfantul Nicolae, de Craciun, de Paste, de 8 Martie, etc. sa le aducem un strop de bucurie prin cantecele, poeziile, dansurile si inocenta noastra.

Voluntariatul este O VIRTUTE, NUO OBLIGATIE.

Prin actiunile pe care le vom desfasura impreuna, copiii vor invata sa recunoasca rolul pe care il au ei in comunitatea asistatilor de la Caminul pentru persoane varstnice, Roznov.

IL DESCRIEREA PROIECTULUI

BENEFICIARIIPROIECTULUI

- !• scolari
- o!• asistatii de la Caminul pentru persoane varstnice Roznov

I. REALIZATORJ DE PROJECT

- !• prof. inv. primar: Dringulvlaria Carmen
- !• prof. inv. primar Hie Ana Simona
- !• prof Japalela Tamara Veronica
- !• **profPipa Ana**
- !• prof. Maria Topciu

COLABORA1ORI

- consilier scolar: Ernanuela Cojocaru
- dir. prof inv. Primar Stroea Ioan
- dir. Anghel Maricica

2. DURATA

- an scolar 2022 - 2023

3. INSTITUTIILEIMPLICATE INREALIZAREA PROGRAM.ULUI

- Liceul Gh. Ruset Roznovanu, reprezentata prin director prof.inv. primar Stroea Ioan

- Caminul pentru persoane varstnice Roznov
- Cornitetele de parinti de la clasele implicate in voluntariat

4. SCOP

- Elaborarea și implementarea modelelor de conduita in supravegherea și îngrijirea varstnicilor;
- Organizarea unor activitati comune de catre scolari în spiritul formarii virtutiilor precum: prietenia, bunatatea, colaborarea și spiritul de intrajutorare;
- Formarea unei atitudini pozitive fata de sine și fata de ceilalti;
- Prevenirea sentimentului de inutilitate la cei de varsta a treia.
- Dezvoltarea sentimentelor de dragoste, pretuire și respect pentru persoanele in varsta; oferirea de sprijin umanitar persoanelor varstnice aflate in dificultate.

5. OBIECTIVE SPECIFICE

a.) Privind școlarii:

- Fornarea unui comportament adecvat fata de cei in varsta;
- Irnplicarea directa a tinerilor in solutionarea problemelor pe care le poate ridica inaintarea in varsta;
- Fornarea unor atitudini pozitive care pentru un cetatean activ al societatii moderne sunt indispensabile și pe care trebuie sa le manifeste in situatii de dificultate.

b.) Privind cadrele didactice:

- Sa creeze model comportamental scolarilor, pentru ca în relatiile acestora cu persoanele varstnice sa poata actiona conform cerintelor;
- Sa asigure conditii necesare pentru ca modelele oferite sa fie implementate in viata cotidiana;
- Sa pregateasca tanara generatie pentru responsabilitatile pe care trebuie sa le satisfaca la varsta adulta.

c) Pentru asistatii varstnici

- Prevenirea sentimentului de inutilitate prin implicarea directa în formarea tinerilor;
- Formarea și susținerea sentimentului de atașament față de cei tineri.

III ACTIVITĂȚI ÎN PROIECT

DESCRȘIEREA DETALIATĂ A PROIECTULUI

1. LANSAREA PROGRAMULUI

Lansarea programului se face în prezența voluntarilor, a reprezentanților celor două instituții partenere, a părinților.

2. ORGANIZAREA TEHNICĂ A PROIECTULUI

- Se stabilesc scopul și posibilitățile derulării acestuia, tipurile de activitate, obiectivele urmărite și modul în care cei implicați în program pot fi implicați în realizarea lui.
- Materialul astfel întocmit este prezentat celor doi reprezentanți oficiali ai instituțiilor implicate și se oficializează parteneriatul.

ACTIVITĂȚI PRIN CARE SE REALIZEAZĂ OBIECTIVELE PROPUSE

a.) întocmirea documentației necesare pentru oficializarea parteneriatului educațional și stabilirea activităților comune.

Perioada: octombrie - noiembrie 2022

Raspunde: prof. inv. primar Carmen Dringu Maria Carmen

prof. Inv. primar Ilie Ana Simona

prof. Japalela Tamara Veronica

prof. Pipa Ana

prof. Maria Topciu

h.) Confectionarea ornamentelor de Craciun

„ Datini din strabuni”(colinde, plugusor, Obiceiuri de Craciun în scopul pastrării tradițiilor strămoșești. (program artistic la centru)

Perioada: decembrie 2022

Raspunde: prof. Inv. primar Carmen Dringu Maria Carmen
prof. inv. primar Ilie Ana Simona

prof. Japalela Tamara Veronica
prof. Pipa Ana

prof. Maria Topciu

c.) Iatii vine primavara "Martisoare dulei"

Perioada: martie 2023

Raspunde: prof. inv. primar Dringu Maria Carmen
prof. inv. primar Ilie Ana Simona

prof. Japalela Tamara Veronica

prof. Pipa Ana

prof. Maria Topciu

d.) Sarbatoarea prhnaverii, „impreunade Paste” „Sose~te iepurasul”

Perioada: aprilie 2023

Raspunde: prof. Inv. primar Carmen Dringu Maria Carmen
prof. inv. primar Ilie Ana Simona

prof. Japalela Tamara Veronica

prof. Pipa Ana

prof. Maria Topciu

IV.EVALUARE

EVALUAREA OBIECTIVELOR SPECIFICE ALE PROGRAMULUI

a.) pentru obiectivele care vizeaza copiii:

- se va urmări numărul de copii care s-au implicat efectiv în activități;
- realizarea de compuneri și a unui desen care să pună în evidență sentimentele pe care le-au trăit cu ocazia întâlnirilor cu varstnicii;

b.) pentru obiectivele care vizeaza varstnicii

- se va urmări receptivitatea varstnicilor și participarea activă la programele derulate;
- discuții pe tema: „Copiii, oameni de viitor”
- dragostea și ajutorul celor din jur pot însenina apusul;

c.) pentru obiectivele ce vizeaza realizatorii proiectului

- respectarea planificării și desfășurării activităților în concordanță cu derularea programului;
- alcătuirea unui portofoliu care să oglindească momente din derularea programului;
- întocmirea unui raport final cu descrierea modului în care s-a derulat proiectul.

FAMILIA ȘI ROLUL EI ÎN FORMAREA EDUCAȚIEI

Prof.Înv.Preșc: Popa Adriana, Grădinița P.P.Nr.1, Sânnicolau Mare, Timiș

Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea acestui deziderat rezidă în strânsă legătură dintre familie și mediul educațional. Acest lucru impune ca părinții să fie parteneri egali în educația copilului.

În condițiile unei atmosfere familiale echilibrate și prielnice dezvoltării copilului de vârstă preșcolară, familia este în primul rând cadrul existenței biofizice, al acestei dezvoltări. Un anumit regim igienico – sanitar necesar dezvoltării fizice sănătoase și armonioase înseamnă asigurarea unui program al zilei care să respecte ore de somn,alimentare,activități,joc, plimbări.

Un echilibru al acestora în raport cu disponibilitățile copilului preșcolar trebuie să evite suprasolicitarea fizică și mai ales nervoasă a organismului foarte fragil. În răgazul de timp petrecut în mijlocul familiei obiectivul principal trebuie să fie al păstrării sănătății fizice, al creșterii normale și mai ales al călirii organismului prin mijloace ce trebuie bine cunoscute celor ce asigura securitatea fizică a copilului.

Un bun dobândit și mult apreciat, câștigat de către copil în primul rând în familie este comportamentul moral ca rezultat al unui sistem de cerințe precise, categorice dublat de un permanent respect pentru copilul care trebuie să se simtă iubit și ocrotit. În accepțiunea cea mai largă a termenului, “copil bun” reprezintă în fapt suma trăsăturilor pozitive structurate în dinamica comportamentului : sânguință, cinste, inițiativă creatoare, sociabilitate, politete, dispoziție de colaborare etc., după cum părinte bun înseamnă: răbdare, calm, înțelegere, un fond afectiv numit în termeni obișnuiți, dragoste față de copil.

Cultivarea la preșcolar a dragostei de bine, de adevăr trebuie să se desfășoare adaptat vârstei, ca un sistem referențial. De asemenea, trebuie avute în vedere și unele circumstanțe particulare, printre care cele mai de seamă sunt împrejurările concrete ale fiecărei măsuri sau acțiuni cu caracter educativ, considerarea educației ca un proces neîntrerupt, continuitatea fiindu-i asigurată prin influențele pe care le exercită coabitarea, deprinderile, obiceiurile și întreaga comportare al tuturor membrilor grupului familial.

Cultivarea dragostei de bine, de adevăr are nevoie, mai ales, de acțiune și nu de verbalism, de activitate și nu de dialog, de descoperirea virtuților de către copil și nu de oferire a lor de către

părinți. Binele ajunge la copilul mic, de cele mai multe ori, sub formula “e bine să faci așa !” și – mai ales – “nu e bine ce faci !”. Dar, copilul se întreabă de fiecare dată “de ce nu este bine?” Curent, la această întrebare părinții răspund : “nu am timp să discut, așa am zis, așa faci, dacă nu faci așa ai s-o pățești !”.

Apropierea copilului de bine (cu semnificația de normă de comportare și nu de ordin ce trebuie ascultat) constituie calea spre înțelegerea binelui cu participare și cu satisfacțiile ce decurg. Interdicția de a nu se juca pe stradă sau pe trotuar cu mingea trebuie să fie înlocuită cu măsuri concrete evidente, creându-se un alt loc, sau oferindu-i prilejul unor jocuri mai captivante cu participarea directă chiar a părinților.

Pentru a putea descoperi “binele” care mai târziu va deveni “principialitate, cinste, spirit de a-ți ajuta aproapele, criterii de evaluare a comportării” este necesar ca în grupul familial să existe un cod de conduită bazat pe o egală respectare a normelor atât de către copii, cât și de către părinți. Respectiv, cerând copiilor să acționeze într-un anumit mod, părinții să constituie modelul și imboldul în acea direcție și nu factor derutant.

De asemenea, să se știe că drumul spre adevăr nu are trepte: este sau nu este adevăr, este ori nu este minciună sfruntată. Nu există adevăruri mici și adevăruri mari, după cum nu există minciună mică sau mare : nu există domenii mărunte și domenii mari în care se manifestă dragostea de adevăr ori înlocuirea acestuia prin neadevăr.

Importantă pentru formarea copilului în sensul cultivării și promovării adevărului este consecvența între vorba și fapta adultului, între cele teoretizate și cele ce-i pot fi concret demonstrate. Aceluiași cadru educațional de familie îi sunt proprii și cultivarea dragostei față de frumos, privită ca un aspect al pregătirii bunului gust al copilului față de îmbrăcăminte, de ținuta fizică, de cadru al locuinței, precum și ca frumusețe în comportare, în relațiile cu cei din jur.

Dragostea de frumos a preșcolarului se va întâlni peste ani, cu ordinea, cu curățenia, cu decența în înfățișarea fizică și cu demnitatea în comportare, au floarea în ghiveciul căruia toarnă zilnic apa, cu grija de a realiza numai lucruri de bună calitate, sub aspect fizic, dar și spiritual. Familia și căminul, conviețuirea și cadrul conviețuirii laolaltă a părinților cu copiii lor, reprezintă școala primilor ani ai copilului în care trebuie să primească bazele temeinice ale viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care-l vor defini ca om integru în epoca maturității sale.

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale deoarece ea influențează și modelează persoana umana. Unii merg chiar mai departe și susțin că acțiunea ei asupra persoanei

e atât de mare, încât ea egalează acțiunea celorlalte grupuri sociale. Aceasta este cu deosebire cazul cercetărilor care vin dinspre psihanaliza, psihologia socială și sociologie susținând că familia este: adevăratul laborator de formare a persoanei.

Transformarea individului în persoană adică în “individ cu status social” este întâi de toate opera familiei. Sunt două cauze care explică această influență a familiei asupra persoanei: una este legată de faptul că acțiunea familiei se exercită mai de timpuriu iar a doua de acela că multă vreme familia e calea prin care se canalizează oricare altă acțiune de socializare, ea fiind identică cu întreaga lume socială a copilului.

Una dintre caracteristicile fundamentale ale curbelor de învățare este că toate urca foarte repede la început și apoi tot mai încet mai târziu, având deci o accelerare negativă. Aceasta înseamnă că eficacitatea acțiunii mediului e foarte mare în primii ani, mică mai târziu și foarte mică după 25-30 ani când totul devine fix și imuabil, deci familiei îi revine astfel privilegiul de a-și exercita influența de la început.

Acest privilegiu este dublat de un al doilea: acțiunea familiei nu e numai cea mai timpurie dar multă vreme e și singura având pe deplin monopolul fiind singurul factor de socializare a copilului din perioada preșcolară. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ.

Legătura copilului cu familia este, din această cauză, extrem de puternică și – din multe puncte de vedere – de neînlocuit. Considerată în substanțialitatea efectelor pe care le produce, familia îndeplinește importante funcțiuni în procesul general al integrării copilului în mediul social, fapt ce se reflectă asupra dezvoltării sale:

- creează o dependență absolută a copilului de membrii microgrupului familial : din punct de vedere fizic, psihic, material;
- datorită profunzimii relațiilor de tip afectiv, impactul emoțional pe care îl exercită este maxim;
- familia oferă primele modele comportamentale, creează primele obișnuințe și deprinderi (nu întotdeauna bine conștientizate și nici întotdeauna pozitive în conținut);
- familia creează o anumită matrice existențială, un stil comportamental care se imprimă asupra întregii evoluții a individului și care va genera, de asemenea, rezistență la schimbările ulterioare care se impun;
- influența educativă pe care o exercită familia este implicită, face parte integrantă din viață.

Între factorii educației, familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe în familie, unde se formează “ceea ce este mai valoros pe lume – omul de caracter” –după cum spunea Loisel. Familia își aduce contribuția în toate sectoarele educației, aici copilul făcându-și “ucenicia” pentru viață, cea morală rămânând însă esențială prin substanța pe care i-o imprimă familia.

Atmosfera afectivă din familie are o influență hotărâtoare asupra dezvoltării psihice în mica copilărie. În primii ani de viață copilul răspunde la tot ce se întâmplă în jur prin reacții emotive care vor determina direcționarea activității și aptitudinilor de mai târziu. Năzuințele copilului se formează în mica copilărie prin exemplul celor din jur.

Dacă părintele va fi mereu ocupat, neatent, obosit, neavând dispoziția sufletească nici timpul necesar să îl asculte pe copil, firul comunicării se rupe iar copilul se va simți neglijat, respins în așteptările sale. Va căuta răspunsuri în altă parte sau nu va mai căuta deloc. Numai fiind aproape de sufletul copilului, pătrunzând în gând și luând parte la preocupările acestuia, părintele devine confidentul, sfătuitorul, punctul de rezistență și încredere al copilului sporind șansele unei iubiri reciproce și unui respect necondiționat.

Iubirea unui părinte, adesea în exces și inexplicabilă nu poate justifica erorile de comportament și de atitudine în raport cu copilul, mai ales că ele decurg din impasul relațiilor părinte-copil, părinte cu el însuși, părinte cu partenerul de viață. Dacă într-o familie se cultivă nesăbuit dorințele, pretențiile copilului, dar se neglijează dezvoltarea inițiativei, implicării personale în activitate, echilibrul, apar grave disfuncționalități în relațiile copiilor cu cei din jurul său, instalându-se unele trăsături de caracter, precum: egoism, lipsa de sensibilitate și atenție față de alții.

Rolul părintelui în existența copilului este fundamental, dar numai în măsura în care el găsește forța și secretul de a lansa pe traiectoria vieții un individ rezistent, puternic, adaptabil, echilibrat, bun și, prin aceasta, predispus la o anume fericire. Părintele nu are dreptul și nu poate să se substituie copilului sau, pe care trebuie să-l perceapă de la bun început ca pe o ființă autonomă, rolul său fiind acela de a-i facilita, stimula și consolida manifestarea autonomiei și eficienței sale umane.

Se spune că “profesia” de părinte este una din cele mai vechi profesii care se practică de către toți membrii comunității, însă puțini sunt cei care se străduiesc s-o învețe sistematic, să-și pună probleme și să încerce să le rezolve la nivelul perioadei actuale. Pentru o bună educație a copilului este necesară conlucrarea familiei cu grădinița, iar apoi cu școala. Buna cunoaștere a ceea ce

copilul trebuie să primească și primește concret din partea familiei, conjugată cu o muncă metodică pe baze științifice, din grădiniță, în condițiile unei bune colaborări permanente dintre familie și grădiniță, al unei îndrumări suficiente a familiei reprezintă pârgii de bază în munca de formare a preșcolarului.

Premisa de la care trebuie să pornească această colaborare este unitatea, comunicarea, continuitatea și competența în munca educativă. O cunoaștere suficientă a ambelor părți este dată de o apropiere cu dublu sens familie-grădiniță, grădiniță-familie, apropiere care să corespundă interesului celor două instituții: educația timpurie pentru viață a copiilor. Stabilirea unui program comun de educație în grădiniță și în familie, fixarea unor sarcini ale educației în familie care să susțină, să întărească și să întregască munca educativă din grădiniță sunt condiții de asigurare a unei unități de vederi a grădiniței și familiei.

De reținut că: faptele de astăzi ale copiilor reprezintă o prefigurare certă a celor de mâine; deprinderile și convingerile “creionate” acum constituie baza modului de acțiune în viitor; atitudinile și comportamentele adulților cu care vin în contact (îndeosebi ale părinților) vor fi primele modele copiate cu fidelitate de către copii. Prin pregătirea și educarea copilului pentru viață, facem posibil ca orizontul specific de năzuințe să devină cotidian posibil.

BIBLIOGRAFIE:

[Mircea Agabrian](#) , „Școala, Familia, Comunitatea”, Editura Institutul European, 2007

Ramona Maria Trif, „Rolul familiei în reușita școlară” , Editura Eco Transilvan, 2017

IMPORTANȚA PARTENERIATULUI GRĂDINIȚĂ-FAMILIE

Autor: prof. învă. preșcolar Popa Maria Anuța

Grădinița "Floare albastră", Sector 4, București

Parteneriatul grădiniță-familie-comunitate are un rol important în actul educațional din zilele noastre. El trebuie să facă parte din întreg procesul de dezvoltare a copiilor, pentru asigurarea unei educații bune.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. Parteneriatul grădiniță-familie, necesită din partea tuturor celor implicați **acceptare, toleranță, interacțiune, egalitate de șanse, comunicare, colaborare și cooperare, susținere reciprocă și lucru în echipă.**

În cadrul acestui parteneriat de educație se identifică unele nevoi, precum cea de cunoaștere. Părinții, copiii, cadrele didactice și ceilalți participanți trebuie să aibă un minim de cunoștințe unii despre alții. De asemenea, respectul reprezintă o calitate care trebuie să facă parte din acest proces. Valorizarea diversității intervine sub aspectul de a pune activitățile specifice sub o formă care să ofere valoare atât învățării copiilor cât și relației dintre părinți, grădiniță și comunitate.

Copiii sunt văzuți ca indivizi unici. Cu trăsături proprii și diferențiate. Nici un copil nu este mai bun decât celălalt, ci toți sunt egali. Fiecare este purtător al unor particularități, care nu sunt clasificate în cele două tabere, normalități și anormalități, ci sunt considerate caracteristici specifice personalității fiecăruia.

Unicitatea lor este rezultatul mediului din care provin, educația timpurie, stilurile de învățare, ritmurile dezvoltării, trăsăturile personale, deprinderile și capacitățile fiecăruia. Cultura este importantă, deoarece determină diversitatea în grupul social. Motivul principal al acestui parteneriat este **dezvoltarea globală și optimă a copilului.** Fiecare participant are o parte esențială în atingerea scopului. Familia este primul mediu în care copilul interacționează pentru prima dată cu ceilalți. Aceasta este factorul care influențează pozitiv sau mai puțin pozitiv întreaga dezvoltare a celui mic. Are rolul de a asigura condițiile necesare trecerii prin toate stadiile dezvoltării în etapa copilăriei. Condiții care stau la baza personalității individului.

Conform lui H. Piaget, copilul nu este un adult în miniatură ci un candidat la maturizare, extrem de receptiv la experiențele cu influență asupra educației și personalității lui. Familia fiind factorul central în asigurarea unei educații bune, trebuie să intervină în crearea celor mai bune contexte de învățare. Socializarea este pionul principal, de aceea limbajul variază și cuvintele folosite des, au un impact asupra memoriei și a vocabularului celui mic. Comportamentele pe care le observă în jur, mai întâi le imită, iar apoi le poate prelua și adapta în propriul comportament. De aceea este esențial să observe trăsături pozitive. Afecțiunea pe care o primește în mediul familial îl pregătește pentru viitor din perspectiva inteligenței emoționale. Atitudinile părinților au un impact vital în construirea personalității copilului în devenirea sa ca adult.

Primele deprinderi de viață se învață în familie. De la deprinderea de a mânca singur, a merge, a vorbi până la a se spăla pe mâini, față și dinți, toate reprezintă varietatea de capacități dezvoltate acasă, ca o pregătire pentru pasul al 2-lea și anume, creșa/grădinița. Îmbinarea cunoștințelor părinților cu cele ale grădiniței trebuie folosite în favoarea copiilor. Grădinița este instituția care se ghidează după principii și metode științifice ce cuprind mijloacele specifice pentru a pune în valoare potențialul fizic și psihic al copiilor. Pentru ca parteneriatul dintre familie și grădiniță să funcționeze trebuie să existe încredere, comunicare, respect și asumare a drepturilor și responsabilităților. Cazurile în care părinții și cadrele didactice se înțeleg reciproc și au o relație bună sunt majoritare. Dar trebuie să ținem cont și de cazurile în care această relație nu există și este influențată în mod negativ de: neimplicare (absența părinților de la activitățile propuse de grădiniță), lipsa de responsabilitate, critica nefondată, timiditatea, minimalizarea rolului grădiniței în dezvoltarea copilului, desconsiderarea cadrelor didactice etc.

Parteneriatul dintre familie și grădiniță trebuie să se bazeze pe cunoașterea de către părinți ale unor aspecte precum: specificul grădiniței, principiile acesteia, dotarea materială și resursele umane, oferta activităților și cele opționale (engleză, teatru etc.), regulamentul interior, așteptările grădiniței în legătură cu acest parteneriat, dar și cele în privința comportamentului copilului. Relația dintre părinți și cadre didactice trebuie să se bazeze pe comunicare și colaborare cu scopul asigurării celor mai bune condiții de creștere și dezvoltare a celui mic. Grădinița trebuie să ofere șanse egale copiilor la procesul educațional.

Pe lângă ședințele cu părinții, vizitele periodice, trebuie să existe consultația cu părinții care este o metodă de realizare a obiectivelor propuse de parteneriatul familie-grădiniță-comunitate. Consultațiile cu părinții presupun întâlniri cu părinții, cadrele didactice, medicale sau consilierul școlar. Acestea au în vedere comunicarea comportamentului copilului și soluționarea unor probleme dacă este cazul. O altă modalitate sunt atelierile de lucru cu părinții.

Atelierile de lucru cu părinții sunt o modalitate de apropiere între familie-copil și părinți-grădiniță. Ele presupun activități cultivatoare de inteligență cognitivă și emoțională, deprinderi, capacități și abilități sociale.

Prin aceste întâlniri părintele poate observa cum se desfășoară o zi la grădiniță, atitudinea educatoarei față de copii, atitudinea copiilor față de activitate, toate acestea ducând spre o cunoaștere mai aprofundată a principiilor grădiniței. Indiferent de ce modalitate de parteneriat se folosește, ea trebuie să fie premeditată la inițiativa factorilor precum: directorul, cadrele didactice, cadre specializate (psiholog, pedagog). Dacă este inițiată de părinți trebuie să necesite aceeași atenție și pregătire.

În concluzie, parteneriatul familie-grădiniță-comunitate, duc actul didactic la cel mai bun nivel. Familia dă startul obiceiurilor bune și sănătoase, grădinița este nucleul ce formează copilul, iar comunitatea extinde învățarea în afara perimetrului clasei, în spațiul outdoor, prin activități atractive.

BIBLIOGRAFIE:

- Anghel, Elena, Psihologia educației pe tot parcursul vieții, Editura Renaissance, București, 2010.
- Pescaru, Băran, Adina, Parteneriat în educație, Editura Aramis Print, București, 2004

SIMPOZION JUDEȚEAN PARTENERIATUL EDUCAȚIONAL

Autor: Porojan Constantin
Școala Gimnazială Răscăeți-Dâmbovița

Parteneriatul educațional se realizează în formă scrisă și reprezintă o formă de cooperare și colaborare în sprijinul elevului la nivelul procesului instructiv - educativ.

Parteneriatul educațional se derulează pe durate de timp diferite (6 luni, 1 an, 4 ani etc), adică pe termen scurt, termen mediu sau termen lung, împreună cu actul educațional propriu-zis. El se referă la acțiuni în coordonare și respect reciproc dintre parteneri, toate concurând spre o educație de calitate a elevului, el fiind beneficiarul direct al educației, al familiei, aceasta fiind beneficiarul indirect al educației și implicit al societății în care trăim.

Parteneriatul educațional se poate realiza între:

- școală și familie - acesta se realizează încă de la intrarea copilului în clasa pregătitoare și se derulează pe toată durata cât copilul este elev în acea instituție de învățământ;
- școală și specialiști în rezolvarea unor probleme educaționale (psihologi, consilieri psihopedagogici, terapeuți etc.)
- școală și instituții din comunitate sau din afara acesteia (medici, reprezentanți ai bisericii, ai poliției etc.);
- instituții de învățământ pe diverse teme (concursuri școlare, schimb de experiență- bune practici etc).

Printre multe alte parteneriate, prezint mai jos, un parteneriat educațional, între Școala Gimnazială Răscăeți și persoana resursă în domeniul muzical, NC, solist și instrumentist la instrumente cu clape. Colaborarea cu domnul NC a fost foarte utilă școlii, în special atunci când au fost organizate serbări școlare, punându-ne la dispoziție stația de amplificare a sunetului, boxe, asigurând acompaniamentul sau realizând negative muzicale pentru diverse cântece interpretate de către elevi, asigurând linia melodică pentru jocuri, hore etc.

Menționez că serviciile/activitățile oferite și care urmează a fi derulate în cadrul parteneriatului, de către domnul NC, au fost, sunt și vor fi cu titlu gratuit.

ȘCOALA GIMNAZIALĂ RĂSCĂEȚI

Com. Răscăeți, str.....,
Nr....., jud. Dâmbovița
Tel.: .....
Nr.....din.....

N. C.

Com Răscăeți, str.....,
Nr. ...., jud. Dâmbovița
Tel.: .....
Nr. .... din .....

PARTENERIAT

*privind pregătirea în domeniul muzical (ca persoană resursă), a elevilor
de la școlile și grădinițele de pe raza comunei Răscăeți, județul Dâmbovița, asigurarea
instrumentelor necesare pentru amplificarea sunetului, cu prilejul unor activități extrașcolare*

Părțile semnate:

Școala Gimnazială Râscăeți, com. Râscăeți, str. ...., Nr. ...., Jud. Dâmbovița, Tel. ...., reprezentată prin dir. prof. **MI**

- **Persoana de contact: Porojan Constantin, tel.: .....**

Persoană resursă, NC, com Râscăeți, str. ...., Nr. ...., jud. Dâmbovița, Tel.: .....

I. Obiectivele parteneriatului:

- pregătirea teoretică și practică a elevilor în domeniul muzical;
- organizarea de manifestări artistice cu caracter muzical;
- asigurarea negativelor muzicale și a instrumentelor necesare redării acestora, cu prilejul unor activități cu conținut muzical;
- asigurarea acompaniamentului muzical, necesar cu ocazia unor manifestări artistice;
- asigurarea instrumentelor necesare amplificării sunetului, în cadrul unor activități extrașcolare;
- dezvoltarea aptitudinilor și deprinderile muzicale ale elevilor;
- dezvoltarea interesului și a plăcerii elevilor pentru cultura muzicală și cea estetică.

II. GRUPUL ȚINTĂ

- Elevii din Școala Gimnazială Râscăeți și structurile aferente.
- Cadrele didactice din cele patru unități de învățământ.

III. ATRIBUȚIILE PĂRȚILOR

1. Atribuțiile Școlii Gimnaziale Râscăeți:

- să pregătească teoretic și practic elevii, pentru diverse activități muzicale;
- să organizeze periodic, activități artistice, cu conținut muzical;
- să implementeze la elevi interesul și plăcerea de a participa la diverse activități cu conținut muzical;
- să dezvolte aptitudinile și deprinderile muzicale la elevi;
- să dezvolte la elevi, o postură corectă, adecvată manifestării artistice la care participă;
- să cultive și dezvolte gustul elevilor pentru muzică și pentru tot ceea ce este frumos.

2. Atribuțiile persoanei resursă, NC:

- să ajute (în funcție de posibilități și disponibilitatea sa), dacă este solicitat, de către un cadru didactic, la pregătirea teoretică și practică a elevilor, pentru diverse activități muzicale;
- să ofere (în funcție de posibilități și disponibilitatea sa) instrumentele necesare amplificării sunetului, în cadrul unor activități extrașcolare;
- să asigure (în funcție de posibilități și disponibilitatea sa) diverse negative muzicale și instrumentele necesare redării acestora, cu prilejul unor activități cu caracter muzical;
- să-și aducă aportul (în funcție de posibilități și disponibilitatea sa) la dezvoltarea aptitudinilor și deprinderilor muzicale ale elevilor;
- să asigure (în funcție de posibilități și disponibilitatea sa) acompaniamentul necesar unor activități muzicale;
- să manifeste interes și plăcere, pentru cultivarea și dezvoltarea gustului elevilor pentru muzică și pentru tot ceea ce este frumos.

3. Atribuțiile comune ale părților:

Activitățile care se vor desfășura în baza prezentului parteneriat sunt guvernate de următoarele principii:

- principiul respectului reciproc;
- principiul desfășurării activității în conformitate cu legea;
- principiul confidențialității;
- principiul consultării/transparenței în activitățile care fac obiectul prezentului parteneriat.

IV. MODALITĂȚI DE REZOLVARE A CONFLICTELOR ÎNTRE PARTENERI

Rezolvarea eventualelor conflicte între parteneri, se va rezolva pe cale amiabilă de către părțile semnatare.

*Notă: Acest parteneriat poate fi reziliat unilateral de către părți, în orice moment al derulării acestuia, fără niciun fel de pretenții din partea acestora.

V. DURATA PARTENERIATULUI

Prezentul PARTENERIAT se încheie pe o perioadă de 4 ani de la data semnării, cu posibilitatea prelungirii prin acordul părților.

Prezentul PARTENERIAT se încheie în 3 exemplare (1 ex. la NC, 1 ex. la secretariatul Școlii Gimnaziale Răscăeți și 1 ex. la responsabilul comisiei).

Prezentul PARTENERIAT intră în vigoare la data semnării lui, iar cel anterior devine nul. Încheiat astăzi ....., la Răscăeți.

Director,
prof. **MI**

Persoană resursă în domeniul muzical,
NC

Propunător,
prof. Porojan Constantin

Bibliografie:

- Cucuș, C. (coord.) Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice. Ediția a III-a revăzută și adăugită. Iași, Editura Polirom, (2009)
- Stănciulescu, E., Sociologia educației familiale, Ed. Polirom, Iași, 2003;
- Vrasmas, E., Educația și consilierea părinților, Ed. Aramis, București, 2004.

ÎMPREUNĂ PENTRU SUCCESUL COPIILOR

Reiner Cristina-Camelia, Școala Gim. “Anișoara Odeanu”, Lugoj

În secolul tehnologiilor, tot mai des se pune accentul pe parteneriatul școlii cu familia. Grija comună a familiei și a școlii este de a educa copilul din toate punctele de vedere, dar mai ales să devină un om respectos, bun cu cei din jur.

Familiei îi revine rolul principal în dezvoltarea și educarea copilului, copilul dezvoltându-și latura social-morală caracteristică familiei din care face parte; sistemul de valori morale, atitudinea față de cei din jur, modalitatea de relaționare cu alte persoane. Pentru ca părinții să aibă rezultate pozitive în educarea copiilor, ei trebuie să cunoască cerințele pedagogice de bază și să creeze condițiile necesare pentru educație de la cea mai fragedă vârstă.

Parteneriatul presupune implicarea cadrelor didactice, a părinților dar și a elevilor. Rolul cadrelor didactice și al părinților este acela de a descoperi nevoile copilului, preocupările și aspirațiile sale. În felul acesta ei pot veni în întâmpinarea dezvoltării sale intelectuale, psihice și emoționale ca acesta să ajungă la nivelul cel mai de sus posibil al evoluției sale.

Școala reprezintă un mediu care îl ajută pe elev să relaționeze, să descopere, să învețe să se exteriorizeze, să se integreze și să se adapteze mediului social din care face parte.

Școlarul de vârstă mică trebuie să aibă toate condițiile unui cadru optim în care să se dezvolte iar această răspundere îi revine în cea mai mare măsură părinților, desigur în colaborare cu școala. Familia oferă un mediu afectiv, social, cultural, iar acestea îi contruiesc copilului personalitatea. Sintagma “cei șapte ani de acasă” face referire tocmai la această educație morală, comportamentală. Comportamentul civilizat, moral, apare doar dacă părinții se ocupă de formarea lui, prin modelul pe care ei îl oferă copiilor lor. Copiii imită ceea ce văd în familie.

Rolul școlii este de a nu lăsa elevul să se orienteze singur în multitudinea de fapte și atitudini ce se manifestă în jurul lui și de a organiza o ambianță potrivită, din care elevul să se încarce cu lucruri pozitive.

Parteneriatul familie-școală asigură o conexiune cu influență foarte mare asupra procesului de învățare și în dezvoltarea copilului. Parteneriatul familie-școală este bidirecțional, cu accent asupra celor cu influență primară asupra dezvoltării copilului – membrii familiei care sunt deja adulți (părinții) și profesorii. De bază în această relație este comunicarea. Principala conexiune dintre părinte și școală se face prin învățătorul copilului. Buna comunicare dintre părinte și profesorul învățător îmbunătățește participarea părinților și susținerea copiilor lor în ceea ce privește procesul de învățare, comportamentul și competențele socio-emoționale. Relațiile familie-școală de înaltă calitate – ce dau dovadă de încredere, susținere, împărtășirea valorilor și împărtășirea așteptărilor vis-à-vis de ei și de copil – sunt asociate cu comportamentul pozitiv al copilului, cu comportamentul socio-emoțional și academic. Implicarea părinților în educarea copiilor are loc atât acasă cât și în mediul școlar, având influență asupra procesului de învățare al copilului dar și asupra dezvoltării acestuia. Școala trebuie să ia în considerare toate opțiunile care funcționează cu familiile mai puțin școlate și cu mai puțin acces la internet, luând în considerare și mediul în care trăiesc. Implicarea părinților bazându-se pe practicile din casă (Home-based involvement – implicare la domiciliu) asigură stimularea și susținerea copiilor în procesul de învățare. Tot astfel

,copiii trebuie să vorbească despre partea lor preferată din timpul școlii sau să meargă în vizită la muzee sau biblioteci, să citească împreună cu părinții sau să fie asigurate materiale și jucării care promovează învățarea. Profesorii pot trimite părinților jocuri didactice de literatură sau matematică pentru a se juca împreună cu copiii lor. Profesorii îi pot încuraja pe părinți să lucreze alături de copiii lor la diferite proiecte științifice sau îi pot ghida pe părinți în ceea ce privește sprijinirea copiilor la teme pentru acasă. De asemenea trebuie inclusă comunicarea așteptărilor educaționale și sociale pe care le au părinții pentru copiii lor. Acest tip de angajament parental are beneficii nu doar pentru aptitudinile academice ale copilului dar și pentru aptitudinile socio-emoționale.

Părinții pot fi direct implicați în mediul școlar vizitând școala, mergând în excursii cu clasa, participând la conferințele școlare, participând la acțiuni de voluntariat organizate de școală, aderând la asociația comitetului de părinți a școlii. Aceste activități de implicare în viața școlară a copiilor, pot ajuta părinții să ia cunoștință de evenimentele viitoare din școală, să dobândească noi strategii pentru a sprijini dezvoltarea și educația copiilor lor și să obțină resurse din care pot beneficia familiile lor. Pentru unii părinți ar putea fi dificil să viziteze școala în timpul orelor de curs. În această situație profesorii pot facilita întâlniri cu părinții prin intermediul Google Hangouts, Skype, Zoom sau alte modalități de conferințe video online care pot facilita comunicarea profesor-părinte când vizita față în față nu este posibilă. Serile petrecute cu familia la școală într-un cadru informal și relaxant pot ajuta la construirea unei relații părinte-profesor și să dea părinților șansa de a observa cum se comportă copilul lor la școală, cât de relaxat este în acest mediu.

Mulți factori, ca de exemplu etnia din care face parte familia, dezavantajele socio-economice, așezarea geografică, tranziția educațională, influențează dezvoltarea și menținerea parteneriatului școală-familie.

Diferențele culturale și lingvistice pot îngreuna relațiile dintre părinți și elevi. Cultura influențează așteptările educaționale ale părinților și modul în care ei văd educarea copiilor. Înțelegerea normelor culturale și a așteptărilor pot ajuta profesorii în îmbunătățirea interacțiunii cu părinții din diferite grupuri culturale. Când părinții și profesorii devin adevărați parteneri, valorile culturale, credințele și practicile părinților sunt respectate, apreciate și înțelese ca fiind importante pentru elevi. Rasismul în școală și folosirea unor metode exagerate de disciplinare pot contribui la lipsa de încredere față de școală. Trebuie avută în vedere o comunicare între membrii din comunități diferite, respect față de diversitate, fiind toate părțile deschise la comunicare, interacțiune, acceptare, învățare. Este important a se comunica cu familiile în limba pe care ei o preferă, apelându-se chiar la translator. Se recomandă evitarea jargonului și folosirea termenilor descriptive, concreți, iar vorbirea clară și sumativă este de preferat pentru a se evita neînțelegerile.

Dezavantajul socio-economic este unul dintre factorii cei mai puternici care împiedică dezvoltarea relației părinților cu profesorii copiilor lor. Stresul, asociat cu traiul în sărăcie ne arată că părinții au puține resurse și energie limitată pentru a se implica în activitățile educative și acestea pot interveni în dezvoltarea calității relațiilor cu profesorii copiilor lor. De exemplu lipsa timpului liber, a poverii sevicului care este și slab plătit, intervin în existența unei relații cu profesorii. Acest lucru trebuie înțeles și este important a ajuta acești părinți în educarea copiilor lor, ca aceștia să aibă succes la școală.

Din fericire, relațiile de calitate dintre profesori și părinți au o influență pozitivă în ceea ce privește comportamentul copilului dar și a părintelui. Când părinții și profesorii reușesc să depășească orice

barieră și privesc relația dintre ei ca pe ceva pozitiv, elevii tind să aibă parte de abilități academice și sociale mai bune și mai puține probleme de comportament.

O altă problemă poate interveni atunci când elevii trec de la un nivel de studiu la altul. De exemplu de la ciclul primar la cel gimnazial, deoarece elevii trebuie să facă față unor noi cerințe și să relaționeze cu mai mulți profesori și uneori chiar cu colegi noi sau chiar să se obișnuiască cu o școală nouă. Părinții trebuie să facă și ei față unei noi provocări în a relaționa cu noi cadre didactice, cu scopul de a-și ajuta copiii.

Idei pentru un parteneriat familie-școală eficient:

*O investiție imediată în această relație:

- Inițiază contactul – prezintă-te familiei și stabiliți așteptările pe care le aveți;
- Invită familia – înainte de a începe școala invitați părinți la un tur al școlii, prezentați-vă și prezentați unii profesori;
- Cunoașteți-vă – copiii au de beneficiat atunci când părinții încep să se cunoască cu profesorii și să afle cum funcționează lucrurile acasă dar și la școală;
- Concentrați-vă pe lucrurile pozitive;
- Transmite-ți un interes real pentru colaborare- folosiți un limbaj care implică responsabilități comune și aprecieri, ca de exemplu “noi”, “ al nostru” și scoateți în evidență interesele comune. Acest tip de limbaj plasează responsabilitatea pe ceea ce pot face profesorii și părinții în comun și nu în izolare;
- Rămâneți în legătură-intrați în contact cu familia din primele zile ale anului școlar. Discutați despre cum s-a simțit copilul în primele zile la școală și aflați dacă părinții au întrebări, sugestii sau nedumeriri.

* Construiți căi pentru a rămâne în legătură:

- Faceți conectări pozitive -alegeți câte 2-3 familii pe săptămână cărora să le trimiteți un e-mail pozitiv, sau sunați părinții pentru a le vorbi pozitiv despre copiii lor;
- Comunicați – continuați să comunicați părinților cum se descurcă copilul la școală;
- Asigurați opțiuni multiple de implicare- folosiți voluntariatul părinților la clasă, participarea acestora la work-shop-uri și la activități din cadrul unor lecții.

* Țineți liniile de comunicare deschise:

- Împărtășiți idei ;
- Comunicați frecvent- aveți grijă să comunicați în mod frecvent, clar și fiecare să aibe șanse egale de a vorbi și de a fi ascultat;
- Oferiți informații constante legate de progresul copilului;
- Traduceți materiale în limba care se vorbește acasă.

* Structurați oportunitățile de învățare:

- Găsiți oportunități comune;

-Sărbătoriți succesul- recompensați succesul copiilor legat de învățatură dar și de comportament;

-Oferiți familiilor informații despre standardele de învățare ale copiilor lor, despre notele lor;

- Oferiți părinților idei de activități care pot avea loc acasă și care se aliniază la cerințele din curriculum;

* Colaborați pentru a atinge anumite ținte și a rezolva probleme:

- Lucrați împreună – atât părinții cât și copiii au informații importante și idei care pot ajuta elevul atunci când acesta întâmpină o problemă. Părinții și profesorii pot crea un plan, strategii care pot fi aplicate la școală și acasă, spre folosul copilului;

-Stabiliți la începutul anului școlar atingerea unor ținte – împărtășiți țintele dumneavoastră legate de învățatură și comportament vis-à-vis de elev și cereți și părinților să noteze care sunt așteptările lor în legătură cu progresul la învățatură și comportament în acel an școlar. Susțineți aceste așteptări pe cât posibil.

*Împărțiți informații:

-profesorii pot cere informații de la părinți în legătură cu nevoile individuale ale copilului.

Numai printr-un parteneriat eficient și susținut familia și școala pot pune în aplicare procesul de educare a viitorului adult. Este esențial ca atât părinții cât și profesorii să își dirijeze acțiunile spre un scop comun și să se focalizeze spre formarea personalității copilului așa cum cere lumea modernă de azi dar mai ales de mâine.

Bibliografie:

Dima S. *Cei șapte ani de acasă*. București: Editura Didactică și pedagogică, R.A., 1999;

Mara D. *Educație pentru educație*, Sibiu: Editura ALMA MATER, 2006;

Lines, C., Miller, G. E., & Arthur – Stanley, A. (2011), *The power of family-school partnering*;

Family-School Partnerships in Elementary School -Working Together For Kids ,Amanda L. Witte, Research Assistant Professor Rachel E. Schumacher, Graduate Student, April 2021.

ȘCOALA ȘI FAMILIA ÎMPREUNĂ PENTRU VIITOR

Prof. înv. primar Roșioru Cosmin Dănuț
Școala Gimnazială „Costache Grigore Șuțu”, Șuțești

Educația reprezintă activitatea sistematică, organizată, conștientă, desfășurată de familie și școală. Între factorii educației, familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie. Se știe că școala este cel de-al doilea factor care exercită influențe puternice asupra formării personalității copiilor, primul fiind familia.

Investigarea mediului familial al copilului cere pricepere și tact pedagogic din partea cadrului didactic. Colaborarea școală – familie, acțiunile comune, continuarea muncii învățătorului de către părinți, implicarea acestora în acțiunile organizate de școală, de aceasta colaborare, beneficiar este copilul care treptat prin modul de comportare va scoate în evidență rezultatele acestui parteneriat .

Pentru o relație optimă de colaborare a școlii cu părinții pot fi folosite mai multe forme de colaborare. Școala și familia trebuie să colaboreze real, bazându-se pe încredere și respect reciproc, pe grijă față de elev, făcând loc unei relații deschise. Noile orientări în educație aduc schimbări, în sensul că familia trebuie implicată sub aspect educațional și cultural.

Un parteneriat școală – familie este eficient atunci când părinții se implică în activitatea școlii prin organizarea unor activități de genul :

Ø *Parteneriatele*

Parteneriatul cu familia pune accent pe formarea unor competențe și deprinderi ale copiilor pentru viața școlară și socială, iar părinților pentru asigurarea unei educații de calitate copiilor. În general, familia este interesată să mențină o colaborare strânsă cu școala. Prin parteneriatul școală – familie se urmărește realizarea unei comunicări eficiente între cei doi factori și punerea de comun acord a sistemelor de valori și a cerințelor de la copil. În urma acestui parteneriat cei mai câștigați sunt copiii. Parteneriatele ajută învățătorii în munca lor, perfecționează competențele școlare ale elevilor, îmbunătățesc climatul școlar, dezvoltă abilitățile educaționale ale părinților, creează un mediu de siguranță în școli. Familia cât și școala au anumite cerințe unul față de celălalt .

Învățătorul dorește din partea părinților:

- să susțină acțiunile școlii;
- părintele să conștientizeze că trebuie să fie un bun exemplu pentru copilul propriu;
- să le ofere copiilor un mediu sigur, prielnic pentru a învăța;
- să ofere copiilor cele mai bune condiții ca aceștia să se dezvolte;
- să comunice deschis și des cu învățătorul.

De asemenea, părinții au așteptări din partea cadrelor didactice :

- să fie deschiși la nevoile și interesele copiilor;
- să manifeste dăruire în educarea copiilor;
- să trateze toți elevii corect;
- să ofere indicații cu privire la modul în care părinții îi pot ajuta pe copii să învețe.

Ø Un alt mod de colaborare școală – familie este *accesul părinților în Consiliul de Administrație al școlii*. Acest lucru le dă posibilitatea părinților de a lua parte la deciziile

ce se iau în legătură cu școala.

Ø **Angajamentul între părinți și școală**, în baza unui Contract educațional individual, privind educația copilului este o altă formă de colaborare. Cele două părți se angajează să asigure condiții optime de derulare a procesului instructiv- educativ prin implicarea și responsabilizarea părinților:

- Școala – are responsabilitatea cea mai importantă în procesul instructiv – educativ.
- Părintele – este persoana responsabilă pentru educarea și comportamentul copilului și pentru colaborarea cu școala.
- Elevul – devine și el responsabil pentru propria educație.

Ø **Ședințele cu părinții** care oferă posibilitatea de cunoaștere, de a se consulta cu părinții, de

a discuta probleme ce țin de educație, de a acționa ca o echipă.

Ø **Lectoratele cu părinții** prin care părinții sunt informați cu privire la importanța cunoașterii personalității copiilor .

Ø **Consultațiile individuale** oferă prilejul abordării individualizate a problemelor cu care se confruntă copilul. Acest gen de consultații oferă o anumită intimitate cu privire la anumite informații personale

Ø **Convorbirile telefonice**

Ø **Chestionarul**

Ø **Participarea părinților la activități organizate în școală**, lecții deschise unde părintele

are posibilitatea să cunoască nivelul de pregătire a
copilului

Ø **Consiliere psihopedagogică**

Ø **Vizitele la domiciliul copiilor**

Ø **Vizite la locul de muncă al părinților**

Ø **Excursii , drumeții**

Ø **Expoziții cu lucrările copiilor**

Ø **Sărbătorirea zilei de naștere a copiilor în clasă**

Ø **Serbările școlare**

Ø **Ziua porților deschise**, părinții participă la lecții deschise, orele de curs.

Ø **Jurnalul clasei cu fotografii**, impresii despre activitățile clasei.

Ø **Ateliere de lucru cu părinții**

Ø **Mese rotunde** unde învățătorii și părinții fac schimb de experiență.

Ø **Site-ul școlii** ce conține informații despre activitățile instituției

Ø **Școala părinților** unde se organizează cursuri pentru părinți.

Ø **Activități pentru copii** organizate de către învățători și părinți .

Educația copiilor este scopul comun al familiei și al școlii, care poate fi realizată eficient printr-o relație de parteneriat, prin înțelegerea rolurilor, responsabilităților și a funcțiilor între părțile implicate. Posibilitățile de implicare a părinților în viața școlii trebuie să devină o preocupare constantă a instituției de învățământ .

Un real PARTENERIAT între ȘCOALĂ și FAMILIE nu este cel înscris pe o coală de hârtie semnat de părinte și director, este relația activă, de implicare și de o parte și de cealaltă, este bucuria și tristețea, este succesul și eșecul, este zbaterea și rezultatul din care beneficiarul este COPILUL. COPILUL - o taină pe care întâi trebuie să ne dorim să o descifrăm și apoi să lucrăm neîntrerupt pentru asta, părinți și profesori. Trebuie să-l înțelegem, ca apoi să se înțeleagă

pe sine și lumea în care trăiește.

IMPORTANTA PARTENERIATULUI „ȘCOALA - FAMILIE”

Prof. Roșioru Ionela Geanina

Școala Gimnazială „Costache Grigore Șuțu”, loc. Șuțești, jud. Brăila

Copiii de azi sunt adulții de mâine și de modul în care îi pregăștim pentru viață depind rezultatele de mai târziu. Pentru aceasta însă este nevoie de educație, pe care nu trebuie să o privim ca o activitate izolată - ea este o sarcină atât pentru părinți cât și pentru cadrele didactice. Copilul de azi, tânărul de mâine și adultul din viitor trebuie să fie pregătit în familie și în școala cum să muncească, cum să se daruiască cu pasiune pentru afirmarea sa deplină. Pentru obținerea acestui rezultat se cer rezolvate o seamă de probleme privind educația în familie.

Educarea copilului lipsită de înțelegerea psihologiei lui, gasetse greu modalitățile necesare pentru evitarea eventualelor greșeli. Nu trebuie scăpat din vedere faptul că un copil își formează personalitatea în condițiile lui de viață și în împrejurările în care își desfășoară activitatea psihică. El nu trebuie considerat ca un mecanism al percepției voinței părinților, dar nici ca o ființă fără mobiluri. Trebuie să reconsiderăm copilul ca o ființă ce prezintă și ea unele interese uneori neinteresante, dar permanent pline de dorințe, sentimente ce trebuie stimulate în cadrul complexității factorului educațional. Părinții trebuie să fie receptivi la influență nouă și să atribuie copilului importanța și considerația cuvenită. Părinții reprezintă o mare forță educativă, fără de care învățământul nu se poate realiza, la nivelul cerut propriile sale sarcini. Învățământul de astăzi are sarcina să sprijine clădirea unei familii a cărei fundație trainică să se bazeze pe o solidă educație.

Acțiunea mobilizantă, că să dea roade, trebuie să aibă consimțământul și colaborarea copiilor. Fără a se face impuneri silite, părinții au datoria de a-i asigura copilului condiții în care să se poată bucura de viață. Niciun procedeu de educare, oricât ar fi el de inteligent și calculat, nu egalează cu puterea exemplului.

Prevenirea eșecului școlar și lichidarea repetenției au devenit astăzi, pentru toate cadrele didactice care lucrează la ciclul primar, sarcini de mare importanță și care constituie etalonul valorii muncii investite pe parcursul unui an (a unor ani).

Mijloacele, metodele și procedeele utilizate în acest scop sunt multiple și ne propunem să amintim doar câteva: claritatea și accesibilitatea cunoștințelor, formă atractivă sub care se prezintă acestea pentru a stimula interesul și participarea activă a tuturor copiilor, tratarea diferențiată, care considerăm că implică diferitele forme de pregătire suplimentară dar și o bună colaborare cu familia. Pentru că să se evite realmente insuccesul școlar mai cu seama la cursul primar, se impune valorificarea din plin a tuturor mijloacelor și sporirea randamentului acestora.

Pregătirea pentru școală înseamnă în primul rând asigurarea unor dezvoltări mintale optime debutului carierei școlare. În acest scop, cadrul didactic trebuie să știe care sunt obiectivele urmărite în predarea conținutului educativ și instructiv preconizat pentru vârstă copilului, cui i se preda (deci o cunoaștere reală și aprofundată a subiectului educației) ce anume preda, ce cantitate de informații trebuie să dea și cum trebuie această doză în vederea valorificării maxime a potențialului intelectual și a forțelor creatoare existente în copil. A pregăti copilul pentru școală înseamnă a-l înarma cu acele achiziții, capacități, aptitudini și abilități care să îl ajute în parcurgerea în continuare și la o altă treaptă a drumului atât de complicat în cunoașterea lumii înconjurătoare.

Se impune ,deci o comportare egală, calmă ,echilibrată și unitară în formularea și în urmărirea cerințelor față de copii din partea tuturor celorlalți membri ai familiei. Grupul familial poate să constituie, asadar prima "școală" a interrelațiilor veritabile pe care copiii, încă din primii lor ani de viață, trebuie să le deprindă și să le dezvolte continuu. Pe aceste fundamente solide, familia și apoi școală urmează a clădi eficient opera fragilă de socializare adecvată a tinerei generații, de făurire a adevăratelor caractere, Stăpânirea de către părinți a metodelor și procedurilor de educație nu este un lucru ușor. O cale eficientă de însușire a acestora este aceea de a asista la desfășurarea unor activități din școală. Cu acest prilej, părinții reușesc să constate dificilă și migaloasă muncă ce se duce cu elevul pentru dezvoltarea lui multilaterală. Se stabilește un dialog între școală și familie, dialog care ne da posibilitatea cunoașterii copilului sub toate aspectele și a modului cum familia face educația. Acest dialog este divers , mai ales dacă-l raportăm la pozițiile posibile ale copilului în familie sau la școală. Am constatat că, în cele mai multe cazuri, în familie, copilul este suus unui regim educativ echilibrat, în concordanță cu cel din școală. Se transferă astfel în familie un regim de zi rațional, complex și variat , ale cărei componente acționează în mod unitar la dezvoltarea copilului. Dialogul cu familia ajută la realizarea unității de măsuri și de cerințe educative dintre școală și familie . Convorbirile individuale cu părinții copiilor creează un climat de încredere reciprocă. S-a insistat asupra asigurării unei atmosfere liniștite și prietenoase în familie.

O altă formă de organizare a colaborării dintre familie și școală o constituie excursiile și plimbările comune(părinți,copii,cadre didactice). Cu asemenea ocazii părinții văd cum se comportă copilul lor în colectivitate, felul cum participa la acțiunile comune, se conving de rezistență copilului la efort , de reacțiile la nou și la necunoscut. Cu aceste prilejuri reușim să sudăm mai bine colectivul părinților și mai ales relația familie-școală. În totdeauna, ambianța, climatul din familie, prin elementele sale concrete - componente, influențează, în raport cu natură să, personalitatea copilului. Exercițiul de ambii părinți, în sens unic și continuu, educația în familie a copilului scapă de pericolul devenirii unei sarcini copleșitoare, căreia nu-i mai găsești timpul și modalitățile optime de îndeplinire-deci nici satisfacțiile împlinirii-în cazul când această sarcină revine doar unuia dintre părinți. Familia trebuie convinsă deopotrivă că o bună educație în familie depinde de întreg stilul de viață al acesteia , iar măsurarea efectelor influențelor educative în funcție de timpul acordat de părinții copiilor ("dadacelilor") este o practică greșită . Mulți părinți o uzează pentru a motiva lipsuri cărora nu vor, intenționa, să le găsească o altă justificare (deficiențe în propria conduită în familie, lipsă de preocupare față de comportarea copilului, inconsecvență în solicitările adresate acestuia, în modalitățile concrete de practicare a premiilor și sancțiunilor în familie etc.).

Nu numărul de atenții de prezența fizică alături de copil în familie este precumpănitor în muncă de educație, ci conținutul activității și al tuturor acțiunilor desfășurate în familie în perioada de timp pe care cei ce se ocupă de cercetarea științifică a mediului familial o numesc "timp optim al familiei".Părinții trebuie să cunoască cu claritate scopul educației școlare, metodele și procedurile de educație în familie, particularitățile de vârstă, dar mai ales individuale ale școlarului . Cadru didactic trebuie să-i convingă pe părinți că unitatea de cerințe adresate elevului de către școală trebuie să se continue și în cadrul fiecărei familii - din partea ambilor părinți.

Pe lângă marile răspunderi și bucurii, părintele ,cadrele didactice în genere, sunt confrunțați și cu împrejurări când nu le este deloc ușor să găsească ,prompt,cea mai bună soluție, pentru că problemele de educație cer de obicei rezolvări rapide și, în orice caz, e de dorit să se evite eșecul. Ajutăm copilul să se orienteze în legătură cu ceea ce este bine să imite de la noi, să fim preocupați nu numai de transmiterea unor acțiuni, a unor modele de exprimare și de ținută.

Copilul începe să înțeleagă semnificația muncii, a răspunderii a cinstei, a disciplinei și cooperării. Este drumul firesc pentru dozarea participării noastre la activitatea copilului. Copilul - neîndoielnic - are nevoie de modele, el nu are nevoie de tipare și nici de brațul adultului, permanent asupra lui, să-l susțină, să-l înlocuiască în efort, să-i conducă orice acțiune. Poziția adultului față de copil ar fi cea a ghidului care indică direcția bună și te lasă singur să mergi, dar e prin preajma, gata oricând să intervină, să te ajute.

PARTENERIAT ȘCOALĂ – FAMILIE

Prof. Roșioru Silviu Stelica
Școala Gimnazială „Costache Grigore Șuțu”, loc. Șuțești, jud. Brăila

Motto: „Prezența părinților poate transforma cultura școlii”
S.L. Lightfoot

Argument

Termenul de „parteneriat” este bazat pe premisa că partenerii au un fundament comun de acțiune și un spirit de reciprocitate care le permit să se unească. Astfel, părinții și cadrele didactice pot crea parteneriate variabile, angajându-se în activități comune de învățare, sprijinindu-se unii pe alții în îndeplinirea rolurilor cerute, desfășurând proiecte de curriculum colaborativ, participând împreună la diverse activități de luare a deciziei.

Întâlnirile „tipice” cu părinții nu abordează întotdeauna aceste probleme, oferind părinților puține șanse de a cunoaște cadrele didactice ale elevilor și problemele școlii. De aceea, trebuie pus accent pe activități de cunoaștere interpersonală pentru a crea un cadru de siguranță și pe strategii de desfășurare a acestora cât mai variat și accesibil.

Ca urmare, acest proiect, își propune să dezvolte competențe de lucru cu familia elevului și să răspundă nevoilor de comunicare, relaționare, construire de echipe, cooperare, motivare și implicare.

Propunătorul este conștient însă că parteneriatul școală-familie nu „produce” neapărat elevi de succes!

Scopul proiectului

Optimizarea relației școală-familie, în așa fel încât elevii să obțină singuri succesul.

Obiective

- Realizarea unor cercetări pentru diagnosticarea relației școală-familie;
- Identificarea instrumentelor de comunicare școală-familie;
- Antrenarea părinților în activități de informare și formare educațională;
- Diversificarea modalităților de colaborare cu familia;
- Crearea unui cadru de motivare și implicare a partenerilor;
- Încurajarea voluntariatului, atragerea părinților către activități din „lumea școlii”.

Grupul țintă

- părinții elevilor
- elevii clasei
- învățătorii

Locul și perioada de desfășurare

- Școala Gimnazială „Costache Grigore Șuțu”
- Anul școlar .....

Colaboratori

- conducerea școlii, postul de poliție, biblioteca școlară

Materiale

- chestionare
- referate (lectorate)
- materiale informative (Regulament școlar, broșuri, pliante, afișe etc.)
- program calculator pentru tema „Violența în școală și în familie”

Finanțarea activităților

- Comitetul de părinți
- diferiți sponsori

Popularizarea proiectului

- pliante pentru părinți, elevi și profesori

Nr .	Activități	Forma	Responsabil	Parteneri	Perioada (Data)
1	Realizarea pliantului de popularizare a proiectului	activ interactiva	Învățător/ diriginte	Com de Parinți de la fiecare clasă	Sept
2	Părinții „se întorc” la școală. Alcătuirea Comitetului de Părinți	Sedință cu părinții	învățători	Reprezentat Consiliul de Administrație	Sept.
3	Discuții informale asupra Regulamentului de ordine interioară și a documentelor școlare	informare ședință cu părinții	director, învățători	-	Oct.
4	Elaborarea unui chestionar pentru părinți privind colaborarea școală-familie	atelier de lucru	învățător	Profesor documentarist	Oct.
5	Aplicarea chestionarului și interpretarea rezultatelor	chestionar	învățător	Comitetul de parinți al clasei	Nov.

6	Lectorat „Recompensa și pedeapsa” – prezentare Power Point	lectorat	Profesor	Coordonator proiecte și programe	Dec.
7	Concurs de recitari din lirica eminesciană	concurs	învățător	Biblioteca școlară	Ian.
8	Violența în școală și în familie	studii de caz cu părinții	învățător	Psiholog școlar Agent de poliție	Febr.
9	„De ziua ta mamico!”	serbare	învățător	Comitetul reprezentativ al părinților	Mart.
10	„Mână de la mână, ajutam pe cel de lângă noi!”	Activități de voluntariat	învățător	Comitetul reprezentativ al părinților	Apr.
11	Pe cărările patriei	excursie	învățător	Comitetul reprezentativ al părinților	Mai.
12	Lectorat „Stiluri parentale”	lectorat	Profesor	Coordonator proiecte și programe	Mai.
13	Modalități de prezentare individualizată și confidențială	lectorat	învățătorul clasei	-	Mai.
14	Realizarea feed-back-ului privind eficiența desfășurării proiectului	masa rotundă	Resp. Comisie metodică	Consiliul de Administrație	Iun.
15	Realizarea unui portofoliu de bună practică	atelier de lucru	Toți învățătorii	-	Iun.

**“PARTENERI PENTRU BINELE
COPILOR”**

**PROIECT DE PARTENERIAT EDUCAȚIONAL GRĂDINIȚĂ-
FAMILIE**

PROF. RUS DANIELA
IULIANA GRĂD. CU P.P.
“CĂSUȚA FERMECATĂ

*„Copiii sunt mesajele vii pe care le trimitem unor
vremuri ce nu le vom vedea... !”*

Mediul familial ocupă un loc central în multitudinea factorilor determinanți ai evoluției individului. Copilul nu este un adult în miniatură, ci el este o persoană într- un moment al dezvoltării sale, deosebit de receptiv la influențele pozitive sau negative. Trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și contextul trăit în mod direct, nemijlocit, de către copil în mediul său familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității, în formarea copilului. Primul model oferit copilului este familia sa, iar calitatea și tipul

relațiilor copil-părinți vor marca profund evoluția viitoare a copilului (G. Mauco).

Reușita privind devenirea umană a copilului depinde de o colaborare fructuoasă dintre doi factori educaționali de bază: grădinița și familia. De aceea, în cadrul acestui parteneriat dorim să descoperim cheia unității de acțiune.

Într-o societate care evoluează sub imperiul schimbărilor permanente în toate domeniile, care solicită individului abilități de adaptare rapidă la situații noi, educația trebuie să răspundă în primul rând nevoilor individuale, asigurând în același timp șansele de integrare și dezvoltare socială personală. Una din pârghiile de intervenție care acționează la nivelul educației preșcolare și care pot susține acest deziderat, este dezvoltarea unei relații partenariale grădiniță-familie, definite printr-o comunicare reală, constructivă, în interesul copilului.

Practica participării părinților la educația copilului preșcolar în mediul familial și instituțional se dovedește a fi focalizată preponderent pe elemente de asigurare a securității personale, a stării de sănătate, pe satisfacerea trebuințelor primare, fiind mai puțin orientate spre implicarea în socializarea și educarea copilului preșcolar.

Dacă nu se intervine printr-un program de consiliere a părinților, de informare privind modalitățile concrete prin care pot participa la educația copilului preșcolar, sarcina formării și educării acestuia, căzând numai în responsabilitatea grădiniței, aceasta nu își va putea atinge scopurile educaționale, la standardele propuse, indiferent de calitatea serviciilor oferite și în acest scop am gândit și proiectat acest parteneriat educațional.

SCOP:

Sprijinirea părinților pentru conștientizarea și asumarea rolului educațional și implicarea lor în formarea și dezvoltarea personalității copilului pentru integrarea lui în viața socială;

Cunoașterea și educarea copiilor preșcolari prin influența pozitivă atât a grădiniței, cât și a familiei;

Stabilirea unor principii de bază ce trebuie respectate în formarea personalității copiilor, precum și a unor procedee de corectare a unor devieri comportamentale;

Eficientizarea relației familie – grădiniță.

OBIECTIVE :

Cunoașterea individuală a copiilor, urmărind manifestarea lor în familie și grădiniță;

Folosirea unor metode eficiente pentru dezvoltarea psiho-afectivă;

Inițierea unor acțiuni comune prin contactul direct al grupului de părinți cu persoane abilitate să desfășoare un proces educațional;

Găsirea unor soluții comune în educație;

Studierea unor cărți, documentare, reviste de specialitate în vederea realizării unor dezbateri pe teme date;

Exprimarea opiniei participanților cu privire la acțiunile întreprinse în cadrul acestui parteneriat.

OBIECTIVE:

-privind copiii

-formarea unei atitudini pozitive față de grădiniță, educatoare;

-favorizarea adaptării și integrării în colectivitate, grădiniță;

-privind familia

-participarea activă în cadrul parteneriatului familie-instituția preșcolară cât și la alte activități organizate în grădiniță;

- informarea educatoarelor privind comportamentul copiilor în familie și societate;
- continuarea în familie a programul educațional propus de instituția preșcolară, îmbinând armonios atitudinea permisivă cu exigența.

-privind cadrul didactic

- informarea părinților privind standardele de creștere și dezvoltare ale copiilor în funcție de particularitățile de vârstă și individuale;
- informarea părinților cu scopul și conținutul programului educativ desfășurat în grădiniță;

PĂRȚI ÎMPlicate:

- direct: preșcolarii grupei, părinții acestora
- indirect: personalul grădiniței

OBLIGAȚIILE PĂRȚILOR:

Educatoare:

- au obligația de a participa la fiecare întâlnire pentru a direcționa dezbaterile și de a stimula prezența părinților;
- au obligația de a consilia problemele care se ivesc în educarea copiilor, studiind cărți și articole de psihologie;

Familia:

- aceștia participă benevol, dar au obligația de a contribui la asigurarea bunului mers al parteneriatului și al materialului utilizat;
- părinții sunt invitați să împrumute sau să cumpere cărți de specialitate;

Obligațiile comune:

- pregătirea și asigurarea materialului de lucru (fișe, chestionare, cărți etc.);
- pregătirea și asigurarea materialului de lucru (fișe, chestionare, cărți etc.);
- implicarea directă în cadrul activităților desfășurate și găsirea unor soluții în scopul implicării directe în cadrul activităților desfășurate și găsirea unor soluții în scopul

DURATA : 1 an (2022-2023)

GRUP ȚINTĂ :

-preșcolarii Grupei Albinuțele;

-părinții preșcolarilor;

-educatoarele grupei;

RESURSE UMANE: - copiii grupei

-părinții copiilor

- cadre didactice

RESURSE MATERIALE : cărți, reviste, pliante, calculator, CD-uri, ecusoane, fișe xeroxate pe teme de lucru; material didactic pentru activități practice: coli colorate, foarfece, lipici, perforatoare, creioane colorate; Prezentări PowerPoint.

MONITORIZAREA ȘI EVALUAREA PROIECTULUI:

Întâlnirile se vor desfășura lunar, cu o durată de aproximativ o oră, timp în care se vor transmite informații și se vor împărtăși experiențe proprii. La finele unei

întâlniri se va prezenta tematica viitoare pentru a oferi părinților posibilitatea de a medita și de a aduna informații din sfera cotidiană, din experiențele personale.

Se va pune accent pe o activitate interactivă; se vor oferi chestionare, fișe de evaluare pentru copii și de autoevaluare pentru părinți; se vor pune la dispoziție publicații de specialitate, etc. Totodată se vor realiza evaluări pe parcursul întâlnirilor și la finele acestora.

DISEMINAREA REZULTATELOR:

Beneficiarii proiectului vor fi invitați să opteze pentru alcătuirea unui „jurnal al părinților”. Parteneriatul se va face cunoscut întregii grădinițe, popularizând experiența pozitivă.

FINALIZAREA PARTENERIATULUI:

Părțile implicate în parteneriat vor concluziona întreaga activitate desfășurată pe parcursul anului școlar 2022- 2023 și se vor face cunoscute aspectele pozitive evidențiate în cadrul întâlnirilor.

BIBLIOGRAFIE:

Băran-Pescaru, A., (2004), *Parteneriat în educație*, Editura Aramis, București

Bunescu, Ghe.,(2002), *Democratizarea educației și educația părinților*, Ed. Polirom,Iași,

Vrășmaș, E. A., (2002), *Consilierea și educația părinților*, Ed. Aramis, București. Vrășmaș, E. A., (2010) *Educația copilului preșcolar*, Ed. Aramis, București. www.didactic.ro

RELAȚIA ȘCOALĂ – FAMILIE

Referat

Prof. înv. primar SCHMIDT OFELIA-ANITA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NESTOR OPREAN” NR. 2

SÂNNICOLAU MARE, TIMIȘ

„Educația este ceea ce rămâne după ce uităm ce am învățat la școală.” – Einstein

Educația este un tip particular de acțiune umană, o intervenție sau direcționare, o categorie fundamentală a pedagogiei și andragogiei. Platon definea educația ca fiind „arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelor care dispun de ele.”

Aristotel, în lucrarea sa „Politica”, considera că „educația trebuie să fie un obiect al supravegherii publice, iar nu particulare”. Jan Amos Comenius, în lucrarea sa „Didactica magna”, considera că la naștere, natura înzestrează copilul numai cu „semințele științei, ale moralității și religiozității”, ele devin un bun al fiecărui om numai prin educație. Rezultă că în concepția sa, educația este o activitate de stimulare a acestor „semințe”, și implicit, de conducere a procesului de umanizare, omul ”nu poate deveni om decât dacă este educat”.

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții și cadrele didactice se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima *școală* a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care fac parte integrantă din procesul educațional.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la

dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de rezultatele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jighește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățatura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru calificativele copiilor, dar rezultatele slabe la învățatură le pun pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățatură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale. Familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes. Părinții trebuie să devină colaboratori activi ai dascălului, să cunoască scopul și sarcinile, metodele educative, să devină conștienți de răspunderea pe care o au în fața societății. Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală. Colaborarea și cooperarea părinților cu școala sunt eficiente ambilor factori. Dacă ne referim la optimizarea comunicării între profesori și părinți, se iau în calcul:

- calitatea celor doi poli ai colaborării (profesori și părinți);
- percepțiile fiecăruia;
- atitudinile care îi caracterizează;
- caracteristicile instituției școlare;
- caracteristicile familiei;
- modul de comunicare.

În convorbirile cu părinții este foarte important tonul folosit de profesor. Dascălul nu trebuie să folosească un *acuzator* pentru a nu declanșa în părinți reacția de *apărător* al acestora, fapt care face imposibilă colaborarea cu familia. Părinții trebuie să vadă că li se întinde o mână prietenească

pentru ca prin eforturi comune copilul lor să ajungă în rândul celor mai buni. În cadrul ședințelor cu părinții se pot dezbate teme ca: *Vă cunoașteți copilul?*, *Rolul mamei*, *Rolul tatălui*, *Meseria de a fi părinte*, *Frumusețea comportării*, *Ziua mea de lucru*, *Copilul față în față cu părinții*.

Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivații, ca de exemplu: părinții își cunosc copiii și doresc să îi descopere ca elevi, părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor. Forme de colaborare a părinților cu școala:

- prezența la ședințe și lectorate ;
- asistarea elevilor în efectuarea temelor ;
- participarea la activități cultural- artistice și sportive ;
- organizarea unor expoziții, serbări, excursii ;
- organizarea unui colț verde în școală ;
- atragerea unor fonduri pentru școală ;
- susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

Factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și instruire va fi frânată.

BIBLIOGRAFIE

- Băran-Pescaru, Adina – *Familia azi. O perspectivă sociopedagogică*, Editura Aramis, București, 2004;
- Crețu, Elvira – *Psihopedagogia școlară pentru învățământul primar*, Editura Aramis, București, 1999;
- Cucoș, Constantin – *Pedagogie*, Editura POLIROM, Iași, 2006;
- Iucu B., Romiță; Manolescu, Marin – *Pedagogie*, Editura Fundației Culturale ”Dimitrie Bolintineanu”, 2001;
- Vrasmas, Ecaterina Adina – *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002;

Educația primită în familie pentru o educație de calitate

Profesor învățământ preșcolar Seitoar Ioana Gabriela

Scoala Gimnazială Nușeni, G.P.N. Nușeni

Educația copiilor este o etapă extrem de importantă în viața celor mai mulți dintre noi. Educația lor începe cu educația părinților primită de-a lungul anilor.

Creșterea unui copil înseamnă să îi permitem să atingă o înălțime morală, afectivă, intelectuală și socială, să îi permitem să își atingă nivelul în funcție de capacitățile, forțele și limitele lui. Sprijinindu-l, copilul se va putea individualiza și, la rândul său, el ne va putea ajuta să ne dezvoltăm, deoarece vom deveni conștienți de modul lui de a fi, de capacitățile, de limitele și mai ales de diferențele lui, putând fi chiar un model pentru noi în unele domenii.

Atunci când copilul este lăsat să acționeze cum crede el de cuviință, va fi responsabil de propriile fantezii și gusturi. Este recomandat să îl încurajăm să le satisfacă, să ascultăm ceea ce îl entuziasmează, ce îl atrage și ceea ce îl interesează. Lucrul acesta îi permite să evolueze și să se dezvolte într-un mediu propice.

În momentul când copilul este ascultat, recunoscut, el va avea o deschidere pozitivă spre o viață mai bună care îi poate oferi diverse oportunități.

Educarea unui copil înseamnă să îl învețăm legile, valorile, conceptele care conduc societatea noastră, lumea în care trăim. Copiii pot fi educați nu numai în ceea ce privește modul de a se comporta cu cei din jur, ci și în a menține ordinea, curățenia și în a menține o relație armonioasă cu ceilalți.

Prin intermediul părinților săi, trăiește primele contacte cu ceilalți, acest lucru înnoindu-se treptat. În istoricul relațiilor părinți-copii, se deosebesc trei perioade:

- în prima etapă, mama este cea care are importanța cea mai mare pentru el, deoarece aceasta ține loc de toate;
- în cea de-a doua perioadă, copilul descoperă o nouă importanță în ceea ce privește viața familiei sale;
- în cea de-a treia etapă, copilul își face remarcată personalitatea, părinții trebuind să îl lase pe acesta să exploreze mediul ce îl înconjoară.

Părinții sunt responsabili de educația copiilor și, drept urmare, ei trebuie să satisfacă nevoile acestora.

În cadrul unui climat familial propice, se poate naște o generație sănătoasă psihic și fizic. Acest climat conține câteva elemente importante precum iubirea, maturitatea emoțională, comunicarea empatică, responsabilitatea, ele reprezentând premisele dezvoltării copiilor.

„Familia a devenit o instituție care conține și apără interese umane foarte variate și În educarea copilului, trebuie să se implice ambii părinți în egală măsură, având același scop: să formeze un exemplu pentru societate.

Părinții au datoria de a veghea asupra copilului lor, deoarece acesta este dependent de ei și nu și-a dezvoltat încă abilitățile pentru a-și satisface nevoile. Trebuie să aibă grijă de el până în ziua în care va avea capacitatea să se descurce singur.

Pentru a-i permite copilului să se realizeze, părinții trebuie să îi satisfacă nevoile de bază prin câteva mijloace sigure, acestea fiind ascultarea și înțelegerea lui.

Rolul părintelui este reprezentat de un element foarte important și anume fixarea unor cadre pentru copil, oferirea unei structuri care să îi permită să se simtă protejat alături de ei, deoarece copilul nu este conștient de pericolele ce îi ies în cale.

Familia va rămâne cea dintâi școală a omului, edificiul personalității se clădește pe temelia ei, iar durata acestuia depinde de calitatea temeliei.

Socializarea copilului începe în cadrul familiei. De aici învață primele reacții la mediul social. Mediul familial încurajează copilul să se integreze în societate; datorită sarcinilor educative, ne putem da seama că linia proiectivă a fiecărei personalități este trasată în familie.

Familia este cea care pune prima amprentă pe profilul moral al copilului.

Copilul, încă înainte de a începe școala, învață din cadrul familiei, din interrelațiile membrilor, cum să reacționeze la unele cerințe inevitabile vieții în colectivitate. Familia, până la vârsta de 6-7 ani, contribuie foarte mult la educația copilului, continuând chiar și după începerea școlarizării, deoarece el este maleabil în această perioadă.

Când părintele, adoptă o atitudine corectă față de copil, atunci în jurul lui se creează anumiți pereți care îi permit copilului să se simtă în siguranță. Prin atitudinea și cuvintele sale, un părinte poate alunga temerile pe care copilul său le are față de anumite lucruri.

Atunci când copiii sunt lipsiți de dragostea părinților, pot deveni incapabili să dea și să primească dragoste, acest lucru având drept consecință neputința copilului de a lega relații sociale

cu celelalte persoane și îi este greu să se integreze în colectivul în care este forțat să trăiască pe toată durata vieții.

Majoritatea timpului copilul îl petrece în familie. Aceasta are posibilitatea de a-l forma din punct de vedere moral, deoarece formarea primelor deprinderi de viață, cele ce stau la baza integrării omului în societate, revine familiei.

Educația este un proces care începe chiar de când copilul se desprinde biologic de mamă și i-a sfârșit odată cu viața. Locul unde copilul face primii pași pe drumul integrării sale sociale este mediul familial.

BIBLIOGRAFIE:

1. **Albu, G.** (2008), *Comunicarea interpersonală*, Editura Institutul European, Iași.
2. **Berge, A.** (1977), *Profesiunea de părinte*, Editura Didactică și Pedagogică, București.
3. **Bonchiș, E.** (2000), *Dezvoltarea umană – aspecte psihosociale*, Editura Imprimeriei de Vest, Oradea.
4. **Dumitrana, M.** (2000), *Copilul, familia și grădinița*, Editura Compania, București.

TRANZIȚIA COPILULUI DIN FAMILIE ÎN GRĂDINIȚĂ

Prof.Înv.Preșc. Auroaică Claudia Mărioara, Grădinița P.P.Nr.1, Sânnicolau Mare, Timiș

Prof.Înv.Preșc. Dănilă Lavinia Dorina, Grădinița P.P.Nr.1, Sânnicolau Mare, Timiș

Mediul familial ocupă un loc central în multitudinea factorilor determinanți ai evoluției individului. Copilul nu este un adult în miniatură, ci el este o persoană într-un moment al dezvoltării sale, deosebit de receptiv la influențele pozitive sau negative. Trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și contextul trăit în mod direct, nemijlocit, de către copil în mediul său familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității, în formarea copilului. Primul model oferit copilului este familia sa, iar calitatea și tipul relațiilor copil-părinți vor marca profund evoluția viitoare a copilului.

Statutul familiei ca prim educator al copilului reprezintă un factor important în stabilirea parteneriatului între serviciile de educație timpurie și familie. Familia reprezintă primul context formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește și de aceea este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia în contextele în care copilul nu se află alături de părinții săi.

E de dorit ca părinții să regăsească un sprijin în serviciul de educație timpurie, să se simtă responsabili și responsabilizați pentru a colabora cu educatorii și a asigura condițiile necesare pentru a traversa, cu cât mai puține riscuri, perioada de pandemie și post pandemie. Cooperarea dintre părinți și educatori este esențială atât pentru a asigura un mediu securizant copiilor, familiilor și personalului din unitățile de învățământ, cât și pentru a oferi sprijin educațional prin intervenții coerente și consecvente din partea celor doi factori fundamentali de educație a copilului

Chiar de la prima întâlnire, fie față în față în spațiul instituției școlare, fie online (organizată de educatoare), e de dorit ca părinții să se simtă confortabil în cadrul relației cu persoanele implicate în îngrijirea și educația copilului lor. Nu mai puțin important, specialiștii din grădinițe trebuie să își acorde lor înșile timpul necesar pentru comunicare cu părinții, în mod special pentru a asculta relatările acestora despre propriul copil, despre valorile familiei și stilul parental, despre povestea fiecărui copil și despre aspirațiile fiecărui părinte. Ascultând, în cadrul întâlnirilor individuale sau de grup, educatorii pot afla lucruri semnificative și necesare în procesul educațional, despre cultura și valorile fiecărei familii. Dincolo de toate acestea, părintele va avea sentimentul de respect pentru el și istoria sa, va căpăta încredere în specialiștii din educația timpurie și va afla informații despre alte experiențe de viață cu copilul, asemănătoare cu ale lui. De asemenea, un spațiu de primire confortabil, curat, aerisit, igienizat, care să asigure un grad de confidențialitate și deschis (fără birouri), poate deveni un factor important în relația care se construiește. Recomandat ar fi ca în imediata vecinătate a acestui spațiu în care vor avea loc primele întâlniri și discuții cu părinții, să se organizeze și un spațiu de joacă pentru copii, astfel încât să se creeze și acestora, nu numai părinților confortul necesar și sentimentul de siguranță.

Părintele are nevoie să fie informat asupra serviciilor de educație oferite de grădiniță, asupra misiunii instituției, metodologiilor de lucru, activităților derulate, ca și asupra expertizei personalului care va interacționa și va stimula dezvoltarea copilului. Sunt aspecte importante pentru părinte, care îl vor ajuta să construiască o identitate serviciului, pe care, eventual, o poate integra unei experiențe anterioare pozitive. Este foarte important ca informațiile furnizate să fie

clare, să reflecte deschidere și totodată să genereze siguranță și încredere. Directorul instituției de educație timpurie poate oferi părintelui primele informații și date despre ce se întâmplă în grădiniță. În cazul în care nu există disponibilitatea unui director, educatoarei îi revine sarcina de a coordona prima întâlnire cu părinții și copilul, fie că este individuală, fie că este în grup, ambele în sistem față în față sau online. Pe parcursul anului școlar, întâlnirile constante de comunicare, directă sau online cu părinții, vor constitui principala sursă de informații. Dincolo de toate datele pe care echipa managerială și educatoarea le vor oferi părinților, o altă sursă de informații, formală, care trebuie prezentată acestora este „Regulamentul de ordine interioară”, document care îi poate ajuta să cunoască și să își asume respectarea unor reguli interne, care vor reglementa inclusiv relația familiei cu grădinița. Aspecte legate de serviciile furnizate în grădiniță, de responsabilitățile instituției și ale familiei, de resursele materiale și umane existente, de modul de organizare a activităților și altele, toate vor fi completate și actualizate permanent cu ultimele măsuri și reguli impuse de situația pandemică prin care trece țara noastră, astfel încât familiile să cunoască aceste măsuri și să simtă că propriul copil se află în siguranță în instituția de învățământ. Pentru a face cunoscută misiunea asumată a grădiniței și viziunea pe care o împărtășește cu privire la îngrijirea, creșterea și dezvoltarea copilului cu vârsta între 3-6 ani, pot fi valorificate afișaje de informare pe holurile grădiniței, pliante, sau site-ul instituției. Aceste surse de informare cu privire la tot ce înseamnă contextul grădiniței pentru copil vor fi valorificate și pentru a transmite informațiile de care familiile au absolută nevoie pentru a sprijini, pe de o parte, grădinița să își organizeze și să își desfășoare activitățile în noile condiții postpandemie și pe de altă parte pentru a-și sprijini propriul copil în acomodarea la aceste noi condiții și în crearea unor noi deprinderi necesare păstrării stării de sănătate și a siguranței. Afișaje pe holurile de intrare, pliante de informare, comunicări curente pe mail (eventual pe grupurile de Whats App inițiate de educatoare cu familiile copiilor din grupă) reprezintă surse de informare care vor putea fi valorificate în comunicarea privind noile reguli de igienă, condițiile de reorganizare a spațiilor educaționale și a programului, distanțarea fizică și alte aspecte impuse de situația postpandemie.

Printre cele mai relevante informații pe care grădinița trebuie să le dețină cu privire la fiecare copil și la familia acestuia enumerăm:

- așteptările familiei de la serviciile oferite de grădiniță sau de la instituția pentru educație timpurie, în perioada post pandemic;

- informații privind particularitățile copilului (vârstă, program de masă și somn, antecedente medicale, rutine, interese specifice etc);
- dorințele pe care părintele le are în raport cu îngrijirea, creșterea și educarea copilului său (menținerea unui anumit program; derularea unor activități specifice etc);
- paternul educațional funcțional în familie (Cine se ocupă de copil? Cine va sta cu el acasă, în condițiile în care programul va fi organizat alternativ? Cine este autoritatea: mama sau tata? Cine îl îngrijește în mod curent și cine se joacă cu el? Cu ce anume se joacă și care este jucăria preferată? Cu ce tip de activități este obișnuit copilul? Ce nevoi speciale de susținere și îngrijire are?);
- relațiile stabilite în cadrul familiei (Există alți frați? Cum relaționează cu aceștia? Își manifestă un atașament mai puternic față de o anumită persoană? Cum reacționează în momentele de separare? Cum a reacționat pe perioada pandemiei?);
- modelele culturale care definesc mediul familial al copilului (valori importante pentru familie, tip de alimentație, sărbători respectate în cadrul familiei, tip de adresare, modalitățile adaptative pe care le-a folosit familia în perioada de pandemie etc.);

Întrebările adresate părinților vor fi simple, oferind posibilitatea de a face sugestii, astfel încât grădinița să obțină informații clare privind starea de sănătate a copiilor și părinților, comportamentul, manifestările și alte particularități ale dezvoltării copilului.

La sfârșitul întâlnirii se rezumă cele discutate și se stabilesc întâlniri față în față, la distanță de câteva zile, în grădiniță, împreună cu copilul. Vizita realizată în grădiniță, va oferi familiei ocazia de a avea un prim contact cu adaptările făcute în spațiul educațional astfel încât să se asigure distanțarea fizică și li se vor putea explica foarte clar și aplicat regulile impuse pentru asigurarea unui context de siguranță cât mai mare.

După înscrierea în programul grădiniței, relația se construiește cu fiecare zi, prin schimbul de informații și prin diferite alte mijloace (informațiile trebuie să poată fi găsite ușor pe site-ul grădiniței, în pliante sau afișe cu informații clare, simple și cu adresabilitate directă către părinți). Decizia de a înscrie copilul la grădiniță este o decizie foarte importantă pentru părinte. Astfel, această primă întâlnire va fi foarte încărcată emoțional. Pentru a le da timpul necesar să integreze toate informațiile, este recomandat ca părinții să aibă acces la o serie de materiale informative despre serviciile de educație, creștere și îngrijire oferite .

Este demonstrat de cercetări faptul că tranziția ca experiență suportivă și lipsită de stres influențează dezvoltarea potențialului copilului atât din punct de vedere academic cât și social.

La intrarea copilului într-un nou mediu, precum cel al grădiniței, acesta parcurge mai multe etape în adaptarea lui, etape care au o influență semnificativă asupra practicilor educaționale adoptate, respectiv:

1. Etapa în care copilul încearcă să se desprindă de familie. În această etapă, pentru educatoare și părinți pot fi de ajutor vizitarea instituției înainte de începerea frecventării propriu-zise și contactul cu persoana cheie/de referință în relația cu copilul după intrarea în grădiniță.

2. Etapa în care copilul simte insecuritate, nesiguranță – respectiv perioada în care copilul a înțeles deja care este rutina, dar fondul este al emoțiilor, al îngrijorării. O jucărie adusă de acasă, un obiect personal al mamei, pernița preferată, fotografiile ale părinților sunt elemente care ar putea contribui la depășirea cu succes a acestei perioade.

3. Etapa separării sigure – este etapa în care copiii dovedesc capacitate de separare și stare de bine în noul mediu, asistați de și cu încurajarea personalului, care le explică rutinele, le validează emoțiile și comportamentele, dar și a părinților, care îi investesc cu încredere. Etapa desprinderii copilului de mediul familial, în special de lângă mamă, reprezintă o provocare atât pentru cei mici, cât și pentru cei mari. Aceasta nu trebuie privită ca pe o dramă, mai ales că este posibil ca cea mai frumoasă surpriză să vină din partea actorului principal – copilul. Este foarte posibil să-i placă la grădiniță!

Motive pentru care grădinița poate să prezinte interes pentru copil: ● Colectivitatea de copii poate fi mai distractivă decât familia! (e motivantă, stimulează creativitatea, imaginația, gândirea, îi creează o stare de bine); ● Descoperă lumea! (sunt primii pași în procesul de învățare; va trece prin experiențe noi, va prinde curaj, va explora, va avea inițiative, va rezolva probleme, va deveni independent și tot mai responsabil, își va face prieteni noi).

Cum pot pregăti educatoarele debutul grădiniței pentru copil? :

→ realizarea unui pliant sau unui ghid care să vină în sprijinul părinților pentru pregătirea copilului pentru grădiniță care să cuprindă recomandări, sfaturi, cerințe minime pentru aceste măsuri speciale, deprinderi pe care ar trebui să le aibă pentru situația actuală;

→ cu două săptămâni înainte de începerea anului școlar se poate realiza o programare a părinților copiilor de grupă mică pentru a vizita împreună cu copiii grădinița și pentru a cunoaște educatoarele. Întâlnirile se pot realiza în grupuri mici, maxim 3 părinți cu copiii lor.

În cadrul întâlnirilor personalul poate furniza informații referitoare la programul grădiniței, noile reguli privind accesul în unitate, modalitatea de desfășurare a activităților, modalitatea de servire a mesei, modalitatea de organizare a momentului de odihnă și relaxare etc.

Aspecte de luat în considerare de către educatoare după începerea cursurilor:

- Întâmpinarea copilului cu zâmbet și blândețe în voce, la intrarea în grădiniță;
- Numirea fiecărui copil folosindu-i prenumele și intrarea împreună în sala de grupă pentru a descoperi un spațiu de poveste, plin de surprize și motive de bucurie;
- Motivarea copiilor să participe la activități cu entuziasm;
- Propunerea de activități/jocuri posibile, atunci când copilul refuză/ se simte în imposibilitatea de a alege el însuși.

În perioada copilăriei timpurii, eforturile depuse de părinți și educatori trebuie să se bazeze pe un schimb bogat de informații, de experiențe și pe colaborare în asigurarea celor mai bune condiții de creștere și dezvoltare a copiilor .

BIBLIOGRAFIE:

Ion Ovidiu Pânișoară, Marin Manolescu „Pedagogia învățământului primar și preșcolar.Vol.1”, Editura Polirom, 2019

Liliana Stan „Educația timpurie. Probleme și soluții”, Editura Polirom, 2016

COMUNICAREA ÎN EDUCAȚIA PENTRU SĂNĂTATE

prof. Stanciu Iuliana

Liceul Tehnologic Iernut

Dreptul la sănătate este unul din drepturile fundamentale ale omului. Conform Organizației Mondiale a Sănătății, sănătatea individului este definită drept „o stare de bine fizică, mentală și socială, și nu doar absența bolii sau infirmității”. Din perspectivă publică, sănătatea constituie, datorită imenselor sale implicații individuale, dar și sociale și demografice, unul dintre elementele cele mai vizate de politicile și strategiile guvernamentale din întreaga lume. Cultura generală, inclusiv cultura sănătății, se formează prin instrucția generală a populației în setul continuu al generațiilor. Această secvență a culturii generale, ce poartă titulatura specifică „de sănătate”, mai este considerată și azi ca fiind o activitate de bază și obligatorie a serviciilor de sănătate, în loc să fie apreciată ca o noțiune de „pregătire continuă”, de „educație premanentă”, de „perfecționare” pe un fond pregătit general în sistemul instrucției publice a populației.

Veriga principală pe care ar trebui să acționeze serviciile de sănătate și cele educaționale pentru a avea rezultate bune, pe termen scurt și lung, privind îmbunătățirea stării de sănătate a populației, este educația pentru sănătate.

Educația pentru sănătate la nivelul școlii reprezintă una dintre principalele căi de promovare a cunoștințelor corecte privind diferite aspecte ale sănătății și totodată de formare a atitudinilor și deprinderilor indispensabile unui comportament responsabil și sănătos. În multe țări educația pentru sănătate este obligatorie în școli, începând din clasa întâi până într-a douăsprezecea, folosindu-se pentru fiecare ciclu de dezvoltare programe și materiale didactice adecvate vârstei.

Există mai multe argumente ce pot fi aduse în favoarea realizării educației pentru sănătate în cadrul unităților de învățământ. În primul rând, unul dintre scopurile în sine ale activității din învățământ este informarea autorizată a copiilor și adolescenților privind diferite domenii ale

culturii și științei, în paralel cu dezvoltarea de abilități practice. În acest sens, educația pentru sănătate, ca parte a științelor medicale, vizează nu numai transmiterea către elevi a unui bagaj informativ corect din punct de vedere științific, cât mai ales crearea unor comportamente individuale sănătoase, a unor atitudini ce corespund idealului educațional. - Școala este un loc ideal pentru difuzarea acestor cunoștințe în rândul maselor de tineri; nici o altă instituție nu are abilitatea și capacitatea de a cuprinde și de a se adresa, în timp, unui procent atât de ridicat din populație.

Unul dintre elementele esențiale pentru dezvoltarea impactului dorit este inițierea și realizarea programelor de educație pentru sănătate la vârste cât mai tinere. Conduita preventivă devine astfel un comportament care se edifică în timp în paralel cu dezvoltarea educativă. Asupra unei persoane deja formate, adulte, astfel de activități au întotdeauna un impact mai redus decât acțiunile similare, realizate la vârste mai timpurii.

Școala reprezintă, în același timp, o instituție cu mare autoritate morală, oferind cadrul educației formale, informale și nonformale, iar materiile de studiu oficiale din școli dobândesc implicit, la nivelul psihologic individual, o importanță mai mare decât subiectele nesuținute de acest for competent. Introducerea „Educației pentru sănătate” ca disciplină în școli reprezintă implicit recunoașterea oficială a importanței acesteia pentru viața individului. Proiectele pilot realizate până în prezent în diferite județe ale țării, proiecte conduse atât prin intermediul organizațiilor guvernamentale cât mai ales prin organizații nonguvernamentale, au demonstrat succesul și receptivitatea tinerilor pentru acest tip de inițiative.

Nu în ultimul rând, impactul semnificativ al acestor activități a fost demonstrat deja în alte state, prin studii și cercetări competente, autorizate. Chiar și în România, unde activitățile educative de acest tip au fost punctuale, studiile efectuate demonstrează acest lucru.

Ca sistem care include conștiința stării de sănătate, procesul de predare/învățare și participarea, educația pentru sănătate are ca scop creșterea nivelului de cunoștințe medicale ale populației în domeniul sanogenezei, protecției mediului și prevenirii bolilor; formarea și dezvoltarea unor deprinderi corecte care să promoveze sănătatea precum și crearea unei poziții

active față de sănătatea individuală și de problemele sănătății publice, în sensul atragerii și capacitării maselor la participarea activă în vederea realizării și consolidării sănătății.

Medicul este un educator de specialitate și este normal să fie utilizat pentru cunoștințele specifice în sistemul instrucției generale a populației (la nivelul unei demnități financiare echitabile pentru acțiunea de educator în cadrul elementelor Educației Naționale), educația pentru sănătate făcând parte din obligațiile instrucției naționale.

Educația pentru sănătate îndeplinește trei roluri, în funcție de scopul urmărit:

- ◆ preventiv - temele de educație conținând elemente de instrucție a populației pentru prevenirea îmbolnăvirilor;
- ◆ constructiv – de realizare a adeziunii opiniei publice în favoarea sănătății;
- ◆ curativ – pentru educarea și convingerea pacienților de a urma prescripțiile medicale.

Putem considera educația pentru sănătate ca fiind o componentă a instrucției generale, o ramură a culturii umane, una din bazele sănătății, cu rol în influențarea modului de viață modern spre conținut favorabil sănătății, în realizarea de generații care să aibă un comportament sanogen și în formarea voinței politice pentru acordarea de către forurile decidente a adevăratului rol ce se cuvine sănătății.

Educația pentru sănătate, la fel ca în celelalte ramuri ale culturii, trebuie să dețină un fond material, fizic, care să stea la baza cuvântului cu rol educativ, ea avînd viabilitate doar atunci când exprimarea teoretică este susținută de un material adecvat cu caracter educativ și cu aplicabilitate practică.

Educația pentru sănătate presupune acceptabilitate, respect reciproc, informare, mijloace pentru deprinderea diferitelor obiceiuri sanogene, cooperarea receptorilor, ea fiind totodată și un drept al omului și o obligație a societății, concretizată printr-o programă analitică școlară anuală integrată programei tuturor treptelor de instrucție (bazate pe mesaj educativ de cultură sanitară, imagini de exemplificare și demonstrații practice).

Educația pentru sănătate implică, obligatoriu, cunoașterea și aplicarea continuă a tehnicilor de comunicare, ca element fundamental.

Datorită faptului că în cadrul comunicării există doi poli: educatorul (cel care transmite informația) și ascultătorul (receptorul sau cel care primește informația), în activitățile de comunicare cei doi poli trebuie să aibă flexibilitatea de a schimba permanent rolurile, adică și educatorul trebuie să știe să asculte. El trebuie să accepte sentimentele altor persoane, să știe cum să stimuleze discuția pentru a avea loc un dialog cu individul sau convorbirea cu grupul mic de indivizi, ținând cont, permanent, de comunicația non verbală, care, uneori, poate fi mai eficientă și utilă decât cea verbală.

Pot apare bariere în comunicație care țin de deosebirea socio-culturală dintre educator și receptorul informației, receptivitatea scăzută a audientului, atitudine negativă față de medic sau educator, înțelegere limitată sau transmiterea de mesaje contradictorii.

Pentru a depăși aceste bariere educatorul trebuie să vorbească clar și rar, într-un limbaj adecvat auditoriului, cu explicații, și să transmită informațiile într-o succesiune logică, numărul acestora/ședință să nu fie prea mare și să revină asupra noțiunilor importante, când are dubii în legătură cu înțelegerea lor de către auditor, utilizând tehnici pedagogice adecvate.

În practica medicală, foarte frecvent educația pentru sănătate se realizează în grupuri mici, în care comunicarea este mai adecvată nevoilor de formare.

Aceste grupuri pot fi: omogene (cel mai eficace), sau neomogene.

În cadrul transmiterii informației active în grupul de lucru sunt uzual utilizate o serie de tehnici în educația pentru sănătate:

- ◆ “tehnica brainstorming” – tehnică provocatoare ce urmărește să mobilizeze participanții pentru identificarea unor nevoi și găsirea unor soluții;
- ◆ “tehnica brainwriting” – fiecare persoană își exprimă în scris ideile în ceea ce privește nevoile educative într-o problemă definită, după care ideile consemnate se triază și se aduc la cunoștința grupului;
- ◆ “tehnica grupului nominal” – fiecare membru al grupului își exprimă părerea în legătură cu o problemă, iar educatorul grupează ideile comune.

Educația pentru sănătate se încadrează în conceptul modern de necesitate a educației permanente. În prezent este momentul evoluției societății prin schimbarea tradiționalismului reprezentat de „acțiunile și activitățile” de educație sanitară cu un sistem de educație pentru sănătate, parte integrantă a educației generale naționale.

Educația pentru sănătate este o componentă a politicii de educație generală și sanitară și a politicii de sănătate. Ea trebuie să fie integrată instrucției generale cu utilizarea tuturor metodelor și mijloacelor de educație ale acesteia.

Bibliografie

1. Albu G. , În căutarea educației autentice, Editura Polirom București 2012
2. Miu. N., Tratat de medicină a adolescentului, Editura Casa cărții de știință Cluj Napoca 1999
3. Promovarea sănătății și educație pentru sănătate. Școala Națională de Sănătate Publică și Management Sanitar. București: Public H. Press, 2006.
4. Programul Național „ Educația pentru sănătate în școala românească” 2004

PARTENERIATUL ȘCOALĂ- FAMILIE

Stoica, Mihai Cătălin, Școala Gimnazială Raci, Dâmbovița, România

Educația reprezintă un pilon fundamental în dezvoltarea și formarea personalității unui individ și este un obiectiv important pentru societate. Pentru a sigura o educație de calitate, este esențială implicarea atât a școlii, cât și a familiei într-un parteneriat solid și colaborativ. Prin colaborarea școlii și a familiei se poate crea un mediu armonios, sprijinitor și stimulatив pentru dezvoltarea elevilor. Scopul acestui referat este acela de a evidenția importanța și beneficiile colaborării între școală și familie în asigurarea unei educații de calitate.

Comunicarea eficientă și colaborarea constantă între școală și familie sunt fundamentale în asigurarea unei educații de calitate. Prin schimbul de informații relevante despre elevi, părinții pot contribui la o mai bună înțelegere a nevoilor și potențialului acestora. De asemenea, profesorii pot oferi feedback părinților cu privire la progresul elevilor și pot primi informații importante despre mediul familial și nevoile individuale ale fiecărui copil.

Colaborarea între școală și familie asigură o mai mare consistență și continuitate în educație. Atunci când există o aliniere între așteptările și valorile promovate atât la școală cât și acasă, elevii se simt mai în siguranță și au mai multă încredere în procesul de învățare. De asemenea, existența unor reguli și structuri consistente în ambele medii le oferă elevilor un cadru stabil în care să-și dezvolte potențialul.

Sprijinirea dezvoltării socio- emoționale este de asemenea influențată de colaborarea școală- familie, având un impact semnificativ. Prin comunicare și colaborare, se poate crea un mediu favorabil pentru promovarea relațiilor sănătoase, empatiei și comunicării eficiente. Atât școala cât și familia pot oferi modele și suport emoțional, contribuind astfel la formarea unei personalități echilibrate și la dezvoltarea abilităților sociale ale elevilor.

Această colaborare este esențială și în ceea ce privește monitorizarea și evaluarea progresului elevilor. Prin comunicarea constantă și schimbul de informații, părinții pot afla despre progresul academic al copiilor lor, rezultatele testelor și evaluărilor periodice. În același timp, profesorii pot beneficia de informații suplimentare despre evoluția elevilor în afara școlii, precum participarea la activități extracurriculare, preocupări și interese individuale. Această colaborare permite o evaluare mai cuprinzătoare și corectă a progresului elevilor, iar acțiunile de sprijin și intervenție pot fi adaptate în consecință.

Colaborarea între școală și familie nu ar trebui să se rezume doar la mediul școlar, ci ar trebui să se extindă și în afara acestuia prin implicarea activă în activități extracurriculare. Părinții și profesorii pot lucra împreună pentru a organiza evenimente, excursii sau proiecte comune care să completeze experiența educațională a elevilor. Astfel, se creează o legătură mai puternică între mediul școlar și cel familial, iar educația devine o experiență integrată și holistică pentru elevi.

În acest parteneriat dintre școală și familie, elevul nu trebuie tratat ca un factor pasiv, un segment uman menit doar să primească influențele exercitate asupra lui atât de mediul școlar cât și de cel familial, ci ca un factor la fel de activ în propria sa formare și evaluare.

Potențialul educativ al familiei este decisiv în prima parte a vieții și consolidează efortul educativ al școlii, doar atunci când colaborează. Se observă însă că implicarea părinților tinde să scadă începând cu ciclul gimnazial, odată cu înaintarea în vârstă a elevilor.

Deși literatura de specialitate arată rolul important al colaborării părinților cu școala în ceea ce privește educația propriilor copii, în realitate, în școlile de masă, mai ales în cele din medii defavorizate, există bariere culturale, psihologice și sociale care tind să blocheze nu doar

comunicarea în interesul elevilor, dar și o comunicare minimală. În acest caz, un rol foarte important revine serviciilor de consiliere educațională.

Există, din păcate, și situații în care această colaborare nu este una fructuoasă sau benefică elevului, ci dimpotrivă, tensionată și nefavorabilă acestuia. Acestea sunt situațiile când familia exercită anumite influențe, chiar presiuni asupra școlii, care trebuie să răspundă adecvat așteptărilor din moment ce este plătită de către stat să ofere servicii adecvate. Alte bariere în calea acestui parteneriat pot include atitudini greșite atât din partea părinților (lipsa de responsabilitate, timiditatea, conservatorismul, superioritatea, preocuparea excesivă pentru note etc.) cât și a școlii, prin reprezentanții ei (autoritatea, superioritatea, lipsa de interes etc.).

O bună colaborarea între familie și școală presupune respect și înțelegere de ambele părți și este esențială pentru o educație de calitate. Ea contribuie la promovarea unei educații care să dezvolte nu doar competențe academice, ci și abilități socio-emoționale, valori și componente adecvate în societate. Prin această colaborare elevii se bucură de un sprijin solid și coerent în parcursul lor educațional, contribuind astfel la formarea și dezvoltarea unei personalități echilibrate și de succes.

BIBLIOGRAFIE

1. Bunescu Ghe., Alecu G. , Badea D., *Educația părinților . Strategii și programe*, E.D.P., București, 1997;
2. Nica I., Țopa L., *Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I* , E.D.P. , București, 1974;
3. Șincan E., Alexandru Ghe., *Școala și familia*, Ed. Gheorghe – Cârțu Alexandru, Craiova, 1993
4. Vrasmas, Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților* , Editura Aramis, 2002;

IMPORTANȚA COLABORĂRII DINTRE ȘCOALĂ ȘI FAMILIE PENTRU O EDUCAȚIE DE CALITATE

Prof. Stroe Ștefania
Școala Gimnazială „Costache Grigore Șuțu”

Educația de calitate reprezintă un pilon fundamental în dezvoltarea și formarea individului. În acest proces, colaborarea strânsă între școală și familie joacă un rol esențial, deoarece ambele instituții au influențe semnificative asupra educației copiilor. Prin intermediul unei colaborări eficiente, se pot crea condiții optime pentru dezvoltarea abilităților și competențelor elevilor, facilitându-se astfel obținerea unei educații de calitate.

I. Rolul școlii în educația de calitate

Școala reprezintă un mediu specializat în care copiii primesc instruire academică și dobândesc abilități necesare pentru dezvoltarea lor intelectuală și personală. Profesorii și programa școlară au un impact semnificativ asupra modului în care copiii înțeleg și asimilează informațiile.

În cadrul școlii, copiii interacționează cu alți elevi și cu profesorii, dezvoltând abilități sociale precum comunicarea, colaborarea și rezolvarea problemelor în echipă. Aceste abilități sunt esențiale pentru integrarea lor în societate și pentru viitoarea lor carieră.

II. Importanța colaborării dintre școală și familie

Primul pilon al unei colaborări eficiente între școală și familie este comunicarea deschisă și transparentă. Atât părinții, cât și cadrele didactice trebuie să fie implicați activ în procesul de învățare al copilului. Prin intermediul comunicării (convorbiri telefonice, ședințe, întâlniri individuale, convorbiri pe grupurile de socializare: messenger, whatsapp etc.), părinții pot fi informați cu privire la progresele școlare, comportamentul și nevoile speciale ale copilului lor. În același timp, cadrele didactice pot beneficia de informații prețioase despre contextul familial, nevoile și preocupările elevului în afara școlii. Această schimbare de informații și perspectivă ajută la identificarea și aplicarea unor metode de învățare personalizate, adaptate nevoilor și stilului de învățare al fiecărui elev, pentru a-i oferi sprijin suplimentar acolo unde este necesar.

Prin colaborarea strânsă între școală și familie, se poate crea un mediu de învățare coerent și continuu pentru copil. Părinții pot oferi sprijin și încurajare acasă, asigurându-se că propriul copil are resursele și suportul necesar pentru a-și atinge obiectivele școlare. Această susținere continuă are un impact semnificativ asupra performanței școlare și a dezvoltării personale a copilului.

Colaborarea între școală și familie poate implica împărtășirea resurselor educaționale, precum cărți, materiale didactice sau tehnologie. Părinții reprezintă primii educatori ai copiilor și implicarea lor activă în procesul educațional are un impact semnificativ asupra rezultatelor academice și dezvoltării lor generale. Prin participarea la ședințe cu părinții, workshop-uri sau activități organizate de școală, voluntariat la organizarea de evenimente educaționale, părinții pot înțelege mai bine abordările pedagogice utilizate și pot contribui la crearea unui mediu de învățare

stimulant acasă. De asemenea, ei pot oferi sprijin și încurajare copiilor în realizarea temelor, învățarea pentru teste și dezvoltarea altor abilități extracurriculare.

Școala poate oferi consiliere și îndrumare părinților în privința strategiilor de parenting sau metodelor de sprijinire a dezvoltării copiilor. Sesiunile de consiliere pot aborda teme precum comunicarea eficientă cu copiii, gestionarea conflictelor sau promovarea autonomiei și responsabilității. Școala și familia pot lucra împreună pentru a oferi consiliere și orientare elevilor. Prin intermediul consilierilor școlari și al părinților, copiii pot primi sprijin emoțional, informații despre cariere și ajutor în gestionarea deciziilor importante legate de viitorul lor. Aceasta contribuie la dezvoltarea unei perspective mai largi asupra posibilităților educaționale și profesionale și ajută la evitarea abandonului școlar sau a alegerilor neadecvate.

Școala și familia ar trebui să ofere un exemplu pozitiv copiilor în ceea ce privește respectul, responsabilitatea și valoarea educației. Prin colaborare și rezolvarea comună a problemelor, atât școala, cât și familia pot construi un climat armonios și favorabil în care elevii se simt sprijiniți și încurajați să își atingă potențialul maxim. Școala și familia au un impact semnificativ asupra formării valorilor și a comportamentului copiilor. Prin colaborare, se poate promova un set comun de valori și atitudini, precum respectul, responsabilitatea și onestitatea. Consistența și coerența în transmiterea acestor valori în școală și acasă contribuie la dezvoltarea unui cadru educațional armonios.

În era digitală, utilizarea tehnologiei poate facilita comunicarea și colaborarea între școală și familie. Platforme online sau aplicații mobile pot fi utilizate pentru a trimite informații actualizate despre progresul școlar al copilului, teme de acasă și alte anunțuri importante. Această modalitate de comunicare este convenabilă și eficientă pentru părinți și profesori, permițându-le să rămână conectați într-un mod rapid și ușor.

Beneficiile colaborării dintre școală și familie:

1. Performanțe academice îmbunătățite - Atunci când școala și familia lucrează împreună, copiii au o mai mare probabilitate de a obține rezultate academice mai bune. Comunicarea constantă și sprijinul reciproc pot contribui la creșterea motivației și a angajamentului față de învățare.

2. Dezvoltarea abilităților sociale și emoționale - Colaborarea între școală și familie poate promova dezvoltarea abilităților sociale și emoționale ale copiilor. Prin crearea unui mediu coerent între școală și familie, copiii pot învăța să interacționeze pozitiv cu ceilalți și să-și gestioneze emoțiile într-un mod sănătos.

3. Creșterea încrederii și înțelegerii reciproce - O colaborare eficientă între școală și familie poate consolida încrederea și înțelegerea reciprocă. Părinții și cadrele didactice pot lucra împreună ca o echipă în beneficiul copiilor, creând astfel un mediu de sprijin și cooperare.

4. Îmbunătățirea relației dintre părinți și copii - Colaborarea între școală și familie poate consolida relația dintre părinți și copii. Prin implicarea activă în educația copilului și participarea la evenimente și activități școlare, părinții pot dezvolta o legătură mai puternică și mai profundă cu

copiii lor. Această relație solidă poate influența pozitiv stima de sine a copilului și poate crea un mediu familial armonios și sprijinitor.

În concluzie, colaborarea eficientă între școală și familie este esențială pentru asigurarea unei educații de calitate. Comunicarea, implicarea activă a părinților, consilierea și rezolvarea problemelor într-un mod colaborativ sunt elemente cheie în asigurarea unei educații de succes și dezvoltării armonioase a copiilor. Atunci când școala și familia lucrează împreună, copiii beneficiază de un mediu de învățare complet și susținător, care îi pregătește pentru viitorul lor și îi ajută să devină cetățeni responsabili și echilibrați. Prin susținerea dezvoltării integrale a copilului, creșterea motivației și angajamentului școlar, consolidarea valorilor și normelor și adoptarea unor modalități eficiente de colaborare, școala și familia pot contribui la succesul academic și personal al copiilor. Este important ca școala să promoveze și să faciliteze implicarea activă a părinților în educația copiilor, iar părinții să fie deschiși și implicați în viața școlară a acestora. Doar prin eforturile comune și colaborarea strânsă putem asigura o educație de calitate și formarea unei societăți în care fiecare individ să aibă șanse egale de dezvoltare și succes.

Bibliografie:

1. Băban, A. (coord.) (2016). Educație și familie: Perspective interdisciplinare. Editura Polirom.
2. Bolovan, I., & Chirică, S. (2016). Școala și familia: Colaborare pentru succesul educației copiilor. Editura Didactică și Pedagogică.
3. Grecu, R. (coord.) (2017). Școala și familia în era digitală: provocări și soluții. Editura Universității din București.
4. Olteanu, T., & Pohoată, I. (2008). Relația școală-familie: Abordări conceptuale și perspective practice. Editura Arves.
5. Pânișoară, G., & Vlăsceanu, L. (2009). Relația școală-familie-comunitate: Ghid pentru cadrele didactice. Editura Polirom.
6. Sava, F. A. (2011). Relația familie-școală în contextul societății informaționale. Editura Universității din București.

ROLUL IMPLEMENTĂRII PARTENERIATELOR EDUCAȚIONALE CU PRIVIRE LA DEZVOLTAREA ABILITĂȚILOR SOCIO-EMOȚIONALE ALE PREȘCOLARILOR

**Prof. Strugar Petruța - Alina
Grădinița „Brândușa”, Sector 3, București**

„Abilitățile sociale și emoționale dezvoltate până la vârsta de 6-7 ani sunt principalul predictor pentru performanța și adaptarea școlară până la 10 ani.” (Mircea Miclea)

Vârsta preșcolară este reprezentată prin perioada în care se produc schimbări însemnate în viața afectivă a copilului. Sentimentele și emoțiile însoțesc toate manifestările preșcolarilor, fie că este vorba de activități educative, activități de tip concurs, cântece, jocuri, fie de îndeplinirea sarcinilor primite din partea unor adulți (cadre didactice, părinți, bunici etc.).

Totodată, dezvoltarea socio-emoțională este un mijloc de construire a personalității deoarece dezvoltă capacitatea de expresie și comunicare în relațiile inter-umane, respectiv permite o concentrare a preșcolarului cu sine însuși.

Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune în condiții de comunicare, coordonare și cooperare și presupune împărțirea responsabilităților în derularea unei acțiuni cu precizarea obligatorie a atribuțiilor și contribuțiilor acestora, aspect statuat printr-un acord de parteneriat.

Ca un factor pozitiv care vine în sprijinul dezvoltării abilităților socio-emoționale, parteneriatul educațional presupune participarea activă a tuturor celor implicați și constituie în același timp un punct forte în vederea stabilirii unei interacțiuni constructive între partenerii implicați, motivația fiind integrarea grădiniței în mediul comunitar și participarea activă la formarea viitorilor școlari.

În perioada preșcolară, preșcolarul recunoaște emoțiile proprii și ale persoanelor din jur, acest lucru permițându-i să răspundă adecvat la propriile trăiri emoționale, cât și la ale celorlalți. Astfel, denumeste emoții precum: bucuria, furia, frica și tristețea, ajungând ca la vârsta de 5-6 ani această paletă de etichete verbale să fie mult mai amplă, fiind incluse de exemplu și rușinea, vinovăția sau jena.

În perioada preșcolară, limbajul emoțiilor câștigă rapid în acuratețe, claritate și complexitate și, ceea ce este cel mai semnificativ, raportarea la posibilele cauze ale sentimentelor oamenilor este din ce în ce mai frecventă. Din moment ce sunt capabili să vorbească despre emoții înseamnă că pot avea o viziune mai obiectivă asupra emoțiilor, pot să încerce să înțeleagă propriile emoții și să asculte ce spun alții despre emoțiile lor. Așadar, limbajul emoțiilor are implicații semnificative pentru dezvoltarea emoțională a copilului. În eforturile lor de a înțelege cauzele emoțiilor, preșcolarii încep să asocieze diferite sentimente cu situații tipice cum ar fi, de exemplu recunoașterea faptului că ceva care te împiedică să-ți îndeplinești scopurile sau pierderea a ceva drag te va face trist.

În această etapă de vârstă copilul dobândește o abilitate esențială pentru dezvoltarea ulterioară și anume autoreglarea emoțională (controlul propriilor emoții și dorințe). Aceasta implică abilitatea de inițiere, inhibiție sau modulare a proceselor fiziologice, a cognițiilor și a comportamentelor relaționate cu emoțiile astfel încât să fie atinse scopurile individuale.

Preșcolarii pot identifica modalități diferite de interpretare a evenimentelor în încercarea de a le face inofensive; prin discuțiile cu ceilalți, ei pot să își împărtășească sentimentele și să asculte interpretările altora. Așadar, pentru a-și regla emoțiile negative preșcolarul folosește deja strategii comportamentale (distragere prin joc), strategii cognitive (mutarea gândurilor de la situație, considerarea lucrurilor într-o lumină mai pozitivă) sau verbale (discutarea emoțiilor cu alții, reflecția asupra lor).

Prin urmare, grădiniței îi revine tot mai mult rolul de a întări educația copiilor și tinerilor, de a susține familia și implicit de a contribui la îmbunătățirea climatului social al comunității. Ca principal factor de cultură și civilizație, grădinița își concentrează învățarea pe copil, care devine subiect activ al propriei deveniri.

În ideea de a obișnui copiii să trăiască în relație cu cei din jur, să-si dezvolte stări afective pozitive, să manifeste interes, să-și formeze atitudini, să-și completeze aria de preocupare, grădinița lărgeste sfera de activități prin parteneriate, respectiv proiecte educaționale desfășurate la nivelul comunității locale, cât și prin implicarea în proiecte pe plan național sau internațional.

În concluzie, preșcolarii devin capabili să înțeleagă lumea în care trăiesc și să o transforme, să se cunoască pe sine, să se exprime, trăiesc experiențe reale, sunt puși în situații model pentru viața lor viitoare ca școlari, și de ce nu ca adulți, învață să reacționeze adecvat la situații date, să colaboreze, să comunice, să aibă inițiativă, să devină creativi. Ilustrând realitățile vieții lor cotidiene, activitățile specifice grădiniței, familiei și comunității din care fac parte, variatele forme de exprimare ale preșcolarilor dobândesc atât rol formator cât și informator.

Bibliografie:

- ❖ Băran-Pescaru Adina, „Parteneriat în educație”, Editura Aramis Print, București, Anul 2004;
- ❖ Catrinel A. Ștefan, Kallay Eva, „Dezvoltarea competențelor emoționale și sociale la preșcolari – Ghid pentru educatori”, Colecția Educație, Anul 2011;
- ❖ Unicef, „Despre dezvoltarea abilităților emoționale și sociale ale copiilor, fete și băieți cu vârsta până la 7 ani”, Anul 2007.

PARTENERIATUL GRADINITA-FAMILIE UN CÂȘTIG PENTRU COPII

Suciu Alina Petronela

Participarea părinților la viața grădiniței, colaborarea lor cu personalul grădiniței constituie o condiție importantă în unirea eforturilor în educarea copiilor și adaptarea acestora la lumea viitorului. Parteneriatul permanent și nemijlocit între grădiniță și familie constituie o acțiune necesară și oportună.

Venind la grădiniță copilul este pus să depășească orizontul restrâns al familiei, să accepte cerințe noi mult deosebite de cele din familie. Astfel copilul descoperă existența unei realități care nu depinde de el, dar de care trebuie să țină cont dacă vrea să-și atingă scopurile. El conștientizează că familia nu mai este permanent lângă el și că o perioadă din timp locul ei este luat de personalul grădiniței.

În acest sens, o colaborare între familie și personalul grădiniței devine absolut necesară. Educatoarea cunoscând aceste caracteristici în care are loc socializarea copilului în grădiniță poate minimaliza sau maximiza efectele produse de noul context asupra dezvoltării și formării personalității acestuia.

Disponibilitatea părinților de a colabora și comunica cu grădinița de cele mai multe ori este influențată de motivația în funcție de care aceasta a „adus copilul în grădiniță”. Indiferent de motivația părintelui de a aduce copilul la grădiniță, educatoarea trebuie să aibă abilitatea de a face din părinte un colaborator pe care să-l implice direct și nemijlocit în problemele grădiniței.

Meritul educatoarei este mai mare atunci când educatoarea intervine cu profesionalism în stimularea disponibilităților părinților pentru soluționarea în parteneriat a eventualelor probleme ce s-ar ivi în legătură cu copilul. De obicei părinții sunt deschiși la sugestiile educatoarei, doar atunci când sunt tratați cu încredere, ca ca adulți responsabili dar pot răspunde negativ când educatoarea impune și comunică deficitar.

Ținând cont de multele aspecte legate de problemele" de colaborare dintre grădiniță și familie a constatat că trebuiesc folosite strategii de o „mare finete" dar și o comunicare eficientă.

Pentru o educatie eficienta este necesar un parteneriat intre educatoare si parintii copiilor-familiei. In gradinita noastra, educatoarele s-au bucurat nu numai de respectul si aprecierea parintilor, ci si de implicarea acestora in rezolvarea dificultatilor de la grupa, din punct de vedere financiar, material si manual daca a fost nevo

Sedintele efectuate cu parintii ofera posibilitatea unui schimb de opinii si de experienta. Se prezinta parintii nivelul grupei, ceea ce au realizat in cadrul activitatilor instructiv-educative zilnice, se prezinta de asemenea problemele aparute la grupa. Impreuna, educatoarea si parintii stabilesc solutiile si actiuni comune de crestere a randamentului de invatare, dar si de comportament al copiilor. Pentru o permanenta cooperare intre familie si gradinita pe parcursul intregului an

scolar, am organizat evenimente festive: la inceputul anului scolar, apoi, in ordine cronologica,,In asteptarea lui Mos Craciun", „Ziua mamei", „Ziua copilului", serbarea de sfarsit de an.

Parteneriatul dintre familie si gradinita l-am consolidat prin vizite la domiciliul copiilor ca sa cunoastem conditiile de viata, sa cunoastem relatiile existente intre membrii familiei. Parintii au inteles ca numai cooperand cu educatoarele pot sa asigure copiilor lor conditii optime de dezvoltare intelectuala si fizica. Totodata am derulat actiuni comune cu parintii in cadrul carora parintii au participat cu mult interes. Au participat la urmatoarele actiuni: actiuni de curatare si amenajare a spatiului de joaca pentru copii - lectii deschise cu parintii; ședințele cu părinții care se desfășoară lunar sau ori de câte ori este nevoie; susținerea activităților extracurriculare ale gradinitei de către Consiliul Reprezentativ al Părinților; un număr mare de părinți participă la activitățile extracurriculare ale grupei; reprezentant în comitetul de părinților pe gradinita, fiecare grupa are reprezenant in comitetul de părinții pe grădiniță,. actiuni de curatare si amenajare a spatiului de joaca pentru copii

Toate cele prezentate și enumerate mai sus sunt doar câteva aspecte ale activității desfășurate de educatoare și părinții copiilor. Un parteneriat serios, puternic în care cei doi parteneri educaționali sunt responsabili și de încredere Abordarea părintelui cu respect, cu profesionalism și bunăvoință de către educatoare face ca parteneriatul cu devine absolut necesar. părintele să fie oportun.

Bibliografie

- ȘTEFAN IOIFESCU și colaboratorii „Management educațional pentru instituțiile de învățământ”, Editura „Institutului de Științe ale Educației”, București, 2001
- Elena Joița „Management educațional”, Editura „Polirom”, Iași, 2000
- Ecaterina Adina Vrășmaș „Consilierea și educatia parintilor”, editura „Aramis”

Proiectul ZEST4EDU – O nouă perspectivă în educație

Prof. Tăicuțu Rodica

Școala Gimnazială „Toma Caragiu” Ploiești

Proiectul ZEST4EDU – O nouă perspectivă în educație, proiect implementat de ISJ Prahova în parteneriat cu ISJ Neamț, Asociația GO - AHEAD și Fundația Art for Change (Norvegia) și-a propus combaterea și prevenirea abandonului școlar și a părăsirii timpurii a școlii, obiectiv realizat prin activitățile desfășurate cu elevi din clasele VII-VIII din cadrul Școlii Gimnaziale „Toma Caragiu” Ploiești (grup țintă principal format din 31 elevi). Activitățile de consiliere individuală, consiliere grup, activitățile non-formale au dus la îmbunătățirea participării școlare a elevilor din grupul țintă principal și la creșterea ratei de tranziție în învățământul secundar superior a elevilor care au finalizat clasa a VIII-a.

Proiectul Zest 4Edu a dus la creșterea numărului de cadre didactice din cadrul Școlii Gimnaziale „Toma Caragiu” Ploiești care și-au îmbunătățit competențele în ceea ce privește lucrul cu elevii cu risc de părăsire timpurie a școlii și cu CES prin intermediul programelor de formare purtătoare de credite profesionale transferabile („Evaluarea și dezvoltarea personală a copiilor și elevilor”, „Strategii de prevenire și combatere a fenomenului bullying”, „Tehnici aplicative în procesul de predare-învățare a copiilor cu CES”), cadrele didactice din grupul țintă secundar au participat workshopurilor de tip „Affirmative Art” și la activitățile de transfer de bune practici cu partenerul din Norvegia.

În perioada 23-27 martie 2023, au avut loc vizite de schimburi de bune practici organizate de cei trei parteneri ai proiectului Zest4edu - O nouă perspectivă în educație în Oslo, Norvegia.

În cadrul acestei activități, 7 cadre didactice din județul Neamț și 9 cadre didactice din județul Prahova, însoțite de 5 experți ai parteneriatului, s-au deplasat în Norvegia pentru a participa la activități de Affirmative Art, pentru a cunoaște experți din acest domeniu și pentru a participa la vizite în școli publice din sistemul de educație norvegian.

Prin schimbul de bune practici s-a urmărit facilitarea accesului cadrelor didactice la un mediu de colaborare extins, alături de colegi din țările europene.

Agenda de lucru a cadrelor didactice a fost pregătită de reprezentantul P3, Eirik Jarl Trondsen care a avut în vedere atât includerea lor în activități de Affirmative Art împreună cu copii din școli publice din Oslo, cât și o vizită într-o școală pentru elevi cu nevoi speciale, școala Holmen. Cadrele didactice și experții proiectului au realizat activități integrate, au cunoscut personal didactic din școli publice din Norvegia, au interacționat cu elevi de vârste diferite și și-au adus contribuția la pictarea unui „zid al visurilor”. De asemenea, a fost vizitat centrul de arte în care se află sediul P3, Art for Change Foundation prilej pentru cadrele didactice de a adresa întrebări referitoare la modalitatea în care anumite camere de terapie sunt folosite pentru elevii cu nevoi speciale.

În urma activităților Proiectul Zest 4Edu desfășurate la nivelul Școlii Gimnaziale „Toma Caragiu” Ploiești am constatat o creștere încrederei în sine a elevilor prin îmbunătățirea imaginii de sine, stimularea motivației elevilor pentru învățare, sensibilizarea familiei în privința

relației cu școala, ridicarea standardului de civism al familiilor elevilor din școală și o mai bună cunoașterea psiho-comportamentală a preadolescentului de către cadrele didactice

Parteneriatul școală – familie- premisă a educației de calitate

prof. Tăicuțu Rodica

Școala Gimnazială” Toma Caragiu , Ploiești

Într-o societate în care nivelul de certificare școlară a competențelor crește constant, iar educația devine principalul mijloc legitim de a accede la scopurile valorizate cultural, interesul părinților pentru evoluția școlară a copiilor se afirmă tot mai puternic. Acest interes se manifestă prin aceea că părinții se implică în alegerea traseului școlar al copiilor (preferința părinților pentru școlile centrale, cu o populație școlară recrutată din mediile sociale favorizate și care oferă o serie de facilități este explicată prin faptul că în acest mod părinții încearcă să-și diminueze anxietatea cu privire la viitorul copiilor lor), dar și în intensificarea participării la administrarea școlii, la luarea deciziilor privind organizarea vieții școlare și stabilirea calendarului de activități extracurriculare. Efectele benefice ale implicării părinților în relația cu școala se observă în rezultatele școlare ale elevilor, evidențiindu-se o corelație puternică între reușita școlară și participarea părinților la viața școlară. Participarea părinților la realizarea scopurilor școlii depinde de modalitatea în care valorizează aceștia educația școlară, modalitate determinată de estimarea beneficiilor aduse de educația școlară. Atitudinea părinților față de școală determină gradul de mobilizare a resurselor familiale (timp, energie, resurse financiare) în scopul întreținerii unei relații continue cu școala.

Rolul tot mai mare acordat de reprezentanții școlii părinților, a condus la lansarea conceptului de parteneriat școală - familie. Integrarea părinților în școală este argumentată de importanța în realizarea adaptării școlare a unor variabile precum: timpul mai mare pe care îl petrec elevii în familie, modul în care familia ajută copiii să stăpânească limbajul, deprinderile intelectuale de bază, să-și organizeze timpul etc. Întrucât părinții pot fi deosebit de eficienți în formarea unor deprinderi la propriii copii, întrucât ei sunt cel mai direct interesați de progresul copiilor, rezultă de aici necesitatea de a fi cooptați ca parteneri în actul educativ. Parteneriatul

părinți - școală presupune că profesorii și părinții trebuie să învețe unii de la alții să aleagă împreună alternativele educaționale cele mai potrivite pentru copil, ceea ce echivalează cu împărțirea responsabilității între cei doi parteneri pentru evoluția copilului.

În relația cu părinții, cadrele didactice vor stimula participarea acestora la parteneriatul cu școala, în una din următoarele variante de roluri:

- părintele ca learner se informează asupra modelului de conducere și organizare a procesului educativ din școală;

- părintele ca ajutor se oferă ca resursă de învățare, ajutând voluntar profesorii;

- părintele ca susținător al motivației pozitive pentru învățarea școlară;

Participarea părinților la parteneriatul cu școala se poate realiza într-o diversitate de forme: contactul „unu la unu” profesor - părinte, atelierul de lucru al părinților, corespondența școlară etc., iar cadrul didactic va identifica împreună cu părinții cele mai potrivite contexte și forme de activitate, astfel încât părintele să sesizeze valoarea contribuției sale la ameliorarea funcționării educației școlare. Dincolo de rolurile efective pe care le joacă un anumit părinte, însăși relația funcțională familie - școală diminuează inadaptația școlară deoarece:

- se poate realiza astfel un control continuu al conduitei elevului;

- părinții înțeleg mai adecvat eforturile școlare ale copilului și devin capabili să-l susțină, fixând concomitent un nivel realist al expectanțelor lor cu privire la performanțele școlare ale copilului;

- interacțiunea socială cu alți părinți, care s-au confruntat cu situații similare, devine un mijloc de învățare și perfecționare a stilului educativ familial.

Foarte importantă este atât în prevenirea cât și în rezolvarea problemelor sociale ale elevilor o constituie participarea și implicarea părinților, cooperarea lor cu personalul școlii și informarea acestora cu privire la necesitățile, dorințele, interesele copiilor și asigurarea mijloacelor morale și materiale pentru rezolvarea lor. Consilierea părinților va respecta aceleași exigențe ca și în cazul consilierii elevilor, adică se va baza pe stabilirea relației de încredere și pe identificarea trebuințelor părinților. Pentru eficiența consilierii cu părinții, cadrul didactic trebuie să înțeleagă mai întâi atitudinea acestora, în funcție de situația particulară în care se află copilul; părinții pot dezvolta sentimente de vină, culpabilitate față de eșecul copilului (sau conduita lui inadecvată), pot dezvolta reacții agresive, de blamare a profesorilor și a școlii, sau pot deveni foarte anxioși în legătură cu

viitorul copilului. De aceea, în relația cu părintele, cadrul didactic trebuie să recurgă la ascultarea activă, să nu comunice părintelui dezaprobare, ci să accentueze pe ideea cooperării în vederea găsirii unei soluții. Reușita consilierii părinților depinde de empatia asistentului social, de capacitatea lui de a înțelege temerile părinților, de climatul destins și care stimulează încrederea părinților că problema se poate rezolva.

Scopul consilierii părinților este de a-i ajuta pe aceștia să conștientizeze modul în care acțiunile și dispozițiile lor afectează capacitatea de adaptare școlară a copilului, motivația lui pentru studiu, posibilitățile sale de progres, în cazul în care inadaptarea școlară este rezultatul unor comportamente abuzive grave din partea părinților, care compromit dezvoltarea armonioasă a personalității copilului.

O relație pozitivă familie-școală, bazată pe comunicare, încredere și întrajutorare, are numai efecte benefice asupra procesului instructiv-educativ. La ora actuală, în școala românească, relația cu familia elevului este una „de suprafață”. Acest lucru se datorează atât școlii cât și părinților.

2. BIBLIOGRAFIE

- Băran-Pescaru A., *Parteneriat în educație, familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004
- Bunescu, Gh., *Educația părinților. Strategii și programe*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1997
- Moisin, A., *Arta educării copiilor și adolescenților în familie și școală*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2004

IMPORTANȚA PARTENERIATULUI EDUCAȚIONAL DINTRE GRĂDINIȚĂ ȘI FAMILIE

Prof. inv. preșc: Țigănuș Ștefania-Mădălina

Grădinița Nr.45, Galați

Părinții, familia sunt primii oameni chemați să pună bazele educației unui copil, deoarece pregătirea pentru viață a omului de mâine începe din primele luni de existență. Faptele de astăzi ale copiilor reprezintă o prefigurare certă a celor de mâine. Deprinderile și convingerile conturate acum formează baza modului de acțiune din viitor. Atitudinile și comportamentele părinților vor fi primele modele copiate cu fidelitate de copii. Preșcolarul ar trebui să aibă toate condițiile unui cadru optim în care să se dezvolte și această răspundere revine în mare măsură familiei care poate îndeplini această sarcină doar printr-o colaborare eficientă cu grădinița. Familia oferă copilului un mediu afectiv, social și cultural. Mediul familial, sub aspect afectiv, este o școală a sentimentelor deoarece copilul trăiește în familia sa o gamă variată de relații interindividuale, copiindu-le prin joc în propria conduită. Cu triplă funcție, reglatoare, socializatoare și individualizatoare, familia contribuie în mare măsură la definirea personalității și conturarea individualității fiecărui copil. Grădinița este prima unitate de învățământ cu care copilul dar și familia intră în contact. Ea poate oferi părinților o imagine obiectivă a copilului, poate sprijini și orienta familia în educarea copiilor. Educatoarele trebuie să lucreze cu familiile în scopul organizării activităților zilnice, asigurării educației și întâmpinării nevoilor sale. În același timp, educatoarea nu trebuie să uite că familiile învață împreună cu copiii. Copilul este un membru nou și unic al familiei care trebuie să învețe să-l cunoască cu tot ce ține de personalitatea, temperamentul și stilul său. Unitatea de acțiune a celor doi factori (grădiniță și familie) în vederea formării copiilor este condiționată de un mod comun de lucru și de o bună cunoaștere reciprocă, iar începutul este dat de cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și potențialului ei educativ. Familia este o sursă principală de informații privind relațiile interpersonale dintre membrii acesteia, așteptările privind educația copilului, stilul educațional, autoritatea părinților și metodele educative folosite, valorile promovate, climatul educațional, responsabilitățile pe care copilul le îndeplinește. Educatoarele trebuie să asigure părinților numeroase ocazii de a se implica în programul grădiniței, comunicând în fiecare zi, povestindu-le despre cum și-a petrecut copilul lor timpul, ce activități de învățare a desfășurat, ce progres sau regres a realizat copilul sau anunțându-i ce activități sau întâlniri au planificat. Ele trebuie să ajungă să cunoască bine familiile și copiii de aceea vor folosi toate ocaziile pentru a comunica cu părinții și a schimba informații. Unele familii vor dori să se implice mai mult, altele mai puțin. Frecvența și conținutul discuțiilor cu părinții vor depinde și de dorința acestora de a comunica sau de nevoile și preferințele lor.

Există numeroase căi de implicare a familiilor în programul de educație al copiilor. Unele familii pot veni la întâlniri, altele pot trimite materiale confecționate acasă, altele ar putea participa la activitățile din grădiniță, iar altele să facă parte din comitetul de părinți. În cadrul întâlnirilor individuale periodice educatoarea va analiza evoluția dezvoltării copilului, va identifica care sunt domeniile de dezvoltare care necesită o diversificare a activităților, care sunt activitățile care sunt realizate cu ușurință acasă, modul în care copilul reacționează la diverse activități propuse. Părintele se simte implicat în viața copilului său și vede continuitatea relației dintre „acasă” și „la grădiniță”. În acest fel, începe să își verbalizeze temerile sau să se simtă valorizat în rolul său, se poate centra pe observațiile asupra copilului său. Educatoarea poate evalua dacă abilitățile parentale au nevoie de suport și îi poate oferi diverse materiale pentru ași îmbogăți cunoștințele și dezvolta capacitățile parentale. De aceea aceste întâlniri au un profund caracter de confidențialitate.

O modalitate modernă de implicare o reprezintă familiile în sala de grupă. Uneori familiile se simt intimidat o dată intrate în sala de grupă, considerând că aceasta este „aria” de influență aparținând exclusiv educatoarelor. Acesteia îi revine răspunderea de a încuraja familiile să vină în sala de clasă oricând doresc. Atenția personală arătată îi va ajuta pe părinți să renunțe la orice stânjenală. Părinții pot asista la activitățile desfășurate de educatoare cu copiii, pot învăța modalități de comunicare eficientă cu aceștia și modalități de soluționare a situațiilor de criză. Pe măsură ce părinții se obișnuiesc să participe la activități ei vor ajunge să cunoască și să respecte munca educatoarelor, vor vorbi mai liber despre progresele făcute de copiii sau despre problemele pe care le au, se vor împrieteni cu ceilalți părinți, vor învăța mai multe și vor înțelege mai bine modul de dezvoltare al unui copil, vor învăța să desfășoare activități similare acasă sau să continue acasă activitatea educatoarei cu activități în completarea acesteia, vor găsi răspunsuri la întrebările care îi frământă, își vor observa copilul la joacă și vor învăța să-și conceapă copilul în relație cu ceilalți. Participarea părinților la activitățile copilului are un dublu câștig: pe de o parte, copilul se va simți securizat de prezența părinților, astfel încât va fi mai deschis spre explorare; pe de altă parte, se va face un transfer de abilități practice și cunoștințe de la educator spre părinte, prin exersarea amenajării spațiilor, a comunicării cu copilul, prin observarea atentă a acestuia într-un alt context decât cel de acasă.

Acolo unde spațiul o permite se poate amenaja o cameră rezervată familiei sau măcar un colț în care se pot afișa lucrările copiilor sau poze ale acestora din timpul activităților precum și informații utile pentru educarea copiilor acasă, pliante despre cursuri și concursuri pentru copii. Aici ei se pot întâlni cu alți părinți, analiza și aprecia munca copiilor, pot citi informațiile expuse la avizier. De obicei acest spațiu se poate amenaja pe holul grădiniței. Acest spațiu poate conține și cărți de specialitate despre dezvoltarea copiilor și despre educația parentală pe care părinții să aibă posibilitatea să le împrumute. Întrunirile și întrevederile familiale sunt o componentă importantă a parteneriatului grădiniță-familie. Există câteva tipuri de întâlniri familiale: întâlniri planificate de consultantță, cele ale grupurilor de opinie și dialog, întâlniri informale și cele organizate cu ocazia unui eveniment special.

Educatorele au responsabilitatea de a programa întâlnirile de consiliere cu părinții săptămânal pentru a discuta despre proiectele tematice desfășurate și despre alte probleme care preocupă ambele părți. Pentru că aceste întruniri sunt destinate părinților subiectele alese trebuie să fie de interes pentru aceștia. Întrunirile vor fi benefice numai dacă se axează pe problemele care îi preocupă pe părinți care nu vor participa dacă nu le vor găsi interesante și utile. De aceea este necesar ca educatoarea împreună cu familiile să descopere care aspecte îi interesează și vor stabili data întâlnirii. Educatoarea află care sunt interesele familiei prin întâlnirile informale sau prin intermediul chestionarelor referitoare la interesele familiei. Anumite subiecte pot fi prezentate de o manieră mai formală, așteptându-se și o replică din partea părinților. Alte aspecte cer un mai mare grad de participare, familiile putând în acest caz să-și practice abilitățile și experiența. Educatoarea va concepe o planificare a activităților de consiliere și sprijin pentru părinți incluzând teme generale dar și particulare la sugestia părinților. Grupurile de susținere și dialog se formează de obicei din dorința comună a câtorva familii care vor să dezbată împreună un subiect. Adesea după o întrunire, câțiva părinți vor dori să dezbată anumite subiecte sau să afle mai multe date. Familiile cu un interes specific sau cu necesități deosebite se pot întruni și susține reciproc, schimbând opinii, sugestii și resurse. Aceste grupuri de opinie pot fi formate din: tați, părinți unici, părinți ai copiilor cu diferite deficiențe, părinți tineri, mame. Educatorele ar trebui să susțină aceste eforturi oferind informații de specialitate. Mediarea educatoarei și spațiul pus la dispoziție pentru derularea acestor activități consolidează abilitățile parentale, valența participativă în viața copilului și dezvoltă un sentiment de apartenență la comunitatea grădiniței, generând implicare în viața instituției. Întrunirile comisiei de consultanță familială le facilitează părinților o participare activă în cadrul tuturor aspectelor importante ale programului educațional. În cadrul acestor întâlniri se va discuta despre: participarea familiei, comunicarea educatoare-părinți, implicarea comunității, organizarea de evenimente sociale, strângerea de fonduri, organizarea unor excursii. Educatoarea poate să propună părinților un program de vizite la domiciliu, dar acestea trebuie să apară în plan doar după consolidarea relației de încredere dintre părinte și educator. Vizita la domiciliu este investită adesea cu un puternic rol evaluativ, care se adresează părintelui și este destul de dificil să accepte acest lucru. Important este ca părintele să nu resimtă aceste vizite ca abuzive, ci ca modalități de colaborare partenerială, pentru a determina un răspuns cât mai adecvat nevoilor de dezvoltare ale copilului lor. Oricărei persoane îi place să fie apreciată, recunoscută și să sărbătorească succesele. Reușitele copiilor trebuie sărbătorite de aceea cu diferite ocazii educatoarele organizează serbări care constituie un prilej de cunoaștere reciprocă și de satisfacție reciprocă pentru realizările copiilor. Părinții se pot implica în desfășurarea repetițiilor, în confecționarea costumelor sau a decorului, în organizarea unor mini petreceri pentru copii la sfârșitul acestor serbări. Meseria de părinte se învață în timp și cu sprijinul educatoarei în perioada preșcolară, iar de buna colaborare a familiei cu grădinița depinde dezvoltarea armonioasă și unitară a copilului.

Bibliografie:

Dumitrana, Magdalena, 2000 „*Copilul, familia și grădiniță*”, Editura Compania, București

Voiculescu, Elisabeta, 2001 „*Pedagogie preșcolară*”, Editura Aramis, București

Popescu, Eugenia (coord.), 1995 „*Pedagogie preșcolară. Didactica*” E.D.P., București

IMPORTANȚA PARTENERIATULUI GRĂDINIȚĂ-FAMILIE ÎN EDUCAȚIA COPILULUI PREȘCOLAR

**PROF.ÎNV.PREȘC. ȚÎRCĂ-FLOROIU
MARIA**

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1, ȚICLENI,

GORJ

Parteneriatul educațional se adresează în principal părinților și profesorilor și se referă la acțiunea în același sens. Ceea ce hotărăște familia trebuie să fie în acord cu măsurile școlare și ceea ce face un părinte, să nu fie negat de celălalt.

Parteneriatul educativ grădiniță- familie trebuie inițiat de instituția preșcolară, care are autoritatea socială și legală de a se ocupa de educarea copiilor, având în același timp și calitatea dată de pregătirea psiho-pedagogică a personalului didactic, de a aprecia care sunt nevoile, posibilitățile copilului raportate la cerințele societății.

Termenul de parteneriat se bazează pe premisa că partenerii au un fundament comun de acțiune și un principiu al reciprocității, ceea ce le permite să-și unească eforturile spre atingerea unui țel comun.

Părinții, familia sunt primii oameni chemați să pună bazele educației unui copil , deoarece pregătirea pentru viață a omului de mâine începe cu primele luni de existență. Atitudinile și comportamentele părinților vor fi primele modele copiate cu fidelitate de copii.

În primele etape ale vieții, responsabilitatea educării copilului revine familiei.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Viața în familie este prima școală a emoțiilor. În acest creuzet intim, învățăm să recunoaștem emoțiile proprii cât și reacțiile celorlalți la emoțiile noastre, cum să gândim aceste emoții și cum să alegem reacțiile, cum să citim și să ne exprimăm speranțele și temerile. Familia oferă copilului un mediu afectiv, social și cultural.

Grădinița este prima unitate de învățământ cu care copilul dar și familia intră în contact.

Copilul nu este un adult în miniatură, ci el este un ”candidat la maturizare”, deosebit de receptiv la influențele pozitive sau negative care se exercită asupra lui. Copilul trebuie socializat și modelat, iar fundamentarea personalității sale se realizează, în mare măsură, în interiorul familiei acestuia, care concentrează primul său univers afectiv și social.

Primul model oferit copilului este familia sa, iar calitatea și tipul relațiilor copil-părinți vor marca profund evoluția viitoare a copilului.

După familie, grădinița constituie prima experiență de viață a copilului în societate. Această instituție îl așază într-un cadru nou prin dimensiunile și conținutul său. Aici copilul ia cunoștință cu activități și obiecte care-i stimulează gustul pentru investigație și acțiune, îl provoacă să se exprime și îi propune, incipient, angajarea în relațiile sociale de grup. Copilul preșcolar începe să-și definească treptat începutul personalității sale. În cadrul grupei el trăiește prima experiență a vieții în colectivitate, a vieții sociale, alta decât familia.

În acest context familia și grădinița, ca agenți ai socializării, sunt considerate responsabili pentru creșterea și dezvoltarea copilului și totodată pregătirea lui pentru integrarea în școală și rolul lui în comunitate.

La vârsta preșcolară, un factor important este grădinița care desfășoară un amplu proces instructiv-educativ aplicând metode și procedee științifice. Pentru reușita actului educațional, munca depusă de cadrele didactice în grădiniță trebuie continuată, susținută și întărită de familie.

Funcția de părinte este o „meserie” și, ca orice meserie, ea trebuie învățată. Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația ce trebuie dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător. Unitatea de acțiune a celor doi factori (grădiniță-familie) în opera de formare a copilului este condiționată de unitatea de vederi, de un mod comun de lucru și o bună cunoaștere reciprocă. Interesul comun al celor două instituții trebuie să determine o mișcare cu dublu sens, familie-grădiniță, grădiniță-familie, în vederea unei suficiente cunoașteri a ambelor părți.

Familia reprezintă un element cheie în dezvoltarea sănătății, competenței și activității copilului, însă ea nu poate exercita această funcție fără colaborarea cu grădinița, care asigură resurse suplimentare.

Pentru a realiza un parteneriat eficient grădiniță-familie, educatoarea poate implica familia în anumite activități instructive-educative. Astfel, părinții trebuie sprijiniți să își cunoască copiii, să le identifice nevoile și să sprijine dezvoltarea și creșterea lor armonioasă.

Parteneriatul familie-grădiniță, cu tot ceea ce presupune el, prezintă avantaje pentru toți factorii implicați: educatoare, părinți, copii.

Activitatea cu părinții, ca parteneri, pentru a asigura dezvoltarea copilului în programul educativ din grădiniță, poate deveni un start bun pentru a crea părinților respect de sine, încredere în competențele lor.

Parteneriatul grădiniță-familie se referă la construirea unor relații pozitive între familie și grădiniță, la o unificare a sistemului de valori care poate avea un efect benefic asupra copiilor, atunci când aceștia văd educatoarea sfătuindu-se cu părinții. Prin încheierea parteneriatelor cu părinții, aceștia sunt încurajați să ia parte la planificarea și derularea programelor educative pentru copii, ceea ce implică o responsabilizare și o eficiență sporită.

Scopul parteneriatului educațional grădiniță - familie este cunoașterea reciprocă a punctelor de vedere, a opțiunilor partenerilor prin identificarea nevoilor grădiniței și ale copiilor, dar și implicarea comună în satisfacerea acestor nevoi.

Astfel, părinții au posibilitatea să-și cunoască mai bine copiii, modul lor de manifestare în viața de grup, pot înțelege mai bine rolul lor educativ. Procesul de colaborare cu părinții asigură atingerea scopului educațional, și anume, de a obține dezvoltarea globală a copilului. Prin colaborarea părinților cu grădinița, aceștia pot completa, sprijini și dezvolta personalitatea copilului.

O educație adevărată și reală se fundamentează în familie și se continuă în grădiniță și școală. Pe de altă parte, tot ceea ce copilul învață în grădiniță pierde din importanță și eficiență în condițiile în care părinții nu întăresc și nu valorifică programul educativ desfășurat în cadrul grădiniței.

Datorită faptului că societatea în care trăim este într-o permanentă schimbare, atât părinții cât și educatoarele trebuie să aibă în vedere o adevărată luptă cu mediul, să fie foarte atente la mijloacele pe care le folosesc pentru a putea mijloci cu copiii, ei fiind foarte vulnerabili la această vârstă, iar influențele negative sunt la tot pasul. Pentru a avea o relație activă și pozitivă cu preșcolarii trebuie să știm să le descoperim trebuințele și nevoile, pentru ca legăturile ce se stabilesc între preșcolari și adulți să se bazeze atât pe încredere, dar mai ales pe respectul reciproc.

Parteneriatul dintre grădiniță și familie poate duce la o educație solidă, fără pericol de eșec școlar mai târziu.

Preșcolariata reprezintă piatra de temelie a personalității în formare a copilului, iar prezența familiei în cadrul grădiniței va fi liantul între copil și mediul necunoscut inițial.

Parteneriatul grădinița - familie, acțiunile pe care aceștia le desfășoară, continuarea de către familie a activităților desfășurate în grădiniță, nu fac decât să ducă la o mai bună formare a celui ce urmează a se forma pentru viața de adult ce o va avea, preșcolarul.

Teoretic, fiecare copil trebuie să aibă șanse egale la educație. Considerând grădinița ca principala instanță de socializare a copilului, integrarea preșcolară reprezintă o particularizare a procesului de integrare socială a copiilor prin formarea unor conduite și atitudini, a unor aptitudini și calități favorabile acestui proces.

Pentru a avea o relație pozitivă cu preșcolarii trebuie să știm să le descoperim trebuințele și nevoile, pentru ca legăturile ce se stabilesc între preșcolari și adulți să se bazeze atât pe încredere, dar mai ales pe respectul reciproc. După cum bine se știe familia este factorul primordial în educarea unui copil și educația începe în familie.

Legătura între grădiniță și familie va trebui să se interpătrundă, iar educatorul să cunoască foarte bine mediul de viață al copilului, pentru a putea colabora. Parteneriatul dintre grădiniță și familie organizat corect, duce la o educație solidă, fără pericol de eșec școlar mai târziu.

Frecventarea grădiniței în preșcolariata este decisivă în privința creșterii nivelului de dezvoltare cognitivă și socio-afectivă a copilului. A educa înseamnă, firește, a favoriza înflorirea înclinațiilor pozitive, înseamnă a reprima înclinațiile negative. Înseamnă totodată și a crea trăsături noi, care pot înălța nivelul de personalitate al copilului și avantajului acestuia – integrarea lui socială.

O educație adevărată și reală se fundamentează în familie și se continuă în grădiniță și școală.

Bibliografie:

1. Cuznețov Larisa, Pedagogia și psihologia familiei. Suport de curs. Chișinău, 2014
2. Mitrofan, I., Mitrofan, N. Familia de la A ... la Z. Mic dicționar al vieții de familie, București, 1991
3. Păun, E., Cunoașterea copilului, București, E.D.P. 1972.
4. Stănciulescu, E. , Sociologia educației familiale. – Iași: Collegium, Polirom, 2002, vol.1.
5. <http://didactica.genesis.ro/rolul-familiei-educatia-copilului/> 6. <http://jurnalsp>

DEZVOLTAREA COPILULUI PRIN ÎNȚELEGERE ȘI IMPORTANȚA MEDIULUI DE SOCIALIZARE AL FAMILIEI

Drd. Prof. Török Szilárd

Școala Gimnazială Sfântul Gheorghe - Sângeorgiu de Mureș

„Ecumene” Doctoral School in Theology, Universitatea Babeș – Bolyai, Cluj - Napoca

Dezvoltarea copilului este un proces complex și continuă să evolueze, iar profunzimea lui necesită o perspectivă holistică. În acest context, mediul de socializare a familiei joacă un rol esențial în zona modelului și a formării copilului în cadrul persoanei echilibrate și a adaptării sociale. Familia, ca primul și cel mai apropiat mediu în care peculia se dezvoltă, influențează în mod semnificativ modul în care acesta învață, interacționează și se dezvoltă atât emoțional cât și intelectual. Prin intermediul familiei, copilul dobândește noțiuni primare despre lume, normele sociale, valorile și comportamentul acesteia. Acest mediu oferă copilului un cadru sigur și stabil pentru explorare și înțelegere. În plus, familia este principalul furnizor de afecțiune și sprijin emoțional, care este esențial pentru dezvoltarea sănătății și siguranței copilului.

Definirea comunicării nu este o sarcină ușoară. Folosim această expresie în fiecare zi, dar este și sigur că nu suntem întotdeauna 100% conștienți de adevăratul ei sens. La urma urmei, comunicarea este vorbire, ar putea spune un profan, dar în realitate este mult mai mult. Este posibil să comunicați fără a vorbi, deoarece fiecare expresie facială, gest, privirea ochilor și chiar plânsul unui copil mic este comunicare. Cu toate aceste semnale, ne străduim să creăm o relație cu ceilalți, să îi facem să ne înțeleagă gândurile și emoțiile și vrem să introducem lumea exterioară în propria noastră lume. G. Gerbner: „Comunicarea este interacțiune folosind mesaje. Comunicarea, ca și instrumentul său principal, limbajul, este la fel de veche ca și societatea umană. Dar am putea spune chiar și invers, societatea umană este la fel de veche ca și comunicarea.” Comunicarea ca sistem de instrumente se dezvoltă doar în socializare, adică între oameni, în comunicare verbală direcționată pentru copii. Dezvoltarea vorbirii are premise esențiale, cum ar fi un mediu de vorbire activ, memoria, un centru vizual, auditiv și motor sănătos, capacitatea de a înțelege vorbirea, integritatea aparatului de formare a sunetului și dorința copilului de a imita. Într-o atmosferă veselă, copilul se deschide, iar abilitățile sale de limbaj și comunicare se dezvoltă în mare măsură prin stimularea dorinței sale de a vorbi. Vorbirea este completată de mijloace non-verbale. Nu moștenim vorbirea, o învățăm din mediul nostru, o luăm de la alți oameni. Dezvoltarea limbajului și a comunicării copilului este influențată de cultura vorbirii din mediul său, care depinde în mare măsură de socializarea familiei, de modelul de vorbire al părintelui și influențează și vorbirea ulterioară a copilului.

Dezvoltarea gândirii raționale în copilărie

Dezvoltarea intelectuală este un proces extrem de complex, gândirea, vorbirea, memoria, imaginația și atenția formează procese de cunoaștere spirituală cu trăsături specifice. Gândirea se află în centrul minții, copilul folosește concepte care nu mai sunt unice, dar nu sunt încă generale. Gândirea este încă intuitivă, strâns legată de imagine, egocentrică, se vede pe sine ca centrul a tot și își atribuie o mare putere. Pentru ca gândirea voastră să se dezvolte, este necesar să vă despărțiți de egocentrismul și să vă comparați gândurile cu cele ale altora. Odată cu socializarea comportamentului și descoperirea perspectivei celorlalți, gândirea atinge un nivel mai avansat.

Natura concretă, intuitivă a gândirii sale se explică prin caracterul său practic. Vorbirea se dezvoltă și ea în paralel cu gândirea, copilul se îndepărtează de realitate prin vorbire, își amintește de situații din trecut, stabilește conexiuni și trage concluzii valide.

În perioada preșcolară, dezvoltarea și activitatea vorbirii este facilitată de creșterea numărului de contacte sociale și de expunerea copilului la o varietate de situații de comunicare. Sociabilitatea, interesul pentru un partener, jocul, cooperarea sau competiția necesară în joc, curiozitatea, orientarea către mediu și realitate sunt toate promotorii dezvoltării. Deci, cele mai semnificative motive care joacă un rol în dezvoltarea vorbirii sunt creșterea numerică a relațiilor sociale, mediul material divers și care atrage atenția, dorința crescândă de a învăța și curiozitatea și dezvoltarea gândirii. Tancz consideră această perioadă ca fiind dezvoltarea de bază a limbajului în ceea ce privește dezvoltarea limbajului și a vorbirii. Greenspan menționează dezvoltarea gândirii emoționale.

Potrivit Balogh, se poate observa o corelație strânsă între dezvoltarea gândirii și a vorbirii în această perioadă. Motivul pentru aceasta se găsește în factorii de mediu de acasă. Există o corelație între mediul cu stimul scăzut și neglijarea părinților și vocabular sărac și vorbire mai mică. În plus, caracteristicile mediului de viață și chiar numărul de frați au un efect asupra activității de vorbire.

Dezvoltarea vorbirii în copilăria timpurie

În copilărie, bebelușii înțeleg mult mai multe cuvinte decât folosesc de fapt. La început, propozițiile cu un singur cuvânt sunt tipice, atunci când un singur cuvânt exprimă o propoziție întreagă. Aceasta este înlocuită puțin mai târziu de propoziția cu mai multe cuvinte, reflectată. Ca o continuare a acestui lucru, puteți experimenta punerea cuvintelor într-o relație gramaticală, adică începeți să încercați conjugarea, cu mai mult sau mai puțin succes. În al 3-lea an de viață, dezvoltarea activă a vorbirii începe cu salturi, el vorbește din ce în ce mai mult și mai inteligibil. La început, copilul mic răspunde la cuvinte cu acțiuni. Mai târziu, reacționează la acțiune cu cuvinte. După aceea, el poate răspunde la cuvinte cu cuvinte. Aceasta acoperă deja o comunicare mai dezvoltată, cu adevărat bazată pe verbal, care este caracteristică celui de-al treilea an de viață.

La vârsta preșcolară, activitatea și importanța vorbirii crește cu salturi. Odată cu viața de grădiniță, lumea se deschide din ce în ce mai mult în fața lui, intră în contact cu nenumărați stimuli noi care îl fac să gândească și astfel să vorbească. Vorbirea este mijlocul lingvistic de exprimare a gândirii, cele două lucruri nu se pot dezvolta decât împreună, în paralel. Dezvoltarea vorbirii este de neconceput fără dezvoltarea gândirii, iar inversul este, de asemenea, adevărat. Cu cât copilul vorbește și comunică mai mult, cu atât se mobilizează și își dezvoltă mai mult gândirea. Vorbirea situațională este încă trăsătura cea mai caracteristică a vârstei preșcolare, treptat transformându-se la vorbirea contextuală la vârsta preșcolară mai înaintată. Vorbirea contextuală se dezvoltă doar atunci când gândirea copilului a depășit deja nivelul acțional-conceptual, așa că acțiunea concretă nu este o condiție pentru gândirea lui. Condiția prealabilă pentru această dezvoltare este să vorbești cât mai mult, să vorbești, să spui povești copilului, cu copilul și să fii mereu interesați și ascultători activi a ceea ce are de spus. Este important ca vorbirea și comunicarea activă să joace un rol major în timpul jocurilor comune.

Desăvârșirea relației dintre mediu și copil, independența lui în creștere și sistematizarea acțiunilor sale afectează și vorbirea acestuia, care devine din ce în ce mai bogată cantitativ.

1 an-5-10 cuvinte

2 ani-300-400 de cuvinte

3 ani-800-1000 de cuvinte

4 ani-1600-2000 de cuvinte

5 ani - aproximativ 3000 de cuvinte

6 ani - 3500 de cuvinte

Dacă ținem cont de cele de mai sus, vom experimenta că discursul grădiniței:

- Se schimbă treptat de la situațional la contextual
- Devine din ce în ce mai continuu
- Vocabularul său este îmbogățit activ
- Veți putea edita propoziții într-o varietate de moduri
- Vorbirea joacă un rol din ce în ce mai important în relațiile sale sociale și astfel se dezvoltă întreaga sa socializare.

În concluzie, mediile de socializare a familiei sunt influența semnificativă asupra dezvoltării copilului. Înțelegând și înțelegând membrii familiei, copiii pot crește și dezvolta într-un mod sănătos, pot învăța norme sociale, pot comunica și construi relații emoționale. Importanța eștiiu mediu familial nu poate fi subestimată, deoarece oferă copiilor un fundament solid pentru a se integra și a se adapta în societatea în care vivanț. Investind în dezvoltarea copilului, prin înțelegerea și crearea unei rețele sociale pozitive, părinții și membrii familiei joacă un rol esențial în formarea viitorului lor și în construirea unei societăți armonioase și echilibrate.

Bibliografie:

Atkinson & Hilgard- (2005): Pszichológia. Budapest, Osiris Kiadó

Cole, M. – Cole, S.R. (1997): Fejlődéslektan. Budapest, Osiris Kiadó

Michael Cole- Fejlődéslektan (2003), Budapest

Piaget, J. – Inhelder, B. (1999): Gyermeklektan. Budapest, Osiris Kiadó

Réger Zita - (2002): Utak a nyelvhez. Budapest

PROIECT EDUCAȚIONAL

ȘCOALA PĂRINȚILOR

Prof. Trifan Elena, Grădinița cu P.N Bălteni, Vaslui

PREZENTAREA PROIECTULUI

D.1. Prezentați: analiza de nevoi, concordanța cu prioritățile MECTS, obiectivul general al proiectului și precizați ținta strategică a Planului de Dezvoltare Școlară, din care derivă obiectivul general al proiectului(max. 1 pagina)

1. Argument justificare, context (analiză de nevoi)

Părinții trebuie să știe cum să-și educe și să-și ajute copiii, în orice situație. Au probleme, dar nu au curajul de a le spune, ori nu-și dau seama că au probleme.

Ședințele cu părinții au doar rol de informare, părinții nu știu să folosească informațiile în beneficiul copiilor. Când sunt chestionați, fie oral, fie scris, răspund cu teamă, nu sunt sinceri sau nu știu să răspundă. Avem o colaborare bună cu părinții, dar unilaterală: feed-back-ul nu se realizează, sunt foarte buni executanți, vor să ajute, se implică, dar nu știu „cum” și „când” să facă ceea ce este potrivit unei situații. În societatea în care trăim se pune din ce în ce mai mare accent pe conceptul de educație permanentă, care este chiar o necesitate astfel, educarea părinților după principii științifice de psihopedagogie devine o necesitate.

Familia este primul inițiator socio-cultural al copilului, iar școala constituie experiența de viață a acestuia în societate.

Părinții sunt preocupați în a-și clarifica și înțelege importanța educației în familie și a colaborării cu școala ca parteneri, constientizând deopotrivă necesitatea coerenței influențelor educative ale tuturor factorilor care acționează asupra copiilor.

Noutatea acestui proiect este de a păstra cât mai eficient legătura părinte-educator: întâlniri lunare, afișarea lucrărilor copiilor, evaluări periodice, participarea la activități demonstrative, procurare de material informațional, activități extracurriculare, evenimente socio-culturale.

Chestionarele aplicate și discuțiile periodice individuale/de grup din anul trecut au evidențiat diversitatea părerilor părinților legate de stabilirea unor reguli și limite în comportamentul propriilor copii. Acțiunile derulate ne-au întărit convingerea că fără stabilirea

unui sistem unitar de cerințe în școală și în familie, colaborarea dintre cei doi factori educaționali ar rămâne fără rezultatele scontate.

2.Tinta strategica din PDS

Îmbunătățirea parteneriatului școală – comunitate – autorități locale;

D.2. Scrieți obiectivul general si obiectivele specifice ale proiectului

Obiectivul general: Eficientizarea relației școală – familie

Obiective specifice:

O.1. - îmbunătățirea relației școală- familie; părinți –copil; 60% din părinți vor reuși să depășească obstacolele din comunicarea cu propriii copii ; până în iunie 2016

O.2. -reducerea situațiilor de criză educațională , capacitatea părinților de a le gestiona până în iunie 2023

O.3-îmbunătățirea rezultatelor la învățătură ; estimăm ca un procent de 30% din rândul copiilor ai căror părinți vor participa la proiect , să-și îmbunătățească rezultatele la învățătură,să reducem absențele cu 25%; până în iunie 2023

D.3. Descrieți grupul / grupurile țintă cărui i se adresează proiectul si nevoile acestuia/acestora

Grupul țintă cărui i se adresează proiectul este format dintr-un număr de 124 de elevi de la ciclul preprimar, primar și gimnazial de la Școala Gimnazială Nr.1, sat Bălteni din care: grupă mare 20 din care: 10 fete și 10 băieți, clasa pregătitoare 9 – 6 fete și 3 băieți, clasa I 8 – 5 fete și 3 băieți, clasa a II-a 14 – 6 fete și 8 băieți, clasa a-III-a 10 – 4 fete și 6 băieți, clasa a IV-a – 10 – 4 fete și 6 băieți, clasa a V-a – 20 – 4 fete și 16 băieți, clasa a-VI-a – 16 – 8 fete, 8 băieți, clasa a-VII-a – 13, 9 fete și 4 băieți, clasa a-VIII-a – 16, 9 fete și 7 băieți, părinții elevilor din clasele I-VIII ai Școlii Gimnaziale Nr1, sat Bălteni

D.4. Durata proiectului(minim 3 luni)

Februarie 2023-iulie 2023

D.5. Descrieți activitățile utilizând pentru fiecare activitate fișa de mai

jos(multiplicati fisa pentru fiecare activitate in parte.). Pentru data/perioda de desfasurare, mentionati Luna 1, Luna 2, etc.

Activitatea nr.: 1

Titlul activității: “ Împreună reușim !” - Formarea echipei de proiect

Tipul activității: Masă rotundă

Data/perioda de desfășurare: Luna 1

Locul desfășurării: Școala Gimnazială Nr.1, sat Bălteni

Numărul de participanți pentru fiecare categorie (elevi, cadre didactice, parinti, reprezentanti ai comunitatii etc): 15 din care 12 profesori și 3 membri ai autorităților locale

Responsabil: Rotaru Andreea Mădălina

Beneficiari: elevii, părinții, comunitatea locală

Metode/mijloace de realizare: Flipchart

Marker

Pliante

Modalități de evaluare: Chestionar - testul

Descrieți pe scurt activitatea, în cel mult 5-10 rânduri:

Echipa de proiect va fi formată în urma convocării conducerii școlii și a cadrelor didactice din unitate, interesate de intervenții practice pe tema proiectului. Coordonatorul va prezenta intenția proiectului și va solicita intervenții și angajări în derularea proiectului venite din partea membrilor participanți. Grupa de lucru stabilită va hotărî grupul țintă, beneficiarii, va împărți sarcini și va detalia fiecare activitate.

Echipa de proiect este compusă din:

Coordonatori proiect: Prof. Trifan Elena, Grădinița cu Program Normal Bălteni

Activitatea nr.: 2

Titlul activității: Lansarea proiectului în școală și comunitate

Tipul activității: Seminar interactiv

Data/perioda de desfășurare: Luna 2

Locul desfășurării: Școala Gimnazială Nr.1, sat Bălteni

Numărul de participanți pentru fiecare categorie (elevi, cadre didactice, parinti, reprezentanti ai comunitatii etc):

Responsabil

Beneficiari: elevii, părinții, comunitatea locală

Metode/mijloace de realizare: Prezentare de materiale informative

Discuții

Videoproiector

Flipchart

Marker

Pliante

Modalități de evaluare: Chestionar - testul

Descrieți pe scurt activitatea, în cel mult 5-10 rânduri:

Lansarea proiectului în școală și comunitate se va realiza în cadrul festiv fiind prezenți toți elevii și cadrele didactice precum și partenerii locali, părinți și alți membri ai comunității locale. Coordonatorul proiectului va face o prezentare în Power Point despre titlul proiectului, calendarul de desfășurare a activităților, descrierea activităților, partenerii proiectului și rolul acestora, grupul țintă, sursele de finanțare a proiectului și rezultatele așteptate. Comunitatea va afla despre această activitate din cele 3 afișe expuse în diferite locuri – Primărie, Școala Bălteni și Școala Bălteni Deal. Se vor realiza invitații care vor fi trimise partenerilor. La sfârșitul activității se vor distribui, în rândul elevilor, cadrelor didactice, părinților, autorităților locale, partenerilor, chestionare pentru a vedea care este impactul acestui proiect.

Activitatea nr.: 3

Titlul activității: Cat de bine iti cunosti copilul

Tipul activității: consiliere de grup, consilierea parintilor;

Data/perioada de desfășurare: Luna 2

Locul desfășurării: Școala Gimnazială Nr.1, sat Bălteni

Numărul de participanți pentru fiecare categorie (elevi, cadre didactice, parinti, reprezentanti ai comunitatii etc): 20 de preșcolari, 46 de elevi, 3 cadre didactice, 30 părinți.

Responsabil: Trifan Elena

Beneficiari: elevii, părinții, comunitatea locală

Metode/mijloace de realizare: Prezentare Power Point

Discuții

Videoproiector

Laptop

Aparat foto

Modalități de evaluare: observarea curentă, discuții active, chestionare, lista de nevoi la încheierea activității

Descrieți pe scurt activitatea, în cel mult 5-10 rânduri:

Reușita în cadrul procesului educațional depinde și de implicarea părinților. Fiecare persoană este unică în felul ei și fiecare părinte are stilul propriu de educație. De aceea se vor derula următoarele activități: dezbateri în legătură cu drepturile și îndatoririle elevului acasă și la școală, comportamentele copilului.

Prezentarea ppt „Educația copilului tău”

Chestionarul „Cât de bine îți cunoști copilul”, apoi compararea cu răspunsurile copiilor la același chestionar.

Activitatea nr.: 4

Titlul activității: Necesitatea parteneriatului școală - familie - comunitate

Tipul activității: Seminar interactiv

Data/perioada de desfășurare: Luna 3

Locul desfășurării: Școala Gimnazială Nr.1, sat Bălteni

Numărul de participanți pentru fiecare categorie (elevi, cadre didactice, părinți, reprezentanți ai comunității etc): 61 de elevi, 6 cadre didactice, 40 părinți, 1 reprezentant al comunității locale.

Responsabil: . Trifan Elena

Beneficiari: elevii, părinții, comunitatea locală

Metode/mijloace de realizare: Prezentare de materiale informative

Discuții

Videoproiector

Flipchart

Marker

Pliante

Laptop

Modalități de evaluare: Interviu-grila de întrebări

Descrieți pe scurt activitatea, în cel mult 5-10 rânduri:

Activitatea reunește membrii echipei de proiect, copii, părinți urmărind

necesitatea abordării parteneriatului dintre cele trei mari „instituții”: școală, familie și comunitate. Se prezintă o prezentare p.p.t. despre : "Tipuri de părinți, tipuri de copii" și se accentuează faptul că parteneriatul școală – familie - comunitate duce la construirea unor relații pozitive între familie, școală și comunitate, la o unificare a sistemului de valori care poate avea un efect benefic asupra copiilor atunci când aceștia văd profesorul sfătuindu-se cu părinții și membrii comunității.

La activitate va participa și asistentul social al Comunei Bălteni care va prezenta din punctul său de vedere rolul comunității în educația copiilor.

Se vor distribui pliante cu rolul: școlii, familiei și comunității în randul părinților.

Activitatea nr.: 5

Titlul activității: Familia prin ochii copilului

Tipul activității: Concurs de afișe

Data/perioada de desfășurare: Luna 4

Locul desfășurării: Școala Gimnazială Nr.1, sat Bălteni

Numărul de participanți pentru fiecare categorie (elevi, cadre didactice, părinți, reprezentanți ai comunității etc): 124 de elevi de la ciclul preprimar, primar și gimnazial, 7 cadre didactice.

Responsabil: Trifan Elena

Beneficiari: elevii, părinții, comunitatea locală

Metode/mijloace de realizare: afișe cu picturi, desene, colaje

Diplome

Aparat foto

Modalități de evaluare: Portofoliu cu lucrări realizate

Descrieți pe scurt activitatea, în cel mult 5-10 rânduri:

Activitatea va fi concepută sub forma unui concurs de afișe la care vor participa elevi, preșcolari și cadre didactice. Elevii organizați pe clase vor realiza afișe cu tema: Familia prin ochii copilului. În holul mare al Școlii Gimnaziale Nr.1, sat Bălteni va avea loc expoziția de afișe, iar membrii juriului desemnați premiază afișele originale, care au respectat tema concursului, pe nivele de vârstă. Se vor acorda premiile I, II, III și mențiuni pentru fiecare nivel de vârstă.

PARTENERIATUL ȘCOALĂ – FAMILIE – COMUNITATE PENTRU O EDUCAȚIE DE CALITATE

Prof. Înv. preșcolar Vâlcu Daniela
Grădinița cu Program Prelungit Floare Albastră, Craiova

Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului ci și pregătirea părinților pentru toate problemele ce le comportă această acțiune. În ceea ce privește relația școala-familie se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice etc. O bună colaborare între familie și școală se poate realiza prin parteneriate. Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice

Școala și familia sunt cei doi piloni sprijin ai educației, iar între aceștia și comunitate, mediul extrașcolar și extrafamilial, evoluează copilul, obiect și subiect al educației. Dacă aceste medii educaționale se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială. Școala trebuie să aibă contacte cu toate instituțiile sociale interesate direct sau tangențial de domeniul educației copilului de vârstă școlară și să stabilească relații de cooperare și colaborare. Ea contribuie la transmiterea moștenirii culturale și facilitează învățarea individuală și colectivă. Totodată școala face posibilă participarea grupurilor și colectivităților la viața publică, elaborarea și luarea deciziilor. Schimbul de informații favorizează interacțiunea socială și permite unui număr mare de oameni să ia parte activă la soluționarea problemelor care îi privesc.

Scopul educației este susținerea realizării parteneriatului dintre școală și familie în vederea îmbunătățirii performanțelor școlare ale elevului, de a-i motiva pe elevi să ajungă la liceu și Universitate, să participe la activități extrașcolare, să aibă rezultate bune. Pentru a atinge acest scop trebuie satisfăcute mai multe obiective: sprijinirea vizitelor în școală a familiilor și oportunitatea de a observa ce se întâmplă în sălile de clasă, organizarea unor lectorate cu părinții, organizarea acțiunilor în colaborare cu alte instituții, invitarea părinților la discuții susținute de specialiști.

A fi profesor nu înseamnă a exercita o meserie oarecare care se reduce la a merg și a te întoarce de la școală, înseamnă a îndeplini o meserie, a face un apostolat. A educa înseamnă a dezvolta personalitatea individului, a-i deschide noi orizonturi, a-i insera o gama variată de valori. Profesorul contribuie la formarea conduitei lor în societate, la formarea lor ca indivizi și cetățeni.

Parteneriatele dintre școli și familii pot ajuta profesorii în munca lor; perfecționa abilitățile școlare ale elevilor; îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar; îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților; dezvoltă abilitățile de lideri ale părinților; conecta familiile cu membrii școlii și ai comunității și pot crea un mediu mai sigur în școli.

Rolul de educator nu se limitează doar la catedră și în clasă. Pentru mine a educa înseamnă folosirea unor metode care să formeze elevilor atenția pentru munca independentă, să le dezvolte

virtuți sociale. Modul cum profesorul gândește și își exteriorizează gândurile reprezintă pentru elev un model metodologic care îl însoțește în propriul lui fel de a gândi și de a se exprima. Elevii trebuie învățați din prima zi de școală să gândească singuri, să știe să se folosească independent de o serie de repere și instrumente pentru investigarea independentă a lumii. Cu cât voi fi lăsat și la alegerea elevilor teme de referate sau rezolvarea unor munci independente pe mai multe căi, cu atât voi observa rezultate mai bune. Se pot descurca foarte bine în situații în care sunt lăsați să propună singuri soluții, fără a fi îngreunați sau dirijați.

Ca profesor țin cont și de alți factori educativi, îndeosebi de părinți, deoarece elevii și profesorii formează împreună o comunitate școlară. Școala este a doua instituție de socializare, după familie, iar ca profesor trebuie să colaborez cu toți factorii educativi, să armonizez educația formală cu cea nonformală și informală, joc rolul de consultant al părinților, împart răspunderea formării copiilor cu familia. Consider că există o relație pozitivă între existența și funcționarea parteneriatului școală-familie și succesul indivizilor.

Famiiliile au o influență majoră asupra performanței individului în școală și în viață. Cu cât școlile, familiile și grupurile comunității lucrează împreună pentru a sprijini învățarea, cu atât copiii tind să aibă rezultate mai bune, le place mai mult școala și stau mai mult timp aici. Școlile muncesc cu familiile pentru a ajuta copiii să depășească cu bine momentele de tranziție. Copiii de toate vârstele au rezultate mai bune când se acomodează bine în școală. Prin acomodare înțelegem că elevii se simt confortabil și respectați, gândesc că locul lor e la școală și realizează că sunt sprijiniți de profesori.

Părinții joacă un rol esențial în susținerea procesului de învățare a elevului. Acest proces se intensifică atunci când părinții sunt motivați și instruiți să ofere ajutor elevilor acasă. Cu cât se implică mai mult părinții în acest proces, cu atât ei asigură cadrelor didactice un sistem valoros de sprijin și ajutor, creându-se astfel o echipă care lucrează pentru succesul fiecărui copil.

Dacă părinții s-ar implica în procesul de învățare al copilului lor, atunci ei și-ar manifesta deschis prețuirea pentru realizările lui. Fie că lucrează împreună pe computer sau participă la prezentarea proiectelor la clasă, prin acțiunile lor, părinții comunică elevilor faptul că educația este importantă.

Obiectivul principal al acțiunii educative este formarea personalității copilului, care este urmărit atât în familie, cât și în școală, astfel încât sarcinile școlii și ale familiei în materie de educație și instrucție se împletesc și se sprijină reciproc.

Relația școală-familie-comunitate este una în care fiecare factor interrelaționează cu ceilalți.

Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului ci și înarmarea părinților cu toate problemele pe care le comportă această acțiune.

Pentru consolidarea unui set de valori stabil și coerent care sprijină școala în formarea la copii a conduitei favorabile, a unui stil de viață sănătos mintal, emoțional, fizic și socio-moral am urmărit implicarea familiei și a comunității printr-un parteneriat. Familia reprezintă elementul cheie în socializarea copilului cu ceilalți copii din clasă fiind consultată cu privire la activitățile educative (extracurriculare) și cu privire la activitățile opționale pe care doresc să le desfășoare copiii (literatură pentru copii).

Atunci când elevii, părinții, comunitatea devin și se consideră parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comunitate de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală

și în clasele de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate opțională sau o problemă de natura relațiilor publice.

Fiecare copil se deosebește de ceilalți, în primul rând prin caracterul său. După cum un tâmplar nu lucrează în același mod și bradul și stejarul, tot așa și noi trebuie să ținem cont de „lemnul” fiului sau fiicei noastre, elevului sau elevei noastre, adică de elasticitatea și rezistența „capitalului său biopsihic” pentru a ști ce putem face din el fără prea multe riscuri. În ziua de azi educația este un fenomen social de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii, către generațiile de copii și tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate. Factorii instituționali ai educației sunt școala, familia, biserica s.a.m.d., totul educă: oamenii, lucrurile, fenomenele, dar în primul rând și în cea mai mare măsură – oamenii. Între aceștia primul loc îl ocupă părinții și educatorii.

În relația școală-familie, problema profesionalismului cadrului didactic reprezintă un element esențial în cadrul serviciului făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, cu alte cuvinte competența, servirea clienților, un cod de etică profesională.

Educația răspunde atât cererii sociale cât și nevoilor și aspirațiilor individuale. Presupune eliberare de energiile lăuntrice, prin împlinirea armonioasă și creatoare, a insecurității, inferiorității și dependenței pe care le poate simți ființa umană într-o societate aflată într-o schimbare rapidă.

Bibliografie:

1. Bistriceanu , Corina, București -2004, *Sociologia familiei* , Editura Fundației România de Mâine
2. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, Iași- 2001 *Prelegeri pedagogice*, Editura Polirom
3. Maciuc Irina, Craiova -1998, *Formarea continuă a cadrelor didactice* ,Editura Omniscope
4. Nicola Ioan, București -1994, *Pedagogie*, E.D.P. R. A.
5. Nicola, Ioan, București - 2000, *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Didactică și Pedagogică
6. Pescaru, Băran, Adina, „Parteneriat în educație”,Editura Aramis Print, București, 2004
7. Robu, Maria, București -2008, *Empatia în educație*, Didactica Publishing House
8. Șerdean Ioan , București -2004, *Pedagogie*, Editura Fundației România de Mâine

IMPORTANȚA PARTENERIATULUI ȘCOALĂ – FAMILIE

Autor prof. Vereș Simina Gabriela/ Liceul Ortodox Episcop Roman Ciorogariu/structuraG.P.P.
Nr.23/Oradea

Ideologia educației de masă promovează ideea că oricine poate concura cu ceilalți, la nivel de egalitate din punct de vedere al șanselor de succes și că succesul depinde exclusiv de meritele individului. Cu toate acestea, științele sociale au scos în evidență de multă vreme relația reală dintre reușita școlară și stratificarea socială. Astfel, avem copii cu aptitudini egale, dar care provin din medii sociale diferite .

Astfel să abordăm problema influenței mediului familial asupra performanțelor școlare ale copilului de vârstă școlară mică. Sunt cazuri de copii "reușiți" proveniți din familii sărace, după cum sunt și cazuri nu puține de copii cu probleme proveniți din același tip de familie. Nu putem generaliza pe baza acestor cazuri, în primul rând, pentru că, mai mult sau mai puțin frecvente aceste cazuri rămân totuși izolate. Statistic, familiile echilibrate au șanse mult mai mari ca să educe copiii bine dezvoltați intelectual și afectiv, după cum în familiile dezorganizate sunt mai mari șansele să găsim copii cu dificultăți de adaptare.

Familia este prima colectivitate umană caracteristică omului și absolut necesară, deoarece îi asigură omului acea atmosferă de intimitate în care se formează personalitatea și caracterul.

Mediul familial deține un loc central între factorii determinanți ai evoluției individului. Totodată, copilul este o ființă înzestrată cu un uimitor potențial de dezvoltare, foarte receptiv la influențele externe-pozitive sau negative. El nu este un adult în miniatură, ci doar un candidat la umanizare. Luând în considerare acest lucru, dorim să subliniem rolul deosebit de important al familiei în procesul de socializare al copilului, precum și al influenței familiei asupra performanțelor școlare ale acestuia.

Pornind astfel de la presupuziția că acei copii proveniți din categorii socio-profesionale favorizate din punct de vedere economic și cultural sunt mai precoce, având rezultate școlare mult mai bune decât copiii proveniți din medii sociale defavorizate. Aceștia din urmă obțin note mici aproape la toate materiile și intră într-o proporție mai redusă la liceu sau facultate, iar rata abandonului școlar în rândurile lor este mai mare. Studiile

efectuate pana in prezent subliniaza "rolul esențial al variabilelor care caracterizează mediul familial în reușita copiilor și influența mai mica a disparităților de ordin material sau pedagogic dintre diferitele unități de învățământ : caracteristicile școlare ale acestora din urmă sunt mai puțin importante decat apartenența socială a "clientelei" lor. Nu școlile sunt acelea care "fac diferența" ci originea indivizilor care le frecventează, în particular, nivelul de instruire al părinților .

Școala este o condiție a libertății individului, un nivel scăzut de școlarizare însemnând o limitare a posibilităților de performanță socială. Lipsa permanentă a resurselor necesare pentru a asigura un mod de viață considerat decent, are ca efect excluderea socială a copiilor proveniți din familii sărace.

Mediul social este definit de dictionarul de pedagogie ca "totalitatea factorilor și condițiilor umane ; cuprinde totalitatea relațiilor, institutiilor și organizațiilor sociale, ansamblul de condiții umane care influențează formarea și dezvoltarea omului. Din mediul social fac parte : mediul familial , școlar, profesional, national etc. - toate acestea alcătuind cadrul psiho-social în care omul își duce existența și își desfășoara activitatea. In afara mediului social este imposibilă existența umana normală.

Mediul social înțeles ca un sistem complex de relații atât in colective restranse (familie,clasa,școală,organizație etc.) cat și in colective mari (clasa socială,națiune,societate in general) influențează dezvoltarea și atitudine a individului la toate vârstele,pe tot parcursul evolutiei sale.

Prin mediu intelegem structurile de relatii sociale transmise traditional, respectiv care reflecta obiceiuri și valori împărtășite de catre toți cei care provin din acest mediu. Mediul social induce anumite modele de acțiune, așteptări și control reciproc al membrilor. Acestea sunt transmise prin tradiție, odata cu succesiunea generațiilor.

1.2. Mediul familial

Pentru a defini *familia din* mai multe perspective, vom apela la definiții oferite de cateva dictionare, precum și la părerea unor autori.

Familia este un grup de persoane unite între ele prin legături de sânge, legaturi afective și juridice. Familia este alcătuită din soț și soție care dau nastere la copii pe care îi cresc și îi educă după anumite reguli și principii proprii familiei și comunității din care fac

parte.

Dicționarul Explicativ al Limbii Romane definește astfel *familia* : "forma de comunitate umană întemeiată prin căsătorie, care unește pe soți și pe copiii acestora prin relații strânse de natură biologică, economică și spirituală." (DEX). Familia este așadar " unitate socială constituită din adulți și copii, între care există relații de filiație-naturală (de sange) sau socială, indiferent de orice alte considerente." (2)

Dictionarul de sociologie menționează două sensuri ale termenului familie: un sens larg, în contextul caruia familia reprezintă "un grup social ai carei membrii sunt legați prin raporturi de varstă, căsătorie sau adopție și care trăiesc împreună, cooperează sub raport economic și au grijă de copii".(3) In sens restrâns, familia desemnează un cuplu căsătorit și copiii acestuia.

In dicționarul UNESCO, *familia* este înțeleasă ca o "formă de comunitate umană întemeiată prin căsătorie, care unește pe soți și pe descendenții acestora prin relații strânse de ordin biologic, economic, psihologic și spiritual." (4)

Atunci când vorbim despre *mediul familial al copilului*, ne referim la familia din care acesta provine, clasa socială din care face parte familia, nivelul de instruire a părinților, situația lor economică, etc.

Vorbind despre proveniența familială, ne gândim imediat și la clasa socială. Conceptul de "clasa socială" este unul de inspirație marxistă și "pune în evidență faptul că oamenii nu sunt interesabili ci sunt situații într-un spațiu social foarte complex unde ocupă poziții în funcție de care poate fi înțeleasă logica practicilor lor și poate fi determinat modul în care își vor identifica (clasa) partenerii și vor defini propria identitate (se vor clasa pe ei însuși)." Astfel, societatea poate fi împărțită în trei clase sau păături socio-economice: superioară, mijlocie și inferioară. Aceste clase sociale se deosebesc prin avere, putere și prestigiu.

1.3. Educație

Pentru a avea o privire de ansamblu asupra educației, ne vom referi atât la educație în general, cât și la actul educațional în procesul de învățămînt și în special la ceea ce numim educație familială.

Dicționarul Explicativ al Limbii Romane definește *educația* ca "ansamblu de măsuri

aplicate in mod sistematic în vederea formării și dezvoltării însușirilor intelectuale, morale și fizice ale oamenilor (in special ale copiilor și tinerilor). "(DEX)

" .... *a educa* înseamnă a modifica într-un sens determinat, înseamnă a dirija pe cineva de la o stare la alta" spunea E. Planchard.(S)

O definiție a educației în sensul său este cel mai general, ne este oferită de Dicționarul de Sociologie care definește astfel educația: "termenul "*educație*" semnifică orice activitate socială vizand transmiterea către indivizi a moștenirii obiective a societății în care acestia se inserează. Câmpul său de înțelegere include astfel, în aceeași măsură socializarea copilului de către familia sa, instruirea primită în instituții cu scop educativ explicit (școli, mișcări de tineret) sau în cadrul diverselor grupări, influența grupului de prieteni, cea a mass-media, etc

În ceea ce privește actul educațional în cadrul procesului de învățământ, Pantelimon Golu spune ca "*actul educațional* înseamnă numai informare, instruire, pregătire intelectuală. El nu se reduce la dimensiunea memoriei și a relațiilor cu obiecte de învățare, iar educatorul nu se poate limita, în condițiile educației moderne, la rolul de simplu transmițător de cunoștințe. Acțiunea lui trebuie să se refere la personalitatea totală a copilului, urmărind să-i formeze orizontul cultural, să-i susțină eforturile, să-i lărgescă interesele, să-i regleze succesiunea activităților, să-i determine progresiv orientarea și să-i optimizeze procesul de socializare. Pe scurt, să se centreze în mai mare măsură pe elev și să-l ajute să se integreze în actul educațional".(6)

Educația în familie este o latură a pregătirii copilului și tânărului pentru viața socială. Ea acționează de la naștere, pe tot parcursul copilăriei și până la tinerețe și chiar vârsta adultă, împletindu-se la momentul potrivit cu acțiunea școlii și a altor factori educativi. Familia este prima instituție socială care se preocupă de asigurarea condițiilor necesare dezvoltării normale a copilului: îngrijire, hrănire, dezvoltarea vorbirii, primele cunoștințe despre mediul înconjurător, primele noțiuni morale etc. De calitatea educației în familie depinde deseori întreaga evoluție ulterioară a tânărului. Sarcinile familiei în domeniul educației copiilor sunt foarte complexe, începând de la îngrijirea fizică și până la sprijinirea integrării sociale a acestora. Pregătirea copilului pentru școală, pentru muncă, pentru viața socială, înarmarea lui cu priceperi și deprinderi corespunzătoare de adaptare la noile situații pe care le crează viața reprezintă sarcini comune tuturor familiilor.

1.4.Școala

Dicționarul Explicativ al Limbii Române definește astfel *școala*: "instituție învățământ public în care se predau elementele de bază ale principalelor discipline; activitatea în care se desfășoară acesta instituție"(DEX).

Pe de altă parte, Dicționarul de Pedagogie privește *școala* ca fiind „o instituție în cadrul căreia instruirea și educarea tinerei generații se realizează în mod organizat și sistematic” .(8)

Pentru a răspunde nevoii sociale "este necesar lărgirea universului copilului, înlocuirea raporturilor familiale personalizate, încărcate de afectivitate, în care autoritatea este slabă, iar regularitatea sa manifeste conjunctural, cu raporturile școlare impersonale și neutre, supuse regulii aplicate consecvent și în care autoritatea educatorului, ca organ a unei "mari persoane morale" - societatea se poate impune" .(9)

Astfel, școala este singura instituție capabilă să educe copilul și să-l formeze în spiritul cerut de structură societății moderne, mai mult decât poate familia să o facă.

Școala primară este primul pas în formarea, înformarea și educarea copilului în momentul în care acesta devine elev, în momentul în care începe să se integreze tot mai mult în societate.

Din punct de vedere al Elisabetei Stănciulescu, *școala* primară reprezintă o instanță a socializării... o instanță a alocării forței de muncă ... o instanță a alocării statuturilor sociale ... având o funcție selectivă și o funcție integrativă hotărâtoare pentru sistem."(10). Totodată "școala primară conduce la depășirea identității familiale și construiește o nouă identitate."(11)

Bibliografie:

- 1.Ministerul Educației și Învățământului.Institutul de Cercetari Pedagogice și Psihologice(1973),*Dicționar de Pedagogie*, E.D.P.,București,pag.99
- 2.Sănciulescu, *Elisabeta(1997),Sociologia Educației Familiale*, Vol.1.Editura Polirom,Iași,pag.26
- 3.Zamfir, Catalin., Vlasceanu,L.(Coord.)(1993),*Dicționar de Sociologi*

ED.Babel,Buc.,pag.238

4.Chipea,Florica.,Familia *Contemporana* (2001), Ed. Expert,Buc., pag.22

5.Golu,Pantelimon., Verza,Emil.,Zlate ,Mielu (1993),*Psihologia copilului*,E.D.P.,R.A.,Buc.,pag. 7

6. Golu,Pantelimon., Verza,Emil.,Zlate ,Mielu (1993),*Psihologia copilului*,E.D.P.,R.A.,Buc.,pag.8

7. Sănciulescu, *Elisabeta*(1997),*Sociologia Educației Familiale*, Vol.1.Editura Polirom,Iași,pag.27

8. Ministerul Educației și Invățământului.Institutul de Cercetări Pedagogice și Psihologice(1973),*Dicționar de Pedagogie*, E.D.P.,Bucuresti,pag.438

9. Sănciulescu, *Elisabeta*(1997),*Sociologia Educației Familiale*, Vol.1.Editura Polirom,Iași,pag.27

10. Sănciulescu, *Elisabeta*(1997),*Sociologia Educației Familiale*, Vol.1.Editura Polirom,Iași,pag.63

11. Sănciulescu, *Elisabeta*(1997),*Sociologia Educației Familiale*, Vol.1.Editura Polirom,Iași,pag.63

FAMILIA ȘI GRĂDINIȚA – ÎMPREUNĂ PENTRU BINELE COPILULUI

- proiect de parteneriat –

prof.înv.preșc. Vodă Ana-Maria

Colegiul Tehnologic „Spiru Haret”, Piatra Neamț

“Fiecare copil pe care îl educăm este un OM dăruit societății”

(N. Iorga)

Responsabilitatea educării copilului revine familiei în primii ani de viață, părinții fiind primii educatori ai copilului. Copiii sunt apoi înscriși la creșă sau în grădiniță, după caz, instituție care le asigură condițiile necesare pentru dezvoltarea în concordanță cu nevoile individuale. Aici de educația celor mici se vor ocupa profesioniștii în educație – educatorii în concordanță cu curriculum pentru învățământul preșcolar.

Grădinița va fi un important mediu de socializare care îi va ajuta pe copii să interacționeze cu alți copii de vârsta lor, dar și cu adulți și le oferă acestora un mediu primitor, adecvat învățării. În același timp, grădinița oferă suport pentru valorificarea potențialului fizic și psihic al fiecărui copil, pentru dezvoltarea capacității de a intra în relație cu ceilalți copii și cu adulții.

Grădinița sprijină copilul în interacțiunea cu mediul, favorizează descoperirea de către fiecare copil a propriei identități și îi formează o imagine de sine pozitivă.

De educația copiilor, priviți ca cei mai tineri membri ai unei comunități, trebuie să se ocupe întreaga comunitate, motiv pentru care cel mai important parteneriat care este necesar a fi implementat este cel dintre grădiniță și familie.

Activitățile desfășurate în parteneriat cu părinții sunt văzute ca modalități oportune pentru atingerea unor obiective comune în ceea ce privește educația preșcolară, la acestea adăugându-se plăcerea de a fi alături de colegi, activitățile desfășurându-se într-o atmosferă de voie bună, sub formă de joc.

Este important ca părinții să le prezinte copiilor grădinița ca un loc în care ei se pot juca împreună cu alți copii, în care pot învăța lucruri noi și interesante; să cunoască programul grădiniței și pe educatorii copilului lor; să vorbească cu educatorii stabilind o relație adecvată cu aceștia; să ofere informații suficiente educatorilor și să ceară sfatul acestora; să participe la evenimentele din grădiniță (serbări, șezători etc.); să se ofere voluntari prin implicarea în activități;

să participe la luarea unor decizii cât mai bune pentru grădiniță; să discute permanent cu copilul despre ce se întâmplă în grădiniță; să creeze acasă un mediu bun de joc și educație.

Acest parteneriat constituie o legătura între părinte și educator prin: întâlniri lunare, afișarea lucrărilor copiilor, evaluări periodice, participarea la activități demonstrative, procurare de material informațional necesar proiectelor tematice, activități opționale, activități extracurriculare, serbări, evenimente socio-culturale, email-uri/ mesaje cu materialele informative și educative trimise de educatoare.

Un parteneriat bine organizat dintre grădiniță și familie duce la o educație solidă, fără a exista pericolul unui eșec școlar mai târziu deoarece preșcolarul reprezintă piatra de temelie a personalității în formare a copilului, iar prezența familiei în cadrul grădiniței va fi liantul între copil și mediul necunoscut inițial.

Scopul proiectului îl reprezintă colaborarea dintre familie și grădiniță pentru o implicare cât mai activă în procesul de formare a preșcolarului.

Ca **obiective generale** sunt:

- Formarea unor deprinderi de relaționare și comunicare între preșcolari, părinți și educatoare;
- Dezvoltarea unor atitudini pozitive față de problemele educative ale preșcolarilor, dar și eliminarea discriminărilor de orice natură.

Obiective specifice:

- Identificarea responsabilităților membrilor parteneriatului;
- Derularea unor activități specifice, pentru stimularea unor procedee de colaborare între membri;
- Cunoașterea individuală a copiilor, pentru o mai bună colaborare grădiniță - copil, grădiniță - familie.

Partenerii implicați sunt educatoarele grupei, părinții preșcolarilor, bunicii.

Durata parteneriatului va fi de 3 ani școlari.

Resurse materiale: cărți, pliante, reviste, fișe, chestionare

Modalități de realizare:

- ❖ Ședințe cu părinții
- ❖ Lectorate pe diverse teme
- ❖ Vizite, excursii, drumeții
- ❖ Activități desfășurate împreună cu părinții
- ❖ Sărbătorirea zilelor de naștere ale copiilor
- ❖ Expoziții cu lucrările copiilor
- ❖ Serbările realizate în diferite momente ale anului.

Unitatea de acțiune a celor doi factori (grădiniță - familie) în formarea copilului este condiționată de unitatea de vederi, de un mod comun de lucru și o bună cunoaștere reciprocă. Interesul comun al celor două instituții trebuie să determine o mișcare cu dublu sens, familie - grădiniță, grădiniță - familie, în vederea unei suficiente cunoașteri a ambelor părți.

„A iubi un copil nu înseamnă să îi faci toate capriciile; a-l iubi constă în a scoate tot ce este mai bun în el și a-l învăța să iubească dificultățile.”

Nadia Boulanger

Bibliografie:

1. Boca, Cristiana (coord.), Bucinschi, Mihaela, Popescu, Cristina, *Să construim împreună cei 7 ani... de-acasă*, București: Educația 2000+, 2009
2. Vrăsmaș, Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, București, Editura Aramis, 2002

SCOALA-FAMILIE UN PARTENERIAT PE CALE DE DISPARITIE ?

Prof.VOINEA ELENA, Scoala Gimnaziala Ciresu

Motto :

« Eu sunt copilul
Tu tii in mainile tale destinul meu,
Tu determini,in cea mai mare masura daca voi esua in viata !
Da-mi,te rog,acele lucruri care sa ma indrepte spre fericire !
Educa-ma,te rog,ca sa pot fi o binecuvantare pentru lume ! »
(« Familiei mele »din Child`s Appelles,Manie Gepe cole)

Acest apel este de fapt indemnul oricarui copil »formulat »imediat dupa nastere si « adresat » direct parintilor.

Parintii sunt primii si cei mai importanti educatori.De aceea,in relatie cu scoala,rolul familiei trebuie sa fie bine definit .Daca nu este asa,se constata disfunctii in activitatea de educatie :elevul nu vine la scoala lipsind nemotivat si parintii nu stiu acest lucru ;elevul nu este supravegheat in activitatea de invatare si apare insuccesul scolar,corigenta sau chiar repetentia ;elevul nu isi organizeaza bine timpul liber in afara programului si este atras in viata de « cartier »ajungand de cele mai multe ori in atentia politiei.Uneori relatia elevului cu familia nu il ajuta sa se integreze in colectiv,ori familia este prea toleranta si normele scolii par prea exigente,ori familia nu-l poate stapani si ca urmare constata o deteriorare a relatiei profesor /elev,elev/profesor.Sunt elevi care provin din familii dezorganizate,monoparentale sau sunt in ingrijirea bunicilor cu un buget mic,elevi care nu au conditii bune de lucru,alteori cei care au conditii bune de lucru (camera proprie,calculator,etc.)nu obtin rezultatele asteptate.Cand familia este »de buna credinta »si ar dori sa vina in sprijinul cadrului didactic nu cunoaste problemele scolii.Sunt situatii cand parintele ar dori sa-si ajute copilul dar nu stie cum sa faca acest lucru si cand sa se apropie de el.

Adesea se constata existenta conflictului dintre generatii vazut atat din prisma parintelui cat si al elevului,parintele nu accepta comportarea propriului copil,iar elevul,la randul sau,nu se considera inteles de adulti (din scoala,din familie,din comunitate).Elevul petrece cea mai mare parte a timpului in familie (cca.18 ore pe zi),de aceea parintii sunt primii si cei mai importanti educatori.Activitatea lor de educatie trebuie continuata si completata de scoala intr-o stransa relatie de comunicare dinspre familie si scoala si invers.

Din pacate,in ultimii ani,invatamantul preuniversitar romanesc se confrunta cu o situatie deosebita,ce produce disfunctionalitati in desfasurarea activitatii educative-exodul intr-un numar tot mai mare al romanilor(foarte multi fiind parinti)la munca in strainatate .Urmare a acestei situatii,in evolutia elevilor se constata :scaderea randamentului scolar,cresterea numarului de absente,devieri de comportament,manifestari ale violentei verbale si chiar fizice,obiective stabilite superficial,liberate de exprimare si comportament inteles gresit ,emiterea de opinii eronate de catre parintii plecati si transmise copiilor ,cand fac comparatii intre sistemul de invatamant romanesc si cel din strainatate.

Pentru ca parteneriatul scoala-familie sa-si demonstreze eficienta trebuie sa se respecte anumite conditii de realizare a acestuia :

-parintii sa fie perceputi de catre cadrele didactice ca persoana active si valoroase pentru educarea copiilor ;

-parintii sa se implice in mod concret in luarea de decizii referitoare la activitati extrascolare,la modificarea orarului,la stabilirea disciplinelor optionale,etc. ;

-responsabilitatea pentru evolutia copilului sa fie impartita intre scoala si parinti.

Profesorii trebuie sa renunte la pozitia de putere,de superioritate in relatia cu parintii si sa isi asume propria responsabilitate pentru esecurile copilului.La randul sau, parintele trebuie sa aiba disponibilitatea necesara pentru a juca noi roluri in viata scolii.El ajuta voluntar activitatea didactica,oferindu-se ca resursa de invatare :el invata ,se informeaza in legatura cu modul de conducere si organizare a procesului instructiv-educativ in scoala ;sustine motivatia pozitiva a copilului pentru invatarea scolara ;devine o sursa

complementara de informatie pentru scoala, in legatura cu comportamentul copilului in familie; este resursa educationala prin experienta sa de viata si de cunoastere, este un educator important al copiilor sai, oferindu-le valori si modele de conduit, este initiatorul schimbarii in scoala, analizand critic viata scolara si intervenind cu sugestii de ameliorare acolo unde este cazul.

Cadrul didactic trebuie ca mai intai sa se intrebe care sunt valorile si atitudinile fata de scoala pe care fiecare familie le transmite, care e stilul de influentare, atmosfera familiala. Apoi, pornind de la faptul ca parintii sunt eficienti in formarea unor deprinderi la propriii copii, dar si cei mai interesati fata de progresul copiilor, educatorul trebuie sa gaseasca modalitati prin care parintii pot fi motivati pentru a-si asuma si a practica efectiv rolul de parteneri ai scolii in actul educativ.

Relatia de parteneriat consta in coordonarea actiunilor intre parinti si cadre didactice, astfel incat obiectivele de realizat, metodele folosite, formele de organizare si de evaluare a activitatii sa fie comune. Parintii si invatatorul/profesorul vor invata unii de la altii pentru a alege impreuna varianta cea mai potrivita pentru copil.

La nivelul scolii noastre s-au stabilit intalniri lunare cu colectivele de parinti in forme diferite:

- prezentare de referate de catre invatatori/profesorii, urmate de intrebarile si sugestiile parintilor si discutii pe marginea temelor propuse ;

- sustinerea de minilectii demonstrative, prin care parintilor sa li se prezinte moduri de interactiune pozitiva cu copiii, procedeele didactice pentru consolidarea cunostintelor elevilor ;

- activitati de pavoazare a salii de clasa si realizarea unor expozitii cu lucrarile copiilor;

- activitati extrascolare: serbari scolare, concursuri.

Scopul final al parteneriatului scoala-familie este pe de o parte adaptarea copilului/viitorului adult la orice situatie nou creata, iar pe de alta parte invatatorul are sansa de a se informa permanent teoretic si practic.

Astfel functia educativa a familiei se impleteste concret cu functia si indatoririle scolii, ambele institutii completandu-se reciproc in educarea si cresterea armonioasa a elevului.

Despre meseria de parinte

“Copiii tai nu sunt copiii tai.

Ei sunt fiii si fiicele Vietii care tanjeste dupa ea insasi.

Ei vin prin tine dar nu la tine,

Si desi ei sunt cu tine, totusi ei nu-ti apartin.

Poti sa le dai dragostea ta, dar nu si gandurile tale,

Pentru ca ei au propriile ganduri

Poti sa le adapostesti trupurile, dar nu si sufletele,

Pentru ca sufletele lor locuiesc in casa viitorului,

Pe care tu n-o poti vizita nici macar in visele tale.

Te poti lupta sa fii ca ei, dar nu incerca sa-i faci ca tine,

Pentru ca viata nu zboveste in ziua de ieri. »

Cugetari

“La nastere copilul e un candidat la umanitate”(Pieron)

“Ceasul nasterii copilului este ceasul inceputului educatiei”(Pestalozzi)

“Unele lucruri probabil se schimba, dar noi incepem si sfarsim cu familia”(Anthony Brandt)

“Omul este rodul educatiei pe care o primeste”(Helvetius)

“Copiii nostri infloresc pe trunchiul viu al vietii noastre. Ei nu sunt un buchet ,ci o minunata gradina de meri. Si aceasta gradina este a noastra”(A.S.Makarenko)

BENEFICIILE IMPLICĂRII FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

profesor Stoian Gabriela, Liceul Tehnologic "Ion Mincu" Vaslui

"A fi împreună este un început, a rămâne împreună este un progres, a lucra împreună este un succes." (Henry Ford)

Cercetările în educație și psihologie arată că familia are un rol foarte important în călătoria educațională a copilului. Un mediu familial stimulant care încurajează învățarea, precum și implicarea părinților în activitățile școlare sunt fundamentale pentru dezvoltarea școlară, socială, emoțională și

chiar profesională a copilului. Oricât de bine ar pregăti și forma mediul școlar un elev, familia reprezintă însă, pe tot parcursul devenirii ulterioare a acestuia, punctul central de susținere afectivă, emoțională și materială în vederea dobândirii capacității de acomodare, asimilare și adaptare la mediul social din care fac parte.

Pentru o bună educație a copilului este necesară conlucrarea familiei cu școala. Unitatea de acțiune a celor doi factori în opera de formare pentru viață a copilului este condiționată de unitatea de vederi, de un mod comun de lucru și de o bună cunoaștere reciprocă.

Cu cât implicarea familiei este mai mare, cu atât beneficiile pentru copil sunt mai mari. Parteneriatul dintre familie și școală are următoarele beneficii:

- *Rezultate mai bune la învățare.* Copiii ai căror părinți au o implicare mai mare în educația copiilor, au note mai mari și rezultate școlare mai bune. Indiferent de venit sau mediul din care provin copiii, acolo unde familiile însoțesc evoluția copiilor, aceștia înțeleg educația ca pe o rutină, nu ca pe ceva ocazional. Implicarea constantă a familiei oferă șanse mult mai mari de îmbunătățire a progresul școlar al elevilor.
- *Reducerea absenteismului.* Mulți părinți nu înțeleg consecințele lipsei copilului de la școală și tind să subestimeze valoarea numărului de zile de la școală pe care copilul lor le-a lipsit. Întrucât absenteismul poate afecta performanța școlară imediată și viitoare a copiilor, este important ca părinții să fie implicați și conștienți de acest lucru.
- *Îmbunătățirea abilităților sociale și a adaptabilității.* Numeroase studii indică faptul că implicarea părinților în educație are efecte puternice și pozitive asupra comportamentului copiilor la clasă și asupra abilităților sociale ale acestora. Dacă părinții manifestă interes și proactivitate în relația cu școala, acest lucru se va vedea și în implicarea copiilor lor.
- *Absolvirea și continuitatea în procesul de învățământ.* Pe lângă beneficiile prezentate mai sus, studiile au arătat că implicarea părinților în educație contribuie la rate mai mari de absolvire, indiferent de venit sau de etnie. Succesul școlar în acest caz include mai puțini elevi care repetă clasa, rate mai scăzute de abandon școlar, rate mai mari de absolvire la timp a liceului și o participare mai mare la activitățile școlare. Dovezile arată că riscul de abandon școlar este mult mai mare în timpul tranzițiilor dintre anii de școală. Acest lucru poate fi atenuat printr-o intervenție eficientă în parteneriat școală-familie și prin atenția sporită a părinților în timpul acestor etape de adaptare și ajustare.
- *Roluri și sarcini bine definite.* Prin implicarea eficientă a tuturor membrilor unei comunități, prin stabilirea de roluri, sarcini și obiective comune, cu impact asupra

indivizilor și apoi asupra întregului grup, o atmosferă de bunăstare și motivație poate fi îmbunătățită pentru toți cei implicați în parteneriat, profesori, manageri, părinți și elevi.

- *Reducerea comportamentului de risc în rândul elevilor.* Odată ce se simt parte dintr-o comunitate unită, tinerii se angajează în mai puține comportamente cu risc ridicat (fumat, consum de droguri, violență), mai ales atunci când părinții lor sunt implicați activ în viața lor. Implicarea familiei poate crește participarea copiilor la activități pozitive pentru dezvoltarea fizică sănătoasă și intelectuală, ca de exemplu sportul sau lectura.
- *Conectarea tuturor factorilor educaționali.* Implicarea familiei îi ajută pe copii să se simtă în siguranță, sprijiniți, conectați cu profesorii lor, cu propriile familii, cu comunitățile lor de prieteni și colegi. De asemenea, implicarea familiei îi ajută chiar și pe părinți să se simtă implicați și conectați la viața și activitățile copiilor lor. Când școlile și alte instituții se conectează și interacționează cu părinții și copiii, aceștia obțin informații și date valoroase despre ce au nevoie familiile și cum funcționează programele și politicile lor pentru ei și pentru întreaga comunitate locală.
- *Conectarea conținutului lecției la cunoștințele și interesele elevilor.* Atunci când se fac conexiuni între subiectul unei lecții și experiențele cotidiene ale elevilor, interesul acestora crește și informațiile noi pot fi mai ușor de înțeles și de reținut. Implicarea familiilor în educația copiilor le poate îmbunătăți cunoștințele despre pasiuni, experiențe relevante, precum și baza lor de cunoștințe existente care ar sprijini învățarea de noi concepte în clasă.
- *Parteneriatul școală-familie sprijină intervenții personalizate pentru fiecare familie.* Colaborarea dintre școală și părinți permite, la nivel de comunitate, intervenții adaptate la nivelul fiecărei familii. Astfel, lucrul în colaborare crește probabilitatea de a identifica nevoile unice ale unei familii și de a dezvolta planuri și servicii relevante și adecvate, care să răspundă nevoilor și să utilizeze resursele în mod mai eficient și consecvent. Atâta timp cât există o comunicare deschisă între toți cei implicați, problemele reale pot fi identificate mult mai ușor, pot fi găsite modalități de depășire a situațiilor de criză, pot fi găsite instrumente de sprijin și posibile evenimente neprevăzute în viitor pot fi într-o oarecare măsură anticipate și prevenite.
- *Părinții implicați au impact pozitiv asupra performanței viitoare la muncă a copiilor lor.* Cercetările au evidențiat puterea pe care familiile, școlile și comunitatea mai largă o au asupra dezvoltării, vieții personale și profesionale a copiilor. Acest lucru nu numai că ajută la formarea unui parcurs educațional mai clar și mai bun pentru copii, dar ajută întreaga comunitate prin partcipici mai bune pentru generațiile viitoare.

Parteneriatele locale între școală și familie oferă experiențe și beneficii pentru consolidarea capacităților și dezvoltarea profesională atunci când sunt realizate în mod corect și pot accelera schimbarea.

Părinții și profesorii pot face lucruri uimitoare împreună și ar fi extraordinar să existe o comunicare și colaborare permanentă pentru a crea un viitor prosper pentru copil. Nimeni nu este mai interesat de bunăstarea și succesul copiilor decât părinții lor și, bineînțeles profesorii, care sunt mereu mândri să audă despre succesul unui elev sau fost elev.

Bibliografie:

1. Ghergut, A. 2005, „Sinteze de Psihopedagogie Specială”, Iași, Editura Polirom.
2. <https://www.mindler.com/blog/role-of-parents/>

CUPRINS

1. AGARAFINEI ELENA, CSEI SUCEAVA, PROIECT DE EDUCAȚIE ȘI CONSILIERE A PĂRINȚILOR - DARURILE NOASTRE SUNT ÎNĂUNTRUL NOSTRU/1
2. ANDREEA MARIA ENACHE, ȘCOALA GIMNAZIALĂ „BASARAB I“ CURTEA DE ARGEȘ, COLABORAREA DINTRE ȘCOALĂ ȘI FAMILIE - GARANȚIA UNEI EDUCAȚII DE CALITATE/6
3. ANGHEL FLORINA-NICOLETA, STAN DANIELA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ „EROILOR” LIPĂNEȘTI, PRAHOVA, PARTENERIAT ȘCOALĂ-FAMILIE-COMUNITATE/8
4. VICTORIA ANGHEL, ȘCOALA GIMNAZIALĂ COMIȘANI, IMPORTANȚA CELOR „ȘASE ANI DE ACASĂ”/12
5. ANTOHE GINA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ NUMĂRUL 28 GALAȚI, ROLUL PĂRINȚILOR ÎN SATISFACEREA NEVOILOR COPIILOR -PREMISA UNEI COLABORĂRII EFICIENTE ÎNTRE FAMILIE ȘI ȘCOALĂ/14
6. BACIU ANI. ȘCOALA GIMNAZIALĂ UNIREA, PARTENERIATUL ȘCOALĂ-FAMILIE, CHEIA SUCCESULUI ȘCOLAR/15
7. BALAN NARCISA, ȘCOALA PROFESIONALĂ „SFÂNTUL APOSTOL ANDREI” SMÎRDAN, COMUNA SUHARĂU, JUDEȚUL BOTOȘANI, STRATEGII MANAGERIALE ÎN ACTIVITATEA CU PĂRINTII/19
8. BĂURCEANU DAN-GABRIEL, FAMILIA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ ”COSTACHE GRIGORE ȘUȚU”, BISERICA ȘI ȘCOALA - FACTORI ESENȚIALI ÎN EDUCAȚIA RELIGIOASĂ/22
9. BEȘTELIU DIANA-MIHAELA, GRĂDINIȚA CU P.P. „ELENA FARAGO”, CRAIOVA, PARTENERIATUL FAMILIE – ȘCOALĂ/27
10. BIANU LUMINIȚA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ ”COSTACHE GRIGORE ȘUȚU”, ȘCOALĂ, FAMILIE, COMUNITATE-FACTORI IMPORTANȚI ÎN REUȘITA ȘCOLARĂ/30
11. CAZACU CAMELIA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ CONSTANTIN GH MARINESCU GALAȚI, COLABORAREA FAMILIE - ȘCOALĂ/33
12. CEAUȘESCU IULIANA ELENA, LICEUL TEHNOLOGIC „I.C. PETRESCU,, STÂLPENI, PARTENERIATUL „GRĂDINIȚĂ-FAMILIE-COMUNITATE” MIJLOC DE REZOLVARE A DEFICIENȚELOR SOCIO-EMOȚIONALE LA VÂRSTELE TIMPURII/37
13. CIURTE RAMONA-CLAUDIA, GYEACOVICI ANDREEA-NADINA, GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR.1, SÂNNICOLAU MARE, TIMIȘ, CONTRIBUȚIA PARTENERIATULUI GRĂDINIȚĂ- FAMILIE LA DEZVOLTAREA COPILULUI/42

14. COJOCARU GABRIELA SIMONA, LICEUL TEHNOLOGIC CONSTANTIN CANTACUZINO, BAICOI, RELAȚIA DINTRE ȘCOALĂ ȘI FAMILIE PENTRU O EDUCAȚIE DE CALITATE/43
15. CONSTANTIN GEORGETA, LICEUL TEORETIC „CONSTANTIN ANGELESCU”, O ALTFEL DE COLABORARE CU FAMILIA/47
16. CORNEA IRINA-EMILIA, LICEUL TEHNOLOGIC „I. C. PETRESCU” STÎLPENI, COLABORAREA GRĂDINIȚĂ – FAMILIE/54
17. COSTEL IONAȘCU, LICEUL TEHNOLOGIC „MATEI BASARAB” MĂXINENI, PARTENERIAT ȘCOALĂ – FAMILIE/117
18. MICȘA IOANA GABRIELA, COVACI VOICHIȚA GEORGIANA, GRĂDINIȚA PP NR.1 SÂNNICOLAU MARE, RELAȚIA GRĂDINIȚĂ-FAMILIE: O COLABORARE ESENȚIALĂ PENTRU DEZVOLTAREA ARMONIOASĂ A PREȘCOLARILOR/57
19. CRIȘAN MARILENA, GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT “ALBINUȚA”, IMPORTANȚA PARTENERIATULUI EDUCAȚIONAL DINTRE GRĂDINIȚĂ ȘI FAMILIE/60
20. BOBULIȘTEANU DANIELA TEODORA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.28, GALAȚI, ROLUL PARTENERIATULUI ȘCOALĂ- FAMILIE ÎN PROCESUL EDUCAȚIONAL
21. DASCĂLU DANIELA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ “MIHAI VITEAZUL”, BRĂILA, SCRISOARE CĂTRE PĂRINȚI/65
22. DECĂ DANIELA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 MĂLDĂENI, FAMILIA ȘI ȘCOALA – PARTENERI EGALI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI/67
23. DIACONU MARIANA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ GEORGE COȘBUC 23, ȘCOALA ȘI FAMILIA-PARTENERIATUL SUCCESULUI/69
24. DRAGOMIR GEORGIANA, GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT „VESELIEI” NĂVODARI, ESTE NEVOIE DE UN SAT PENTRU A CREȘTE UN COPIL/71
25. DANIELA DUMITRAȘCU, ȘCOALA GIMNAZIALĂ DRAGOMIREȘTI, EDUCAȚIA ÎN FAMILIE/76
26. ȘTEFANIA MARIANA DUMITRAȘCU, ȘCOALA GIMNAZIALĂ MOGOȘANI, ROLUL EDUCAȚIEI ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII/78
27. DUNCA MARIA, GP.P. „ OTILIA CAZIMIR”- BAIA MARE, IMPORTANȚA COLABORĂRII GRĂDINIȚĂ- FAMILIE/80
28. TĂLMACIU CLAUDIA MIRELA, FAUR MIHAELA, GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT „FLOARE DE COLȚ” BRAD, ROLUL FAMILIEI ÎN DEZVOLTAREA COPILULUI/82
29. FLOREAN CORNELIA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ MOVILA MIREȘII, IMPORTANȚA COLABORĂRII DINTRE FAMILIE ȘI ȘCOALĂ/83
30. MORTECIU ELENA, LICEUL TEORETIC „CONSTANTIN ANGELESCU”- IANCA, JUD. BRĂILA, ȘCOALA ȘI FAMILIA –PARTENERI ÎN EDUCAȚIA ELEVULUI/85
31. FRANDEȘ CAMELIA LENUȚA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ HODAC, IMPORTANȚA RELAȚIEI ȘCOALĂ FAMILIE/90

32. FÜRTÖS ERIKA, LICEUL DE ARTE ORADEA, ROLUL FAMILIEI ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII ADOLESCENȚILOR/93
33. GALBÎN NĂSUI LIANA, GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR.1, VIȘEU DE SUS, GRĂDINIȚA COPILULUI MEU/96
34. GLIGĂ RAMONA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ „C-TIN GHEORGHITĂ”, PODARI, DOLJ, ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI/98
35. GRAMA IULIA-ALICE, ȘCOALA GIMNAZIALĂ ”LIVIU REBREANU, SECTOR 3, BUCUREȘTI, IMPACTUL COLABORĂRII ȘCOALĂ – FAMILIE ASUPRA EDUCAȚIEI COPILULUI/102
36. GRINDEI MIOARA –IOANA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ CORBII MARI+ȘCOALA GIMNAZIALĂ GROZĂVEȘTI, PARTENERIATUL ȘCOALĂ-FAMILIE ÎN SPRIJINUL ASIGURĂRII SUCCESULUI ȘCOLAR AL COPIILOR/104
37. ILIESCU CRISTINA MARIANA- ȘCOALA GIMNAZIALĂ “NICOLAE GRIGORESCU”, GRĂDINIȚA-FAMILIA-COMUNITATEA, ÎMPREUNĂ PENTRU UN COPIL PUTERNIC - UN ADULT DE SUCCES/109
38. ELENA ILINA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 VALEA DANULUI, ARGEȘ, ȘCOALA ȘI FAMILIA-PILONI AI EDUCAȚIEI/113
39. POP IOANA-CRISTINA, GRĂDINIȚA CU P.P „ALBINUȚA”, FAMILIA ȘI ȘCOALA, CEI 2 PILONI ESENȚIALI ÎN EDUCAȚIE/112
40. IONAȘCU COSTEL, LICEUL TEHNOLOGIC „MATEI BASARAB,, MĂXINENI, PARTENERIAT ȘCOALĂ – FAMILIE/123
41. IUREA MIHAELA, LICEUL TEHNOLOGIC „VICTOR FRUNZĂ”, RÂMNICU SĂRAT, JUD. BUZĂU, FAMILIA ȘI ȘCOALA – PARTENERI EDUCAȚIONALI/126
42. IVAN RODICA FELICIA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ COSERENI-G.P.N.PATRIME PARTENERIAT EDUCAȚIONAL GRĂDINIȚĂ- FAMILIE ÎMPREUNĂ SUNTEM MAI PUTERNICI/128
43. IVAN-TOICĂ MARIANA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ „COSTACHE GRIGORE ȘUȚU”, FACTORI EDUCAȚIONALI CE ASIGURĂ SUCCESUL ELEVULUI ȘCOALA SI FAMILIA/134
44. JILAVU EMILIA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ “COSTACHE GRIGORE ȘUȚU”, ȘCOALA ȘI FAMILIA-ÎMPREUNĂ PENTRU O EDUCAȚIE DE CALITATE/137
45. RETEVOESCU MARTA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 MICEȘTI, JUD. ARGEȘ, COMUNICAREA ȘCOALĂ – FAMILIE/140
46. LIPAN DANIELA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NEDELCU CHERCEA”,BRAILA, ABANDONUL ȘCOLAR-CAUZE ȘI MODALITĂȚI DE PREVENIRE/142
47. MAN ANAMARIA, NICULAE ALINA-FLORINA, COLEGIUL NAȚIONAL ”AVRAM IANCU” ȘTEI, PARTENERIATUL DINTRE ȘCOALĂ ȘI FAMILIE – UN PAS IMPORTANT SPRE SUCCES/146
48. MANCIULEA MIHAELA ELENA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ „LIVIU REBREANU” BUCUREȘTI, PARTENERIAT ȘCOALĂ-FAMILIE/149

49. NICOLAU MARIANA, COLEGIUL NAȚIONAL “ROMAN-VODĂ” ROMAN, JUD. NEAMȚ, PROMOVAREA PARTENERIATULUI ȘCOALĂ-FAMILIE/153
50. FRUNZĂ REMUS, MOLDOVAN ADINA, LICEUL TEHNOLOGIC IERNUT, JUD. MUREȘ, SPECIFICUL RELAȚIEI PROFESOR-ELEV-PĂRINTE/159
51. MUNTEANU MARIANA, POPA DANIELA, GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 33, BACĂU, ȘCOALA GIMNAZIALĂ „CONSTANTIN PLATON”, BACĂU, IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN ACTIVITĂȚILE EDUCATIVE DIN GRĂDINIȚĂ/162
52. NEGRU ANDREA CSILLA, LICEUL DE ARTE ORADEA, RELAȚIA DINTRE ȘCOALĂ ȘI FAMILIE – O CONDIȚIE PENTRU SUCCESUL EDUCAȚIEI/163
53. PANĂ DELIA, PROFESOR, ȘCOALA GIMNAZIALA ANIȘOARA ODEANU, LUGOJ, FAMILIA ȘI ȘCOALA – PARTENERI PENTRU SUCCES/166
54. NICOLAE IONELA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ: SFÂNTUL ANDREI, BRĂILA, RELAȚIA ȘCOALĂ-FAMILIE/170
55. CIOBAN LUCIA MARIA, SITARU IASMINA, GRĂDINIȚA P.P. NR.1 SÂNNICOLAU MARE, TIMIȘ, PROFESORI ȘI PĂRINȚI, ÎMPREUNĂ FACEM EDUCAȚIE DE CALITATE/173
56. PAVEL MARIA-ADRIANA, GR. P.P. NR. 33 BACĂU, STRUCTURĂ A ȘCOLII GIMNAZIALE „C-TIN PLATON” BACĂU, IMPORTANȚA COLABORĂRII DINTRE GRĂDINIȚA DE COPII ȘI FAMILIE/177
57. PIPĂ ANA, LICEUL GH. RUSET ROZNOVANU, IMPORTANȚA COLABORĂRII ȘCOALĂ – FAMILIE ÎN EDUCAȚIA COPIILOR/178
58. PIPĂ ANA, LICEUL GH. RUSET ROZNOVANU, PARTENERIATUL EDUCAȚIONAL DE VOLUNTARIAT *BĂTRÂNII NOȘTRI – BUNICII NOȘTRI – VOLUNTARI ÎN CĂMINUL PENTRU PERSOANE VÂRSTNICE*/182
59. POPA ADRIANA, GRĂDINIȚA P.P.NR.1, SÂNNICOLAU MARE, TIMIȘ, FAMILIA ȘI ROLUL EI ÎN FORMAREA EDUCAȚIEI/188
60. POPA MARIA ANCUȚA, GRĂDINIȚA ”FLOARE ALBASTRĂ”, SECTOR4, BUCUTEȘTI, IMPORTANȚA PARTENERIATULUI GRĂDINIȚĂ-FAMILIE/193
61. POROJAN CONSTANTIN, ȘCOALA GIMNAZIALĂ RĂSCĂEȚI-DÂMBOVIȚA, PARTENERIATUL EDUCAȚIONAL/194
62. REINER CRISTINA-CAMELIA, ȘCOALA GIM. “ANIȘOARA ODEANU”, LUGOJ, ÎMPREUNĂ PENTRU SUCCESUL COPIILOR/198
63. ROȘIORU IONELA GEANINA -ȘCOALA GIMNAZIALĂ „COSTACHE GRIGORE ȘUȚU”, LOC. ȘUȚEȘTI, JUD. BRĂILA, IMPORTANTA PARTENERIATULUI „ȘCOALA - FAMILIE”/204
64. ROȘIORU SILVIU STELICA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ „COSTACHE GRIGORE ȘUȚU”, LOC. ȘUȚEȘTI, JUD. BRĂILA, PARTENERIAT ȘCOALĂ – FAMILIE/206
65. ROȘIORU COSMIN DĂNUȚ, ȘCOALA GIMNAZIALĂ „COSTACHE GRIGORE ȘUȚU”, ȘUȚEȘTI, ȘCOALA ȘI FAMILIA ÎMPREUNĂ PENTRU VIITOR/202

66. RUS DANIELA IULIANA, GRĂD. CU P.P. “CĂSUȚA FERMECATĂ, “PARTENERI PENTRU BINELE COPIILOR” PROIECT DE PARTENERIAT EDUCAȚIONAL GRĂDINIȚĂ- FAMILIE/209
67. SCHMIDT OFELIA-ANITA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NESTOR OPREAN” NR. 2, SÂNNICOLAU MARE, TIMIȘ, RELAȚIA ȘCOALĂ – FAMILIE/216
68. SEITTOAR IOANA GABRIELA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ NUȘENI, G.P.N. NUȘENI, EDUCAȚIA PRIMITĂ ÎN FAMILIE PENTRU O EDUCAȚIE DE CALITATE/219
69. AUROAICĂ CLAUDIA MĂRIOARA, DĂNILĂ LAVINIA DORINA, GRĂDINIȚA P.P.NR.1, SÂNNICOLAU MARE, TIMIȘ, TRANZIȚIA COPILULUI DIN FAMILIE ÎN GRĂDINIȚĂ/221
70. STANCIU IULIANA, LICEUL TEHNOLOGIC IERNUT, COMUNICAREA ÎN EDUCAȚIA PENTRU SĂNĂTATE/226
71. STOICA, MIHAI CĂTĂLIN, ȘCOALA GIMNAZIALĂ RACIU, DÂMBOVIȚA, ROMÂNIA, PARTENERIATUL ȘCOALĂ- FAMILIE/ 232
72. STROE ȘTEFANIA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ „COSTACHE GRIGORE ȘUȚU”, IMPORTANȚA COLABORĂRII DINTRE ȘCOALĂ ȘI FAMILIE PENTRU O EDUCAȚIE DE CALITATE/234
73. STRUGAR PETRUȚA – ALINA, GRĂDINIȚA „BRÂNDUȘA”, SECTOR 3, BUCUREȘTI, ROLUL IMPLEMENTĂRII PARTENERIATELOR EDUCAȚIONALE CU PRIVIRE LA DEZVOLTAREA ABILITĂȚILOR SOCIO-EMOȚIONALE ALE PREȘCOLARILOR/237
74. SUCIU ALINA PETRONELA, PARTENERIATUL GRADINITA-FAMILIE UN CÂȘTIG PENTRU COPII/239
75. TĂICUȚU RODICA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ” TOMA CARAGIU, PLOIEȘTI, PARTENERIATUL ȘCOALĂ – FAMILIE- PREMISĂ A EDUCAȚIEI DE CALITATE/241
76. TĂICUȚU RODICA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ” TOMA CARAGIU, PLOIEȘTI, PROIECTUL ZEST4EDU – O NOUĂ PERSPECTIVĂ ÎN EDUCAȚIE/240
77. ȚIGĂNUȘ ȘTEFANIA-MĂDĂLINA, GRĂDINIȚA NR.45, GALAȚI, IMPORTANȚA PARTENERIATULUI EDUCAȚIONAL, DINTRE GRĂDINIȚĂ ȘI FAMILIE/244
78. ȚÎRCĂ-FLOROIU MARIA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1, ȚICLENI, GORJ, IMPORTANȚA PARTENERIATULUI GRĂDINIȚĂ-FAMILIE ÎN EDUCAȚIA COPILULUI PREȘCOLAR/249
79. TÖRÖK SZILÁRD, ȘCOALA GIMNAZIALĂ SFÂNTUL GHEORGHE - SÂNGEORGHIU DE MUREȘ, DEZVOLTAREA COPILULUI PRIN ÎNȚELEGERE ȘI IMPORTANȚA MEDIULUI DE SOCIALIZARE AL FAMILIEI/253
80. TRIFAN ELENA, GRĂDINIȚA CU P.N BĂLTENI, VASLUI, PROIECT EDUCAȚIONAL – ȘCOALA PĂRINȚILOR/256

81. VÂLCU DANIELA, GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT FLOARE ALBASTRĂ, CRAIOVA, PARTENERIATUL ȘCOALĂ – FAMILIE – COMUNITATE PENTRU O EDUCAȚIE DE CALITATE/263
82. VEREȘ SIMINA GABRIELA/ LICEUL ORTODOX EPISCOP ROMAN CIOROGARIU/STRUCTURAG.P.P. NR.23/ORADEA, IMPORTANȚA PARTENERIATULUI ȘCOALĂ – FAMILIE/266
83. VODĂ ANA-MARIA, COLEGIUL TEHNOLOGIC „SPIRU HARET”, PIATRA NEAMȚ, FAMILIA ȘI GRĂDINIȚA – ÎMPREUNĂ PENTRU BINELE COPILULUI/272
84. VOINEA ELENA, SCOALA GIMNAZIALĂ CIREȘU, SCOALA-FAMILIA UN PARTENERIAT PE CALE DE DISPARITIE ?/276
85. STOIAN GABRIELA, LICEUL TEHNOLOGIC "ION MINCU" VASLUI, BENEFICIILE IMPLICĂRII FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI/278